

Phương Trượng, Người Liền Đi Theo Ta

Contents

Phương Trượng, Người Liền Đi Theo Ta	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	35
12. Chương 12: Đoán Được Thân Phận	38
13. Chương 13: Mưu Kế Mới Thành Lập	41
14. Chương 14: Luận Vô Chơn Rẻ (1)	43
15. Chương 15: Ta Thật Sự Không Phải Ngụy Càng	46
16. Chương 16: Công Bố Kết Quả	49
17. Chương 17: Thanh Mai Trúc Mã	51
18. Chương 18: Hòa Thượng Thông Suốt	54
19. Chương 19: Hòa Thượng Ghen	57
20. Chương 20: Nhu Tình Như Nước	60
21. Chương 21: Nụ Hôn Đầu Tiên Ngoài Ý Muốn	63
22. Chương 22: Tiểu Thư Đau Thương	66
23. Chương 23: Ngày Phá Ván Ra	69
24. Chương 24: Nhà Tan Tình Thâm	72
25. Chương 25: Giương Cung Bạt Kiếm	75
26. Chương 26: Thiếu Niên Hoài Xuân	77
27. Chương 27: Hôn Dưới Nước	80
28. Chương 28: Long Dương Hạng Người	83
29. Chương 29: Gọi Là Vô Năng	86
30. Chương 30: Bài Ca Kiện Khang (Khỏe Mạnh)	89
31. Chương 31: Lại Thấy Quái Thú	92
32. Chương 32: Hi Vọng	96
33. Chương 33: Thất Thất Bát Bát	99
34. Chương 34: Cha Và Con Gái Đoàn Tụ	102
35. Chương 35: Hòa Thượng Trái Lưỡng Tâm	104
36. Chương 36: Tân Nương Lạc Chạy	106
37. Chương 37: Hòa Thượng Về Chùa	109
38. Chương 38: Hòa Thượng Bị Phạt	112
39. Chương 39: Khuynh Tâm Tương Đối	115
40. Chương 40: Đêm Ôn Nhu	118
41. Chương 41: Tên Đã Lấp Vào Cung	121

42. Chương 42: Ba Người Giăng Co	124
43. Chương 43: Hỉ Sự Liên Kết	127
44. Chương 44: Động Phòng Hoa Chúc	130
45. Chương 45: Sự Yên Tĩnh Trước Cơn Bão Táp	133
46. Chương 46: Lựa Chọn Khóa Khăn	135
47. Chương 47: Bi Thương Xa Nhau	138
48. Chương 48: Không Còn Gì Để Mất	141
49. Chương 49: Không Có Sự Lựa Chọn Nào Khác	145
50. Chương 50: Khúc Nhạc Đạo	148
51. Chương 51: Đại Náo Hôn Lễ	150
52. Chương 52: Lại Leo Cây	154
53. Chương 53: Trường Sinh Đến Đây	156
54. Chương 54: Đại Náo Hôn Lễ	159
55. Chương 55: Người Thần Bí Xuất Hiện	162
56. Chương 56: Công Chúa Đến	164
57. Chương 57: Công Chúa Giá Lâm	167
58. Chương 58: Chương Cuối	170
59. Chương 59: Ngoại Truyện 1	172
60. Chương 60: Ngoại Truyện 2	174

Phượng Trượng, Người Liền Đi Theo Ta

Giới thiệu

Một tiểu hòa thượng được sư phụ giao trọng trách xuống núi để xin phước lộc của người dân và có d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-truong-nguoi-lien-di-theo-ta>

1. Chương 1

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Bạch Tượng quốc, một triều đại chưa bao giờ được ghi lại trong lịch sử. Trọng Thương, kinh thành nằm ở phía bắc của quốc gia là trung tâm quân sự cùng chính trị. Mà phía nam chủ yếu lấy buôn bán làm trọng, nhất là nghiệp muối. Nên ở nam quốc, Tiên nhạc thành là một thành thị có nền kinh tế trọng yếu, có ưu thế về thiên nhiên, trong Bạch Tượng quốc tồn tại quặng muối lớn nhất, bởi vậy, nghiệp muối là phát đạt nhất.

Trong thành Tiên nhạc còn có nhất thủ dân dao(*) phía đông thành có một nhà Phó phủ quặng muối nhiều nhất trong thiên hạ, muốn hỏi phó phủ còn có gì nữa? Đó là Tiểu thư dung nhan xinh đẹp như hoa.

(*) nhất thủ dân dao một người: đứng đầu, dầu dặt — ở đây để hán việt cho hay nhé!!!

Dân chúng trong Tiên nhạc thành mỗi khi nói đến Phó gia chuyên kinh thương muối lớn nhất thành này đều phát ra từng trận thổ dài. Phó gia này coi như là một lòng một dạ tích đức làm việc thiện, mỗi lần đến nạn châu chấu, lũ lụt, hoặc là khô hạn, sẽ khai thương vì dân chúng phát lương thực. Đáng tiếc, vị tiểu thư xinh đẹp của phủ Phó thành Tiên nhạc này, từ nhỏ thân mình cực nhược, gặp gió thổi nhẹ một chút sẽ sinh bệnh nặng. Có câu là, cưới vợ phải cưới liền tay, ngay cả vị cô nương có tướng mạo hoa nhường nguyệt thẹn như vậy, lấy về nhà chỉ sợ không thể vì mình mà được sinh con, còn phải ngày ngày đêm đêm chiếu cố, mặc dù là nhà nàg giàu có như vậy cũng không làm nên chuyện gì. Bởi vậy, vị tiểu thư này tuy rằng đã qua tuổi lấy chồng, vẫn còn là khuê nữ như cũ. Cái này cũng không phải, nghe nói trước đó vài ngày, nàg đi vào trong miếu cầu phúc, khi trở về bị nhiễm hàn khí, bây giờ còn nằm ở trên giường ngày ngày uống thuốc.

Từ đó đến nay, thành đông Phó trong phủ không ngừng có các danh y khắp nơi vào rồi lại ra, phải liên tục uống thuốc, bệnh tình của tiểu thư phó gia vẫn không thấy tốt hơn, nằm ở trên giường lẳng là sượng mặt giường (*). Phó lão gia luôn luôn cảm thấy lo lắng, bởi đây chính là hòn ngọc quý duy nhất trên tay hắn, lần này bệnh thật là đặc biệt nghiêm trọng, sau khi mời đại phu đến xem đều trả lời không biết là bệnh gì.

(*) nằm ở trên giường lẳng là sượng mặt giường: giống như là ở trong chăn mới biết chăn có rận

Trong khuê phong của nữ tử ở phía đông, trang trí cực kỳ ôn nhu, đó có thể thấy được, chủ nhân phòng này là cô nương tâm tư linh mẫn, chỉ là trong phòng tràn ngập mùi vị của thuốc. Phó chính nhìn khuê nữ của mình, ngày ngày nằm ở trên giường hôn mê, sốt nhẹ, ban đêm càng không ngừng ho khan, khuôn mặt phần nộn ban đầu nhưng giờ lại thành gầy hé ra khuôn mặt trái xoan trắng bệch, khóe mắt không ngừng có nước chảy ra, đau lòng đến cực điểm, một mái tóc đen vì lo lắng hơn nửa tháng đã biến thành hoa râm. Đứng ở một bên gia nô cũng là vẻ mặt ục sác, tiểu thư nhà bọn họ đối với người ngoài luôn luôn rộng rãi cũng chưa bao giờ bạc đãi, như thế nào lại đột nhiên bệnh nặng như vậy, quả nhiên là ông trời không có mắt mà.

“Á~ thật thối, như thế nào một phòng toàn vị thuốc.” Hạ Tiểu Nhi nằm ở trên một chiếc giường rộng lớn hé mắt ra, mơ mơ màng màng, toàn thân đau nhức, ngửi được một mùi thuốc Đông y gây mũi, chẳng lẽ ta bị đưa đến viện trung y? Trên người là chăn tơ lụa mềm mại, làm cho thân thể của nàg cảm giác thư thái rất nhiều, không thể không cảm thán bệnh viện này thật sa hoa! Nàg giật giật, dồn sức mở to mắt.

Sao? Như thế nào lại có một đám người lạ đứng cạnh giường không biết, tất cả đều là mặc đồ cổ trang? Hạ Tiểu Nhi trong lòng nghi hoặc cực kỳ, a a, đây là mơ, đây là mơ, vậy ngủ tiếp thôi. Lại một lát sau, mùi thuốc Đông y trong phòng càng ngày càng đậm, Hạ Tiểu Nhi rốt cục nhìn không được, thêm vào, còn không cho người ta sống, trong phòng bệnh không khí kém như vậy, như thế nào lại cứ giống như hiệu thuốc, ta phải trách cứ. Nàg híp mắt, di? Như thế nào vẫn còn ở trong mộng?

“Tiểu thư, tiểu thư tỉnh ~ lão gia, tiểu thư tỉnh!” Đứng ở bên giường là một tiểu cô nương diện mạo thanh tú, bộ dáng ước chừng mười sáu mười bảy tuổi nhìn thấy nàg mở mắt, liền ghé sát mặt vào nhìn kỹ xem, sau khi xác nhận nàg rốt cục đã tỉnh, vui mừng chạy ra ngoài.

“Thật tốt quá, thật tốt quá, Bò Tát phù hộ, tiểu thư rốt cục đã tỉnh.” Trong phòng truyền đến một thanh âm nữ nhân trung niên

“Thật sự là Bò Tát phù hộ, tiểu thư cuối cùng cũng tỉnh!” Người trong phòng không ngừng mà phát ra thanh âm vui mừng.

Hạ Tiểu Nhi hoàn toàn hỗn độn, thế giới này là làm sao vậy? Cosplay đã lưu hành đến tận bệnh viện? Vẫn là, ở trong tivi, kia, ta là đang diễn người chết? Cảnh tượng trước mắt trước đây chưa từng gặp, kích thích cảm quan của nàg, ta không phải là đã chết sao? Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Đang lúc tự hỏi, thì một lão nhân mái tóc hoa râm mặc ngoại bào màu xám, khuôn mặt hình trái xoan, tay áo, cổ tay áo rõ ràng vén lại, tay áo đều có viền hoa, dáng người mượt mà, thất tha thất thểu chạy vào, nhào vào trên giường của nàg, lệ tung hoành rơi, hai tay run run vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàg, nói: “Ngọc nhi của ta a, con rốt cục cũng tỉnh, làm cho phụ thân, ô ô ô, làm cho phụ thân ...”

Hạ Tiểu Nhi nhìn lão nhân xa lạ này một phen nước mũi một phen nước mắt nhào vào trên người của chính mình, trên cái trán của hắn lộ ra mấy nếp nhăn sâu đến mức có thể kẹp lấy, khóe miệng run rẩy, đầu óc lập

tức trống rỗng, này, này không phải là xuyên qua chứ? Trên người phủ chăn gấm mềm mại thêu hoa tinh xảo, cùng với một phòng mọi người toàn mặc trang phục cổ đại, một lần đều hô tiểu thư, tình huống này làm cho nàng không thể không nhận chuyện này là thực. Đúng vậy, nàng, Hạ Tiểu Nhi, xuyên qua, thật sự xuyên qua .

Nàng sờ soạng mặt mình một phen, di, nhỏ như vậy! Trước kia không phải to như quả dưa hấu sao? Lại ở trong chăn sờ sờ thân thể của chính mình, thon thả như vậy! Thùng phi trước kia đâu?

“Người, là cha ta?” Nàng mở to hai mắt, do dự rất cực cũng hướng lão nhân bên giường hỏi.

Lão nhân hiền lành kia sửng sốt một chút, có chút không thể tin được vào lỗ tai của chính mình, hỏi ngược lại: “Ngọc nhi, con làm sao? Ngay cả phụ thân đều không nhận ra ?”

A... Lão nhân này quả nhiên chính là cha mình, ” Mẹ ta đâu?” Nàng lại nhúc nhích hỏi.

Toàn bộ không khí trong phòng đột nhiên trầm mặc xuống dưới, tất cả mọi người vẽ mặt kinh ngạc nhìn nàng. Không khí thoải mái ban đầu đột nhiên trở nên ngưng trọng, trước mắt biểu tình ở trên mặt nét mặt già nua kích động kia cứng lại rồi, rất nhanh, thở dài thật mạnh, nói: “Ngọc nhi, con quả thực là bệnh đến choáng váng, con đã quên sao, mẫu thân con là vì khi sinh con khó khăn mà qua đời , ai...”

Hạ Tiểu Nhi nhìn nét mặt già nua này có chút đau thương, trong lòng có chút khổ sở, tuy rằng chính mình là xuyên qua mới tới được, nhưng hẳn tốt xấu gì cũng là cha mình, người qua đời kia là mẫu thân của nàng. Vì thế, nàng bĩu môi, bộ dạng ủy khuất nói: “Thực xin lỗi phụ thân, con nhất thời bệnh đến hồ đồ, con làm sao có thể quên được, chính là lúc trước ở trong mộng vẫn còn mơ thấy mẫu thân thôi.” Nói chuyện xong, cúi đầu mất xuống, một bộ dáng muốn khóc đi ra.

“Ngọc nhi không quên là tốt rồi, con cũng biết con đã hôn mê ước chừng nửa tháng rồi, làm phụ thân ta lo lắng gần chết, hiện tại đã tỉnh, hãy điều dưỡng thật tốt, người đâu, mau mời đại phu!”

Một gã đại phu chòm râu dài tới trước ngực, mặc quần áo màu trắng, tay cầm một hòm thuốc tiến đến bắt mạch, phát hiện ra phó gia tiểu thư bệnh tự nhiên không thuốc mà khỏi, liên tục lấy làm kỳ diệu, lại kê một ít thuốc bổ dưỡng, lĩnh bạc rồi ly khai.

Trong khuê phòng Phó gia tiểu thư rất cực cũng im lặng, Hạ Tiểu Nhi phân phó nha hoàn đem mở toàn bộ cửa sổ ra đón gió, làm cho mùi thuốc trong phòng mau chóng tản đi, chính mình lại từ trên giường ngồi xuống, tìm hiểu đến bối cảnh gia đình mình

Bách Tượng quốc, đây là cái triều đại gì, tự nhiên không có trong lịch sử. Mà vị trí hiện tại của nơi này là thành thị ở phía nam với nền kinh tế trọng yếu, thành Tiên Nhạc. Làm cái gì bây giờ, chính mình như thế nào lại đi tới một triều đại như vậy không dựa vào phổ được! Vẫn là trên sử sách không có ghi lại triều đại này!

Nguyên lai trong Tiên nhạc thành thì nhà này là nhà giàu, phụ thân có sự nghiệp là mua bán muối, là thương gia buôn bán muối lớn nhất ở phía nam. Trong thế kỷ 21 mà nói, đây chính là buôn lậu muối. Xem ra, ngành sản xuất này từ xưa đã bắt đầu là ngành sản xuất bạo lực a! Tuy nhiên, phó gia luôn luôn tích đức làm việc thiện, thích làm vui người khác, nổi danh ở địa phương này. Mà bản thân mình nguyên lai được kêu là Phó Vân Ngọc, mới mười tám tuổi, Vân Ngọc, Vân Ngọc, thật đúng là cái tên êm tai, so với danh hiệu của nàng ở thế kỷ 21 tốt hơn nhiều, thật đúng là con nhà giàu.

Phía trước là cô nương khoảng mười sáu mười bảy tuổi, trên đầu có hai búi tóc hình quả đào tiến vào, thấy nàng mặc áo sơ mi đơn bạc ngồi ở đầu giường, kinh hô: “Tiểu thư, người như thế nào lại đi xuống, nếu cảm lạnh nữa thì làm sao bây giờ? Đại phu phân phó, người nên nghỉ ngơi cho tốt.”

Hạ tiểu Nhi nhìn nàng một cái, trong lòng nghĩ đến, chẳng lẽ đây là đại nha hoàn của ta?

“Em là? Ai, ta bị bệnh đến mơ hồ, em tên là gì?” Nàng mượn danh sinh bệnh, tính lừa dối người khác.

Nha đầu kia hé miệng cười, nói: “Tiểu thư, em xem người thật sự là bệnh đến hồ đồ , Tiểu Liên đã theo người mười năm , người lại không nhớ được nha ~ “

Nàng giấu giếm dấu vết nhẹ nhàng thở ra, nguyên lai là kêu Tiểu Liên, bộ dạng thật ra rất có linh khí. Nếu xuyên qua lại đây, phải thích ứng với cuộc sống nơi này đi? Làm tiểu thư nhà giàu của người ta, hẳn là cũng

rất có ý tứ đi? Được rồi, ta đây hiện tại chính là nữ nhi buôn lậu muối, Phó Vân Ngọc.

“Tiểu Liên, em giúp ta mang quần áo đến, ta muốn đứng lên đi một chút, nằm nhiều làm ta sắp hỏng rồi.”

Nha đầu Tiểu Liên vừa nghe, làm sao được đây, tiểu thư nhà nàng từ nhỏ thân thể yếu nhược nhiều bệnh, huống chi hiện tại bệnh còn chưa khỏi hẳn, nếu đi ra ngoài lại có cái gì sơ xuất thì làm sao bây giờ. Phó Vân Ngọc nhìn thấy vẻ mặt nàng lo lắng, liền đứng dậy, ở trong phòng vòng vo di chuyển, lại đi tiếp một vòng, nhíu mày cười, nói: “Em xem, ta không phải là không có việc gì sao, bệnh này, có lẽ ta đã bị bệnh nhiều năm thành tật rồi sẽ không sao đâu!”

Tiểu nha đầu nhìn đến nhà mình tiểu thư cười, không khỏi muốn cảm thán, tiểu thư này, thật đúng là danh phù kỳ thực đại mỹ nhân, ngay cả ta là nữ nhân nhìn đến đều phải tim đập gia tốc.”Nhưng là tiểu thư, đại phu nói...”

“Ai nha, thân thể của ta thì chính ta rõ ràng nhất, còn không mau đi lấy quần áo cho ta!” Phó Vân Ngọc có chút nóng nảy, sau đó còn ngồi vào bàn kính trang điểm trước mặt.

Lúc vừa ngồi xuống, thực làm cho nàng ngây dại. Lúc trước có nghe nói chính mình hiện tại này ban đầu là đại mỹ nhân, chính mình cũng không để ý, nhưng là không nghĩ tới, thể gian này lại có khuôn mặt tinh xảo đến như vậy, thật là đẹp đến mức tận cùng. Trong gương là nữ tử mặc quần áo màu trắng, eo nhỏ như kiên, tóc đen như mực xõa tung trước ngực, hé ra trên khuôn mặt trái xoan trước gương trang điểm, bỏ qua chút tái nhợt, lại vẫn là trắng nõn nà, đôi môi anh đào, cái mũi khéo léo mà thẳng thắn, đôi mày như thu thủy, lông mi như quạt lông, một đôi hoa đào mắt mắt vĩ giơ lên, hai mắt giống như nước trong suốt. Thật có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn như thế sao, nói nàng là nghiêng nước nghiêng thành tuyệt không quá. So sánh với tuyệt sắc giai nhân trước mắt mà nói, thì người mẫu Angelababy, diễn viên Trương bá chi, ca sĩ Phạm nữ vương, hết thấy đều là mây bay.

Tiểu Liên đứng ở phía sau gương suy tư một chút, tiểu thư nhà nàng ngày thường là người có chừng mực, nếu nàng đã nói như vậy, cũng sẽ không có sai lầm gì lớn, liền mở tủ quần áo ra, lấy một bộ quần áo ngày thường hay mặc hầu hạ nàng thay. Một bộ cẩm y màu trắng, dùng sợi tơ màu râm nắng trên vật liệu may mặc thêu những đường tinh xảo mạnh mẽ, màu hồng sắc sợi tơ thêu ra một đóa hoa mai, từ làn váy vẫn kéo dài đến tận thắt lưng, trên cổ tay áo dùng màu tím của tơ lụa che viền, dưới váy dùng kim tuyến thêu mấy đóa tường vân, một cây đai lưng màu tím huyền thất nhanh eo nhỏ, hiện ra dáng người yếu điệu, ngược lại làm cho người một vẻ thanh nhã không mất đi cảm giác đẹp đẽ quý giá, bên ngoài khoác một chiếc sa y mỏng màu cánh ve, cảm giác nhất cử nhất động dẫn tới sa y có chút lay động.

Phó Vân Ngọc lại ngây ngẩn cả người, trước mắt là xương quai xanh mảnh khảnh liếc mắt một cái có thể thấy được bộ ngực đầy đặn, da thịt trong suốt, thắt lưng này phỏng chừng chỉ có khoảng một thước năm thôi? Đây, người này thật chính là mình sao? Miệng nàng bất giác co rút, nghĩ đến hình tượng của nàng ở thế kỷ 21, thật sự khác biệt quá lớn. Chắc chắn ~ thân hình mười tám tuổi này rất cuộc là so với bình xăng ở thế kỷ 21 kia tinh xảo hơn nhiều, thắt lưng là thắt lưng, ngực là ngực, hông là hông, khuôn mặt này, làn da này, loại nào cũng là nhất đẳng. Xem ra lúc này xuyên qua, thật sự là kiếm được! Nàng hai mắt vì chút kích động mà chảy nước mắt, lại vội vàng khắc chế biểu tình chân chó của chính mình.

“Tiểu thư, để em búi tóc cho người như bình thường nhé?”

“Uh, hảo.” Búi tóc, không biết tiểu thư này bình thường yêu thích kiểu tóc như thế nào, bất quá, xem nàng thường thức trang phục mà nói hẳn là sẽ không kém đi? Phó Vân Ngọc ngồi thẳng thân mình, tùy tiện để đôi tay của Tiểu Liên ở trên đầu nàng đùa nghịch.

2. Chương 2

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Phó Vân Ngọc ngồi xuống ghế , dạo qua một vòng, kinh ngạc cười toe toét. Hôm nay dường như thiên hạ là của chính mình sao? Nàng nuốt nuốt nước miếng, tự cắn lấy tay mình , xác định thật sự không phải đang nằm mơ.

Nhìn trong gương, dáng người tinh tế lại linh lung có hứng thú, tóc đen rối tinh ban đầu đã được bới thành kiểu dáng lưu vấn kế, sườn trâm sắp thành một đóa trâm châu, tóc đen xòa ở trước ngực, dùng phấn trang điểm, chỉ làm tăng thêm nhan sắc, môi anh đào không điểm mà hồng, khoe miệng hơi hơi gợn lên có hai cái xoáy thật sâu, hai bên gò má như ẩn như hiện cảm giác như một đóa hoa bần mềm mại đáng yêu, cả người như một con bướm bay tán loạn theo gió, lại giống như thanh thông minh triệt băng tuyết. Béo thêm một chút sẽ mất đi vẻ kiều diễm, gầy một chút cũng sẽ không đẹp.

“Tiểu thư, người càng ngày càng đẹp.” Đứng ở bên cạnh Tiểu Liên nhin không được khen.

“Người này, ta đâu tính là mỹ nhân.” Nàng trên mặt hiện lên hai đóa mây đỏ nhỏ, đến cổ đại phải làm người khiêm tốn.

Đây là Phó Vân Ngọc xuyên qua tới lần đầu tiên được ra khỏi cửa phòng, cũng làm nàng ghen hòng nhìn trần trối, trời ạ, các nàng chỉ đi dạo trong vườn nhà mình một chút mà thôi. Phó gia không hổ là thủ phủ của Tiên nhạc thành, kiến trúc bố cục hợp lý, công nghệ hoàn mỹ, lầu các lần lượt thay đổi, thể hiện đầy đủ phú quý phong phạm cùng dân gian thanh lịch và phong vận của phó gia.

Kiến trúc của Phủ đệ phân thành một sảnh chính cùng đông, trung, tây ba cái sân độc lập. Chính sảnh chủ yếu dùng để đãi khách , nóc nhà được phủ bằng ngói lưu ly, trong đại sảnh có trang trí hoa văn tinh tế cách đoạn, tất cả bàn đều chỉ dùng gỗ tốt nhất để làm, thoát nhìn phi thường khí phái cùng chuẩn chỉ. Sương phòng trung gian tên là Phúc hiên, là nơi Phó chính ở, đại sảnh có một dọc dài hơn hai trăm cây hoa tử đằng nhiều năm nay vẫn mọc rất tốt, ở kinh thành cực kỳ hiếm thấy. sương phòng phía đông tên là Yên ba uyển, là chỗ ở của Phó Vân Ngọc, nơi này phối hợp sân tương đối khéo léo tinh xảo, chính giữa có một hàng hoa tử đằng lớn đi thông đến khuê phòng của nàng, hai bên sân trồng đủ các loại hoa cỏ, hoa thủy tiên là chiếm đa số. Tây sương phòng là phòng khách, toàn bộ sân bố cục đơn giản cũng không mất vẻ tao nhã.

Ngoài ra, phó phủ còn có một hoa viên, do năm đó vì để làm cho phu nhân vui mà cho người xây dựng . Hoa viên tên là “Cẩm viên”, rong chơi trong hoa viên như bước vào trong một bức tranh sơn thủy. Hoa viên cùng phủ đệ giống nhau, cũng chia ra đông ,trung tây, ba đường. Trung lộ xây một tòa kiến trúc theo phong cách Tây dương, vòm cửa được làm bằng đá cẩm thạch vì vậy trước cửa vào có một tấm bình phong vẽ cảnh sông nước, phía sau có sáu tấm hành phi, bố cục làm người ta cảm giác như trở về thời xa xưa. ở Đông lộ có Tuồng lâu trong phòng được trang trí tươi mát tú lệ, trên những nhánh cây hoa lan tử nở rộ, khiến người ta cảm giác như xem hoa tử đằng diễn. Diên lâu ở phía nam quả nhiên giống như chốn bồng lai tiên cảnh, giống như đồn đại, ngậm hương túy nguyệt, ở trung tâm hoa viên có một cái đình bên dưới nước chảy quanh co. Trong Hoa viên có những thân cây cao chọc trời, quái thạch xen kẽ, hoàn sơn hàm thủy, đình đài tấp nập, hành lang đường về uyển chuyển. Dưới ánh trăng cảnh trí của hoa viên lại càng thiên biến vạn hóa, thật động lòng người

Hai chủ tớ đi ra khỏi Phó phủ, ở trong thành Tiên nhạc đi dạo trên đường phồn hoa, dung nhan tuyệt sắc của Phó Vân Ngọc hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Người xem, cái nam nhân kia đi cùng thê tử của mình đến mua son, hai con mắt nhìn đến sắp rơi xuống, cư nhiên đi cùng lão bà mà đối với mỹ nữ khác nhìn đến thèm nhỏ dãi ba thước, ân hử, phỏng chừng hẳn về nhà phải lạy cả đêm rồi. Người xem, cái đứa nhỏ kia mới hơn mười tuổi, nhìn với vẻ mặt đỏ bừng, bánh bao vừa mua về đều đã bị hán bóp nát. Người xem, trong mắt nữ nhân ở trên đường này, không tránh được ánh mắt hâm mộ ghen tị cùng hận, đương nhiên còn kèm theo ánh mắt như tiểu phi đao muốn giết người ~ (sắc chị nỳ tự kỷ wa’).

Phó Vân Ngọc sống mười tám năm qua, lần đầu cảm nhận được ánh mắt như vậy, cảm xúc mê mông, ở thế kỷ 21 cho dù chính mình cỡi hết quần áo đứng ở giữa đường cũng không thấy ai muốn xem a, quả thật là rất hưởng thụ. Vì thế nàng dùng sức vặn vẹo vòng eo mảnh khảnh, thêm vẻ thướt tha đi tới, thường thường nam nhân đi về phía này nháy mắt vài cái. Kết quả là, trong không khí lại thêm vài nam nhân bị đụng vào tường cùng sát khí lộ ra ngoài của nữ nhân. Trong lòng nàng mừng rỡ không yên, nguyên lai làm mỹ nữ so với trong tưởng tượng của mình đã hơn nhiều!

“Tiểu thư, người cứ như vậy đi đường, sợ là sẽ xảy ra tai nạn chết người đấy .” Tiểu Liên còn chưa có nói

xong, một tiếng nổ theo trên sông truyền đến.

Wow ~ trong sông thuyền người lẫn nhau ở cùng một chỗ ! Một khắc trước thuyền phu rơi vào trong nước, ánh mắt còn không quên gắt gao nhìn chăm chăm nàng! ~ Một màn này giống như bạch nương tử sau khi hóa thành hình người, đi đến đầu đường ở Hàng Châu

“Sao lại vậy? Ta sẽ không đi giết người đâu.” Phó Vân Ngọc vẻ mặt vô tội, trong lòng lại đắc ý muốn chết.

“Ân... Tiểu thư, người thật đẹp, sẽ đem nam nhân mê mết đến chết.” Tiểu liên do dự một chút, nói. Kỳ thật, nàng cảm thấy tiểu thư mình sau khi bệnh tốt lên, có điểm không giống với trước kia, Uh, tựa hồ so với trước kia càng có sức sống hơn, nói cũng nhiều hơn, còn có điểm cao điệu hơn. Trước kia vẫn đều là nữ phần nam trang a, hôm nay lại... Đi đường còn rêu rao như vậy.

“Nha đầu chết tiệt kia, sẽ bần ~”, tuy rằng nàng Phó Vân Ngọc cũng hiểu được hiện tại mình xinh đẹp như tiên, nhưng là tiểu thư khuê các ở cổ đại, hay là phải rụt rè một chút đúng không?

Thành Tiên nhạc quả không hổ danh là thành có nền kinh tế trọng yếu ở phía nam, hai bên ngã tư đường cửa hàng sầm uất, trời sắp tối ánh dương chiều tà thần nhiên chiếu vào mái ngói xanh đỏ hoặc như là ánh mắt tiên diễm kia chiếu ở phía trên mái cong của lầu các, làm cho trước mắt này cảnh đêm ở thành thị phồn thịnh càng tăng thêm vài phần mông lung họa ý. Người đi đường, người trước người sau đều là tỏ ra căng thẳng hoặc thương mại, hoặc phong nhã, hoặc tươi mát, hoặc khuôn mặt lồi đời, xa mã lân lân, dòng người như chức, cách đó không xa ẩn truyền đến âm thanh rao hàng của những tiểu thương, ngẫu nhiên còn có một tiếng ngựa hí dài, Phó Vân Ngọc cảm thấy giống như đặt mình cuộn tròn bên trong một bức tranh với sắc thái phong phú màu sắc sắc sỡ, nhìn không được dừng cước bộ lại, mắt nhìn ánh tà dương màu đỏ, ánh mắt phức tạp với ý muốn xuyên thấu chính mình những năm trước khi chưa xuyên qua.

“Tiểu liên, gần đây có quán trà nào không? Ta có chút mệt mỏi.” Nàng miệng phun hương lan, trong giọng nói hơi mang theo một tia mệt mỏi, ” Ó? Đó là cái nhà gì kia, trang hoàng quý phái quá, ‘GiangNammuối thương’?” trước cửa nhà có một cửa hàng, mặt tiền của cửa hàng trang hoàng thực khoa trương, cùng dùng nước sơn màu đỏ thẫm như trát phấn, ánh tịch dương chiếu xuống, càng lộ vẻ phá lệ chói mắt.

Phó Vân Ngọc nhẹ nhàng nói xong nhấc váy đi vào. Oa! Nhà này cũng lớn quá đi, ước chừng so với Yên ba uyển của nàng không khác biệt cho lắm, bên trong mười mấy gã sai vặt đang vội vàng tiếp đãi các thương nhân mua đồ nơi đây. Nàng nhìn thoáng qua giá muối ở đây, hít vào một hơi, oán thầm nói: Có phải là đắt quá không? Muối này tự nhiên so với thịt còn quý hơn! Trách không được có thể mở ra cửa hàng lớn như vậy, khẳng định là kiếm không ít tiền nha! Một bên kêu Tiểu Liên lại đây hỏi: “Đây là cửa hàng nhà ai, muối được bán quý như vậy, này không phải là ăn cướp của thiên hạ sao?”

Tiểu liên trên mặt đang tươi cười lập tức cứng lại, khóe miệng co rút đến nửa ngày, không thể tưởng tượng được nhìn nàng nói: “Tiểu thư, người làm sao vậy? Đây là cửa hàng muối trong phủ của chúng ta a?”

Ngạch... Phó Vân Ngọc nhất thời cảm giác bị sét đánh trúng vào óc, làm sao bây giờ? Lộ mất ! Vì thế, nàng liền yên lặng cúi đầu, từ bên trong đi ra, một lát sau, trên mặt xuất hiện biểu tình đau thương, một đôi mắt to vô tội ảm ướt nhìn Tiểu liên, hữu khí vô lực nói: “Làm sao bây giờ, Tiểu liên, ta từ sau khi bệnh nặng một thời gian, sự tình trước kia đều không nhớ rõ, ta thật vô dụng.”

Một bên là tiểu nha đầu đơn thuần làm sao có thể chịu được nhìn tiểu thư khóc tang ngay cả mắt nước mắt lưng tròng nhìn nàng, vội vàng an ủi nói: “Tiểu thư không cần lo lắng, có Tiểu liên ở đây, Tiểu liên sẽ đem sự tình trước kia đều chậm rãi kể cho người nghe.”

Ân hử, thu phục, cô nương này chính là rất đơn thuần.

Ngồi ở trên Thiên hương lầu dựa vào vị trí cửa sổ, uống trà bích loa xuân, ăn điểm tâm Bạch Liên cao ở thiên hương các, Phó Vân Ngọc phi thường thích ý nhìn đám người qua lại ngoài cửa sổ. Liền ở phía sau, có một bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng. Ó? Kia không phải lão cha hiền lành nhà nàng sao? phía sau như thế nào còn theo hai gã hòa thượng? Tuy nhiên nhìn trên cao ở xa xa, bộ dạng còn giống như không sai? Làn da như ngọc, mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, dáng người thon dài, khoác quần áo màu trắng ngà, đi lại nhẹ nhàng.

“Tiểu liên, em xem, kia có phải phụ thân hay không?” Nàng vừa nhấc cổ tay, chỉ chỉ ba người phía dưới.

Tiểu nha đầu nhìn thoáng qua, gật gật đầu, nói: “Uh, thật đúng là lão gia, phía sau còn đi theo hai vị sư phó.”

Sư phó? Không phải là hòa thượng sao, hòa thượng bây giờ đều là rượu thịt, hết ăn lại uống, giả nhân giả nghĩa, sau lưng còn cùng ni cô ở cùng một chỗ, Phó Vân Ngọc trong lòng không cho là đúng nghĩ. Nhưng cha như thế nào lại cùng hai hòa thượng ở cùng một chỗ? Không tốt, nàng vỗ gáy, vội vàng hướng đi xuống lầu.

Tiểu Liên bị hành động vỗ ót này của nàng dọa đến, tiểu thư nhà nàng như thế nào sau một thời gian sinh bệnh cả người tính tình đều thay đổi? Tự nhiên ở tại đây từ quán chụp ót của chính mình, đây không phải là hành vi của nam nhân sao! Còn có thể chạy trốn nhanh giống như con thỏ, trước kia không phải đi một chút liền thở hồng hộc sao? Như thế nào ngôn hành cử chỉ đều dững cảm như vậy! Cúi đầu đã thấy Phó Vân Ngọc đã đứng ở trước mặt lão gia, liền cũng không nghĩ nhiều, đi theo xuống.

“Phụ thân ~” Phó Vân Ngọc lấy tất cả thanh âm mềm mại làm nũng, nhân cơ hội vụng trộm đánh giá hai hòa thượng kia.

“Ngọc nhi a, người như thế nào lại đi ra ngoài, bệnh không phải vừa mới khỏi sao?” Lão nhân vẻ mặt đau lòng, hé ra khuôn mặt tràn ngập những nếp nhăn ở trên đầu vai của nàng.

Hai hòa thượng phía sau hẳn, bộ dáng ước chừng mười bảy mười tám tuổi, một người thân hình thoắt khỏe mạnh, diện mạo cùng với giả hòa thượng ở thế kỷ 21 mà Phó Vân Ngọc nhìn thấy không sai biệt lắm. Một người, cũng chính là người vừa rồi nàng ở trên lầu chú ý tới, bộ dạng... wow... Rất suất ! Suất đến quả thực không có thiên lý a! Nàng cam đoan, cả đời này nàng chưa gặp qua hòa thượng tối suất như thế, không không, là nam nhân nhìn tốt nhất, thật sự chưa từng có gặp qua nam tử so với hẳn càng thêm tao nhã đẹp như tranh.

Một loại ánh sáng cho tới hơi thở theo khuôn mặt tuyệt mỹ của hẳn cuốn hút đến nàng, không giống với hòa thượng bình thường, da hẳn phủ giống như tuyết trắng nõn trên ngọn núi Côn Luân, con người giống như nước thần thánh trên đỉnh Thiên Sơn, mi như mực vẽ, lông mi như quạt lông, một đôi mắt xé thần cấp tăng thêm cả người vài phần anh khí, mũi cao thẳng, môi thiếu mà hồng nhuận. Đôi mắt buông xuống, tuy rằng không cười, nhưng ánh mắt trong suốt của hẳn lại trung thành mỉm cười. Quần áo trường bào màu trắng ngà mặc ở hẳn trên người, lại có một cổ tươi mát phiêu dật tiên nhân chi tư. Phó Vân Ngọc giật mình, ngơ ngác nhìn hẳn, hòa thượng này thật sự là xinh đẹp hòa thượng.

Hòa thượng với thân hình thon dài kia cảm giác được nữ tử khuynh quốc khuynh thành trước mắt này chính trực nhìn chằm chằm vào chính mình, phút chốc, khuôn mặt đang cười tự nhiên đỏ.

Đỏ! Tự nhiên mặt đỏ ! Rất mạnh, rất đáng yêu ! Phó Vân Ngọc nuốt một ngụm nước miếng, kéo tay phó chính, bày ra một nụ cười vô hại, hỏi: “Phụ thân, hai vị sư phó này tên gọi là gì?”

“Bần tăng pháp danh A canh, vị này là sư đệ của bần tăng, A Căn.” Cái hòa thượng thân hình khỏe mạnh mở miệng nói.

A, A canh? A Căn? Đây, đây là cái pháp danh gì? Trước kia không phải đều kêu ngộ không, ngộ tịnh, ngộ gì sao? triều đại này tự nhiên lưu hành mở đầu là A? A Căn ca? A canh ca? Ni mã! Phó Vân Ngọc đầu óc rối tinh, ở trong đám người hỗn độn.

3. Chương 3

Edit: gau5555

Beta: linhxu

“Phụ thân, hai vị sư phó này đi cùng chúng ta về phủ sao?” Phó Vân Ngọc một bên tâm tình để ý vừa rồi có vài phần hỗn độn, một bên vội làm tiểu nữ nhi nhu thuận.

Phó Chính sững nịch nhìn khuê nữ nhà mình có tri thức hiểu lễ nghĩa, nói: “Đúng vậy, nhị vị sư phó đang muốn đi đến nhà chúng ta để niệm kinh cho mẫu thân người vì mấy ngày nữa chính là ngày giỗ của nàng”. Vừa nói chuyện, lại vừa thở dài nhẹ nhàng một hơi, trên mặt lộ vẻ ưu thương sâu sắc.

A... Ngày giỗ a, tuy nói vị phó phu nhân kia không phải mẹ ruột của mình nhưng cũng là mẫu thân của phó thân thể hiện tại này, Phó Vân Ngọc đang ở nơi nào, cúi đầu nhìn làn váy của chính mình, bởi vì giây bị làn váy che khuất nên không biết nói cái gì.

Dọc theo đường đi, Phó Vân Ngọc phát huy sở trường của nàng ở thế kỷ 21 là —— da mặt dày. Nhìn chăm chăm vào tiểu hòa thượng người ta xem, cho nên lúc tiểu hòa thượng này đi tới, trên mặt đều đã hồng như quả táo nha, làm nàng rất xúc động muốn đi lên cắn một cái.

“Vị sư phó này, ta, ta gọi người là A Căn ca được không?” Một đôi tay mềm mại của Phó Vân Ngọc gắt gao cầm khăn kêu lên, trên mặt lộ vẻ thẹn thùng.

A, A Căn ca! Tiểu hòa thượng khoe miệng run rẩy một chút, ánh mắt hoảng sợ, trên mặt đỏ ửng nhan sắc lại càng thâm sâu thêm một tầng: “Cô nương, bản tăng không gọi là A Căn ca, bản tăng pháp danh là A Căn.”

“Nhưng là người ta cảm thấy A Căn ca nghe hay hơn rất nhiều. Người ta mặc kệ, người ta đã muốn gọi người A Căn ca ~” Phó Vân Ngọc nhẹ nhàng lắc lắc thân mình, bắt đầu làm nũng.

Phó Chính râu ngoài miệng rung rung một chút, vuốt râu một cái, trong lòng nghĩ đến, khuê nữ nhà mình sau khi một thời gian bị bệnh nặng tính tình sao lại có điểm trở nên là lạ ? Trước kia là chưa bao giờ cùng nam tử nói một câu .

“A Căn ca, được không, được không vậy?” Nàng chạy đến trước mặt tiểu hòa thượng, đôi mắt to chớp chớp, vô tội nhìn hắn.

Hòa thượng có pháp danh kêu A Canh đi bên cạnh, rốt cục chịu không nổi, cô nương này bộ dạng thật sự rất đẹp, nếu còn làm như vậy, hai mươi năm năm tu hành của hắn sẽ thất bại trong gang tấc, đối với tiểu hòa thượng nói: “Sư đệ, người đáp ứng người ta đi, một cô nương nhà người ta cầu người như vậy, cũng là đáng thương .”

Khuôn mặt xinh đẹp bạch tuyết của A Căn ca này rốt cục lại biến thành ánh tà dương màu hồng, khe khẽ thở dài, liền đi tới phía trước. Hòa thượng vừa rồi thay nàng nói chuyện liền chạy đuổi theo, rồi xoay người lại đối với nàng cười, thề lưỡi. Phó Vân Ngọc nhìn thấy tiểu hòa thượng kia không nói lời nào, chính là cam chịu, vì thế tâm tình càng thêm tốt lắm, cũng chạy theo đi lên.

“A Căn ca, ta gọi là Vân Ngọc, không biết là hòa thượng của chùa nào nha?”

“Chùa Thanh huyền.” Ánh mắt hắn nhìn về phía trước, thản nhiên trả lời.

“Chùa Thanh huyền cách nơi này bao xa?”

“Đi một đoạn đường.” A Canh hòa thượng cướp trả lời.

Phó Vân Ngọc bắt đầu lợi dụng ưu thế của bản thân mình, bày ra cả người lẫn vật vô hại tươi cười, đối với tiểu hòa thượng từng bước ép sát, uh hừ, bốn tiểu thư sẽ làm cho người trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta.

“A Căn ca ~ người thoát nhìn tuổi còn rất trẻ nha, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Ngạch, tuy rằng không rõ lắm muốn biết bao nhiêu tuổi có thể dùng để hỏi nam nhân hay không, nhưng hỏi thăm tuổi mới có thể làm việc được, nàng cũng không nghĩ đến trâu già gặm cỏ non.

“...” tiểu hòa thượng A Căn khoe miệng lại run rẩy một chút, bao nhiêu tuổi không phải chỉ dùng để hỏi nữ nhân sao?

Không nói lời nào? Hừ, giả vờ thanh cao, tỷ mới không sợ người không nói lời nào, tỷ đây sống trên đời so với mẹ người còn dài hơn, tỷ sẽ có biện pháp làm cho người mở miệng.

Kỳ thật, tiểu hòa thượng A Căn chính xác là bị cô nương này dọa đến rồi, hắn đời này thật sự chưa từng gặp qua cô nương nào xinh đẹp như vậy, huống chi là, cô nương này đối với nam nhân lại chủ động. Bình

thường các tiểu thư khuê các không phải nói chuyện đều nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, che mặt không nhìn người sao? Cô nương nhà này như thế nào khi nói chuyện cùng đàn ông dường như không hề thẹn thùng, lại còn gắt gao nhìn chăm chăm vào mình. Hẳn là tiểu hòa thượng mới xuống núi học tập không lâu, đối với thế giới bên ngoài còn không quen thuộc, đối mặt với cô nương chủ động như vậy, tự nhiên là sẽ bị dọa đến phát khiếp.

“A Căn ca, bộ dạng của ngươi thật là đẹp mắt.” Phó Vân Ngọc tuyệt đối không xấu hổ, ngược lại càng thêm phóng mở, ở thế kỷ 21 cũng không phải như vậy sao, cảm thấy người nào tốt liền trực tiếp đến nói chuyện.

Phó Chính ở phía trước vẫn tùy ý để khuê nữ nhà mình hồ nháo, dù sao, nàng cũng rất ít khi có bộ dạng hoạt bát như vậy, việc này đối với phụ thân là hân mà nói, trong lòng là thực vui mừng, nhưng hẳn sao lại cảm thấy càng nghe càng không thích hợp, trong lời nói của khuê nữ nhà mình càng ngày càng không thích hợp, lại nhìn thấy mặt hai hòa ngay lúc đầu thì bình tĩnh nay hiện tại đã biến thành mặt than, hẳn rất cực không thể nhìn được nữa, “Khụ khụ, Ngọc nhi, con chớ cùng hai vị sư phó hồ nháo.”

Nghe giọng điệu trách cứ cùng biểu tình nghiêm túc của lão cha, làm cho Phó Vân Ngọc trong lòng tạm thời buông tha cho tiểu hòa thượng trước, dù sao, một lúc nữa cũng tới nhà mình, niệm kinh thì cũng phải ở vài ngày, bọn họ còn nhiều thời gian. Cũng có một câu nói rằng, gần quan thì được ban lộc, uh hừ!

Đi được một hồi, rốt cục cũng đến phó phủ. Tiểu Liên nhìn Phó Vân Ngọc ngã vào trên giường nằm ngay đơ ra, cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng nếu để cho nàng cụ thể nói ra, nàng cũng không giải thích được, Tiểu thư vẫn là bộ dạng làm mê đảo các nam nhân một chút đều không có thay đổi, ngược lại sau một hồi bệnh nặng, hình như lại năng động hơn.

Phó Vân Ngọc ở trên giường mệt nằm thẳng hừ hừ, tuy rằng nàng đã không còn là tiểu mỹ nhân kia ban ngày thì bệnh nhẹ, năm ngày thì bệnh nặng, nhưng thân thể này rốt cuộc vẫn còn có chút không tốt. Thân thể nàng rất mềm mại, không phải để ý đến hình tượng nằm ở trên giường giả chết, thật là thoải mái a ~ bỗng nhiên cảm giác có một ánh mắt khác thường vẫn đi theo mình. Áo giác, cái này tuyệt đối là áo giác, hiện tại mình chính là đại tiểu thư, ai lại dám dùng loại ánh mắt xem “Gấu chó” này nhìn nàng!

“Tiểu, tiểu thư, A Căn sư phó đến đây.” Tiểu liên nhìn không được đánh gãy vẻ mặt mắt hờn của Phó Vân Ngọc.

A Căn ca! Phó Vân Ngọc vội vàng rất nhanh từ trên giường ngồi xuống, chỉ thấy tiểu hòa thượng tuần mỹ kia đang đứng ở cửa, vẻ mặt xấu hổ cúi đầu, nhìn xuống đôi hài đã cũ nhưng cũng rất sạch sẽ của chính mình. Nguy rồi, bộ dáng vừa rồi của chính mình chắc chắn đã bị hắn nhìn thấy, ở thế kỷ 21 biểu tình như thế là bình thường, nhưng hình như tại thời đại này xem ra điều đó là rất kinh khủng khó trách hẳn vẫn không dám ngẩng đầu nhìn chính mình.

Nàng đứng dậy, mái tóc dài đen như mực có chút hỗn độn, thoát nhìn lại làm cho nàng có một khí chất xuất thần mà tự nhiên. Nhẹ nhàng bước tới, chậm rãi đi đến trước mặt tiểu hòa thượng, nhún mào cười, khoe miệng hiện lên một đôi lệ xoáy thật sâu, nói: “A Căn ca, ngươi tìm ta có chuyện gì không? Sao?” Một âm chữ cuối cùng tràn ngập dụ hoặc cùng nhộn nhạo trong lòng.

Nhưng tiểu hòa thượng giờ phút này cũng chỉ là vẻ mặt bình tĩnh, căn bản không có chú ý tới trong mắt của Phó Vân Ngọc lóe ra mị hoặc sáng rọi vô cùng, bộ mặt biểu tình trả lời: “Ngươi cùng mẫu thân ngươi là cốt nhục chí thân, cho nên mấy ngày nay trong phủ niệm kinh Phật, cần ngươi tự mình sao chép tại trên giấy thiếp này.” Ngữ khí bình tĩnh như nước, không dậy nổi một tia gợn sóng.

Sao kinh Phật? Bản thân mình trước kia cũng thường xuyên chép bài tập a, chép kiểm điểm, chép nhật ký thực tập của người khác, việc này hẳn không khó đi! Huống chi, đây là Phó phu nhân, dù sao cũng mẫu thân của thân thể hiện tại này, chính mình vì nàng sao chép kinh văn coi như là đối người ta cho mình bộ dạng xinh đẹp này báo đáp đi, Phó Vân Ngọc đối với tiểu hòa thượng nháy mắt một cái mắt hoa đào nhiệt tình, ửng xuống dưới.

Nhưng mà thời điểm tiểu hòa thượng đem kinh thư đặt trước mặt nàng, nàng liền u buồn! Trời ạ, kinh văn này phỏng chừng so với sao chép của nàng từ nhỏ đến lớn còn nhiều gấp mấy lần đi? Nàng cẩn thận lại mở ra một tờ, tâm liền hoàn toàn hỗn độn, dày đặc, đây là chữ phồn thể mà! ! Bản thân mình cho tới bây

giờ cũng chưa từng học qua chữ phồn thể , miễn cưỡng chỉ nhận được vài chữ mà thôi! ! Trời ạ, tiểu hòa thượng này không phải muốn làm cho mình chết sao? Nàng nhìn trời, khóc không ra nước mắt.

“A Căn ca ca, kinh văn này thật nhiều nha, ngươi cũng nên chia sẻ với ta một chút đi, một mình ta viết không xong đâu.” Nàng xấu hổ làm về ta đây, thế nhưng lại hồn nhiên ở trước mặt tiểu hòa thượng làm nũng!

Khuôn mặt tuấn tú của tiểu hòa thượng cứng đờ, tiếp tục tình trạng mặt than, thản nhiên nói: “Phó tiểu thư, kinh văn này phải thành tâm, ngươi dù sao cũng là cốt nhục của Phó phu nhân, thứ lỗi bản tăng không thể viện trợ.”

Oa... A Căn ca này cũng rất quá đáng, một chút cũng không thương hoa tiếc ngọc, rất vô tình, rất tàn khốc, rất lạnh huyết, đối mặt một tuyệt thế đại mỹ nhân như ta mà quyết tâm cự tuyệt, đạo hạnh của hắn thật thâm sâu nha! Chẳng lẽ ta cứ như vậy bị hắn đánh bại ? chuyện này làm sao có thể! Ta là sống đã hơn bốn mươi năm a! cũng không thể bại bởi này tiểu hòa thượng này như vậy! Phó Vân Ngọc một bên oán thầm, một bên tính toán, như thế nào mới có thể làm cho tiểu hòa thượng này quỳ gối dưới váy của chính mình.

” A Căn ca ca, ta hiện tại có chuyện cần người thương cảm, ai... Ta thực xin lỗi cha ta cùng mẫu thân của ta, ô ô ô...” Phó Vân Ngọc che mặt, một bộ dáng khóc đáng thương, làm cho Tiểu liên đứng bên người nhìn xem hết hồn.

Tiểu thư là làm sao vậy? Thật sự bệnh đến choáng váng sao? Không xong rồi!

Trên mặt bạch tuấn của tiểu hòa thượng A Căn hiện lên một tia biểu tình không dễ phát hiện, nói: “Phó tiểu thư, mời nói.” Thanh âm rõ ràng lưu loát, nhẹ nhàng như một giọt nước.

“Nói như vậy chắc ngươi cũng nghe thấy ta trước đây bị bệnh nặng một thời gian đi?”

” Không...”

Oa, người này từ nông thôn tới đây ah, ngay cả tình huống của ta mỹ nữ nổi danh như vậy cũng không biết! Nàng ở trong lòng âm thầm khinh bỉ, lại ôn nhu giọng điệu mang theo một chút đau thương nói: “Sau khi bệnh tình tốt hơn, rất nhiều chuyện, ta đều không nhớ rõ, không tin, ngươi có thể hỏi Tiểu liên .”

Đứng ở một bên tiểu nha đầu vội vàng gật đầu.

“Thì tính sao?” Tiểu hòa thượng giọng điệu có chút lạnh lùng.

” Ý của ta muốn nói là, trước kia rất nhiều thứ, ta cũng không nhớ rõ, ví dụ như thêu, đánh đàn, còn có sách này tương tự cũng nhận thức không nhiều lắm, ngươi bảo ta lập tức chép nhiều như vậy, ta cũng không biết được nhiều nội dung bên trong. Ngươi, ngươi không phải mới vừa nói phải thành tâm sao, nếu sao chép linh tinh như vậy, chỉ sợ thật sự là đối với mẫu thân bất hiếu , ô ô ô.” Phó Vân Ngọc trên mặt thì cực kỳ ủy khuất, nhưng trong lòng cũng đã sớm có tính toán.

Tiểu hòa thượng đơn thuần nào biết đâu rằng trong bụng nàng đang nở hoa, nghe thấy nàng nói như vậy, cũng hiểu được có chút đạo lý, liền hỏi: “Vậy, thế giờ ngươi muốn như thế nào? Kinh văn này tất nhiên là phải do ngươi sao chép .”

Phó Vân Ngọc vừa nghe thấy thế, liền biết chính mình bước đầu đã nắm giữ được sự tình phát triển theo đúng phương hướng, nhủ lại đôi mi thanh tú, cái miệng nhỏ nhắn mím lại hồng nhuận, nước mắt che phủ nhìn tiểu hòa thượng, nói: “A Căn ca ca, để ta sao chép kinh văn cho mẫu thân, ta tất nhiên là vô cùng nguyện ý, chính là, ta không hiểu nội dung kinh văn này, tùy tiện sao chép như vậy, sợ mẫu thân ở dưới trách cứ. Cho nên, nếu như không phiền, mời ngươi có thể giúp giải thích một chút mỗi một ý của thiên kinh văn được không? Ô ô ô, cho dù mẫu thân cho ta là tẩn hiếu , ô ô ô, A Căn ca? Được không?” Nói xong, nước mắt bắt đầu chảy xuống.

Tiểu hòa thượng A Căn này là lần đầu xuống núi, lần đầu thấy nữ nhân xinh đẹp như vậy, lại là lần đầu tiên thấy nữ tử xinh đẹp ở trước mặt hắn khóc, hắn thật sự không biết phải làm sao bây giờ , đành phải miễn cưỡng nhìn xuống dưới.

4. Chương 4

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Phó Vân Ngọc đã sớm rời khỏi giường, lại thản nhiên trang điểm, mặc váy dài màu tím thuần khiết trong trắng, ra khỏi khuê phòng, Tiểu liên trong lòng ôm một đồng lớn kinh thư, còn buồn ngủ đi theo phía sau của nàng.

Xuyên qua con đường nhỏ phía trước, ra ngoài Yên ba uyển, tiến vào tây sương phòng, Phó Vân Ngọc ở trước cửa một gian phòng dừng cước bộ. Tay ngọc nhẹ nhàng gõ ở trên cửa, không thấy tiểu hòa thượng ra mở cửa, lại tăng thêm lực đạo, trong phòng vẫn không có động tĩnh gì. Nàng chần chờ một chút, đẩy cửa mà vào.

Gian phòng này là phòng giành cho khách tốt nhất, bên trong mỗi một vật phẩm được tạo ra cực vất vả, trên xà nhà hoa văn trang trí cũng được sáng tạo, gian ngoài được bày một bộ bàn nhỏ làm bằng gỗ tử đàn quay thành vòng tròn, sát vị trí gần tường là một loạt hình cây độc đáo được chế tạo. Trong Phòng có rèm màu trắng ngăn cách, phía trước cửa sổ còn bày ra một bộ bình phong tuyệt đẹp. Mặt trên là một bức tranh sơn thủy tuyệt diệu, bên cạnh còn có hai hàng chữ, bức họa này có thể nói là hạng nhất

Phó Vân Ngọc mở cửa đi vào, cũng không thấy bóng người của tiểu hòa thượng, trong lòng nghĩ đến: chẳng lẽ này A Căn ca còn đang ngủ? Thật sự là cái không xứng với chức niệm kinh sư phó nha. Dời bước đi tới buồng trong, muốn nhìn đến tận cùng, kết quả cũng là trọn mắt há hốc mồm. Nàng nhìn xuyên qua bình phong, thấy một nam nhân trần truồng trắng nuột như ngọc, bất quá chính là nửa người trên, ở nước ấm hòa cùng sương mù nhìn cực kỳ gợi cảm. Đường cong thon dài ở cổ, cơ bắp rắn chắc dọc đường cong ở lưng, kéo dài xuống dưới vòng eo vừa rắn chắc lại mảnh khảnh, Phó Vân Ngọc không khỏi nuốt nuốt nước miếng, hai mắt tròn lên, gât gao nhìn chằm chằm cảnh xuân đồ rõ ràng của vị sư phó kia.

Đứng lên đi, đứng lên đi ~ ở trong lòng nàng ngàn vạn lần hô, tiểu hòa thượng thân thể rất cực giật giật, hơi hơi đứng lên, lộ ra một bộ phận nhỏ đích thực là cái mộng. Thực, thực là gợi cảm a! Trong thân thể của Phó Vân Ngọc sôi huyết bắt đầu sôi trào, đứng lên đi ~ mau đứng lên đi ~ nàng khát vọng, trước kia chỉ tại ở Nhật Bản làm việc đã từng nhìn đến qua nam nhân trần truồng, nhưng đều là quái thú, hiện tại trình diễn này là hiện trường bản sống tiểu hòa thượng anh tuấn thơm tho a! Hắn, hắn vẫn là xử nam đi?

Phốc ~ Ý tưởng trong đầu vừa chợt loé lên làm cho Phó Vân Ngọc ngượng ngùng, vừa vận tiểu nộ hoa cũng là chưa lộ. Không thể không thừa nhận, gái lữ thì của thành phủ Tiên nhạc này tâm xuân đang nhộn nhạo!

Tiểu liên đứng ở ngoài cửa chờ, nhưng tiểu thư đã đi vào thật lâu, vẫn không thấy nàng đi ra, trong lòng có chút kỳ quái, liền ở ngoài cửa kêu: “Tiểu thư, A Căn sư phó có ở trong đây không?”

Một tiếng nói này giống như bình kinh lôi, đem Phó Vân Ngọc ngã ngay tại chỗ, không thể nhúc nhích, nàng khóe mắt run rẩy, xú nha đầu này, hồng chuyện tốt của ta rồi, cùng lúc đó, A Căn sư phó cũng bị tiếng nói này làm cho kinh động, bản năng đứng dậy cầm lấy tăng bào trên bình phong, chỉ trong chớp mắt, Phó Vân Ngọc liền thấy được thân thể mê người ước mơ tha thiết của tiểu hòa thượng, nhưng, chính là vội vàng nên chỉ thoáng nhìn, còn không thấy rõ vật nhỏ giữa hai chân hắn, đã bị hắn dùng quần áo che khuất, thật đáng tiếc a.(ừ chị này thật xứng danh sắc nữ a. Đến cả tiểu hòa thượng cũng không tha... chẹp chẹp)

A Căn hòa thượng nghe thấy thanh âm của một nữ tử, cả kinh vội vàng cầm lấy quần áo mặc vào, lại nhìn thấy một đôi mắt quang lóe ra vội vàng, ánh mắt kia cảm giác cứ nhiên còn mang theo một tia hưởng thụ? Tuy rằng bản thân mình ngày thường là đồ đệ ở Thanh huyền tự mà phương trượng xem trọng nhất, huấn luyện cùng các sư huynh cũng là xuất sắc nhất, nhưng mà đối với tình yêu nam nữ này rốt cuộc không biết gì cả, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hể đã nhanh chóng đỏ lên. Hắn mặc quần áo, ở bên trong niệm hai lần thanh tâm giới, trên mặt màu đỏ liền giảm đi, khôi phục lại khuôn mặt bình tĩnh như nước ngày thường.

” Phó tiểu thư, có chuyện gì sao?” giọng điệu Của hắn không gọn sóng cũng không sợ hãi, giống như một màn vừa rồi không hề xảy ra.

Oa ... Phó Vân Ngọc nhìn tiểu hòa thượng vô cùng bình tĩnh, trong lòng hậm hực , rình coi người ta tắm rửa bị vừa vặn nhìn thấy, tuy nói chính mình nhìn bản động đến nỗi mắt không nháy, mặt không hồng, tâm không động, nhưng là một hồi thấy thân thể sống sắc hương này, trong lòng rốt cuộc còn có chút ngưỡng ngùng .

” Không cần nói, tiểu thư xin mời trở về, bản tăng muốn niệm Phật kinh .” Người nọ ám chỉ, người chỉ có thể trở về.

Nhưng Phó Vân Ngọc là loại người nào, sao có thể bởi vì nhìn thấy thân thể người ta mà quên được mục đích chủ yếu, vì thế, sắc mặt nàng lộ ra vẻ mảnh mai, hốc mắt phiếm lệ, nhìn tiểu hòa thượng A Căn nói: “A Căn ca ca, người có nhớ rõ chuyện hôm qua chúng ta từng nói không? Ta sáng sớm liền ngồi dậy nghĩ sao chép kinh văn cho mẫu thân, nhưng là, một chút cũng không hiểu được, ta thật vô dụng, người có thể dạy ta không?” Nói xong, còn ủy khuất phiết phiết cái miệng nhỏ nhắn.

Tiểu Liên đứng ở cửa xem sững sốt, tiểu thư này hình như thật sự không giống với trước kia , tính cách thật sự thay đổi rất nhiều, hơn nữa.....?

“Vây, liền vào đi.” A Căn ca bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, căn bản không nhìn tới nàng.

Phó Vân Ngọc gấp hương Tiểu liên vẫy tay một cái, ý bảo nàng chạy nhanh chạy nhanh đến.

Một tập kinh thư xếp chồng lên nhau để ở trên bàn tròn làm ra vẻ, tiểu hòa thượng ngồi xếp bằng ngồi ở trên giường liền thoáng nhớ kỹ kinh văn nghe mà không hiểu, Phó Vân Ngọc cầm lấy một quyển kinh thư, mở trang đầu tiên ra, thì có một loại xúc động muốn chạy trốn, trên mặt chỉ chút tràn ngập chữ phồn thể vẫn là đọc không hiểu, dựa vào ngữ văn căn bản của chính mình ở hiện đại thì nàng cũng miễn cưỡng cầm tới bút lông chấm mực nước, cẩn thận viết xuống dưới. Tiểu Liên đứng ở bên cạnh nàng, một bên thì mài mực, một bên nhìn tiểu thư viết chữ dần dần khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn từ trắng biến thành đen.

Này, này thật sự đây là chữ tiểu thư nhà nàng viết ra sao? Như thế nào so với chính mình còn không bằng? Tiểu thư viết thể chữ Liễu, không phải thi họa vẫn được các cửa hàng treo lên để bán sao, như thế nào hiện tại lại kém đi nhiều như vậy... Trong lòng nàng thật sự hỗn loạn. chỉ thấy mặt trên của bàn giấy Tuyên Thành, viết vài chữ cái to xiêu xiêu vẹo vẹo, màu mực lúc nhạt lúc đậm, đường cong hoặc tục tăng hoặc tinh tế, chữ viết cùng nhau hoặc chỉnh tề hoặc hỗn loạn, bộ sách võ thuật này chỉ sợ ngay cả lỗi viết thảo thể còn kém cỏi đến ba phần. Tiểu Liên vốn là không biết chữ nhiều lắm, giờ phút này lại chỉ nhìn chữ quen mà nhận thức. Kỳ thật, đâu chỉ mình Tiểu liên mà ngay cả Phó Vân Ngọc cũng đều không nhận biết.

Viết ước chừng khoảng một canh giờ, móng Phó Vân Ngọc thật sự là ngồi không yên, đau a! Liên kêu Tiểu liên đi làm ít nước hoa quả đến giải đỡ thèm, sinh ra tại nhà giàu đúng là thật tốt, quần áo thì đến tay cơm thì đến mồm, cho dù không lấy chồng thì cuộc sống vẫn là rất thích ý .

Tiểu Liên cảm ncho đã được rửa sạch lại đây, Phó Vân Ngọc đưa vào miệng của mình một viên, quay đầu nhìn thoáng qua tiểu hòa thượng phía sau bình phong, hần nhiên vẫn còn đang niệm kinh, hơn nữa, cái thùng nước tắm kia hình như còn không có đổ đi?

“A Căn ca ca ~” Thanh âm của Phó Vân Ngọc mềm mại ôn nhu quanh quẩn ở trong phòng, cước bộ nhẹ nhàng, lắc móng đi vào phòng trong, “A Căn ca ca, ta có nho, người niệm kinh văn như vậy, có muốn ăn một chút để giải khát hay không!”

Tiểu hòa thượng thấy nàng vào đến, khẽ cau mày, bắt đầu dĩ nói: “Thí chủ, bản tăng đang niệm kinh.”

Ha ~ mặt dày mà chỉ nhận được vẻ lạnh nhạt của người ta! Phó Vân Ngọc ăn bẻ mơn canh, chu miệng, dùng sức xoa cái khăn lụa trong tay, A Căn ca không phải giảng giải cho ta sao? ” Để theo đuổi nam nhân, da mặt phải dày, huống chi đây lại là một hoà thượng không ăn mặn!”

A Căn tiểu hòa thượng hít thật sâu một hơi, đành phải đi xuống dưới đến trước bàn, cầm lấy một tập kinh văn mà Phó Vân Ngọc sao chép. Nhưng mà hần còn chưa có cầm lên xem, đã bị chấn kinh rồi! Cái này thật sự là người viết sao! xiêu xiêu vẹo vẹo này, đông một chút tây một chút thật là đại tiểu thư của Phủ phủ ở thành Tiên nhạc này viết sao! hài đồng năm tuổi cũng không thể viết thành ra như vậy !

” A Căn ca ca, ta viết không tốt sao?” Phó Vân Ngọc thấy thân hình của tiểu hòa thượng giật mình ở tại chỗ, thì vẻ mặt vô tội hỏi.

” Ngạch... Quả thật, có chút.” Người xuất gia không được nói dối, sư phó nói làm người xuất gia là không thể nói dối.(ui A căn ca đáng iu wa’)

Phó Vân Ngọc vừa nghe xong, trong lòng có chút thất vọng, bản thân đã cố hết sức a, thời điểm nàng ở thế kỷ 21 cũng không đoán được tình huống phải xuyên qua đến cổ đại, bằng không cho dù lại béo thêm mười cân cũng phải bắt chước được chữ này. A Căn ca này cũng không có lòng thông cảm, làm gì có người nào lại làm tổn thương đến cô nương nhà người ta xinh đẹp như hoa nghiêng nước nghiêng thành như vậy.

” Người có chỗ nào không hiểu?”

” Ta tất cả cũng đều không hiểu!” Lời vừa ra khỏi miệng, Tiểu Liên cùng A Căn tiểu hòa thượng đồng thời đem ánh mắt tập trung ở trên người nàng. Nhìn thần linh để xem, luân thường đạo lý nhà người ta quả thật thần linh cũng đều không hiểu, ô ô ô.

Ngạch... Tiểu hòa thượng thật sự không dự đoán được Phó Vân Ngọc sẽ trả lời như vậy, hần vốn tưởng rằng ngày hôm qua nàng nói bản thân không hiểu thì chỉ là khiêm tốn, không nghĩ tới thật sự là không hiểu, một chút cũng đều không hiểu, ngay cả phương pháp nắm bút lông cơ bản cũng không đúng, cái này thật sự có thể nói là nền móng thành số không. Tiểu hòa thượng gãi gãi cái đầu bóng loáng, ngồi xuống, vô cùng kiên nhẫn giải thích từng câu từng chữ cho nàng nghe.

Trên người Tiểu hòa thượng có một mùi hương tự nhiên, làm cho Phó Vân Ngọc tâm đang nhảy phù phù lên dần dần bình tĩnh trở lại, còn thật sự mà cẩn thận nghe, có phải cần dùng bút viết một vài câu dài ra hay không, đương nhiên cái này chỉ dùng để viết văn hiện đại. tiểu hòa thượng A Căn cẩn thận lật xem kinh thư, giống như hướng dẫn tiểu hài đồng làm từng bước, loáng thoáng một mùi hương thơm ngát độc nhất của cô gái truyền vào trong mũi của mình, làm cho hần có một loại cảm giác vô cùng thoải mái.

” A Căn ca ca, người có muốn ăn nho hay không .” Phó Vân Ngọc cầm một quả nho, đưa đến trước mặt hần.

Tiểu hòa thượng nhìn bàn tay trắng nõn nhỏ bé trước mắt, sững sốt liền chối từ nói: “Bần tăng uống nước là được rồi .” Ngữ điệu cực kì bình thản, giống như mọi việc trước mắt tất cả đều như mây theo gió bình thường mà đi.

Hừ, Tình cảm thật khó hiểu, Phó Vân Ngọc lại bị cự tuyệt, tức giận nổi lên đem nho nhét vào trong miệng mình, một đôi mắt hạnh ai oán nhìn hần. Tiểu hòa thượng bị ánh mắt này làm sợ tới mức khóe miệng co rút, lại lập tức khôi phục trạng thái mặt than tiếp tục kinh văn vừa rồi chưa nói xong.

” A Căn ca ca ~ chữ này ta luôn viết không tốt, làm sao bây giờ?” Thanh âm của Phó Vân Ngọc ở trong phòng truyền ra đến.

” A Căn ca ca, bút lông này phải nắm như thế nào cho đúng?” thanh âm mềm mại ôn nhu của Phó Vân Ngọc lại ở trong phòng truyền ra đến.

” A Căn ca ca, ta thật sự sẽ không biết, nếu không người nắm lấy tay ta dạy được không?” Lần này, thanh âm của Phó Vân Ngọc thế nhưng cảm giác lại mang theo một tia mỉa mai hoặc cuối cùng hai chữ âm cuối giờ lên.

Tiểu hòa thượng bị nàng từng bước ép sát, rốt cục cũng bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, cắn răng nói: ” Bần tăng là người xuất gia, không thể nào cùng nữ tử có quan hệ xác thịt? Nếu thí chủ người thật tâm muốn học, bần tăng có thể gọi sư huynh lại đây, hần là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm viết chữ rất khéo tay.”

” Này, này, không cần, ba người cùng dùng một cái bàn có chút chật chội.” Phó Vân Ngọc vừa nghe xong, trong lòng thầm kêu không ổn liền tìm lấy cái cơ cự tuyệt đề nghị của hần .

Ngạch... Nàng nhìn vẻ mặt lạnh lùng của tiểu hòa thượng, chính mình vừa rồi tìm mọi cách quyến rũ lại hoàn toàn không có tác dụng, trong lòng u buồn. Chẳng lẽ mình thật sự không có lực hấp dẫn như vậy sao? Vì sao chủ động như vậy mà người ta một chút cũng không trúng chiêu, chẳng lẽ cái đó và lực căn (*) thật là hoàn toàn thanh tịnh, không trông mong mang theo một tia rỉ ra? Như thế này phải làm như nào cho phải a!

(*)lực căn : trong phật giáo tức là chỉ mắt, mũi, tai, thân, ý thức

5. Chương 5

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Dưới sự chỉ đạo của tiểu hòa thượng, Phó Vân Ngọc quả nhiên có chút tiến bộ, thời điểm nàng đang đắc chí nghĩ như thế nào để tiếp tục thông đồng với tiểu hòa thượng thì A Canh hòa thượng bước vào nhìn thấy nàng, đầu tiên là ngẩn người, sau đó lại khôi phục như bình thường, trực tiếp bỏ qua đại mỹ nhân chìm sa cá lặn này, đi đến trước mặt A Căn ca nói: ” Sư đệ, nhận được tin của sư phó, hẳn kêu chúng ta chạy nhanh trở về.” Dứt lời, giờ giờ phong thư màu vàng đất trên tay lên.

A Căn ca mở thư cẩn thận nhìn, khuôn mặt tuấn mỹ hơi hơi căng thẳng, lát sau lại giãn mở ra, nói: ” Chúng ta sau khi niệm xong ở đây trở về trong chùa đi.”

Như thế nào, nhanh như vậy đã phải đi về? Nếu nhớ không lầm đã nói thời gian còn phải ba ngày nữa, như vậy thời gian để câu tiểu hòa thượng bắt đầu cũng khó khăn quá lớn đi? Trong lòng Phó Vân Ngọc có một loại thương cảm không hiểu, đứng lên muốn đi xem hoa của cây lựu trong viên đã nở chưa. Lại vừa vặn nhìn thấy hai cái đầu bóng loáng, một cái mặt trên có sáu cái lỗ màu trắng, một cái còn lại là sạch sẽ, trong lòng nàng buồn bực cực kỳ.

” A Canh ca, vì sao trên đầu A Căn ca ca có sáu cái lỗ màu trắng a ~” Phó Vân Ngọc lôi kéo tay áo của tiểu hòa thượng A Canh hỏi.

Tiểu hòa thượng mặt cứng đờ, liếc mắt một cái bất đắc dĩ nói: “cái này không phải là lỗ, mà đây là giới sẹo, ta là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm, sư đệ là đệ tử Thiếu Lâm, cho nên tu hành đến một trình độ nhất định là có thể dùng cây cỏ đốt.”

Đốt, Đốt ! ! Như vậy rất tàn nhẫn đi? Cái này không phải là giết hại đến thân thể sao! Phó Vân Ngọc tuy rằng đã sớm ném một ít khổ hình khi viết chữ ở cổ đại, nhưng thời điểm nghe thấy thế thì cảm thấy có chút khiếp sợ, A Căn ca bộ dáng tuấn tú này thoạt nhìn thì da thịt non mềm nhưng sức lực nhẫn nại thì phải rất mạnh.

“Người hiện tại nhìn thấy trên đầu sư đệ là sáu cái giới sẹo, nhìn hẳn tuổi trẻ như vậy mà có năng lực có sáu cái giới sẹo của đệ tử Thiếu Lâm là vô cùng hiếm thấy. Chỉ có người vô cùng vĩ đại mới có thể được có được vinh dự tối cao như vậy, cho nên Phương trượng cùng vài vị sư thúc vô cùng coi trọng sư đệ a, nói không chừng hẳn còn có thể được lựa chọn là chưởng môn tương lai!” Tiểu hòa thượng A Canh quả nhiên là tục gia, không có nhiều ràng buộc về thanh quy giới luật như vậy, đầu óc so với tiểu hòa thượng A Căn linh hoạt hơn.

” Sư huynh, người không cần nói vậy.” Tiểu hòa thượng liền đánh gãy lời của hắn.

Vinh dự! Ta nhờ vào! Cho dù có cho ta tiền ta cũng không muốn bị ngược đãi bản thân như vậy! Đây không phải là tự mình đánh mình sao! Phó Vân Ngọc ở trong lòng oán thầm.

Đến thời gian ăn cơm trưa, Phó Vân Ngọc đến tiền thính cùng lão gia của Phó gia cùng nhau ăn cơm, hai vị hòa thượng nhìn thấy thịt bò do dự liền đứng lên niệm a di đà phật, Tiểu Liên đành phải đem thức ăn chạy đến trong phòng cho bọn họ. Cơm trưa của hai người cũng không tính là phong phú, ba món ăn một bát canh. Phó Chính tuy là nhà giàu nhất thành Tiên nhạc, nhưng bình thường cũng không phô trương lãng phí, đặc biệt ở phương diện ăn, ăn thịt cá hoàn toàn không lãng phí, còn không bằng đem tiền kiếm được tới cứu tế cho người nghèo.

” Phụ thân, cửa hàng nhà chúng ta có bao nhiêu gian?” trong đầu Phó Vân Ngọc bỗng nhiên hiện lên cửa hàng của gia đình mình ở trên đường ngày hôm qua, nhin không được hỏi.

Phó chính sờ sờ chòm râu thật dài, mặt mày cười nói: ” Ngọc Nhi nhà chúng ta như thế nào cũng quan tâm đến việc lập nghiệp buôn bán làm ăn a, xem ra, phụ thân cũng không cần lo lắng vấn đề người nối nghiệp. Cả nước các nơi đều có phân nhánh của nhà chúng ta, ước chừng có khoảng hơn tám mươi cửa hàng đi.”

Hơn tám mươi cửa hàng, nhiều như vậy sao! Quả nhiên là giàu có như dầu chảy! Buôn lậu muối quả nhiên kiếm được nhiều tiền a ~

Ăn nghỉ xong, hai cha con ngồi ở trong vườn phơi nắng. Thấy Vương quản gia hừng hực chạy đến, nói là Giang gia nhà hàng xóm người ta muốn tới cầu hôn. Phốc ~ thời này là niên đại gì, bố cái gì, bố cái gì, như vậy có đoán được tính cách! Phó Vân Ngọc vốn trong lòng có một trận cao hứng, nhưng lại nhìn đến phụ thân mình đen mặt, trong lòng lại có điều lo lắng không hiểu.

” Phụ thân, Giang gia thiếu gia kia là con trai độc nhất?” Nàng vừa đi một bên hỏi thăm tình hình của vị hôn phu tương lai

” Uh.” Lão cha cơ hồ ngay cả râu đều không có động.

Nếu là con trai độc nhất, thì về sau mình phải gả đi qua, gia sản không được đầy đủ kia là của nàng? Phó Vân Ngọc trong lòng lại vui mừng, ” Phụ thân, Giang gia thiếu gia kia bộ dáng như thế nào, có xứng với ta không?” Trừ bỏ bên ngoài có tiền thì tướng mạo cũng là rất quan trọng.

“...” Mặt Phó chính bình tĩnh suy tư phải ứng phó với người của Giang gia như thế nào .

” Phụ thân, Giang gia thiếu gia kia có thể có tài văn chương không?” Nữ nhân chọn nam nhân, đơn giản là ba điểm tiền tài, tướng mạo, nội tâm.

” Ai...” Phó chính nặng nề mà thở dài một hơi, cúi đầu không nói.

Rất nhanh, hai cha con đã chạy tới tiền đình, trong lúc đó bên trong chất đầy sính lễ, Phó Vân Ngọc tính toán một chút tổng cộng có hơn mười rương, cộng thêm lựa là gấm góc mấy chục cuộn, năm kiện thuốc quý báu hiếm thấy, 6 nhánh lộc nhung, lâm chi, sừng tê giác ngàn năm đã lâu đời...đợi chút. Giờ phút này, trong mắt của nàng sớm đã trang đầy vàng bạc châu báu, làm sao mà nhìn tới được hai người đang ngồi trên ghế thái sư được làm bằng gỗ lim.

” Phó lão gia! Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!” Một vị nam tử trung niên thanh âm trung khí mười phần.

“Không dám nhận, không biết Giang lão gia điều động binh lực đến đây là có chuyện gì?”

Giang lão gia sờ sờ cái bụng gồ lên, cái bụng kia theo Phó Vân Ngọc nhìn ra hẳn là khoảng 6 tháng đi, tâm can của nàng cẩn thận run rẩy lên, lại theo cái đường cong kia đem tầm mắt rơi xuống trên người một nam tử trẻ tuổi bên người, chẳng qua, ộ dạng nam nhân này....., làm cho chú ý ban đầu của nàng run rẩy lên “Phù phù” một chút nữa thì ngã té xuống

Này, Giang gia thiếu gia này cho dù là bố cái gì trở thành nhà giàu nhà người ta, cũng không thể trưởng thành như vậy a, khuôn mặt này nhìn thấy cỡ nào ghê người a ~ một chữ xấu rất cao sao. Phó Vân Ngọc thiếu chút nữa đem cơm trưa phun hết ra, tuyệt đối là tạo hóa đã bị tạo ra hẳn thật tốt! Tuyệt đối ! Cũng không biết mấy đời trước của hắn đã tạo ra cái nghiệt gì, mà tạo ra một bộ mặt dài vô cùng thâm như vậy, còn cao giọng sống ở này trên đời này như thế. Mặt của hắn là tiêu chuẩn mặt bàn tay, cái cằm vừa tinh vi lại vừa nhọn, nhọn có thể cho rằng đây là hung khí giết người, ánh mắt của hắn cùng hạt đậu xanh nhỏ nhất tương tự nhau, nhìn đi qua tựa như vẽ hai cái vệt đen nhỏ, mũi của hắn là tẹt, không phải giống như loại tẹt bình thường này, chính là nhìn nghiêng bên cạnh giống như một cái mặt bằng, sau đó phía dưới mở hé ra bồn máu khoác lác, thật là bồn máu khoác lác, một loạt răng hô to màu vàng lộ ra ở bên ngoài, làm cho bên trong dạ dày của Phó Vân Ngọc có một trận buồn nôn tràn ra. Chính sửa lỗi lồm trên khuôn mặt quả thực chính là mặt ngoài của mặt trắng, mấy cọng tóc thưa thớt dài trên đỉnh đầu, má ơi, ở ngoài ba thước nhìn thấy, khuôn mặt chính sửa chỉ còn có miệng hé ra .

” Phó lão gia, nghe nói thiên kim nhà người xinh đẹp như hoa, thanh tú thông minh, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền.” Giang lão gia kia tuy rằng đáng người biến dạng, nhưng dựa vào lập thể ngũ quan của hắn nhìn ra được tuổi trẻ cũng là một soái ca, thật không biết như thế nào lại sinh ra một đứa con bảo bối gặp người hù chết như vậy.

Giang gia thiếu gia đứng ở đối diện hướng về phía Phó Vân Ngọc khuynh quốc khuynh thành ngây ngô cười ha ha, nhìn thấy nàng khóe mắt vừa kéo vừa kéo giống như có chất lỏng gì từ trong miệng hắn chảy ra , trời ạ ~~ là nước miếng! ! Cư nhiên chảy nước miếng! ! Phó Vân Ngọc nhất thời cảm thấy khóe không ra

nước mắt, muốn chết tâm cũng đều có, suy nghĩ nếu lão cha thật sự tính toán đem chính mình gả cho quái thú này, nàng liền lập tức đâm chết trên cầm của quái thú ngay tại đây! !

Trước thính lý không khí theo tiếng cười của quái thú kia không hài hòa, luôn luôn run rẩy. Phó Vân Ngọc vẻ mặt ủy khuất nhìn phụ thân, thật là có nỗi khổ nói không nên lời, muốn chết mà không chết được.

” Khụ khụ ~” Phó chính rốt cục cũng thanh thanh cổ họng, nghiêm túc nói: ” Thật ngại quá Giang lão gia, khuê nữ nhà ta hiện tại tuổi còn nhỏ, vẫn chưa có muốn xuất giá .”

” Hắc hắc hắc, phó tiểu thư năm vừa mới mười tám đi? Cô nương bình thường lớn như vậy đều đã phải sinh oa nhi.” Thanh âm của Giang thiếu gia kia vang lên làm cho người ta muốn buồn nôn.

Phó Vân Ngọc dùng ánh mắt hung hăng cùng hấn quyết đấu, cuối cùng vẫn là bại dưới trận, không phải ánh mắt người nọ quá mức sắc bén, mà là nàng tìm tới tìm lui tìm không ra đôi mắt nhỏ đậu xanh của hắn, luôn luôn chần chờ tại trên mặt hắn, bộ dạng của quái thú này thật không có gì sánh kịp, nàng rốt cuộc nhịn không được thu hồi ánh mắt.

” Giang lão gia, vô luận như thế nào khuê nữ nhà ta cũng không gả cho quý công tử, thỉnh đem sính lễ lấy trở về đi, Ngọc nhi của chúng ta trèo cao không nổi.” Phó chính lại cự tuyệt, trong ánh mắt lóe ra vài phần sắc bén bình thường hiếm thấy.

Phụ tử Giang gia vừa nghe xong, trên mặt nhanh chóng thay đổi sắc, Giang lão gia lộ ra ánh mắt hung ác, nhất thời cũng khó mà nói cái gì, chỉ ngượng ngùng kéo con đi ra. Chính là, vài bố gì của Giang gia hắn, cùng một số vị đại thần trong triều có quan hệ mật thiết, có thể nuông chiều hô phong hoán vũ, căn cứ vào chuyện từ hôn này thì mặt mũi Giang gia của hắn sẽ không nhịn được, chuyện này tự nhiên là sẽ không dễ dàng quên đi như vậy.

Phó Vân Ngọc hồi tưởng lại một màn vừa rồi, nhất thời cảm thấy phụ thân này thật vĩ đại, vì nàng mà không sợ quyền quý. Trong lòng nàng có một trận ấm áp, hạ quyết tâm, ngày sau sẽ chiếu cố lão nhân gia hắn thật tốt .

” Phụ thân, cảm ơn người.” Nàng hốc mắt hơi hơi có chút ướt át, rúc vào trong lòng Phó chính .

Phó lão gia vẻ mặt hiền lành, hai mắt phiếm hồng, bàn tay to thô ráp vỗ về tóc dài của nàng, ôn nhu nói: “Nha đầu ngọc, một người như vậy, phụ thân sao có thể đem con phó thác cho hắn. Chỉ cần con thích, chỉ cần con hạnh phúc, nguyện vọng đời này của phụ thân liền đạt tới .”

” Phụ thân...”

Thời gian hoà thượng đọc kinh là bốn ngày, niệm xong trước hai ngày một ngày sau còn lại là ngày giỗ của phó phu nhân, bởi vậy, hôm nay phải làm một hồi cúng tế. Chờ ngày giỗ qua đi, sẽ đem niệm tạng Bồ Tát bản nguyện kinh vẫn còn lại niệm xong.

Đến ngày giỗ của Phó phu nhân, Phó gia làm một loạt hoạt động cúng tế long trọng, mời nhiều đạo sĩ nổi danh đến thực hiện công việc này. Tuy rằng loại chuyện này, đối với Phó Vân Ngọc xem ra là một loại mê tín, chỉ cực kỳ vớ vẩn , nhưng nghĩ đến phụ thân của mình đối với mẫu thân đã chết đi rất yêu thương, liền đột nhiên cảm thấy cái gì cũng đều hợp lý . Buổi chiều cúng bái hành lễ làm xong, đi đến mộ phần của mẫu thân nàng bồi thêm đất và dâng hương.

Bởi vì Phó Vân Ngọc trong lúc cúng tế hít không ít khói bụi, liền đi trước tắm rửa, phó gia Vương lão gia mang theo quần gia đi đến mộ phần trước.

Tắm rửa xong đi ra, nhất thời cảm giác thân thể thoải mái không ít, Phó Vân Ngọc đơn giản đem tóc dài buộc ở sau đầu, chỉ chừa một ít ở trước ngực, chọn một bộ quần áo màu trắng sạch sẽ mặc vào, gọi Tiểu Liên cùng nhau chạy tới mồ. Sắc trời bắt đầu tối, cổ đại không thể so với thế kỷ hai mươi mốt, buổi tối dọc bên đường người bình thường không đi ra, bởi vậy, đi ở trên đường cảm giác thoáng đãng rất nhiều.

Hai cô nương tuổi thanh xuân đi ở trên đường, xuyên qua một cái đường nhỏ, đi qua đường nhỏ ở núi thông đến nghĩa địa.

Phó Vân Ngọc đang nghe Tiểu Liên kể chuyện của mình trước kia, bỗng nhiên trước mắt một mảnh tối đen, thân thể lập tức bị cái gì vậy bao ở ngoài! Là bao tải! Nàng hô nhẹ ra khỏi miệng, liền kêu Tiểu Liên, chỉ

nghe thấy bên người thanh âm một vật thể ngã xuống đất. Nguy rồi, không phải là bị bắt cóc chứ ! Nàng trong lòng vừa vội lại vừa hoảng, dất cổ họng lớn tiếng kêu cứu mạng, nhưng nơi này là núi hoang lại vào buổi tối, nào có người nào, mặc dù nàng khóc trời kêu đất cũng không có ích.

”Ồn ào thì sẽ chết!”

Chỉ nghe thấy thanh âm hùng hậu của một người nam nhân, cái ót của nàng đột nhiên đau xót, liền không có tri giác.

Không biết qua bao lâu, nàng rốt cục cũng tỉnh lại, đau đầu muốn chết, trước mắt vẫn là một mảnh đen tối, hiển nhiên, hai mắt của nàng bị mảnh vải che chắn, tay chân cũng bị trói chặt ở trên giường. Phó Vân Ngọc rầu rĩ hừ vài tiếng, ở trên giường giãy dụa một trận, đều là không làm được chuyện gì, dây thừng kia buộc thật chặt, đem tay chân nàng đều đau buốt .

Rốt cuộc là ai bắt cóc ta? Ta giống như mới đến nơi đây không lâu đi, căn bản không có cừu hận với ai, chẳng lẽ ta hồng nhan bạc mệnh, vừa mới hưởng thụ tư vị làm mỹ nữ không được vài ngày, lại phải hồn quy về trời đi thôi! Trong lòng nàng vô cùng đau thương, vô cùng oán niệm.

Hất xì ~ cửa phòng bị đẩy ra, từ bên ngoài đi vào vài người, Phó Vân Ngọc dựa vào hơi thở kia, kết luận hẳn là nam nhân.

”Thiếu gia, nó đã tỉnh.” Thanh âm này có điểm quen tai, hình như là của người bắt cóc nọ.

”Uh.”

Phó Vân Ngọc tập trung cẩn thận nhận thanh âm thiếu gia kia, nhưng là lời hắn nói thật sự quá ít, thật sự không phân biệt rõ được. Phụ thân, khuê nữ bảo bối của cha bị người bắt cóc , mau tới cứu ta a ~ nàng ở trong lòng hò hét.

“Đi, đem cái này cho nàng ăn .”

A, thanh âm này giống như đã nghe qua ở đâu. Phó Vân Ngọc dựng lỗ tai lên.

Một người nam nhân đi vào, tiếng hít thở dày đặc của hắn phun ở trên mặt nàng, làm cho nàng cảm thấy không thoải mái. Cầm bị nắm, có một cái bình đang gắt gao nhét vào trong miệng của nàng. Chẳng lẽ bọn họ muốn độc chết ta! ý tưởng này chợt lóe qua, ý chí muốn sống làm cho Phó Vân Ngọc liều mạng giãy dụa.

”Thiếu gia, nhét không đi vào a.” thanh âm nam nhân kia lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Ngu ngốc, đưa ta!” nam nhân được gọi là thiếu gia này cầm lấy cái bình thuốc đi đến chỗ nàng, ” Đến đây, Ngọc nhi của ta, uống khẩn trương, nàng sẽ không rời được ta, nga ha ha ha ~.” giọng điệu quấy nhiễu kia làm cho dạ dày của Phó Vân Ngọc có một trận khó chịu, cảm giác loại này giống như đã từng quen biết làm cho nàng lập tức thanh tỉnh.

”Ngươi, ngươi là Giang gia cái người quái dị kia?” Miệng còn chưa nói xong, một chút chất lỏng trắng liền vọt vào trong miệng của mình.

”Dám kêu bốn thiếu gia là người quái dị! Hừ, đêm nay ta sẽ khiến cho nàng không dậy được khỏi giường! Về sau khóc cầu ta muốn nàng! Ha ha ha ~ “

Giang gia thiếu gia kia tiếng cười đáng khinh làm cho tâm của Phó Vân Ngọc như rơi xuống đáy cốc, một trận tuyệt vọng, hẳn, rốt cuộc đã cho chính mình ăn cái gì? Chẳng lẽ hôm nay thật sự phải chết tại đây trong tay quái thú sao?

6. Chương 6

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Cửa phòng bị đập thật mạnh, bên ngoài người đến người đi thực ồn ào, xem ra hẳn là khách sạn bình dân ở địa phương. Phó Vân Ngọc ở trên giường, miệng đã bị ngăn chặn, cổ tay mảnh khảnh đã bị buộc thật chặt để lại dấu vết màu hồng, miệng ứng với thời gian dài ngồi mà cảm thấy đau đớn vạn phần, nàng tựa vào trên giường gỗ, trong lòng có chút tuyệt vọng. Đầu đi qua lâu như vậy, còn không có người đến cứu, xem ra tên tuổi một thời này sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát, nàng cùng tiểu hòa thượng đáng yêu của nàng không có duyên, nàng cùng với phụ thân của nàng vĩnh biệt, nàng cùng với mộng là kẻ có tiền của nàng kẻ có tiền mộng gặp lại .

Khóe mắt chậm rãi có lệ rơi xuống dưới, xẹt qua hai má, theo đường cong duyên dáng chảy xuống trên chân phủ gấm. Không thể tưởng được nàng Phó Vân Ngọc chỉ sống được mấy ngày ngắn ngủn, lại đã phải thành oan hồn, nghĩ đến đây, cảm xúc bị thương giống nhau vỡ òa mà đến, như thế nào cũng đừng không được, quần áo trắng trước ngực đã sớm ướt đầm. Khóc đến mệt mỏi, mê man thêm thiếp đi ngủ say.

Bỗng nhiên, Phó Vân Ngọc bất thành linh bị cảm giác khô nóng làm cho bừng tỉnh, toàn bộ thân thể giống như đều bị vây trong một bát nước sôi lửa bỏng khó chịu, áo lót bên trong người đã sớm ướt đầm. Bụng có một loại lửa nóng, không ngừng hướng kéo dài lên trên, nơi mà giữa hai chân, tê dại ngứa ngáy khó chịu. Hai gò má nàng ửng đỏ, mà trên trán đã bị mồ hôi tẩm cho ẩm ướt, thân mình khó chịu ở trên giường lăn qua lộn lại.

Trống rỗng, giống như đang làm những cử chỉ điên rồ, nàng khát vọng đụng vào da thịt lạnh lẽo, một trận một trận dục vọng xa lạ đánh úp tới, Phó Vân Ngọc đột nhiên bừng tỉnh. Xuân được! người quái dị kia lại có thể cho nàng uống xuân được! Một trận giận dữ, cuối cùng lại đem ham muốn thay thế càng thêm mãnh liệt, hai mắt mê ly, thần trí có chút mơ hồ, khó chịu như vậy, giống như con kiến đang cắn ở thân thể của chính mình, Phó Vân Ngọc rốt cục nhìn không được, cái miệng bắt đầu chậm rãi vận vận.

Môi anh đào khẽ nhếch lên, mí hoặc đôi mắt, kèm theo từng đợt rên rỉ ở toàn bộ trong phòng truyền ra.

Phó Chính đang cùng Vương quản gia ở mộ phần đợi cho đến trời tối cũng không thấy Phó Vân Ngọc, trong lòng có một tia bất an, không phải là Ngọc nhi đã xảy ra chuyện gì chứ? Liền thu thập nọ vội vàng chạy về nhà, phát hiện ra khuê nữ nhà mình cùng nha đầu Tiểu Liên cũng không có ở nhà, hỏi hạ nhân, đều nói một cái canh giờ trước cũng đã đi ra ngoài. Trong lòng quỳnh lên, hai mắt tối sầm như sắp ngất đi, may mắn A Căn tiểu hòa thượng đưa thuốc cho láng giềng trở về, vội hỏi rõ ràng tình huống, cùng sư huynh đi tìm.

Buổi tối, đầu đường cơ hồ không có bóng người, A Căn ca cùng A canh ca tìm nửa giờ, vẫn không thấy bóng dáng, trong lòng thầm kêu không ổn. Dọc theo mộ phần của Phó gia phụ nhân tiếp tục tìm kiếm, rốt cục ở chân núi hạ phát hiện một cái hoa cài tóc màu đỏ quen thuộc, cẩn thận phân biệt, xác định là của phó gia tiểu thư. Vì thế, lại hướng người hỏi thăm có nhìn thấy người khả nghi hay không .

Hắt xì ~ môn lại bị mở ra, bị tình tình dục làm mất phương hướng, lý trí của Phó Vân Ngọc rốt cục cũng có ý tứ thanh tỉnh, bản năng hừ hừ vài tiếng, chính là thanh âm này vẫn mang theo ái muội dụ hoặc.

Tiểu hòa thượng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn thấy hình dáng quen thuộc đang được trói lại ở trên giường, cũng không phải mà chính là Phó Vân Ngọc thôi. Hẳn vội vàng chạy tới, lại phát hiện ra giờ phút này tình huống có chút dị thường, trên giường trải giường cùng với chăn vô cùng hỗn loạn, hai mắt trên bộ dạng xinh đẹp bị che, ngăn chặn miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ đỏ ửng không bình thường, thậm chí da thịt lộ ra đều là phần hồng , khóe mắt lệ còn chưa có khô, hai má trên mặt ẩm ướt lộn xộn, trên người quần áo đã sớm ướt đầm, gấu gao dán tại trên người nàng, hiện ra đường cong duyên dáng trên thân thể tẻ hơn là, nàng còn không ngừng lắc lắc thân mình, miệng phát ra những thanh âm kiều mỹ, trên mặt biểu tình cực khó xử chịu.

Tiểu hòa thượng A Căn nào biết rằng đang xảy ra chuyện gì, hẳn chỉ cho là bị thổ phỉ trói lại trở về bị ngược đãi, nhìn đến Phó Vân Ngọc liên tục thống khổ như vậy, liền đi lên đem dây thừng trên người nàng cởi bỏ. Phó Vân Ngọc được cởi trói buộc, đột nhiên chạm được một chút da thịt lạnh lẽo, cảm giác thư thái rất nhiều, liền càng hướng về phía vật thể lạnh lẽo kia nhích lại gần, thật thoải mái, nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, mở mắt mê ly, lọt vào trong tầm mắt đến chính là tiểu hòa thượng A Căn với khuôn mặt tuấn tú này, trong lòng không khỏi một trận cảm động.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, tiểu hòa thượng A Căn thầm kêu không tốt, mặc kệ cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, cứu một mạng người còn hơn tạo ra bảy cái tháp, thành công vội vàng mang Phó Vân Ngọc công đến trên lưng, theo cửa sổ nhảy đi ra ngoài.

Toàn bộ thân thể của Phó Vân Ngọc đều dán tại trên lưng của tiểu hòa thượng, một hồi lạnh lạnh thoải mái, một cảm giác ham muốn trỗi lên làm cho nàng càng muốn tới gần hắn, đem nàng nhào nặn trong thân thể của chính mình. Nàng không chịu nổi khổng chế đưa tay duỗi đến cửa trong vạt áo của hắn qua lại vuốt nhẹ nhẹ, từng đợt cảm giác vui sướng mãnh liệt truyền đến, nàng chưa đủ khỏi bệnh, mạnh mẽ xé bỏ quần áo của chính mình dính sát vào nhau ở trên lưng lạnh lạnh của hắn.

Tiểu hòa thượng vốn đang công nàng chạy như điên vào trong ngõ nhỏ, ngay từ đầu hắn liền cảm thấy đêm nay Phó Vân Ngọc có chút dị thường, nhưng mà hắn không nói được vấn đề đó nằm ở nơi nào, nhưng sau khi một bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương luồn vào trong quần áo của hắn sờ soạn loạn lên một trận, tiểu hòa thượng rốt cục cũng hiểu được. Hắn nghĩ muốn đẩy ra, nhưng mình đang công nàng trên lưng vì thế liền dự định nhẫn nhịn một chút, chờ bỏ lại được địch nhân rồi nói sau.

Nhưng thời điểm mà hắn cảm giác được trên lưng dán hai luồng vật thể mềm mại, hắn rốt cục nhịn không được việc này đã vượt qua được giới hạn mà hòa thượng có thể chịu được vì thế, đột nhiên đem Phó Vân Ngọc ngã ở trên mặt đất

” A ~ đau ~ ” Phó Vân Ngọc nhú lại mày, một bên xoa hông kêu, một nửa là đau đớn, một nửa là trong thân thể trống rỗng.

” Đau chết mất, ngươi làm sao vậy? ” khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Vân Ngọc rối rắm, cái miệng nhỏ nhắn uất ức mà cong lên, hai gò má ửng đỏ, một đôi mắt to tròn ngập nước, làm người cảm thấy thương xót.

Tiểu hòa thượng A Căn ý thức được chính mình vừa rồi ném quá mạnh, đối với một cô nương da thịt non nớt mà nói, quả thật có chút quá nặng. vội vàng cúi người xuống thân thiết nói: ” Phó thí chủ, ngươi không sao chứ? ”

Dưới ánh trăng u ám, trong ngõ nhỏ tản ra một mùi hương khí tự nhiên trên người cô gái, dưới ánh trăng u ám, một nữ tử với khuôn mặt xinh đẹp ngẩng đầu nhìn hòa thượng đang cúi xuống dưới, bộ dáng tuần tú đầu bóng loáng. Một trận khô nóng trên người Phó Vân Ngọc lập tức đi lên, dưới bụng dưới lại một trận hư không, tiểu hòa thượng đưa tay ra đỡ nàng, không ngờ lại bị nàng trở tay đột nhiên lôi kéo, đặt ở trên người nàng.

về mặt của Tiểu hòa thượng nhất thời đỏ bừng, trong miệng liên tục xin lỗi, giãy dụa muốn đứng lên. Phó Vân Ngọc bị dục hỏa tra tấn dồn tới thân thể lạnh lạnh của tiểu hòa thượng, một cảm giác thoải mái, làm sao để cho hắn không rời đi. Liền đánh tiếp, đưa hắn áp đảo ở dưới mặt, một đôi tay thon dài kéo y phục của mình xuống, lộ ra da thịt trắng nõn, trước ngực hai luồng đầy đặn hình cung duyên dáng, trên đỉnh hai khối run rẩy dựng đứng, đối với hành động nàng dùng sức xé rách quần áo tiểu hòa thượng mà không ngừng lắc lư, hình thành độ cong duyên dáng. Tiểu hòa thượng nhìn đến thân thể sống sắc sinh hương mê người này, nhất thời ngây ngẩn cả người, oanh một chút đầu như là nổ tung. Cánh tay ban đầu muốn đi ngăn cản nhất thời ngừng lại giữa không trung, hai mắt trợn lên, hắn một hòa thượng lục căn thanh tịnh quanh năm đứng ở trong chùa, cùng một đám nam nhân, chưa bao giờ trải qua một trường hợp như vậy, thực tại đem hắn dọa đến, quần áo của hắn bị Phó Vân Ngọc kéo tới bên hông, lộ ra phần ngực trắng nuột như ngọc

” Sắc tức là không, phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn...” Hắn rốt cục cũng phục hồi tinh thần lại, miệng một lần lại một lần lẩm bẩm, thanh âm run run, muốn đem thân hình nhiệt tình đánh bại lửa ghé vào trên người mình đẩy ra.

Phó Vân Ngọc vốn cảm giác thân thể như bị hỏa thiêu đốt, thân thể trống rỗng có khát vọng cấp bách muốn có người đến bổ khuyết chính mình, vừa vặn tiểu hòa thượng giãy dụa mà theo dưới thân nàng ngồi xuống, nàng lại thuận thuyền xuôi dòng đem thân mình dính sát vào, hai chân bò lên phần eo của hắn, hai cánh tay mảnh khảnh như rắn bò lên cổ của hắn, cái mềm mại mềm mại nhất của nàng dính sát vào nhau hắn như lửa nóng. Hai người cứ như vậy thẳng thắn thành khẩn đối lập nhau, thân thể đã khít vào nhau, vật lộn. trường hợp ướt át này phải có nhiều kích thích, thì có nhiều kích thích. Tiểu hòa thượng tuy rằng là người xuất gia, không gần gũi sắc, nhưng là dù sao cũng là nam tử huyết khí phương cương, tình lực tràn đầy, thân thể khắp nơi phản ứng cũng là tối thành thực .

Giờ phút này, hần đang cảm giác một cỗ huyết khí đang hướng lên trên, trong lòng có chút kinh hoảng. Nhiều năm ở chùa Thanh Huyền tu luyện nội công như vậy cũng chưa từng có tình huống khí huyết bốc lên loạn xạ như vậy, không phải là thật muốn tẩu hỏa nhập ma chứ?

A Căn ca nhất thời nóng vội, vận khởi nội công, đem bộ dáng mị thái ngàn vạn trên người chấn xuống dưới, lại điểm huyết ngũ của nàng, nhắm mắt lại giúp nàng bắt mạch, xác định nàng không có chịu nội thương, cuối cùng mới mặc quần áo của chính mình, ngồi xếp bằng ngồi xuống, điều tức. Một loạt động tác này có thể nói là hành văn liền mạch lưu loát. Chính là khi hần nhìn Phó Vân Ngọc quần áo tả tơi nằm trên mặt đất thì lại rối rắm. Cái này phải giúp nàng mặc xong quần áo sao? không phải lại muốn da thịt thân thiết? tình huống vừa rồi đúng là ngoài ý muốn, nhưng mà hiện tại nàng đang chính là im lặng nằm.

” Sư đệ, sư đệ ~” xa xa truyền đến thanh âm của A Canh ca.

Bộ dáng của Phó tiểu thư này nếu để cho sư huynh nhìn thấy, chỉ sợ đối với thanh danh của phó gia tiểu thư ít nhiều sẽ có tổn hại. Vì thế cần rằng một cái, đóng ánh mắt giúp nàng mặc quần áo, khi đụng tới thân thể nóng bỏng của nàng, tay liền không khống chế được run run một chút.

” Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn...” tiểu hòa thượng A Căn miệng lẩm bẩm, rốt cục cũng mặc quần áo cho nàng xong.

Thừa dịp ánh trăng u ám, hần lại niệm mấy lần trong sạch, một lần nữa công Phó Vân Ngọc trên lưng chạy ra khỏi ngõ nhỏ, kêu: ” Sư huynh, chúng ta ở chỗ này ~ “

Cách đó không xa, một bóng dáng béo mập hấp tấp đã chạy tới, nhìn thấy hai người đối diện, trên mặt cũng có thần sắc mất tự nhiên vội hỏi: ” Phó gia tiểu thư có khỏe không?”

Tiểu hòa thượng A Căn không dám nhìn thẳng vào hần, đành phải gật gật đầu, nói: ” Bị người đánh hôn mê, chúng ta mau trở về đi thôi, phó lão gia sợ là sẽ lo lắng.” Dứt lời, cước bộ chạy nhanh hơn về phó phủ.

Ngày hôm sau, mặt trời lên ở phía tây, Phó Vân Ngọc rốt cục cũng tỉnh lại, toàn thân đau nhức, trên người còn có một mùi vị khó chịu, nàng liền nhíu mi, hỏi Phó Chính đang ngồi ở trên mép giường nắm tay của chính mình một đêm: “Phụ thân, sao người lại ở trong này?”

Phó Chính nâng tay lên, dùng ống tay áo xoa xoa mắt sưng đỏ, thanh âm nức nở nói: “Ngọc nhi, còn có cái gì không khỏe? Con bị bắt cóc, phụ thân còn sợ muốn chết.”

Một mối mất hạnh ở trong khuê phòng tìm tòi, nếu nàng không có nhớ lầm thì Tiểu Liên lúc ấy cũng bị trói đi, sao hiện tại, lại không thấy bóng dáng của nàng, không phải là nàng tao người xấu mưu hại chứ ? Nghĩ đến như vậy, trong lòng nàng một trận khổ sở, Phó chính thấy khuê nữ nhà mình mặt lộ vẻ ưu thương sâu sắc, liền thân thiết hỏi: ” Ngọc nhi thân mình cảm thấy không thoải mái sao?”

” Không, phụ thân, Ngọc nhi chính là nghĩ đến Tiểu Liên, Tiểu Liên đâu rồi?”

” Tiểu thư, ta ở đây giúp người sắc thuốc ~” một thanh âm thanh thúy truyền tiến vào, đi cùng mà đến là tiểu nha đầu thanh tú này đang bưng một chén thuốc Đông y tiến vào.

” Tiểu Liên, người không sao chứ?” Phó Vân Ngọc nhìn thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, hành động giống như trước, trong lòng nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Phó chính sờ sờ chòm râu hoa râm, nói: ” Không biết lần này là người phương nào bắt con, phụ thân chắc chắn sẽ điều tra ra, sẽ không để cho con chịu khổ vô ích, song có lẽ, lần này may mắn ít nhiều nhờ hai vị sư phó A Căn cùng a Canh, là bọn hần đem con đi ra, chờ sau khi tốt hơn, con cần phải đáp tạ người ta thật tốt a.”

Ngạch... Tối hôm qua, chính mình giống như bị uống xuân dược a, ôi mẹ ới xuân dược a ~ sau đó, tiểu hòa thượng đã tới ~ sau đó chính mình liền nhanh như hổ đói vô mồi, trời ạ ~ xấu hổ chết người! ! Phó Vân Ngọc một hồi nhớ lại chuyện tình tối hôm qua, xấu hổ và giận dữ nảy ra, trên mặt hiện lên hai mảnh đỏ ửng.

7. Chương 7

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Nói về chuyện, sau đêm qua Giang gia thiếu gia cho Phó Vân Ngọc uống " Âm dương cùng hợp tán" liền đi đến tửu lâu tốt nhất thành Tiên nhạc, gọi một bàn đồ ăn lớn, phân biệt nào là hạch đào xào thận lợn, khoai từ ninh thịt dê, câu quất hầm thận dê, thịt nai hà thủ ô, thanh sao cẩu tiên, đậu đen nấu với thịt chó, rượu trắng nguyên nấu với gà tơ, thêm chim sẻ nấu cách thủy, hẹ xào trứng. Mỗi một món đều có công dụng tráng dương, trong lòng hẳn tính toán trở về sẽ chiến đấu hăng hái đến bình minh, dù sao tiểu mỹ nhân như vậy thả ra thật sự rất đáng tiếc. Ai kêu này tiểu mỹ nhân không chịu nhẹ nhàng đâu, thì trực tiếp mạnh bạo đi.

Đang lúc hẳn cùng vài gia đình hưng trí dâng trào thời điểm trở lại khách sạn, mở cửa phòng ra, lại thấy một cái bóng đen chợt lóe mà qua, theo cửa sổ nhảy ra. Liên hô gia đình đuổi theo, nhưng mà người nọ nội lực thâm hậu, chạy trên đường nhanh như gió, cho dù trên lưng công người cũng đưa bọn họ cách xa ở phía sau.

" Phi!" Giang thiếu gia hỏn hển, trên mặt lộ ra biểu tình hung ác, nói: " Cừu này không báo, ta không phải người của Giang gia!"

Tối hôm qua sau khi A Căn ca đem Phó Vân Ngọc trên người giao cho Phó lão, liền trở về phòng của mình, đến bây giờ đã là chạng vạng hôm sau đều còn không có đi ra. A Canh ca niệm xong kinh, lần thứ tư lại đập gõ cửa để cho hẳn ăn cơm, ba lượt trước A Căn ca kia vẫn nói mình không đói bụng lấy cớ từ chối, lúc này hẳn nhất định phải đi vào xem đến tột cùng là chuyện gì, cũng không thể cả ngày đóng cửa ở trong phòng không ra a.

" Sư đệ, mở cửa, đi ra ăn cơm ." A canh ca xem chừng hướng vào bên trong hô.

Bên trong không có thanh âm.

" Sư đệ, mở cửa nhanh a, người đã muốn một ngày một đêm chưa ăn cơm !" A canh ca tiếp tục ở ngoài cửa kêu.

" Sư đệ? Sư đệ?"

Bên trong vẫn không có động tĩnh gì, A Canh ca có chút sốt ruột, thử đẩy đẩy cửa, phát hiện cửa không có khóa, liền đẩy đi vào. Không tiến không biết, tiến vào lại bị dọa nhảy dựng, trong lúc đó tiểu hòa thượng A Căn đang ngồi xếp bằng ngồi ở trên giường, miệng càng không ngừng lầm bầm đọc, trên khuôn mặt tuần tú đỏ bừng lại có thể đỏ mỏ hôi, xem cảm xúc thập phần kích động.

" Sư đệ, người làm sao vậy?"

Hai mắt của tiểu hòa thượng A Căn che kín tơ máu, hé ra khuôn mặt tuần tú vô cùng chua xót, hướng hẳn xin giúp đỡ, " Sư huynh, ta gặp phải ma chướng !"

A Canh ca vừa nghe xong, nhú nhú mày nghĩ, sư đệ này mặc dù ở chùa Thanh huyền bối phận không cao, nhưng thiên phú của hẳn cực cao, bình thường lại chịu khó tập luyện, cảnh giác kiêu ngạo cảnh giác nóng nảy, thanh tâm quả dục, bởi vậy đệ tử trong hàng tuổi tương tự, tu hành của hẳn vẫn là rất cao , chẳng lẽ cũng có lúc hẳn không qua được tâm ma? Cảm thấy một trận nghi hoặc, liền hỏi: " Sư đệ việc tu hành gặp phải vấn đề nan giải gì sao?"

Tiểu hòa thượng vẻ mặt đỏ bừng, biểu tình phức tạp, nói: " Chỉ sợ không có đơn giản như vậy, sư huynh, ta chỉ sợ là tẩu hỏa nhập ma đêm qua hơi thở vô cùng không ổn, huyết khí nghịch lưu a."

A Canh ca vừa nghe xong, biểu tình ngưng trọng, liền thay A Căn ca bắt mạch, phát hiện cũng không có hiện tượng gì bị thương, chính là hơi thở có điểm hỗn loạn, mạch đập nhảy lên cực nhanh. không phải là thật sự bị tẩu hỏa nhập ma chứ? Hẳn nhìn thoáng qua tiểu hòa thượng mặt đỏ bừng liền nói: " Sư đệ, người có bệnh trạng gì, nói cho ta nghe một chút, đúng rồi, đêm qua thời điểm người cứu Phó gia tiểu thư đã xảy ra cái gì, người cũng nhất định nói cho ta nghe một chút."

A Căn tiểu hòa thượng gật đầu một cái, vội vàng mang chuyện đêm qua căn kể tất cả nói ra. Theo chuyện cũ xâm nhập, sắc mặt của A canh ca từ trắng chuyển hồng lại chuyển sang trắng, biểu tình trên mặt lại thay đổi liên tục, rốt cục hần cười ha ha nói: ” Sư đệ, ta biết người đây là có chuyện gì .” A canh ca so với tiểu hòa thượng A Căn lớn tuổi hai tuổi, lại là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm, ngày thường cơ hội xuống núi rất nhiều, đối với việc nam nữ tuy rằng không có tự mình trải qua nhưng hiển nhiên là so với này tiểu hòa thượng A Căn hiểu hơn nhiều lắm.

Tiểu hòa thượng A Căn vừa nghe, liền nhăn lại mi, hỏi: ” Sư huynh, ta có phải tẩu hỏa nhập ma hay không ? Người xem có biện pháp gì?”

” Ha ha ha ha ~ sư đệ a, người quả thật nhập ma chứ, là tâm ma a, ta nói cho sư đệ, người có thể là xuân tâm nhộn nhạo .”

Trong phòng lập tức im lặng, không khí trong lòng tiểu hòa thượng đang vô cùng hỗn độn . Gì? Gì mà xuân tâm nhộn nhạo? Hần không hiểu, thật sự chưa từng nghe qua, ôi chao.

” Sư huynh, như thế nào là xuân tâm nhộn nhạo?” Tiểu hòa thượng A Căn vẻ mặt nghi hoặc, hỏi.

Trái lại Tiểu hòa thượng A canh lại sững sốt, lại khinh bỉ nhìn hần đơn thuần liếc mắt một cái nói: ” Cái gọi là xuân tâm nhộn nhạo, chính là thời điểm mùa xuân, cũng chính là hiện tại trong lòng của người đang bay bổng xung quanh ~ ha ha ha ~” tiếng cười đều nhanh đem màng tai của A Căn ca bị phá vỡ .

Ngạch... tiểu hòa thượng A Căn càng thêm không hiểu nhìn hần, vẻ mặt mờ mịt.

” Ha ha ha ha ~ sư đệ, kỳ thật, chính là trong lòng người khả năng sẽ nghĩ đến một ít loạn thất bát tao khác gì đó, nhưng là cử chỉ điên rồ này không nghiêm trọng, người yên tâm, chậm rãi thì tốt rồi.” A canh ca bị đôi mắt của tiểu hòa thượng thuần khiết này nhìn đến chịu không nổi, lại không đành lòng thương tổn tiểu nư hoa thiện lương thuần khiết của chùa Huyền Thanh này, chỉ có thể an ủi hần như vậy.

Nghe xong lời này, A Căn ca rốt cục như trút được gánh nặng, khẩn trương buông thả mặt xuống dưới, hần sờ sờ trong ngực của mình, hình như tim đập không có nhanh như vậy đâu. Ăn qua đồ ăn chay, hần ở trong phòng tắm rửa, đêm qua sau khi trở về cả người lẫn hơi thở vẫn không xong, tim đập giống như sắp ở bên bờ sụp đổ, trong đầu thỉnh thoảng lại dần hiện ra khuôn mặt của Phó Vân Ngọc kia mị hoặc. Hần chắc chắn rằng chính mình đã bị tẩu hỏa nhập ma, bằng không cũng sẽ không khác thường như vậy, đầu óc hoàn toàn không chịu sự khống chế của bản thân, may mắn có sư huynh ở đây. Tắm rửa xong, sư huynh đệ hai người ở trong phòng tiếp tục lẩm bẩm đọc kinh.

Sắc trời dần tối, trong Yên Ba uyển sáng lên màu vàng của đèn lồng, Phó Vân Ngọc ngồi một mình ở dưới cây tử đằng, trong tay cầm một quả anh đào nho nhỏ màu đỏ, tâm thần không yên hết nhìn đồng lại tới nhìn tây. Tiểu Liên thấy tiểu thư nhà mình tâm trạng không yên một hồi lâu, cầm một bình trà bích loa xuân đi qua, nói: ” Tiểu thư, chuyện gì mà phiền lòng như vậy?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Phó Vân Ngọc nhấp một ngụm trà thơm, do dự mà nói: ” Người làm sao mà biết ta có tâm sự?” Trong giọng nói mang theo một chút phiền muộn.

” Tiểu thư đứng ngồi không yên một hồi lâu như vậy, chúng ta làm hạ nhân liếc mắt một cái liền hiểu được, bằng không như thế nào xứng làm thiếp tỷ nha hoàn bên người đâu?”

” Nha đầu chết tiệt kia, người lại ba hoa, ai, ta đang do dự muốn đi về phía A Căn ca ca nói lời cảm tạ hay không a?” Nàng nghĩ đến đêm qua chính mình đốt người kia một màn, trên mặt một trận hồng đỏ.

Tiểu Liên vẻ mặt khó hiểu nói: “Hai vị sư phó hiện tại là ân nhân cứu mạng của tiểu thư a, tiểu thư đến chỗ bọn hần nói lời cảm tạ tự nhiên là cần phải .”

Phó Vân Ngọc trong lòng vốn đã nghĩ đến tiểu hòa thượng A Căn, nhưng là ngại chuyện đêm qua, sợ hai người gặp mặt sẽ rất xấu hổ, cho nên ở trong này do dự, hiện tại nghe xong Tiểu Liên này nói một phen, rốt cục hạ quyết tâm bước nhẹ nhàng tới tây sương phòng.

Đốc đốc đốc ~~ Phó Vân Ngọc cắn môi, một bàn tay nhẹ nhàng gõ gõ trên cửa phòng của A Căn ca, tay kia thì gắt gao nắm bắt khăn lụa, trong lòng vô cùng khẩn trương, cảm giác trong lòng nhảy lên đến tận mồm miệng .

Bên trong có động tĩnh, dất chi ~ cửa mở ra, lộ ra A Canh ca với một cái đầu vòng tròn. Hắn nhìn đến Phó Vân Ngọc, trên mặt biểu tình bỗng nhiên có một chút phức tạp, lập tức lại khôi phục như bình thường, nói: " Phó thí chủ, ban đêm đến thăm có chuyện gì?"

" Tiểu thư nhà ta là tới hướng nhị vị sư phó nói lời cảm tạ !" tiểu nha đầu bên người lạnh lợi trả lời.

Đi theo phía sau A Canh ca vào phòng, Phó Vân Ngọc tìm kiếm bóng dáng của A Căn ca, chỉ thấy hắn đang nhắm mắt lại ngồi ở trên đệm niệm Phật kinh, liền đi rồi đi qua, lấy kinh Phật trong tay Tiểu Liên, đưa cho hắn, đây chính là thành quả hôm nay nàng cẩn thận chép cả một ngày.

Tiểu hòa thượng trong miệng đang lẩm bẩm, bỗng nhiên cảm giác trước mặt một trận gió nhẹ, lập tức một mùi hương khí thoảng qua đến, liền mở hai mắt chống lại ánh mắt tinh anh kia của Phó Vân Ngọc một khắc, lập tức nhảy dựng lên, đúng vậy, hắn là trực tiếp từ trên đệm nhảy dựng lên. trái tim trong ngực trái đột nhiên gia tốc nhảy lên, trên mặt nhất thời giống như lợn sữa nướng chín, trong ánh mắt lóe lên kinh hoàng.

" Người, người tới làm gì?" thanh âm của hắn run rẩy nhẹ.

Làm sao vậy? Chẳng lẽ bộ dạng của ta vừa rồi giống với mẹ sói lắm sao? Phó Vân Ngọc có chút khó chịu lại hướng về phía hắn đến gần từng bước, lộ ra dáng vẻ thanh thuần tươi cười như sao đầy trời, ôn nhu nói: " A Căn ca ca, người là làm sao vậy? Ta là Ngọc nhi nha, lấy kinh văn đã sao chép thật tốt mang cho người."

Nhìn nàng càng dựa vào càng gần, mặt của tiểu hòa thượng cũng càng ngày càng hồng, trên đầu cũng dần dần đỏ mồ hôi, làm sao bây giờ, trong cơ thể chân khí nơi nơi đều loạn hướng, khống chế không được a. Hắn nhìn khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành của nàng, trong lòng âm thầm đọc chú, nhưng chẳng những không hữu hiệu mà tình huống ngược lại từ trong không khí mùi hương thơm ngát của cô gái dần dần dày mà nghiêm trọng đứng lên.

" A Căn ca ca?" Phó Vân Ngọc nũng nịu kêu?

A! thanh âm này thực làm cho người ta chịu không nổi, tiểu hòa thượng A Căn hiện tại vô cùng kích động, cùng Phó Vân Ngọc hai người đang chơi đùa ẩn nấp như mèo, cái gọi là, người đi đến đâu, ta liền thối lui đến phương hướng ngược lại với người. Nhưng mà đôi môi anh đào mềm mại của nàng, phần eo kích thước mềm mại mảnh khảnh, ánh mắt mị hoặc lại bắt đầu một lần một lần hiện lên ở trong đầu hắn.

" Ngừng! Không cần đi tới!" tiểu hòa thượng A Căn hét lớn một tiếng, sắc mặt đại biến, " Sư huynh, người mời các nàng đi ra ngoài! Đêm đã khuya, cô nam quả nữ chung sống nhất thất sẽ có tổn hại đến thanh danh của nhị vị thí chủ."

Ngạch... Cái này không xem như cô nam quả nữ đi? Rõ ràng còn có bốn người mà! bộ dạng của tiểu hòa thượng này thật là xinh đẹp, nhưng chỉ số thông minh không cao a! Nhưng mà hắn rốt cuộc là làm sao vậy? Vì sao gặp ta liền tránh không kịp đâu? Chẳng lẽ ta đáng sợ như vậy sao? Chẳng lẽ thật sự là tối hôm qua ta luống cuống, hắn liền chán ghét ta? Phó Vân Ngọc oán thầm, trong lòng có cảm giác mất mát. Bị A Canh ca mời xuất môn, nàng lại nhịn không được quay đầu nhìn A Căn ca liếc mắt một cái, chỉ thấy hắn run run một cái, liền thu ánh mắt không dám lại liếc mắt đưa tình. Vừa vận thoáng nhìn thấy cặp giày nhà sư kia của hắn bên cạnh đã sắp rách mép, trong lòng đột nhiên nổi lên một ý niệm trong đầu, lại quay đầu xem xét liếc mắt một cái, xem chuẩn hình giày lớn nhỏ kia.

Thấy hai người đi ra ngoài, cảm xúc của tiểu hòa thượng lại chậm rãi hạ xuống, hắn ngồi dưới đất mồm to thở phì phò.

" Khụ khụ, sư đệ, ta xem tâm ma này của người, có chút nghiêm trọng a!" A Canh ca đã sớm đem tất cả chuyện vừa rồi đều ở trong mắt, tuy rằng lúc trước hắn nghe sư đệ miêu tả qua tình trạng này, nhưng là thời điểm tận mắt thấy vẫn là chấn kinh rồi, lúc này, sư đệ chỉ sợ nếu một mình đã té ngã .

" A, sư huynh, người cũng đã nhìn ra, không biết vì sao, ta vừa thấy Phó gia tiểu thư, tim đập không khống chế được nhanh hơn, khí huyết trong cơ thể hỗn loạn, không phải là ta thật sự bị bệnh nguy kịch chứ?" tiểu hòa thượng A Căn làm sao đến đây lại bị tình cảm khuấy phá, vẻ mặt ngưng trọng nhìn hắn, " Ai, có lẽ, đây là mệnh lý số kiếp của ta."

A Canh ca vỗ vỗ lưng của tiểu hòa thượng, dùng nội lực giúp hắn điều chỉnh hơi thở, thở dài nói: " Sư đệ, có lẽ, ta có mấy biện pháp có thể giúp người sớm có ngày thoát ly khỏi ma chướng này, chẳng qua, quá trình

có khả năng sẽ vất vả.”

” Sư huynh, chỉ cần có thể chữa trị cử chỉ điên rồ này của ta thật tốt, cho dù có khổ cũng không quan hệ, sư phó còn chờ ta trở về, chùa Huyền thanh còn cần ta.” Tiểu hòa thượng đôi mắt trong sáng trông suốt, tràn ngập kiên định.

Trở lại Yên Ba uyển, Phó Vân Ngọc mở cái rương lật lên, đem đồ trong phòng tìm loạn lên, Tiểu liên nhìn không được hỏi: ” Tiểu thư, ngài đang muốn tìm cái gì? Ta giúp người tìm.”

“Tiểu liên, túi tiền của ta để chỗ nào ? Ta hiện tại phải đi xem.”

” Tiểu thư, sắc trời đã đen, người có việc thì ngày mai đi ra không được sao?” Tiểu Liên nhìn nàng vẻ mặt bộ dáng nóng vội, nhíu nhíu mày, có chút lo lắng nói.

“Nhanh chút mang túi tiền theo ta đi ra ngoài, nếu không đi, cửa hàng giấy sẽ đóng cửa !” Nói chuyện xong, nhắc váy lên tiến nhập vào trong bóng đêm mờ mịt.

8. Chương 8

Edit: gau5555

Beta: linhxu

~~ Bóng đêm dần lạnh xuống, trên đường trống trải ngẫu nhiên còn có mấy gian cửa hàng mở ra, cảnh tượng người trên đường đi vội vàng lẻ loi rải rác xuất hiện ở trong màn đêm. Một cửa hàng giấy đèn vẫn đang sáng, một lát sau, lão bản trung niên đi ra nhìn nhìn chuẩn bị đóng cửa lại.

” Đợi chút ~” thanh âm từ một cô gái, một đôi bàn tay mảnh khảnh trắng nõn đặt tại trên cửa.

Chỉ thấy, một nữ tử trẻ tuổi dung nhan tuyệt mỹ, đang chống tay trên cửa từng ngậm từng ngậm thở, phía sau là tiểu nha đầu này, lão bản ngăn người, nói: ” Cô nương, cửa hàng của chúng ta sẽ đóng cửa, ngày mai người lại đến đi!”

Trên dung nhan khuynh thành kia, một đôi mắt to nhíu lại, môi đỏ mọng hơi hơi mân mê, mắt hạnh trong mắt ngập nước, nói: ” Lão bản, ta muốn mua một đôi giấy cho nhà sư.”

” Nhưng mà cô nương, cửa hàng của chúng ta phải đóng cửa .”

“Lão bản, ta sẽ rất nhanh thôi, ta sẽ trả giá gấp đôi.” Sóng mắt như nước, giọng nói mang theo hàm xúc ý tứ năn nỉ.

” Được rồi, tiến vào kia, nhanh chút nha.” Lão bản để cho các nàng vào cửa.

Giấy đi bên trong cũng không nhiều lắm, Phó Vân Ngọc ở bên trong chọn một hồi, trong đầu nhớ lại kích cỡ chân nhỏ to kia, quyết định lựa chọn một giấy, thanh toán tiền, mang giấy đi ra, nhìn giấy trong tay tâm tình đột nhiên tốt lên rất nhiều.

Ngày hôm sau, Phó Vân Ngọc dậy thật sớm, trang điểm cho khuôn mặt nhẹ nhàng trên môi điểm một lớp son mỏng manh, thoát nhìn giống như miếng thạch hoa quả mê người, chọn một bộ váy màu hồng nhạt, sợi tóc dựng thẳng lên. Cài thêm trâm màu ngọc bích, xinh xắn lạnh lợi, tươi cười nhẹ nhàng nở rộ trên khuôn mặt, khoe miệng có hai đóa lê xoáy thật sâu, da thịt trắng nõn mềm mại, thối đạn tức phá rất là đáng yêu, nhìn xa trông giống như tiên nữ hạ phàm trần, váy dài rộng thùng thình, phần trắng đẹp đẽ, eo thon tinh tế, gọn gàng động lòng người. Nàng ở trong gương nhìn nhìn, lộ ra biểu tình vừa lòng , cầm đem giấy mới mua hôm qua đi về phía tây sương phòng mà đến.

Tia nắng ban mai vừa mới chiếu lên cửa sổ, tiểu hòa thượng đã niệm xong hai lần kinh phạt rồi, đứng dậy sửa sang lại hành lý của chính mình, chuẩn bị cùng Phó lão gia chào từ biệt. Bên ngoài truyền đến thanh âm nhẹ nhàng của cánh cửa điều khắc, hần buông bao vải trên tay ra, chạy tới mở cửa, lại dừng sững tại

chỗ. Chỉ thấy một cô gái khuynh quốc khuynh thành đứng ở cửa, quần áo màu hồng nhạt, tóc dài đen như mực được thả ra dựng thẳng lên, phía trên cài một cái trâm trâm châu, da trắng nõn nà, mắt sáng như sao, ánh mặt trời chiếu vào trên người nàng, giống như tiên nữ hạ phàm, càng làm tôn thêm khí chất xuất trần của nàng.

A Căn ca nhìn đôi mắt như nước kia, bất giác ngây người, cho đến khi trên mặt nóng bừng, trái tim phù phù phù nhảy đến khoảng trống trong yết hầu, cảm thấy khó thở, đập lên một chút rồi bình tĩnh, nguy rồi, ma chướng này lại tới nữa rồi, hơn nữa so với ngày hôm qua còn nghiêm trọng hơn. Như thế nào, mỗi lần đụng tới vị nữ thí chủ này, khí huyết của bản thân lại loạn xạ, nhìn thấy Phó lão gia sẽ không như vậy, nữ nhân này rất đáng sợ, trách không được sư phó thường nói, nữ nhân là con hổ, muốn chúng ta không thể chạm vào. cảm giác hiện tại khó chịu của bản thân, xác định là đêm đó cùng nữ tử này nguyên do có da thịt thân thiết.

Phó Vân Ngọc thấy tiểu hòa thượng nA Căn gờ ngác nhìn chính mình, liền cười nói: " A Căn ca ca, xin chào buổi sớm."

Giai nhân trước mắt, sóng mắt như nước, nụ cười như hoa, khoe miệng một đôi lê xoáy thật sâu lại càng tôn thêm vẻ đáng yêu, A Căn ca mạnh mẽ đem suy nghĩ kéo trở lại, bất giác lui lại về sau mấy bước, thần nhiên nói: " Người đến sớm như vậy, là có chuyện gì?"

Động tác rất nhỏ như vậy làm cho Phó Vân Ngọc trong lòng có chút không thoải mái, nhưng thanh âm vẫn mềm mại, cười nói: " Nguyên do là hôm qua nhìn giày của người bị hỏng, chắc là đêm đó vì cứu ta mà bị rách, cho nên... mua riêng đôi giày này trả lại cho người." Hai tay nàng gắt gao cầm lấy đôi tăng hài đã được đóng gói cẩn thận, đưa cho hắn.

A Căn ca lại ngây ngẩn cả người, cái này, Phó gia tiểu thư này chẳng lẽ còn muốn dùng viên đạn bọc đường tiêu huỷ hắn, làm cho hắn hoàn toàn thành ma, cả đời không thể siêu sinh? Nghĩ đến đây, tâm địa cứng rắn của hắn nổi lên, thay đổi giọng điệu lạnh lùng nói: " Thí chủ đã quá lo lắng, đệ tử Thiếu Lâm khi xuất môn bên ngoài luôn luôn nghiêm khắc để kiểm chế bản thân, thanh tâm quả dục, tuyệt không sẽ không nhận cái gì linh tinh của người khác."

Phó Vân Ngọc vừa nghe xong, trong lòng từng đợt mất mát, lại vẫn tìm cách tươi cười so với khóc còn khó coi hơn nói: " A Căn ca ca hiểu lầm rồi, ta chỉ là muốn báo đáp ân cứu mạng của người ..." Gập gờ ánh mắt mâu thuẫn của hắn, thanh âm càng nói càng nhẹ, nhưng lại không có lo lắng.

" Thí chủ người vẫn là nên lấy trở về đi, ta một hồi sẽ cùng sư huynh trở về Thiếu Lâm ." Trong giọng nói tràn ngập sự cự tuyệt.

Tuy rằng là buổi sáng, nhưng ánh mặt trời chiếu trên người vẫn làm cho Phó Vân Ngọc cảm thấy có chút chói mắt, nàng buông đôi mắt xuống, đứng ở đây một lúc trong lòng nghĩ đến: vị tiểu hòa thượng này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ? hai ngày trước rõ ràng còn có chút buồn lòng, như thế nào qua một đêm liền thay đổi giống như cá nhân, còn so với trước kia càng tàn khốc vô tình hơn? Chẳng lẽ, hắn thật sự không thích nữ nhân, cho nên sau đêm đó liền đối với ta sinh ra loại tình cảm chán ghét ? Hắn không phải thật sự thích nam nhân chứ? Trời ạ, hoà thượng tuần tú như vậy, cái này cũng quá đáng tiếc đi ! Vẫn là tỷ đây đối với hắn thật sự một chút lực hấp dẫn đều không có? Hừ, A Căn ca ca, mặc kệ người khó khăn như thế nào, ta đều phải yêu thích người, cho dù người có là đồng tính luyện ái nữa, tỷ vẫn là giống nhau có thể đem người chính sửa thành dễ bảo, ở thế kỷ hai mươi mốt, trường hợp gì đó tỷ chưa từng thấy qua! !

Phó Vân Ngọc chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt biểu tình vô tội, mày sửa gắt gao nhún lại, hốc mắt phấp phấp, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi cong lên, mang theo vẻ ỷ khuất khóc nức nở nói: " A Căn ca ca, người chán ghét Ngọc nhi, Ngọc nhi cũng không giống như dính vào người, Ngọc nhi chỉ là lo lắng người dâm nữ này mặc quần áo đi đường ma sát chân, Ngọc nhi chỉ là vì báo đáp ân cứu mạng của người, nếu không có người, chỉ sợ Ngọc nhi sớm... Ô ô ô ~" lời còn chưa dứt, liền cố làm ra vẻ khóc như một trận chiến, " A Căn ca ca, Ngọc nhi không biết người vì sao đột nhiên lạ chán ghét ta như vậy, nhưng là Ngọc nhi thật sự không hại tâm của người a ~ "

Hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa khóc thành một đoàn, ánh mắt hồng hồng không ngừng rơi nước mắt ra bên ngoài, ánh mắt đáng thương loại này trông giống như một con chó nhỏ, cho dù là cường đạo thô phi

ở tình huống như vậy cũng không xuống tay được? Huống chi là tiểu hòa thượng của chúng ta tâm địa thiện lương đâu?

Trên mặt của A Căn ca biểu tình rất cực cũng ôn hòa một chút, thản nhiên nói: " Vậy được rồi, ta nhận lấy, người trở về đi."

Rất cực cũng nhận lấy, Phó Vân Ngọc xoay người, lập tức nín khóc mỉm cười, bầu không khí không lành mạnh trong lòng bắt đầu phát tác, hắc hắc, tỷ đã nói sẽ đánh bại được người, tỷ nói là làm được, chùa Thanh huyền phải không, tiểu hòa thượng người liền chờ xem! Ha ha ha ~

Cáo biệt phó lão gia, hai cái đầu hoà thượng bóng loáng từ Phó phủ đi ra, tính toán trở về chùa Thanh huyền, dọc theo đường đi A Canh ca lú lú nói không ngừng, tiểu hòa thượng về mặt lại thực sự trầm mặc, ngẫu nhiên miệng còn lẩm bẩm.

" Sư huynh, làm sao bây giờ, ta chỉ nghĩ đến cái nữ thí chủ kia, thì hơi thở của ta lại bắt đầu không ổn định." A Căn ca về mặt giống như táo bón.

A Canh ca nhin không được cười ra tiếng, nói: " Sư đệ, đây chính là một quá trình dài dòng, người phải trường kỳ cùng đấu tranh tư tưởng a, nhưng, ta sẽ có mấy phương pháp, xem hiện tại sắc trời cũng đã muộn, chúng ta nên đi tìm gian khách sạn để dừng lại trước rồi nói sau."

Hai người một trước một sau vào một khách sạn bình dân, ăn cơm xong, A canh ca liền hướng sư đệ truyền thụ biện pháp của hắn, nghe nói là dùng quần áo của du khách có thể khắc phục được ma chướng. Vì thế, trong khách phòng liền xuất hiện một màn này.

Dưới ánh nến mờ nhạt, A Căn ca ngồi ở trên giường, tảng bào đã bị thoát tới bên hông, lộ ra phần ngực trắng nõn, đường cong nửa người trên cực kỳ gợi cảm. Sau đó, A Canh quỳ trước mặt hắn, bàn tay to ở trên người hắn chậm rãi chạy tới trước ngực, ma sát rồi lại lặp lại, mà nhẹ nhàng xoa bóp hai hạt phấn hồng kia. Giờ phút này, A Căn ca mặt đỏ lên, một bộ dạng táo bón, thoát nhìn như là đang cố nén cái gì. Tiếp theo, cặp tay kia bắt đầu dần dần đi xuống, khụ khụ, là bàn tay thô ráp, cho đến chỗ bên hông không một vết sẹo lồi nhẹ nhàng vuốt ve, chủ nhân của thân thể cân đối này mặt càng thêm khó coi , hốc mắt rõ ràng đã muốn phiem lệ. Rất cực, cặp bàn tay to kia muốn đuổi ra hướng tới mảnh đất thần bí kia !

" Phốc ~ ha ha ha ~ ha ha ha ~ ngứa chết ta , ngứa chết ta , sư huynh người tốt cuộc đang làm cái gì à ~" tiểu hòa thượng vừa rồi nín nhin ghen đỏ bừng mặt rất cực cũng thả lỏng xuống dưới, phát ra một trận cười to.

Ngạch... A Canh ca hỗn độn, đứa ngu ngốc này thật sự không biết ta đang làm cái gì sao? Vì để cho hắn sẽ không đối với nữ nhân kia sinh ra tình cảm nhất định phải hiện tại phải khống chế thân thể của chính mình a! ! Tâm tình của hắn thực sự phức tạp, mới vừa rồi bản thân cũng không dám chắc chắn, nhưng chính xác mà nói, là không có gì nắm chắc, vì vậy biện pháp này là bằng trí tuệ của hắn để nghĩ ra được .

" Khụ khụ khụ! Sư đệ, người hiện tại thử ngẫm lại đến nữ thí chủ kia, nhìn xem có thể tốt hơn một chút nào hay không." A Canh ca đang chỉnh cổ họng nói.

A Căn ca gật gật đầu, ngồi xếp bằng ngồi ở trên giường điều chỉnh hơi thở của mình, nhắm mắt bắt đầu nhớ lại dung nhan tuyệt mỹ kia. Khoé miệng hơi hơi giơ lên, lê xoáy thật sâu, da thịt trắng nõn, đôi mắt như mặt nước sinh động... Không được, vẫn là giống như trước kia a, a! Không được, trong lòng hắn thâm kêu không ổn, huyết khí bắt đầu loạn hướng, từng chút từng chút kịch liệt hơn, không được, chạy nhanh thu vào!

Rất cực đã trở lại, hắn thở dài một hơi, về mặt cầu xin, vô tội nhìn A Canh ca, nói: " Sư huynh, vẫn là không được, biện pháp này của người không dùng được."

Không dùng được? Xem ra, đành phải dùng chiêu tiếp theo, mãnh liệt hơn a. Hòa thượng A Canh về mặt vì nghĩa lớn lên cao, nhìn về mặt của tiểu hòa thượng A Căn bất đắc dĩ nói: " Sư đệ, người yên tâm, biện pháp này không được, ta còn có kế tiếp theo, vì huynh khẳng định sẽ giúp người đem ma chướng này trừ bỏ!"

Tiểu hòa thượng A Căn tín nhiệm nhìn hắn một cái, ngã đầu xuống ngủ, hắn quả thật là mệt mỏi, đã hai ngày qua, đều không có ngủ được, cả đầu đều là ma chướng, làm hắn không thể nhắm mắt.

Nửa đêm, một bóng đen ở trên nóc nhà gọi tới gọi lui, thấy không rõ bộ dạng của người nọ lắm, chỉ thấy được là một người đầu trọc. Hắn ở trên nóc nhà chạy vội một hồi, rốt cục ở đứng ở trên nóc nhà một nhà giàu có thì dừng lại.

” Kê lô mãng! Đi ra!” Hắn nhìn về hai căn phòng song song ở phía đông, đối với người mập mập đang đi từ toilet phía dưới đứng lên đi kêu.

Người mập mập kia ban đầu ngủ mơ mơ màng màng, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm quen thuộc, cơn buồn ngủ lập tức biến mất, liền theo tiếng gọi nhìn lại, chỉ thấy hé ra một khuôn mặt quen thuộc, liền chạy đi ra mở cửa.

” Kê lô mãng, nhìn không ra đấy, người hiện tại quả thật không tui a!” Hắc y nhân đầu bóng loáng vừa vào cửa liền kéo người mập mập mập mập kia lại như lợn xem chân xem tay ” Đúng rồi, mấy bản “ thâm cung xuân tình sử” trước đây còn không?”

Người mập mập kia cũng thế, trên mặt lập tức cười so với hoa còn sáng hơn, không đứng đắn trêu chọc nói: ” Không thể nghĩ được tiểu tử ngươi lại làm hòa thượng, còn đối với hai bản này nhớ mãi không quên! Hử? Xem ra ở trong chùa miếu đã làm cho người ghen hông rồi đi? Hắc hắc ~ “

” Đi nhanh một chút, đừng nói vậy, hôm nay đến mượn sách này là có việc quan trọng cần sử dụng, mau cầm đến đây, ta phải chạy trở về.” hắc y nhân đầu bóng loáng không kiên nhẫn nói, cầm lấy hai quyển sách, võ nghệ cao cường rời đi.

9. Chương 9

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Sắc trời dần sáng lên, ánh sáng đầu tiên xuyên thấu qua cửa sổ giấy, chiếu vào nữ tử đang trang điểm ở trên bàn, trong gương đang hiện lên một dáng người đang tô son, tóc dài như mực, dáng người thướt tha, chẳng qua trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia hai viên mắt thâm quầng, đôi mắt hạnh nguyên bản tròn tròn sưng lên , trong ánh mắt lộ rõ vẻ mệt mỏi sắc.

” Ai ~” Phó Vân Ngọc nhìn đôi mắt gấu mèo kia khe khẽ thở dài, từ hôm qua sau khi A Căn ca đi rồi, trong lòng mình thật giống như thiếu đi một cái gì đó, buồn bã lấp kín, đêm qua nằm ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, trước mắt xuất hiện đều là bóng dáng của hắn. Chẳng lẽ ta thật sự buồn đau giống như trong kịch, lâm vào tình yêu đơn phương vĩnh viễn không có dừng lại? Cũng không biết vương quân gia đã trở về chưa, chỉ thấy trong lòng vẫn treo lên, tâm thì bất an.

Nhắc đến tào tháo, thì tào tháo đến. vương quân gia dáng người mập mập đang đứng ở cửa, nhẹ nhàng gõ gõ cửa, chờ bên trong đáp lại. Kỳ thật trong lòng hắn cũng có chút kỳ quái, tiểu thư này không hiểu ra sao lại gọi hắn suốt đêm đi hỏi thăm hai vị sư phó niệm kinh để làm gì? Hắn ở trong phủ làm quản gia đã hai mươi năm, đối tính nét của tiểu thư cũng là nhất thanh nhị sở (rõ ràng), trước kia tiểu thư chưa bao giờ hỏi đến chuyện tình bên ngoài, lần này lại có chút kỳ quái. Đang nghĩ tới, thì hắn bị kêu đi vào.

” Vương thúc, bọn họ hiện tại ở đâu?” Hắn còn chưa bước vào cửa khuê phòng này, Phó Vân Ngọc liền khẩn cấp hỏi.

” Tiểu thư, hai vị sư phó, hôm qua đã đặt chân nghỉ ở khách sạn bình dân cái gì ‘Người một nhà’”

Trong lòng Phó Vân Ngọc có một loại hưng phấn không hiểu được, mỗi một phía trước giống như tất cả đều không quét mà hết. Nàng trấn định một chút, chậm rãi nói: ” Vương thúc, hai ngày này ta muốn đi du ngoạn, người có thể phái một hai gã sai vặt đi theo ta không?” Nàng nghĩ đến chuyện bị bắt cóc lần trước, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Vương quân gia vừa nghe, mi tâm vừa nhú, giọng điệu trầm xuống nói: " Tiểu thư, ngài sao lại đột nhiên nghĩ muốn du lịch? Việc này có lẽ nên thông qua lão gia ."

" Đi, ta đi theo nói với phụ thân chuyện này." Nàng kêu Tiểu Liên, cao hứng phấn chấn chạy tới tiền sảnh.

Chỉ thấy, Phó chính đang ngồi ở ghế thái sư, nghe hộ viện nói chuyện, trên mặt biểu tình vô cùng nghiêm túc, tay phải một chút một chút vuốt râu hoa râm, nếp nhăn trên cái trán kia giống như là được làm bằng tay .

" Phụ thân, các người đang nói cái gì thế?" Phó Vân Ngọc khéo léo đi qua tiếp cận lại, lộ ra ánh mắt như con mèo nhỏ.

Phó chính tâm đầu nhìn nàng một cái, nói: " Chương hộ viện đã tra ra việc lần trước con bị bắt cóc." Lão nhân giọng điệu vô cùng ngưng trọng, làm cho Phó Vân Ngọc cẩn thận tâm lập tức chột dạ . Người nọ không phải là Giang gia quái dị kia sao, chính mình đã sớm biết nhưng xấu hổ không dám mở miệng, sợ chính mình nhất thời lạnh lùng lạnh miệng, đã đem chuyện tình đêm đó nàng cùng tiểu hòa thượng nói ra.

"Ngọc nhi, về sau con phải tận lực ít đi ra ngoài thôi, Giang gia thế lực rất lớn, cùng trọng thần trong triều lại có liên quan, chúng ta quả thật không thể trêu vào." Lão nhân nặng nề mà thở dài, lại tiếp được đi nói: " Con yên tâm, phụ thân sẽ mau chóng thay con chọn lựa một lang quân như ý, làm cho Giang gia thiếu gia kia sẽ chết tâm để lấy con."

Gì? Muốn đem ta gả đi ra ngoài? Chẳng lẽ lại muốn thân cận? Hay là tìm bạn trăm năm a? Phó Vân Ngọc trong đầu đồng thời dần hiện ra hai bức họa, một bức là Mỗ Vệ Thị ở thế kỷ hai mươi mốt X thành chó quấy rầy, một bức là cảnh đấu võ kén rể trong TV đánh tới đầu rơi máu chảy, hai loại hình ảnh này sau một phen đấu tranh, X thành chó quấy rầy rốt cục đã bại trận.

" Phụ thân, chó không phải là muốn vì Ngọc nhi luận võ chọn rể?" Trong giọng nói của Phó Vân Ngọc có che giấu không được sự hưng phấn, bởi vì nàng đột nhiên nghĩ tới tiểu hòa thượng cao cường võ nghệ kia.

Phó gia lão nhân kinh ngạc nhìn nàng một cái, từ sau khi khỏi bệnh, khuê nữ này càng ngày càng thăng thần, hần trăm mặc một hồi, rốt cục nói: " Ngọc nhi là muốn phụ thân dùng luận võ để chọn rể để tuyển chọn lang quân như ý?" Kỳ thật, trong lòng hần sớm đã có chủ ý, con của mấy lão bằng hữu hiện tại đều đã trưởng thành, văn võ song toàn, lại có thiên phú buôn bán thật tốt. Song có lẽ, nếu nữ nhi bảo bố muốn luận võ chọn rể, thì cũng sẽ theo của ý của nàng.

Phó Vân Ngọc cúi đầu nhỏ xuống, kín đáo, vô cùng ngưng ngưng gật gật đầu.

" Đúng rồi, phụ thân, Ngọc nhi có chuyện muốn hỏi người."

" Nói đi."

" Phụ thân, phu quân của ta có phải chỉ cần công phu giỏi hay không, ta hợp ý là có thể đúng không?" Nàng đỏ mặt hỏi.

" Uh." Lão nhân gật gật đầu, mặt lộ vẻ mỉm cười, khuê nữ này đây là lần đầu cùng hần vì chuyện hôn sự của chính mình, trong lòng hần tự nhiên cảm thấy thực an ủi .

" Chuyện kia phụ thân, chỉ cần hần văn võ song toàn, cho dù cùng với gia đình chúng ta không môn đăng hộ đối cũng có thể?"

" Uh, tất cả của phụ thân về sau tự nhiên cũng là của con."

" Kia, có phải cha mẹ đã mất, xuất thân bản hàn cũng có thể hay không?"

Phó lão nhân, ngăn người, trong lòng có chút nghi hoặc, khuê nữ này rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Nhưng nhìn đến nữ nhi ánh mắt chờ mong, liền lại gật gật đầu.

Phó Vân Ngọc thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại hỏi: " Phụ thân, Ngọc nhi còn có vấn đề, nếu ta chọn ý trung nhân hần không phải như người bình thường?"

Không phải người bình thường? Phó lão nhân mê mang hỏi: " Ngọc nhi, không phải người bình thường là có ý tứ gì?"

” Ý của con nói là, hần không giống với chúng ta.” Phó Vân Ngọc đề thấp tiếng nói, trong lòng có chút không yên.

Phó lão nhân nghe là như lọt vào trong sương mù, kể cả hai hòa thượng cũng không hiểu, nghi hoặc nói: ” Ngọc nhi, rốt cuộc là loại người nào?”

Nàng căng lên nhìn Tiểu liên, cúi đôi mắt, tay nhỏ bé gắt gao dắt góc áo, nhẹ giọng nói: “Là hòa thượng cũng có thể được?”

Thật sự là nói ra làm người ta sợ hãi không ngớt, Phó chính hoài nghi lỗi tai của hần có vấn đề, cái hòa thượng kia làm sao có thể trở thành con rể của mình, quả thực chính là hoang đường rồi! Hai chòm râu ở khóe miệng kia run nhẹ, nếp nhăn che kín khóe mắt run rẩy, một trái tim già ở trong gió hỗn độn, đang phát ra thanh âm nói: ” Ngọc nhi, chớ có hay nói giỡn.”

Biểu tình nghiêm túc cùng ánh mắt sợ hãi kia, làm cho Phó Vân Ngọc trong lòng nổi lên từng đợt mất mát, chẳng lẽ tìm hòa thượng làm tướng công làm cho người ta khiếp sợ như vậy sao? Hòa thượng cũng là nam nhân mà, chỉ cần có tính năng nam nhân bình thường là không có thể sao? Chẳng lẽ cùng hòa thượng kết hôn thì chính là khẩu vị có vấn đề sao? Thế thì kêu người này đồng tính luyến ái thì làm sao mà chịu nổi! Làm sao mà chịu nổi! Hòa thượng làm sao vậy, hòa thượng có thể so với loại hoa hoa công tử sẽ có trách nhiệm hơn. Nàng ngẩng đầu, trong mắt hạnh hàm chứa nước mắt, vẻ mặt ủy khuất, cầm khăn lụa cổ làm ra vẻ ở trên mặt chà lau, thê thê ai ai nói: ” Phụ thân, Ngọc nhi tuy rằng từ nhỏ không có nương, nhưng mà Ngọc nhi biết phụ thân cùng nương là vô cùng yêu nhau, Ngọc nhi chẳng qua cũng muốn được giống như nương, tìm nam nhân mà bản thân yêu, cho dù thân phận của hần là hòa thượng thì thế nào, Ngọc nhi thậm chí chỉ muốn cùng người mình yêu ở cùng một chỗ, hần là thân phận gì Ngọc nhi căn bản không cần, phụ thân, người khác không rõ, chẳng lẽ người còn không rõ sao?”

Tiếng thanh âm khóc kể cùng những câu nói làm cho Phó chính đau lòng, càng khơi dậy tưởng niệm đến tình cảm của hần đối với vong thê, nhìn khuê nữ trước mắt khóc không thành tiếng, trong lòng hần rất cục cựa buông ra, chỉ cần là khuê nữ thích, thì để cho nàng đi thôi, có cái gì quan trọng hơn được ở cùng với người mà mình yêu thương?

Phó Chính giữa tiếng khóc của nữ nhi đến tê tâm liệt phế, rất cục thật mạnh gật gật đầu.

Trong khách sạn “Người một nhà”, một lớn một nhỏ hai cái đầu bóng loáng vừa ăn xong thức ăn chay. A Căn ca ngồi ở trên giường tiếp tục niệm bài kinh của hần, cứ thấy giống như không có hiệu quả, ngay cả đêm qua cũng đều mơ thấy nàng. A Canh ca thần bí hề hề đem tất cả cửa sổ đều đóng cửa, theo trong lòng xuất ra hai bản tập thật dài đặt lên bàn, nhìn thoáng qua sư đệ đang nhắm mắt niệm kinh, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: ” Sư đệ, đừng niệm nữa, sẽ không có ích, lại đây, vi huynh cho người xem một quyển kinh văn.” A Căn tiểu hòa thượng vừa nghe xong, liền theo trên giường xuống dưới, ở bên cạnh hần ngồi xuống.

” Sư huynh, hai bản tập này là nội công bí kíp gì? Đối cử chỉ điên rồ này của ta thật sự hữu hiệu sao?” Trong đôi mắt xé tràn ngập nước, lộ ra chờ mong.

Tiểu hòa thượng A Canh thần bí cười cười, hai tay che kia hai bản tập, nói: ” Sư đệ, hai bản bí tịch này là vi huynh nửa đêm trèo tường, thật vất vả mới tìm được, người phải nhìn kỹ. Vi huynh cam đoan, chỉ cần người xem đến thân thể không có gì phản ứng, cử chỉ điên rồ này của người cũng sẽ trừ bỏ.” Kỳ thật, A Canh ca trong lòng cũng chưa hề xem đến, hần thật sự ngượng ngùng cùng sư đệ nói, rằng hai quyển sách này là cung xuân đồ, người nên xem nên xem, nhìn đến thời điểm JJ không có phản ứng thì người đối với nữ nhân kia cũng sẽ không có cảm giác.

” Ân, đa tạ sư huynh, ta khẳng định sẽ thật sự học tập, sẽ không phụ lòng trông mong của sư huynh.” Ngữ khí của hần vô cùng chân thành, còn gật đầu thật mạnh.

Tiểu hòa thượng A Căn ngồi thẳng thân mình, cầm trước một quyển sách trong đó, trên bìa mặt không có thư danh, trong lòng hần âm thầm nghĩ, quả nhiên là bí kíp, thư danh đều phải giấu kín. Mở trang thứ nhất ra, một nam một nữ nắm tay ở trong rừng cây đi tới, trong lòng hần có chút nghi hoặc, đây là cái gì, vì sao bản thân xem lại không hiểu, mở ra trang thứ hai, vẫn là đôi nam nữ này, chính là hai người bọn họ đã muốn ôm cùng nhau, cái nữ kia lộ vai ra ngoài, nam tử đặt ở trên người nàng giống như đang cắn cái gì. Tiểu hòa thượng A Căn vẫn là không có hiểu gì, chẳng lẽ nam nhân này vì nữ nhân mà hít như thuốc

phiện? Chẳng qua, võ công này thật sự có chút khác loại, không giống như là phong cách của các môn phái ở trung nguyên, không phải là đến từ tây vực chứ? Mang theo nghi hoặc, hần mở trang thứ 3 ra, chỉ thấy kia nữ nhân toàn thân xích lửa, nam chính ghé vào trên người nàng, hai bộ phận tư mật đang cực kỳ gắt gao ái ân cùng một chỗ.

” A!” Tiểu hòa thượng A Căn theo trên ghế nhảy lên, ôm hai mắt, vẻ mặt xấu hổ, đối với tiểu hòa thượng A canh hô to: ” Sư huynh, người cho ta xem cái này không phải là bí kíp vô lâm, rõ ràng là vật dâm uế mà a!”

Ngạch... Hần mới biết được? A Canh ca thật sự thật không ngờ bản thân của sư đệ lại hé ra vẻ mặt yêu nghiệt như vậy, tư tưởng cũng là đơn độc thuần khiết như vậy, hần cảm giác có hai nguồn gió âm lạnh lẽo từ chính hướng thổi tới, liền đi đến trước mặt tiểu hòa thượng A Căn, bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng sáng lạn nói: ” Sư đệ, cái này làm sao lại là vật dâm uế, đây là bí kíp sư huynh giúp người sớm ngày thoát khỏi cử chỉ điên rồ mà a ~ “

A Căn ca vô cùng oán hận theo dõi hần, cắn răng nói: ” Sư huynh chớ nghĩ ta vào đời muộn mà gạt ta, hôm nay ta nhìn này vật dâm uế này, dĩ nhiên phạm vào tự quy, trở về lại sẽ hưởng sư phó linh tội. Chính là sư huynh người, còn thu vật đồi phong bại tục này cẩn thận đuổi kịp thứ như vậy, sẽ bị đóng nhập vào mười tám đồng nhân trận.”

Mười tám đồng nhân trận này năm chữ giống như đường sắt ngầm thiêu cháy ở trong lòng A Canh Ca, hần vô lực nhìn trời, hốc mắt rưng rưng, nhớ tới ba năm trước đây bị trường phạt vô cùng thâm, nghĩ đến đây trái tim mình còn run rẩy lên ba lần. Ba năm trước đây, chính mình xuống núi nấu nước, trong lúc vô tình thấy có mấy cô gái đang ở Thanh tuyền tắm rửa, lúc ấy nhất thời tò mò, liền nhìn đi nhìn lại mấy lần vừa vịn bị sư phó đi chữa bệnh từ thiện trở về nhìn thấy. Sau khi bị nắm trở về chùa Thanh Huyền, trải qua các vị trưởng lão thương lượng, suy nghĩ cho hần một trừng trị nghiêm khắc, thì phải là đóng nhập mười tám đồng nhân trận, trải qua mười tám đồng nhân huấn luyện nghiêm khắc. Cái gọi là huấn luyện nghiêm khắc, chính là thời điểm đi ra, toàn thân hần trên dưới không có chỗ nào là tốt, mặt lộ ra cũng bị đánh tới nhìn không ra bộ dạng ban đầu, chỉ có một tròng mắt còn có thể động vài cái, tứ chi tất cả đều bị phế đi, xương sườn chặt đứt hai cái, nằm suốt nửa năm, nằm trên giường suốt nửa năm mới có thể xuống giường a!

A Canh ca nhìn liếc mắt sư đệ một cái u oán, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, vô cùng ôn nhu lấy lòng hần: ” Sư đệ, ta sai lầm rồi, về sau sẽ không bao giờ tìm loại vật dâm uế này nữa, lần này cũng chỉ là muốn giúp người, người sẽ không muốn nói cho sư phó chứ? A? Sư đệ tốt ~ vì huynh cũng là có lòng hảo tâm a ~ “

Tuy rằng tiểu hòa thượng này hiện tại toàn thân đều là oán niệm, nhưng mà tâm địa của hần còn vô cùng thiện lương , huống chi sư huynh cũng là vì muốn giúp hần vô ý lầm mê mẩn đồ , vì thế, hần đồng ý giúp A canh ca bảo thủ bí mật này.

10. Chương 10

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Phó Vân Ngọc lắc lắc eo nhỏ, từ tiền thính trở về, bỗng nhiên cảm thấy hình như còn có chuyện gì đó , trái lo phải nghĩ, vẫn không nghĩ ra nguyên do gì, may mắn được được Tiểu liên nhắc nhở, mới nhớ tới chuyện của mình thế nhưng đem chuyện quan trọng nhất quên mất . Lại quay về tiền thính, bỏ nhào vào trước mặt Phó lão gia, trái một cái phụ thân tốt, phải một cái phụ thân tốt vượt mong ngựa (nịnh nọt).

Nhưng mà Phó chính cũng không phải là lão già si ngốc, đối với chuyện khuê nữ bảo bối muốn đi du lịch, kiên quyết không đồng ý, vô luận nàng liêu chết quẩn lầy, lời ngon tiếng ngọt như thế nào. Cuối cùng, Phó Vân Ngọc cũng không có biện pháp, đành phải chuyển đến việc mẫu thân mất, vẻ mặt ai oán, khóc thê thê thảm thảm thích thích, Phó lão gia dù tâm có cứng như tảng đá, nhìn thấy khuê nữ bảo bối của mình ở trước mặt khóc chết đi sống lại, cái gì mà chỉ có một mình cha thương yêu không có mẹ dạy, thì tảng đá

trong lòng kia cũng đã sớm nát. Vì thế, gian kế của Phó Vân Ngọc thực hiện được, chẳng qua, theo phía sau nàng còn có ba lâu la, Tiểu Liên cùng hai hộ vệ.

Vì để xuất phát an toàn, nàng vẫn là cẩn thận thay nam trang. Quần áo dài màu xanh nhạt, một đầu tóc đen cao cao dựng thẳng lên, mang theo mũ nón. Thanh phong, ngọc diện, người tới ra vẻ Phan An, môi hồng răng trắng, mặt như thoa phấn, ngọc thụ lâm phong. Tiểu Liên bất giác xem đến ngây người, ngây ngốc đứng ở tại chỗ.

” Tiểu Liên, người làm sao thế, như thế nào giống như ngốc tử.”

Nha đầu kia trên mặt lại hiện lên một tầng đỏ ửng, xấu hổ nói: ” Tiểu thư, người như vậy đi ra ngoài, chỉ sợ nam nhân đều không thể sống.”

Phó Vân Ngọc nhìn mình thoáng qua gương, khóe miệng hơi hơi gợn lên, lộ ra hai đóa lê xoáy nhợt nhạt, đi ra cửa. Nàng một mình đi ở phía trước, bên người Tiểu Liên cũng giống như nàng đều mặc nam trang, cách mười thước có hai người hết nhìn đông tới nhìn tây để bảo vệ, đây là quy ước tạm thời của nàng cùng Phó Chính, người bảo vệ của nàng không thể ảnh hưởng đến cuộc sống của nàng. Một đường đi qua lại khiến cho một trận xôn xao, nam nhân đều là hâm mộ ghen tị hận, trong mắt tất cả nữ nhân đều là bốc hỏa trong lòng chú ý, trong không khí đều là mùa thu rau chân vịt. Ai, cái này thật đúng là một người có vẻ ngoài gây tai họa, bất quá, hình như còn rất có ý tứ. Liền ngay cả người đứng đầu Di hồng viện ban ngày nghỉ ngơi cũng nhô đầu ra, thái độ hướng nàng quảng mị nhân, lắc mông tay chân cũng lắc mông, Phó Vân Ngọc nhìn xem mà muốn nổi da gà rớt xuống .

Không biết A Căn ca hiện tại vẫn đang ở bố cái gì thành hay không? Trong lòng nàng nghĩ, không tự giác cước bộ đi nhanh hơn, rốt cục ở hừng đông phía trước chạy tới bố cái gì thành.

” Tiểu thư, sắc trời đã tối muộn, chúng ta nên đi tìm gian khách sạn nghỉ tạm đi?”

” Tiểu Liên! Kêu thiếu gia!” Phó Vân Ngọc nhíu nhíu mày, sắc giọng, ” Ta xem, chúng ta đến ngay khách điểm này nghỉ tạm đi.” Nàng ngẩng đầu nhìn khách sạn “Người một nhà” liếc mắt một cái.

Chủ tớ hai người vào phòng, lập tức có tiểu nhị đi lên hỏi là nghỉ trọ hay là ở trọ, Phó Vân Ngọc không vội mà trả lời, ngược lại hỏi trước nói: ” Xin hỏi, gần nhất có hai vị hòa thượng đến ở trọ không?”

Tiểu nhị kia giật mình hai tròng mắt cầu nhàu vòng vo một chút, nói: ” Cô nương là tìm hai vị sư phó sao? Bọn họ phòng thiên số 2, nhưng ban ngày đã đi ra ngoài, khả năng sẽ nhanh trở lại .”

” A? Ta đây muốn một gian chữ thiên thứ nhất.” Nàng dè dặt thanh âm, ức chế hưng phấn trong lòng, cầm chìa khóa lên lầu.

Phó Vân Ngọc ở giữa phòng khách giữa hai gian bồi hồi hồi lâu, Tiểu Liên rốt cục nhận không được , nói: ” Tiểu thư, phòng chữ thiên thứ nhất là phòng này.”

” Ta biết, Tiểu Liên người vào trước đi, ta ở bên ngoài hít thở không khí.” Dứt lời, mở cửa ra đem nàng đẩy vào.

Gian khách sạn này là khách sạn cực bình thường của bố cái gì thành, cho nên đồ đạc bên trong đều có chút cổ xưa . Phó Vân Ngọc lén lén lút lút nhìn xung quanh, đi đến trước cửa phòng chữ thiên số 2, lại cẩn thận nhìn chung quanh một chút, xác định không có ai, mới đưa toàn bộ thân mình ghé vào trên cửa kia, híp một mắt, dùng sức nhìn vào bên trong. Qua cửa sổ này nhìn vào bên trong, không nhìn thấy cái gì, vì thế, ngón tay nàng chấm nước miếng, trên tầng giấy kia đắp một lỗ thủng, lăm la lăm lét nhìn tình huống bên trong, bên trong thật sự không ai, toàn bộ phòng sạch sẽ giống như không có người ở.

” Chắc chắn, thật sự là không ăn được khói lửa nhân gian a ~” trong miệng nàng không tự giác phát ra thanh âm bất nhã.

Nói đến A Căn ca cùng A Canh ca chữa bệnh từ thiện trở về, thấy trên cửa phòng mình đang có một nam nhân nằm úp sấp chính, thân mình đơn bạc nghiêng lệch, mông vênh lên, hé ra khuôn mặt đang gắt gao dán tại trên cửa.

” Uy , người đang làm cái gì thế?”

Sau tai truyền đến một thanh âm quen thuộc, Phó Vân Ngọc đột nhiên quay đầu lại, a ~ thiếu chút nữa chạm vào khuôn mặt tuần tú hé ta.

” A!” Một tiếng thét chói tai, sợ tới mức cổ vên tĩnh chân ở đây đều run lên tam đầu, liền ngay cả đồ ăn chay A Canh ca đang bưng trong tay cũng thiếu chút rớt xuống dưới. Đúng vậy, thanh âm này là của A Căn ca vọng lại, ” Người, người người, người...” về mặt hắc hoảng sợ nhìn Phó Vân Ngọc, sợ tới mức nói năng lộn xộn,

” Ta, ta ta, ta...” Phó Vân Ngọc cũng bị phản ứng này của hắc sợ tới mức ngây ngẩn cả người.

” Người người người, người!” A Căn ca rốt cục cũng tuân ra những lời này, lập tức lập tức nhảy đến nơi cách nàng ba thước, hai tay giao nhau nắm lại bảo hộ ở trước ngực.

Phó Vân Ngọc khoe miệng rút trều nói: ” Vị tiểu hòa thượng này, ta làm sao vậy? Ta là lớn lên giống cha người hay là giống nương người ?”

A Căn ca mặt đỏ lên, nhìn sư huynh từ này tới giờ vẫn chưa nói một lời, rầu rĩ nói: ” Người lớn lên giống con hổ.”

” Con hổ! ! Người lại thấy có con hổ nào phong lưu phóng khoáng như vậy sao? Người có gặp qua con hổ nào nói chuyện cùng người sao? Ta có điểm nào lớn lên giống con hổ nhất! Người nói rõ ràng cho ta !” Phó Vân Ngọc nghe xong quả thực muốn bùng nổ, thấy nàng vắng ra ba mét còn chưa tỉnh, lại còn nói nàng lớn lên giống con hổ! Có con hổ xinh đẹp như hoa, phong hoa tuyết đại như vậy sao! ! Chẳng lẽ nhận thức của hòa thượng thật sự cùng người bình thường không giống nhau sao! ! Nghĩ đến trên đầu kia có ba vạch đen giống như cọp mẹ, nàng lại cũng không có biện pháp bình tĩnh, cho dù bình thường thích hắc như thế nào cũng không thể dễ dàng tha thứ !

” Không không không, ta là nói, người lớn lên giống một nữ nhân, nữ nhân đều là con hổ.” Tiểu hòa thượng mặt đỏ lên, gấp đến độ ứa ra mồ hôi.

Nghe đến đó, trong lòng của Phó Vân Ngọc thoáng bình tĩnh xuống dưới, cái này rõ ràng chính là lão hòa thượng lừa dối tiểu hòa thượng a! Ai, cái đó và chỉ số thông minh liền thấp như vậy sao, cái kia về sau tự mình đứng lên không phải thực phiền toái sao?

” Khụ khụ, ta nói, vị sư phó này, người ở trước cửa của bần tăng để làm cái gì?” A Canh ca một đôi mắt đỏ trong suốt, đã sớm xuyên qua thân thể của nàng ra về thâm tàng mà nhìn nàng.

Cái này đối lại làm cho Phó Vân Ngọc mặt đỏ, nàng cúi đầu, mặt mũi không nâng lên xấu hổ làm về ta đây, ấp úng nói không rõ ràng. Tiểu liên đứng lúc xuất hiện, mở cửa, nàng liền xuôi dòng nhảy vào phòng của mình, làm bùng tĩnh tình huống, nói: ” A nguyên lai là gian này a, ta đi nhầm , đi nhầm ha ~” cuối cùng một chữ ha thật có thể nói là đầy nhịp điệu, ở trong không khí bay bay, bay tới trong lòng của tiểu hòa thượng A Căn .

Hai sư huynh đệ vào phòng, ngồi xuống ăn cơm chiều, nhưng không khí trong phòng cũng là lạ . A Canh ca mặt cư nhiên vẫn là đỏ lên, kinh hồn vẫn chưa định, môi gắt gao mím lại, một đôi phượng trong mắt lóe ra kinh hoảng, chiếc đũa trong tay lại phóng tới trong ly trà.

” Sư đệ, người làm sao vậy?”

A Căn ca run run một cái, cái bánh bao trên tay bánh bao rơi xuống, hắc từng ngụm từng ngụm hút mấy hơi thở, biểu tình vô cùng phức tạp nói: ” Sư huynh, tim của ta đập thật là lợi hại, hoàn toàn không khống chế được.”

” Sao lại thế này?”

” Sư huynh, người không biết là bộ dạng vị thí chủ vừa rồi rất giống với phó gia tiểu thư kia sao, ta nhìn thấy hắc ta liền không khống chế được bản thân, cái cử chỉ điên rồ kia lại nổi lên, làm sao bây giờ, sư huynh?” Tiểu hòa thượng nhú mày lại, giọng điệu vừa vội lại phiền chán.

Ngạch... Ngốc sư đệ, người đây là yêu thượng cô nương nhà người ta!

” Đúng rất giống, sư đệ a, người thật sự một chút cũng không thể khổng chế sao? Trong đầu người còn thường xuyên xuất hiện bóng dáng của người nọ?”

Vừa nói như vậy, tiểu hòa thượng càng thêm sốt ruột, hấn đỏ mặt, chỉ chỉ vào hai cái giầy lớn trước mắt, ủy khuất nói: ” Sư huynh, ta đã nhiều ngày vì sự tình này mà ngủ không tốt, người xem ta hôm nay nhìn thấy vị nam thí chủ này diện mạo tương tự nam đều thành như vậy.”

Vấn đề này thật sự là khó giải quyết a! A Canh ca lần đầu tiên cảm thấy đau đầu, chống cái trán nói: ” Sư đệ, người có biết cái gì là thích một người không?”

” Không biết, từ nhỏ đã được, đối đãi với chúng sinh đều phải ngang hàng, không thể có bất công, yêu của chúng ta cũng là giống nhau .”

Thật sự là đàn gậy tai trâu, A Canh ca nhìn tiểu hòa thượng liếc mắt một cái tiếp tục nói: ” Sư đệ, chớ không phải là người động phạm tâm.”

” Làm sao có thể! Sư huynh, người đừng vội nói vậy! Ta là đệ tử của Thiếu Lâm, sao có thể có thất tình lục dục.” Tiểu hòa thượng bùng nổ, theo ghế trên nhảy dựng lên, thuận tiện dùng tay áo đem bát rau xanh duy nhất trên bàn quét xuống trên mặt đất.

” Thế ta hỏi người, người nhìn thấy nàng thì tim đập tăng tốc, không biết làm sao, nói năng lộn xộn?”

A Canh ca gật gật đầu.

” Người hiện tại suy nghĩ về nàng hay không?”

A Canh ca lại gật gật đầu.

A Canh ca bỗng nhiên đắc ý cười nói: ” Đây là thích, sư đệ, biểu hiện của người không lừa được chính người!”

” A! Cái gì!” tiểu hòa thượng A Canh lông mày tuấn tú nhíu chặt, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi, hé ra anh tuấn khuôn mặt đang vận vẹo, khóe miệng càng không ngừng co rúm , lắp bắp nói: ” Sư, sư huynh, lời này của người là thật sự, người là nói ta thật sự thích vị thí chủ kia?”

Đổi lại A Canh ca thâm trầm gật gật đầu.

” Chẳng lẽ, chẳng lẽ ta thực sự có cái ngăn tay long dương chi ngại kia?” A Canh ca biểu tình vô cùng ngưng trọng, nội tâm của hắn cũng bị việc đặc biệt yêu thích kia làm cho chấn kinh rồi.

Gì? Đoạn tay áo? Long dương? A Canh ca nguyên bản dần dần trầm tĩnh lại thì tâm bất đầu ở trong gió hỗn loạn, hấn cảm giác chính mình hiện tại như một cái bình trúc nhỏ, bị sư đệ của mình lấn qua lộn lại thường thức. Làm sao bây giờ, thật là đàn gậy tai trâu, đối với trâu bò nói chuyện tình cảm a! !

Phó Vân Ngọc mặt đỏ lên trở lại phòng, thè lưỡi, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Xem ra hóa trang này của mình vẫn là rất thành công rồi, liền ngay cả hai tiểu hòa thượng kia đều không có nhận ra. Hiện tại nàng xem như đã nắm giữ được hành tung của bọn họ, nhưng, kế tiếp kế hoạch, vẫn còn nổi lên trong đầu của nàng. Rốt cuộc muốn dùng phương pháp gì để tiếp cận hắn, mới có thể có vẻ tự nhiên lại có sức quyến rũ đây? Nàng ở hai thế kỷ 21, đã được hun đúc qua văn hóa hiện đại nên đầu óc đang nhanh chóng xoay tròn, suy tư về bí kíp hữu hiệu nhất để “làm mềm hòa thượng”.

” Tiểu thư, người không phải là đi du ngoạn chứ?” Tiểu Liên cho dù đơn thuần, nhưng một loạt hành động kỳ quái của Phó Vân Ngọc đã nhiều ngày nay làm trong lòng nàng cũng có hoài nghi.

Ngạch... Sao lại bị phát hiện . Ta giữ bí mật tốt như vậy mà cũng sẽ bị phát hiện! Cái này còn có thiên lý sao? Ý tưởng này cho tới bây giờ chính là ở lòng ta ngầm xuyên qua rồi nảy sinh, chưa từng có gặp qua ánh mặt trời a! Chưa từng có nói cho người khác biết a!

” Người đã biết, vậy người đi ra ngoài cửa đi, thay ta giám thị bọn họ đi? uh hử?” một cái âm cuối cùng của Phó Vân Ngọc đầy nhịp điệu, trên mặt biểu tình âm hiểm, làm cho Tiểu Liên sờn cả gai ốc.

” Nhưng mà tiểu thư, bọn họ là hòa thượng a...” Tiểu Liên vẽ mặt mờ mịt nhìn nàng, hai con mắt mở tròn tròn, hoàn toàn không thể tin được tiểu thư trước mắt xinh đẹp như hoa thế nhưng lại coi trọng một người xuất gia, đây là chuyện kinh thế hãi tục thật lớn a.

Phó Vân Ngọc cảm giác phía sau mình từng trận âm phong, nhìn lại, vừa vặn chống lại vẽ mặt u oán kia. Bản thân coi trọng tiểu hòa thượng liền khùng bố như vậy sao? Cái tiểu hòa thượng kia bộ dạng suýt như vậy, làm sao có thể không thích, ở thế kỷ hai mươi mốt, hòa thượng kia không phải trái ôm phải ấp, uống rượu ăn thịt, như vậy mới không mất đi nhân tính thôi, tiểu nha đầu này lại dùng ánh mắt quái vật để nhìn ta sao?

” Khụ khụ ~ người không cảm thấy là A Căn ca ca lớn lên nhìn rất khá sao? Người không biết là A Căn ca ca văn võ song toàn sao? Người không biết là hắn là một tướng quân rất tốt sao? Hòa thượng cũng có thể hoàn tục mà? Ta đường đường là chi nữ thủ phủ thành Tiên nhạc, sao có thể bị quan niệm thế tục này trói buộc, những thứ ta muốn đương nhiên không giống với người bình thường.” Một câu trả lời hùng hồn trực tiếp đem Tiểu Liên bức đến ngoài cửa.

Phó Vân Ngọc rít gào xong, hít một hơi thật sâu ngã vào trên giường nằm ngay đơ, chạy một ngày đường, thật đúng là khiến người mệt mỏi a.

11. Chương 11

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Chạng vạng ngày hôm nay, trong huyện nha thành Tiên nhạc xuất hiện một vị khách thần bí. Người nọ vừa xuất hiện ở cửa, Huyện thái gia liền tự mình xuất môn nghênh đón. Nha môn trong phủ nghĩ không biết là đại nhân vật gì, đều vội vã chạy đến phòng khách riêng nhìn, lại nhìn thấy một người xấu xí trẻ tuổi ngồi ở ghế thái sư, vẽ mặt cười đến âm trầm.

” Phương đại nhân, chạng vạng đã quấy rầy, thật sự là ngưng a, tiểu nhân có chút lòng thành kính bấu.” Giang gia công tử ý bảo gia đình ngoài cửa mang ba rương lớn tiến vào.

Rương đầu tiên được mở ra, tất cả đều là châu báu quý báu, phát ra ánh sáng chiếu toàn bộ trong phòng giống như ban ngày, huyện thái gia cười nhìn thấy cái kia cười như hoa sáng lạn a, vẽ mặt xếp lại vội hỏi: ” Giang thiếu gia khách khí, lễ vật quý giá như thế, kêu lão phu nhận như thế nào, có chuyện không ngại nói thẳng đi.”

” Được, ta đây cũng không quanh co lòng vòng !” Giang gia thiếu gia từ trên ghế đứng lên, đi đến bên người hắn, đè thấp thanh âm nói: ” Phương đại nhân, nghe nói một thời gian trước, có người bảo Phó Chính lại liên hợp với dân chúng phản đối ngài nộp thêm thuế, hắn làm như vậy cũng quá là bất nhân đi người nói có phải không?”

Huyện thái gia lại nghĩ tới ngày đó trước nha môn bị phó lão nhân kia dẫn dắt quần chúng vây kín cả ngày, ngay cả nhà mình tiểu thiếp đi ra ngoài mua son phấn cũng không đi được, trong lòng vừa tức vừa hận, nói: ” Đúng vậy, lão thất phu này, ý vào chính mình có tiền, liền cùng triều đình đối nghịch.”

Giang thiếu gia sắc mặt bỗng nhiên âm hiểm thêm vài phần, tiếp tục nói: ” Người bảo thủ này làm như vậy, có lẽ là muốn đứng vững trong lòng dân chúng, nói không chừng, có một ngày lại đem đầu của ngài cướp xuống. Cha ta từ lâu đã không quen nhìn hắn, muốn dụ dỗ hắn, nhưng chung quy là thiếu một cơ hội.”

Huyện thái gia vừa nghe xong, trong mắt lão đục ngầu tinh quang bốc lên, đè thấp thanh âm nói: ” Giang thiếu gia, mời theo ta đến thư phòng để nói chuyện.”

Trong phòng cách vách, hai hòa thượng đầu bóng loáng ngồi xếp bằng ngồi ở trên giường, đều một lòng tâm sự. Tiểu hòa thượng A Căn mặt co mày cau, nhìn sư huynh trên giường đối diện, miệng hồng chu lên nói: ”

Sư huynh, ta tâm phiền ý loạn, căn bản không có biện pháp tinh tâm đến.”

“ ... ”

” Sư huynh, ta không phải thật sự là đoạn tay áo... chứ “

A Canh ca bắt đặc dĩ liếc mắt nhìn hần, không nói gì, kỳ thật trong lòng hần đã không biết phải nói thêm gì. Mỗi lần nghĩ biện pháp, đều đem sự tình trở nên tệ hơn, hiện tại khen ngược, sư đệ ngốc này thế lại đem chính mình trở thành đồng tính luyến ái

” Sư huynh,” tiểu hòa thượng A Căn kín đáo đưa tình nhìn hần một cái, dè dặt thanh âm, ” Nếu có một ngày, ta thích người, thì phải làm thế nào cho phải?”

Một câu làm như thế nào cho phải này, đem A canh ca lôi ngã vào trên giường, khoe mắt hần run rẩy, vô lực nhìn màn trướng màu vàng được giặt sạch trên, đau thương lại tới, hốc mắt phỉm lệ, nước mắt kia là từ uất nghẹn mà đi ra. Vì sao ông trời muốn trêu chọc hần như vậy, lúc ấy đem hần từ giữa bụi hoa bắt được đến đóng nhập toàn là nam nhân Thiếu Lâm tự chịu khổ còn chưa tính, nay còn muốn hần mang trên lưng ác danh đoạn tay áo này, cái này bảo hần làm sao không thất vọng nhớ tới danh hiệu lúc trước kia ” Hoa trung tiểu con bướm” a! Nếu như bị bạn xấu của hần biết, cái này bảo hần làm sao mà sống ở thế gian hỗn tạp này nữa! ! !

” Sư đệ a, ” hồi lâu, hần rốt cục lên tiếng , trong giọng nói mang theo mùi vị một tia khám phá hồng trần, ” Người vạn vạn không thể nghĩ như vậy, ta là sư huynh của người, làm sao có thể trở thành hạng người long dương của người. Ta xem, chúng ta vẫn là nhanh nhanh về chùa, có lẽ, cử chỉ điên rồ này của người lại không cần chữa trị mà khỏi.”

Trở về chùa Thanh Huyền, cái kia không phải đều là sư huynh đệ? Đều là nam nhân, ta đây... Ta lại có long dương chi mê, vạn nhất cùng sư huynh đệ... tiểu hòa thượng A Căn càng nghĩ càng kinh hãi, liền khoát tay áo nói: ” Sư huynh, nếu không người đi về trước, ta, ta tiếp tục học hỏi kinh nghiệm, không chừng đến lúc thì cử chỉ điên rồ này của ta sẽ được trừ bỏ.” Thời điểm hần nói lời này, chợt dạ thực sự, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hần nói dối, ánh mắt cũng không dám nhìn hần.

A Canh ca nhìn đến hần hai má phỉm hồng, không dám nhìn thẳng vào chính mình, lợi dụng việc hần sợ cùng chính mình khởi đoạn tay áo, trong lòng ám ám thở dài, bỗng nhiên nghĩ đến bản thân trước kia hồ đồ rượu chè, trăng hoa, trong lòng sinh ra tính toán ngốc sư đệ hồ đồ này đối với Phó gia thiên kim kia cảm thấy hứng thú, có lẽ chỉ là vì không có trải qua chuyện nam nữ mà sinh ra hiếu kỳ, nếu là hưởng qua tư vị kia, có lẽ cũng sẽ đối với nữ nhân không có hứng thú, đương nhiên, cái này nắm chắc chỉ có 10%, còn 90% kia đó là đối với nữ nhân càng thêm muốn ngừng mà không được . Bất quá, cái này dù sao so với chuyện hần sa vào đoạn tay áo là được rồi? Vì thế, hần híp mắt nói: ” Sư đệ, đợi vì huynh mang người đến một nơi thật tốt, có lẽ có thể đem cử chỉ điên rồ này của người trừ bỏ.”

” Thật vậy chăng? Người không gạt ta?” tiểu hòa thượng A Căn nghĩ tới phương pháp sáng hôm nay hần dùng, trong lòng vẫn còn đang sợ hãi.

A canh ca vừa nghe, lập tức cho hần một nụ cười vô cùng tự tin, ” Sư đệ, người phải tin tưởng vì huynh.”

Tiểu hòa thượng A Căn do dự mãi, rốt cục nặng nề mà cúi đầu xuống.

Nửa canh giờ sau, hai cái đầu hòa thượng bóng loáng đều mặc tăng bào màu trắng sữa, một trước một sau đi ra khách sạn. Phía sau ước chừng khoảng hơn mười thước, có hai công tử đáng người kiêu nhỏ đi theo, cũng là bộ dáng tuấn tú. Bốn cái gì thành cùng thành Tiên nhạc liền nhau, cuộc sống tập tục của hai thành cũng đều là giống nhau, duy nhất không giống đó là chợ đêm của bốn cái gì thành, đèn đuốc sáng trưng, người đến người đi, một đường đi qua, thanh âm thét to không ngừng, thực sự có cảm giác như ” Chợ hoa đang như ban ngày”. Từ khi xuyên qua lại đây, Phó Vân Ngọc không còn có cuộc sống về đêm, đối với chợ đêm phần hoa hiển nhiên thập phần cảm thấy hứng thú, đi theo phía trước hai người, một đường cười ngửa xem hoa.

Hai hòa thượng đi tới cuối chợ đêm, quẹo vào trong một cái ngõ nhỏ, Phó Vân Ngọc vốn trong người đang cảm thấy nghi hoặc bọn họ buổi tối này là muốn đi đâu, cho đến khi bản thân cũng đi vào cái ngõ nhỏ kia mới hiểu được. Một ngõ nhỏ đủ cho hai người sóng vai đi qua, hai bên cửa hàng đều chật ních nam nhân,

trên cửa treo đầy vừa phấn vừa sa mạn xanh biếc, hai sườn được treo một chuỗi đèn lồng to và thật dài, dưới ngọn nến đỏ mờ nhạt từ bên trong tản ra ánh sáng ái muội, cửa đứng rất nhiều nữ nhân trang điểm xinh đẹp, sắp xếp thứ tự trong ngõ nhỏ đều là thanh âm liếc mắt đưa tình.

Phó Vân Ngọc trong ánh mắt lóe ra quang mang vô cùng hưng phấn, khóe miệng giơ lên, lộ ra một đôi lê xoáy thật sâu. Tiểu liên phía sau vẻ mặt nghi hoặc, hiển nhiên còn không có hiểu được đây là nơi nào.

Đứng ở trước cửa một nhà tên là "Bách mị sinh", cửa này các cô nương y phục đều phơi bày, càng không ngừng đứng làm dáng, phao mị nhân, nhìn thấy thế A Căn ca không rét mà run, vội vàng kéo tay sư huynh đi qua, vội vàng hỏi: "Sư huynh, đây là nơi nào, vì sao ta cảm giác bên trong âm khí rất nặng."

A Căn ca kia vẻ mặt đang sáng lạn tươi cười trong nháy mắt đóng lại, liếc trắng mắt nói: "Không nên hỏi, đi vào người sẽ biết."

"Nhưng mà sư huynh, ta cảm giác được người ở bên trong so với con hổ còn khủng bố hơn."

Có một loại cảm giác sau ột bị đánh trúng, A Căn ca nhìn biểu tình thật sự của hắn, bỗng nhiên cảm thấy thế giới này chuyện tình thống khổ nhất, cũng cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Hắn rất cực không thể nhìn được nữa cả giận nói: "Người còn muốn đi ra ngoài với cử chỉ điên rồ này sao? Người nếu muốn cả đời làm đoạn tay áo, người liền tiếp tục ngây ngốc ở trong này đi!" Những lời này truyền ra bên ngoài là, ta khẩn cấp muốn vào đi hưởng thụ hưởng thụ.

Tiểu hòa thượng A Căn ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đi theo phía sau sư huynh đi tới.

"A ~ hai vị sư phó này, các người cũng đến?" Trước cửa một vị tú bà mặt giống như dưa hấu, thất lưng giống như thùng dầu, trên đỉnh đầu cắm trang sức màu vàng giống như quý giá, vẻ mặt kinh ngạc hỏi, hai tay của nàng xoa thất lưng so với bộ ngực còn lớn hơn, khí phách lộ ra ngoài.

"Như thế nào, không thể?" A Căn ca bỗng nhiên ý vị thâm trường quay đầu nhìn thoáng qua, tiện đà khinh thường hỏi lại, thuận tay từ trước ngực rút ra một tấm ngân phiếu.

Nhan sắc lộn xộn trên mặt tú bà bỗng nhiên tản ra, khuôn mặt to kia cười rất sáng lạn a, vô cùng nịnh nọt nói: "Đương nhiên có thể, đương nhiên có thể, các cô nương này nhà ta có thể sánh bằng các cô nương xinh đẹp nhà khác."

A Căn ca cúi đầu, lẩm bẩm đọc kinh, gắt gao đi theo phía sau sư huynh, một khắc cũng không dám ngẩng đầu, bởi vì trước mắt này là nữ thí chủ mặc thật sự là, thật sự là quá mức đồi phong bại tục. Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn a.

Phó Vân Ngọc bình tĩnh tự nhiên đi tới cửa "Bách mị sinh", Tiểu Liên đỏ mặt đi theo phía sau nàng, trong lòng còn đang oán thầm, nhìn không ra đến hai hòa thượng này ngày thường đứng đắn đọc kinh, nguyên lai đều là hạ lưu bại hoại, lại lưu luyến cùng yên hoa liễu hạng này, tiểu thư thật đúng là mắt mù mới nhìn đến hắn.

Trước mắt nam tử trẻ tuổi này, dáng người gầy, cũng có phong độ, cử chỉ tao nhã, môi hồng răng trắng, mặt như hoa đào, mắt như ngôi sao, cười lộ lên thế như là một loại khuynh sắc khuynh thành, tú bà ở cửa bất giác xem đến ngây người, bộ dạng của công tử này, nàng buồn bán đã mười mấy năm qua cũng chưa gặp gỡ một người như vậy. Trong lòng nàng lại nhẹ nhàng mà thở dài, chỉ tiếc lại sinh làm nam nhi, bạch sinh này bộ dạng sinh ra thật tốt!

"Công tử, công tử thỉnh, các cô nương trong điểm của chúng ta mỗi người đều là vạn dặm mới tìm được một, không biết công tử vừa ý người nào?" Tú bà dùng ánh mắt giết chết vô số, trong mắt đỏ bốc lên, liều mạng chen chúc qua các cô nương đến gần tự mình dẫn nàng vào phòng.

"Vạn dặm mới tìm được một?" Phó Vân Ngọc nhìn nữ nhân trước mắt đứng thành một loạt, quần áo bày ra, hướng nàng tề mi lộng nhân nhìn trộm, nhú mày cười, lộ ra vẻ mặt khinh thường, nâng chung trà lên nhấp một ngụm, "Cái này chính là trong miệng người vạn dặm mới tìm được một?"

"Như thế nào, công tử không hài lòng?" Tú bà để sát vào hỏi.

Người kia hé ra khuôn mặt lộn xộn như sổ sếp nhìn nàng cảm thấy một trận ghê tởm, vì thế thu hồi tươi cười, lạnh lùng nói: "Tâm thường không chịu nổi." Phó Vân Ngọc nàng nếu đã đến kỹ viện trong truyền

thuyết này, vẫn muốn nhìn đến người đầu bảng trong thanh lâu thành cái dạng gì, bằng không cũng không uống phí sống hơn bốn mươi năm.

Ba ba ~ hai tiếng thanh âm vỗ tay hoan nghênh, một loạt các cô nương lui xuống, tú bà lộ ra biểu tình thường thức, nói: ” Công tử quả nhiên không phải người bình thường.” Tiếp theo lại là hai tiếng vỗ tay hoan nghênh, một nữ tử mặc quần áo màu trắng, trên mặt son phấn nhẹ nhàng từ phía sau cửa đi ra, dáng người thon dài, thướt tha nhiều vẻ, một đôi mắt phượng mang theo vẻ cao ngạo trời sinh, bạc môi đỏ bừng mím lại độ cong khêu gợi, tóc dài như mực vấn thành kiểu tóc tinh trí, mang theo vẻ lạnh lùng trời sinh. Phó Vân Ngọc hít một ngụm lạnh khí, thầm khen, quả nhiên là muôn người chọn một, liền ngay cả dung mạo của mình cũng không chắc hơn được nàng.

Bên này chọn hoa khôi đứng đầu, bên kia chọn phòng thượng đẳng có thể nói oanh oanh yến yến, đánh đàn ca hát vui đùa âm ỉ, rất náo nhiệt. Tiểu hòa thượng lui thân mình ngồi ở trong một đồng nữ tử tô son điểm phấn, xấu hổ đỏ mặt, lại trừng mắt phượng, lúc nào cũng cảnh giác, phòng ngừa vị nữ thí chủ ấy thừa dịp hần không chú ý liền hướng hần vươn tay béo ra.

12. Chương 12: Đoán Được Thân Phận

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Phó Vân Ngọc ngồi vào chỗ của mình trước cái bàn tròn, tỉ mỉ đánh giá cả một phòng tràn ngập mùi son phấn này. Đây là một phòng ngủ của nữ rất lớn, xuyên qua màn che màu đỏ, đối diện giường là một bàn trang điểm bằng gỗ, mặt trên chạm trổ giống như long phượng cùng với hoa văn tinh xảo. Hai bên tường của bàn trang điểm được treo hai bức thêu lụa, một bức là thêu hoa mẫu đơn, thêu kiểu diềm động lòng người; bức thêu kia là thêu hoa sen tươi mát thoát tục. Phòng ở bên trái dùng bình phong để ngăn cách, nhưng mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy được một chiếc cầm (đàn cổ) cùng một chiếc đàn tỳ bà. Cầm chỉ lộ ra phần đầu, nhưng mà vẫn có thể thấy được màu sắc cổ xưa cũ kỹ, hoàn toàn đối lập với toàn bộ phong cách tinh mỹ lộng lẫy ở trong phòng. Tuy nhiên nó lại làm cho gian phòng cách điệu thêm mấy bậc, thuận tiện đã đem sự đột phá đó chuyển thành sang trọng. Phía bên trái cầm là một chiếc bàn đọc sách bằng gỗ trắng tinh mỹ tuyệt đẹp, tựa vào bên cửa sổ. Ánh mắt của nàng dừng lại một chút, bàn học lại không có cách điệu thêm long phượng, chỉ có hoa văn đẹp mắt nhưng nhìn lại không hiểu.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới phòng ngủ của nữ tử thanh lâu thế lại tao nhã khác biệt như thế, trong lòng vô cùng thần phục, hoàn toàn không phát hiện ra một người áo trắng quần lụa mỏng đã đi tới bên người nàng.

“Cô nương, cô xem rất tập trung, xem ra phòng ngủ này so với Tổ Tổ có sức quyến rũ hơn rất nhiều.”

Một giọng nói trong vắt lạnh lùng vang lên ở bên tai, một tiếng “Cô nương” kia nháy mắt làm cho Phó Vân Ngọc tỉnh lại, ngữ điệu thoắt lạnh, không kiêu ngạo không siểm nịnh. Nàng đột nhiên nghiêng mặt qua, kinh ngạc nhìn nữ tử lãnh diễm (lạnh lùng và xinh đẹp) kia nói: “Cô, cô sao biết ta là cô nương?” Nàng vội cúi đầu nhìn thoáng qua bộ ngực bằng phẳng, đúng vậy nha, trước khi đi ra ngoài đã dùng băng quần thật chặt, cho tới bây giờ thở gấp, tức giận còn thấy mệt đây.

Cái người Tổ Tổ đứng đầu bảng kia thần nhiên cười, giống như một đóa Bạch Liên Hoa ở giữa Thanh trì, khí chất xuất trần, phong hoa tuyết đại, Phó Vân Ngọc chưa từng nghĩ đến, một nữ tử thanh lâu lại có thể có mỹ mạo thoát tục như vậy, cùng với giọng nói lạnh lùng trong vắt đó, giống như không thuộc về thế giới coi trọng vật chất này

“Tổ Tổ ta đã được xét duyệt qua vô số nữ nhân, môi hồng răng trắng, da thịt trắng tuyết giống như cô, mặc dù trang phục là nam tử, nhưng mà, nhất cử nhất động của cô đều trốn không thoát khỏi phong vận (phong thái, bộ dạng) của nữ tử,” sóng mắt nàng lưu chuyển, nở nụ cười kiều mỹ, cúi người xuống, đè thấp giọng ái muội ghé vào bên tai Phó Vân Ngọc nói: “Huống chi, cô nữa còn có lỗi tai, nói, cô hôm nay giả mạo nam tử tới đây, có gì muốn làm sao?”

Phó Vân Ngọc vẻ mặt nhụt chí ngồi trên ghế, phồng má, trong lòng lại nghĩ: mình nhanh như vậy đã bị nàng ta đoán ra thân phận, mà tú bà kia cũng không đoán ra được, làm sao mà nàng lại khám phá ra được? Nữ nhân này chẳng lẽ là yêu tinh?

“Ta chỉ ra ngoài đi dạo một chút ~” Phó Vân Ngọc nói hợp tình hợp lý, kỳ thật trong lòng cũng không có cơ sở gì. Tiểu Liên được nàng phái ra đi hỏi thăm còn chưa trở về, không biết nàng có bị giống như mình, sớm bị đoán được thân phận hay không.

“Không có việc gì mà lại đến nơi bóm hoa này để đi dạo, cô nương thật đúng là có khẩu vị đặc biệt.” Vị Hoa khôi Tố Tố kia ngồi xuống trước bàn, ngón tay tinh tế thon dài dừng ở trên đàn cổ, ngón tay ngọc nhẹ nhàng xoa mặt đàn, chăm chú suy nghĩ sâu xa, tiếng đàn bỗng nhiên vang lên ở trong phòng, tiếng đàn vừa uyển chuyển lại vừa cương nghị, lại giống như nước chảy ào ào mà đến.

Âm nhạc tuyệt diệu này ở trong tay tất cả những sinh vật xinh đẹp đều là vật lý kỳ, không phải kẻ có tiền nào xếp hàng cũng có thể nghe được, mọi người mộ danh mà đến phải thông qua khảo hạch nghiêm khắc mới có thể nhìn thấy dung mạo Tố Tố một lần, cùng với nghe được tiếng đàn tuyệt diệu này. Nhưng mà, âm nhạc khó như vậy ở trong tai người không biết chút âm luật nào như Phó Vân Ngọc, quả thực chính là phí của trời. Ngay lúc Phó Vân Ngọc bị tiếng đàn này lượn lờ hun đúc mà ngáp một cái, nhưng lại không nỡ cắt đứt xuất thần của người khác thì Tiểu Liên xuất hiện giống như một đấng cứu thế!

“Tiểu thư ~ a không, công tử, nô tỳ nghe được ~” người chưa đến, giọng đã tới trước, nha đầu Tiểu liên kia càng ngày càng có phong phạm của nàng.

“Thật sự! Ở đâu? Nhanh lên mang ta đi nhìn một cái ~” Phó Vân Ngọc vừa nghe được tin vui này, vừa rồi mặt còn co quắp lập tức thần thái liền sáng láng, bận rộn chạy vội đi ra ngoài, hoàn toàn mặc kệ cầm hoa khôi kia xem ra sắp rớt xuống đất

Phó Vân Ngọc cùng với Tiểu liên sóng vai đi tới, vừa nhìn cảnh hương diễm này, đầu vừa óc xoay chuyển, vạn nhất tiểu hòa thượng bị dã thú mãnh liệt này ăn thì làm sao bây giờ? Về chuyện này thì công lực của các cô nương đó mạnh hơn so với mình, trong lòng căng thẳng, chân không khỏi bước nhanh hơn.

Trên dãy ghế thượng đẳng, một đám nữ tử trang điểm xinh đẹp đang vây quanh một hoà thượng đầu bóng lưỡng có khuôn mặt tuần tú, quần áo trên người các nàng đã thiếu đến không thể thiếu hơn, chỉ kém không đem ba điểm lộ ra. Nam nhân, các nàng thấy đã nhiều, nhưng mà hoà thượng tuần tú thế này các nàng chưa từng thấy qua, rõ ràng là tới nơi bóm hoa này, nhưng luôn mồm nói phi lễ chớ nhìn, cô nương thánh tự trọng, nhìn gương mặt tuần tú đỏ lên, trong đôi mắt phượng dần dần hiện lên sự hoảng sợ, nhưng vẻ mặt vẫn đang nhẫn nại chối từ.

Tiểu hòa thượng A Căn đối mặt với những bàn tay heo đột nhiên xuất hiện này, nhất thời không có biện pháp, lại không thể vận dụng võ công, dù sao các nàng cũng là cô nương nhà người ta, vì thế, quần bách nhìn về phía A Canh ca. Ai ngờ, A Canh ca thế nhưng lại giao hai tay trước ngực, vẻ mặt giống như không liên quan đến mình, nhứ mày, cười nói: “Chúng mỹ nhân, nhân vật hôm nay chính là vị này, cần phải chiêu đãi thật tốt nha, ta đi ra ngoài tìm rượu uống~” còn không chờ sư đệ ngu ngốc kia kêu cứu, mở cửa đi ra.

Hắn ở trên hành lang đi qua đi lại, trong lòng nghĩ, sư đệ nếu lần này đã trải qua việc nam nữ, nói không chừng có thể mất hứng thú đối với nữ nhân kia. Hắn không phủ nhận biện pháp này của mình có chút ngu xuẩn, nhưng mà, trước mắt bằng chỉ số thông minh của hắn, cũng chỉ có thể nghĩ ra biện pháp như vậy thôi. Nghĩ đến tiểu thư Phó gia kia, trong đầu hắn hiện lên một màn trong phòng khách vào đêm tối mấy ngày trước đây, trong lòng có loại dự cảm nói không nên lời.

Trăm ngàn lần không cần nói giác quan thứ sáu của nữ nhân là chuẩn xác nhất, có đôi khi nam nhân cũng vô cùng chuẩn xác, nhất là hòa thượng, đây không phải là, người nữ giả nam trang Phó Vân Ngọc kia liên tục xuất hiện ở trong tâm mắt của hắn. Dáng người nhỏ gầy, mặt giống như thoa phấn, môi anh đào hé mở, sóng mắt lưu chuyển, vừa thấy đã biết là nữ tử.

“Phó gia thiếu gia, ngài đến chỗ này có chuyện gì muốn làm sao?” A Canh ca nhướn lông mày, có chút hưng trí nhìn nàng.

Phó Vân Ngọc sững sốt, tuyệt đối không nghĩ tới A Canh ca sẽ canh giữ ở cửa, vì thế nở một nụ cười ngọt ngào, êm tai nói: “Vị sư phụ này, ta nghe nói trong sương phòng này có cô nương đẹp nhất thanh lâu, cho

nên đặc biệt đến nhìn một chút. Sư phụ có thể để cho tiểu đệ vào hay không?”

A Canh ca quay đầu nhìn vào trong sương phòng đang tràn ngập thanh âm vui đùa kia, cúi người xuống, tiến đến trước mặt nàng, khẽ thấp thanh âm nói: “Phó tiểu thư làm sao lại đến loại địa phương này, chẳng lẽ có ý thích đặc biệt?”

“Người, người...” Phó Vân Ngọc bị sắc nói không ra lời, xấu hổ đỏ mặt, phản bác nói: “Hừ, các người là người xuất gia đều tới, ta vì sao lại không thể? Tránh ra!” Dứt lời, liền muốn tiến lên đẩy cửa, không ngờ, lại bị A Canh ca chặn ở bên ngoài.

Tiểu liên bên cạnh nhìn không thể để tiểu thư mình bị khi dễ như vậy, cả giận nói: “Hừ, mấy ngày trước đây hoà thượng nhìn rất đáng hoàng, không nghĩ tới đúng là đồ đệ của tử sắc, coi như tiểu thư nhà ta nhìn lầm các người.”

Trong phòng phía sau truyền đến giọng nói cười đùa truy đuổi của nữ nhân, thỉnh thoảng còn có tiếng kêu cứu đứt quãng của A Canh ca, Phó Vân Ngọc khần trương, không xong, chẳng lẽ là A Canh ca bị đám cợt mẹ này ăn luôn? Không được, ta phải nhanh chóng đi vào, bằng không liền ngay cả lông cũng không thừa một cọng. Vì thế, dậm chân, cắn răng nói: “A Canh ca, để cho ta đi vào, A Canh ca chỉ sợ chịu không nổi.”

Giọng nói khần trương này làm cho A Canh ca bỗng nhiên hiểu được vì sao nàng luôn không giải thích được mà đến gần, vì sao nàng giả nam trang theo dõi bọn họ, vì sao ánh mắt của nàng nhìn sư đệ không giống với ánh mắt khi nhìn mình, hẳn nhìn chằm chằm vào mắt của nàng, biểu tình có chút phức tạp, chần chờ một chút, hỏi: “Phó tiểu thư, cô chẳng lẽ là thích sư đệ của ta?”

Ngạch... Phó Vân Ngọc hoàn toàn không nghĩ tới người này sẽ hỏi trực tiếp như vậy, nhưng hẳn là hoà thượng thiếu lâm tự, làm sao có thể hỏi cô nương xinh đẹp như mẫu đơn nhà người ta như vậy, không sợ người ta thẹn thùng sao? Nhưng, làm sao mà ngay cả hẳn cũng nhìn ra được, chẳng lẽ tình cảm của mình với tiểu hoà thượng lại biểu hiện rõ ràng như vậy? Ngay cả là tình thương người thì hoà thượng cũng hiểu được?

“A Canh ca, mở cửa đi, A Canh ca sẽ bị các nàng ăn mất.” Phó Vân Ngọc trốn tránh đề tài, này chu cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt khần trương.

“Sư đệ ta là đệ tử trong sạch của Thiếu Lâm tự, không thể so với ta là đệ tử tục gia, đệ ấy không thể có thất tình lục dục, cô có hiểu không?” Giọng điệu của A Canh ca đột nhiên trở nên lạnh lùng. Kỳ thật, hẳn rất cuộc cũng là lo lắng cho sư đệ bởi vì vậy mà bị liên lụy, đóng lại tình cảm khổ sở này, nhớ ngày đó bởi vì mình không qua được chữ tình này, phụ thân cũng sẽ không rưng rưng đưa hẳn vào Thiếu Lâm. Ai, đã lâu như vậy, hẳn tuy rằng ngày ngày tụng kinh, làm nhặt đi ham muốn tầm thường của mình, nhưng mà, cứ nghĩ lại đến chuyện tình năm đó, trong lòng khó tránh khỏi có vài phần mất mát. Huống chi, là sư đệ cái gì cũng chưa từng trải qua chứ.

Phó Vân Ngọc nghe hẳn nói như vậy, trong lòng nổi lên lớp rung động, cảm giác mất mát nảy lên trong lòng, nghe tiếng kêu cứu của tiểu hòa thượng trong phòng càng lúc càng lớn, cùng với thanh âm vui cười ái muội của nữ nhân, quật cường nói: “Mở cửa nhanh, người cam lòng để cho sư đệ của mình bị đám nữ nhân này trà đạp sao?”

A Canh ca quay đầu nhìn thoáng qua, giọng nói vẫn lạnh như băng: “Phó tiểu thư, đệ ấy là người xuất gia, về sau còn phải kế thừa Thiếu Lâm tự. Hy vọng cô hãy sớm cắt đứt ý niệm này trong đầu, đối với mọi người sẽ đều tốt.”

Phó Vân Ngọc, trong mắt hiện lên một tia khổ sở, cup mắt nhìn đôi giày trắng của mình trầm mặc không nói. Trong chốc lát, nàng chợt ngẩng đầu, ánh mắt xa lạ mà chấp nhất, quật cường nói: “Ta có nói qua là muốn huynh ấy không? Ta ngay cả tự do thích một người đều không có sao? Hay bởi vì các người đều là đệ tử của Thiếu Lâm, thì sẽ bị tước đoạt lấy quyền được yêu sao?” Dứt lời, bước nhanh đi lên trước, dùng sức đẩy hẳn ra, đẩy cửa mà vào.

Chỉ thấy, cốc chén hỗn độn trên đất, một phòng lộn xộn, ghế dựa cùng các loại bài trí đều bị ngổn ngang đổ trên mặt đất, ngoài đại sảnh không gặp người nào, chỉ có những tiếng cười duyên dáng từ trong phòng truyền đến, Phó Vân Ngọc thông qua bình phong nhìn lại, thấy sáu bảy nữ nhân ăn mặc lộ liễu âm âm

chen chúc trên một cái giường, lại không có bóng dáng tiểu hòa thượng A Căn, bên trong truyền đến tiếng kêu cứu quen thuộc cùng với tiếng quần áo bị xé rách. Nguy rồi, trong lòng Phó Vân Ngọc lo lắng, liền vội vàng xông vào trong phòng.

13. Chương 13: Mười Kế Mới Thành Lập

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Trong đại sảnh mùi son phấn đậm đặc làm cho Phó Vân Ngọc bị hun sấp hít thở không thông, nàng một cước đá đổ bình phong, giẫm lên nó vọt tới trước giường, cũng không biết khí lực ở đâu, lại đem đám ồn ào vây ở bên ngoài đẩy ngã văng ra ngoài, nhìn mấy nữ nhân đang nhào vào A Căn ca trên giường hét lớn một tiếng, “Tất cả đều rút cho ta! ! !”

Bá bá bá ~ mấy ánh mắt kinh ngạc đều bay lại đây, mấy người dong chi tục phấn đều dừng hình ở nơi nào đó, ngơ ngác nhìn nàng.

Phó Vân Ngọc hùng hổ đứng ở nơi đó, khí phách lộ ra ngoài, ánh mắt giết người quét qua từng người, âm thanh lạnh lùng nói: “Nghe không hiểu ta nói gì sao? Tất cả rút đi ra ngoài cho ta!”

Không khí trong phòng hạ xuống đến cực điểm, A Canh ca cùng Tiểu liên lần đầu thấy ánh mắt kinh người như vậy, chỉ cảm thấy hết hồn. Tiểu hòa thượng nằm ở trên giường, quần áo tả tơi, từng phần tầng bào màu trắng ngà bị xé thành từng mảnh, lộ ra da trắng người trắng nuột như ngọc. Trên người của hắn chính xác có thể dùng thương tích đầy mình để hình dung, trên mặt, trên cổ, trước ngực, tất cả đều là màu đỏ của môi son, khuôn mặt tuần tú trắng bệch, lông mày tuần tú nhàn thành một đoàn, trong mắt phượng lộ ra thần sắc hoảng sợ. Nhìn thấy Phó Vân Ngọc như hiệp khách đứng ở nơi đó, trong lòng nhất thời hiện lên cảm giác khác thường.

Không xong, chẳng lẽ mình thật sự là đồng tu chi phích (đồng tính)? Vị công tử này bộ đáng tuần tú, hiệp can nghĩa đảm, làm cho người ta tâm sinh thiện cảm. Trong lòng hắn rối rắm, biểu tình trên mặt càng trở nên phức tạp .

Các nữ tử thấy nàng chỉ đứng như vậy trờ mắt nhìn các nàng, cũng không có hành động nào khác, lá gan dần dần lớn lên, híp mắt khiêu khích nói: “Ừm hừ, như thế nào? Ngài cũng cảm thấy hứng thú với tiểu sư phụ này? Nhìn không ra một nam nhân cũng theo nữ nhân chúng ta đoạt nam nhân, thật sự là thói đời ngày sau a. Bọn tỷ muội, mọi người thấy nói có đúng hay không?”

“Ha ha ha ha ~ đúng vậy ~ đúng vậy, thật buồn cười...”

Bên tai truyền đến từng tiếng cười nhục nhã, Phó Vân Ngọc nhìn thoáng qua A Căn ca kinh hồn chưa định, rốt cục không thể nhìn được nữa, hai mắt tròn tròn, mặt đỏ lên, hét lớn một tiếng, “Cút!” Một đôi mắt thật giống như bắn ra lửa, làm cho mấy người kia nhất thời không có cam đảm, xám xịt chạy đi ra ngoài.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Tiểu Liên chạy lên thân thiết hỏi.

A Canh ca thu một màn vừa rồi vào trong mắt, giờ phút này, hắn trầm mặc không nói, vẻ mặt phức tạp, nhìn hai người trong phòng như có điều suy nghĩ.

Tiểu hòa thượng A Căn thấy những người đó đều chạy hết, liền dùng chân che thân mình, ôm quyền cảm tạ với Phó Vân Ngọc.

Phó Vân Ngọc bỗng nhiên nở nụ cười, làm cho cả ba người đều sửng sốt ở tại chỗ. Nụ cười kia, như hoa quỳnh vừa sáng lạn vừa ôn nhu, giống như ánh trăng thuần khiết trong sáng, giống như tiên nữ thanh lệ thoát tục, A Căn ca trong lòng ngứa ngáy, có chút kích động ức chế không được .

“Vị sư phụ này, chứ vội vàng nói lời cảm tạ, kẻ hèn lùn này cứu người, xem như chúng ta có duyên, Phật gia cũng không dạy một chữ ‘Duyên’ sao?” Sóng mắt như nước, giọng nói nhẹ nhàng, “Ta xem sư phụ người có một thân võ nghệ tốt, trong lòng tại hạ có một vấn đề.” biểu tình trên mặt Phó Vân Ngọc dần dần u buồn xuống dưới, đôi mắt buồn xuống, lông mi thật dài giống như cái quạt phũ ở dưới đôi mắt.

Người này, thật là một vị công tử sao? A Căn ca nhìn gương mặt giống hệt cùng với cử chỉ tao nhã kia, trong lòng nghi hoặc. Hắn nhìn khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành kia, trầm mặc một hồi, mở miệng nói: “Ân công, ngài có việc gì khó, không biết bản tăng có thể giúp được gì hay không.”

Gãi đúng chỗ ngứa, trong lòng Phó Vân Ngọc mừng thầm, nhưng trên mặt vẫn là vẻ mặt rối rắm, nặng nề thở dài một hơi nói: “Kẻ hèn có một biểu muội thanh mai trúc mã, là chi nữ của thủ phủ thành Tiên nhạc, ta cùng với nàng từ nhỏ liền lưỡng tình tương duyệt, tiếc rằng, thúc phụ ta lại ghét bỏ gia cảnh ta bản hàn, chia rẽ hai chúng ta... Ai...” Nàng lại giả vờ giả vịt nặng nề thở dài một hơi, trong hốc mắt nặn ra vài giọt nước mắt, run rẩy lên tiếng: “Ta cùng với biểu muội đã tư định cả đời, chỉ tiếc rằng, thúc phụ ta lại vì nàng mà luận võ tìm bạn trăm năm, đối với ta một thư sinh, tay trái gà không chặt, ai... Ta thậm chí ngay cả một chút cơ hội đều không có.” Nói chuyện, còn cầm lấy tay áo xoa xoa nước mắt ghen ra.

Tiểu Liên đã sớm quen với bộ dạng đáng thương của nàng, cố nén cười ở bên cạnh nhìn, A Căn ca lại không bình tĩnh, hắn không nghĩ tới bộ dạng của Phó tiểu thư này nhìn nhu thuận, mà trong lòng lại có nhiều tính toán như vậy, nhịn không được muốn đi vạch trần mưu kế của nàng, nhưng mà, trong đầu bỗng nhiên hiện lên vẻ mặt kiên định của nàng lúc ở trước cửa cùng với ánh mắt vừa rồi làm cho người ta sợ hãi, lại nhịn xuống, vì thế, đành phải ở bên cạnh cố nén cười xem kịch vui.

Giờ phút này, A Căn ca đơn thuần đã sớm trúng kế, ở Thiếu Lâm hắn làm sao có thể nghĩ được trên thế giới này có bao nhiêu sao hiểm ác, liền không chút nghi ngờ tin, trong lòng còn âm thầm nghĩ, trách không được lại giống với vị Phó tiểu thư kia, hoá ra là biểu huynh muội. Vừa nghĩ đến hai người bọn họ thanh mai trúc mã lại bị phó lão gia hung hăng chia rẽ, trong lòng hắn dâng lên một cảm giác phức tạp...

“Vậy Ân công tính như thế nào cho phải?”

Sắc mặt Phó Vân Ngọc hơi tốt lên một chút, dùng ánh mắt cầu xin nhìn hắn, nói: “Ta biết sư phụ là người tâm địa thiện lương, có thể giúp ta thắng trận tỷ võ chọn rể kia hay không, ta tất có thâm tạ!”

Gì? Thay hắn đi tỷ võ chọn rể? Vậy nếu thắng không phải kết hôn với cô nương kia sao? Tiểu hòa thượng A Căn tuy rằng đơn thuần, nhưng mà hắn cũng không ngốc, quy củ ấy hắn vẫn hiểu được, vừa nghĩ đến mình là người xuất gia, vội vàng cự tuyệt nói: “Ân công, không phải bản tăng không muốn giúp ngài, chỉ là, bản tăng là đệ tử Thiếu Lâm, chuyện này là vô pháp trợ giúp.”

“Sư phụ, ta cầu người ~” Phó Vân Ngọc bỗng nhiên cao giọng, túm tay hắn xoát một chút quỳ gối trên mặt đất, nước mắt rơi thẳng xuống dưới, cực kỳ bi thương, giống như mẹ chết, nói: “Sư phụ, nơi này cũng chỉ có người mới có thể giúp ta, mấy người đến tỷ võ kia đều là người võ nghệ cao cường, không phải kẻ đầu đường xó chợ nào cũng đối phó được, ta nếu không phải cùng đường, cũng sẽ không cưỡng cầu sư phụ vi phạm tự quy tương trợ a ~” ân hừ, dưới đầu gối nữ nhi là vàng, nhưng mà sự tình liên quan tới hạnh phúc cả đời, thì vàng có tính là cái gì, hơn nữa, phó gia thiếu cái gì chứ không thiếu vàng.

“Chuyện này...” Tiểu hòa thượng nghe hắn nói những câu có lý, lại nghĩ đến chuyện vừa rồi hắn trượng nghĩa cứu giúp mình, mặt lộ vẻ khó xử, trong lòng lại rối rắm vô cùng.

“Vị sư phụ này, ta cầu người, người là hy vọng duy nhất của ta a, biểu muội ta nếu gả cho những người thô bạo kia, nàng nhất định sẽ tìm đến cái chết, nếu nàng mà chết, ta cũng sống không nổi nữa. Đây chính là hai mạng người a, sư phụ, cầu xin người cứu chúng ta a!” Nước mắt Phó Vân Ngọc như hồng thủy vỡ đê mà đến, dừng cũng không ngăn được. Ngay cả chính nàng cũng không rõ, mình lại có thể nhập diễn đến như vậy.

“Vị sư phụ có lòng tốt này, Thiếu Lâm không phải đều coi phổ độ chúng sinh là nhiệm vụ của mình sao? Người nếu giúp ta thắng trận tỷ võ chọn rể kia, ta sẽ mang theo biểu muội bỏ trốn, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến người, cầu sư phụ ra tay cứu giúp a ~ “

Tiểu hòa thượng A Căn nhìn Ân công quỳ trên mặt đất, thương tâm muốn chết, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện dung nhan tuyệt mỹ kia của Phó Vân Ngọc, vẻ mặt càng rối rắm hơn, xin giúp đỡ nhìn về phía A Căn

ca. A Canh ca tiếp xúc với ánh mắt của hấn, lại lập tức chuyển qua người trên mặt đất, ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, trên mặt hiện lên một nụ cười không dễ phát hiện, rốt cục mở miệng nói: “Sư đệ, ta xem đôi uyên ương này thật đáng thương, nếu không, đệ nghĩ biện pháp giúp bọn họ đi? Cứu một mạng người còn hơn xây tháp bảy tầng a, đệ nếu không cứu, thì sẽ có hai mạng người a, ta nghĩ, nếu sư phụ mà biết, cũng sẽ không trách đệ.”

Nhận được sự đồng ý của sư huynh, A Căn ca cắn cắn, rốt cục gật gật đầu, nói: “Được rồi, bần tăng sẽ cố gắng hết sức.”

A ha ha ha ~ a ha ha ha ~ Phó Vân Ngọc liền dùng tay áo lau khô nước mắt, trong lòng vô cùng vui vẻ cười to, bước đầu tiên, xem như thành công. Phó Vân Ngọc a Phó Vân Ngọc, người thật không hổ danh là lão yêu tinh sống hơn bốn mươi tuổi, chỉ là một tiểu hoà thượng làm sao có thể đánh thắng được người.

14. Chương 14: Luận Võ Chơn Rể (1)

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Ánh mặt trời tháng năm rực rỡ khác thường, Phó Vân Ngọc từ “Bách mị sinh” trở về, liền ngoan ngoãn ở trong nhà, đại môn không ra nhị môn cũng không đi, quả thực là một tiểu thư khuê các. Kỳ thật, người bên ngoài có lẽ không biết, nhưng người trong phủ lại bận rộn muốn đứt chân. Thì ra là phó gia tiểu thư này mấy ngày gần đây cảm giác trong phòng có mùi lạ, tìm tới tìm lui rốt cục phát hiện ra nguyên nhân chính là cái bồn cầu bằng gỗ kia, tuy rằng hạ nhân mỗi ngày đều cọ sạch, nhưng đặt ở cuối giường lại luôn có mùi.

Trong đầu Phó Vân Ngọc không ngừng nhớ lại kết cấu bồn cầu tự hoại ở thế kỷ hai mốt của nàng, phát hiện ra mình căn bản không biết gì cả a, nàng cũng không phải giống như những nữ nhân xuyên qua trong tiểu thuyết, tùy tiện họa ra bản vẽ, tìm người động tay một cái là có thể làm ra một cái chậu ngồi bằng ngọc trắng. Vì thế, nàng không thể làm gì khác hơn là dùng biện pháp tối nhất, đem cái thùng kia vào một khu vực ngăn cách với phòng ngủ.

Trong phủ hạ nhân cũng không nhiều, nên chuyện tạo riêng một cái toilet biệt lập lại càng thêm việc. Phó Vân Ngọc trong Yên Ba Uyển, không chỉ có cải tạo phòng ở của nàng, mà ngay cả trong đông sương phòng kia cũng tạo vài nhà vệ sinh có phong cách khách nhau. Phó chính đối với chuyện khuê nữ nhà mình xây dựng rầm rộ cái gọi là buồng vệ sinh, tuy rằng không biết cái gọi là buồng vệ sinh này để làm gì, nhưng mà cũng không phản đối. Đối với khuê nữ này ông luôn vô cùng thương yêu, cho dù nhảy lên lầu lật ngói, hay xuống đất đốt nhà, chỉ cần con an toàn vui vẻ là tốt rồi. Đã nhiều ngày, ông cũng bận việc chuẩn bị luận võ kén rể, không rảnh để lo lắng chuyện phiền toái linh tinh trong phủ.

Bởi vì hai ngày trước phương trượng Thanh huyền tự có gửi một phong thư, nên A Canh ca liền vội vàng trở về trong chùa, lưu lại một mình A Căn ca ở thành Tiên nhạc, ai kêu hấn nhất thời không nhận được đáp ứng người ta tham gia luận võ kén rể chứ? Nhưng, A Canh ca vẫn còn có chút lo lắng, chính hấn cũng không biết bỏ mặc cho hai người bọn họ như vậy có phải là một quyết định chính xác hay không, hấn không dám nghĩ, nhưng mà, hấn cảm thấy, chuyện tình yêu này, bỏ lỡ, sẽ không thể quay lại được. Loại tình cảm này mầm từ sâu trong tâm này, là chân thật nhất, là tốt đẹp nhất. Đối lại là hấn, cho dù Phật chủ hiện thân cũng không cách nào ngăn cản được mình oanh oanh liệt liệt lâm vào bể tình. Biết rất rõ, lần này mình cùng sư đệ ngốc đã phạm vào giới luật rất nghiêm trọng, nhưng mà, hấn vẫn nghĩa vô phàn cố (làm việc nghĩ không được chùn bước) mà làm. Hòa thượng thì thế nào, Phật chủ lúc trước chưa thành phật, cũng không phải cùng Thâu Đà La yêu chết đi sống lại, sinh được hai hài tử hay sao? Ông ta có tư cách gì đi bóp chết tình yêu trong sáng say đắm trong tâm nhân loại đây.

Tiểu hòa thượng A Căn, một mình ở trong khách điểm, vừa vừa gẩy Phật châu thanh tâm đọc lời chú, trong đầu như cũ không ngừng chế được tràn ra hình ảnh của Phó Vân Ngọc cười một tiếng hay nhăn mày một

cái, hai loại ý niệm không ngừng va chạm, kích thích toàn thân đổ mồ hôi. Làm sao bây giờ? Hắn vô lực nhìn ánh nến mờ mịt, nhẹ nhàng thở dài, chẳng lẽ ta thực sự khó có thể thoát khỏi cử chỉ điên rồ này? Phó gia tiểu thư này rất lợi hại, dựa vào ta đây một thân nội lực mà khó có thể chống lại được nó? Sau khi suy nghĩ miên man một hồi, hắn lại một đêm không ngủ, trời tờ mờ sáng, liền ra khỏi khách sạn, đi đến hiện trường luận võ quan sát tình thế.

Sáng sớm hôm nay, trong khu vực phồn hoa nhất thành Tiên Nhạc liền xuất hiện một lôi đài, lôi đài này ước chừng khoảng hai mươi mét vuông, bốn góc của lôi đài đều được cột bằng một đoá hoa lụa đỏ thắm, bốn cạnh cũng được buộc tơ lụa đỏ thắm. Phía sau nó được dựng một phòng nghỉ, phía trên đặt một bàn trà cũng ba cái ghế bành, thảm trải đỏ thắm, tất cả chuyện này đều biểu hiện không khí long trọng cùng vui mừng ngày hôm nay. Chung quanh Lôi đài đã đầy chật người, có một ít là quần chúng, còn một ít là các thiếu gia, chắc chắn đều là cao thủ tới tham gia luận võ chọn rể.

Phó Chính cùng Vương quản gia đi đến hiện trường, sau khi xem xét tình trạng hiện trường một chút, tỏ vẻ vô cùng vừa lòng, những cao thủ võ lâm được mình thuê đã đến mai phục trong đám người cải trang thành người đến tham gia, người được lựa chọn thích hợp làm con rể trong lòng mình nhất, đã đến, đang trong phòng nghỉ uống trà. Luận võ chọn rể còn chưa bắt đầu, nhưng rất nhiều người phía dưới đã muốn nhảy lên trên đài nóng lòng muốn thử.

Phó Vân Ngọc ở nhà tỉ mỉ trang điểm, dùng phấn che đi đôi mắt bị quầng thâm, tối ngày hôm qua, nàng hưng phấn quá độ mà cả đêm không ngủ được, đây chính là lần đầu tiên nàng được ở hiện trường xem luận võ chọn rể a! Nhìn dung nhan tuyệt sắc trong gương, nàng bỗng nhiên nghĩ đến A Căn ca hôm nay sẽ tới tham gia luận võ chọn rể, trên mặt hiện lên hai đoá hồng sắc, mặc vào bộ váy dài hoa lan màu trắng bạc mấy ngày trước đã đặt ở cấm tú phường (cửa hàng đặt may quần áo), đi đến hiện trường luận võ.

Lúc Phó Vân Ngọc đi tới, trên lôi đài đã có người đang luận võ. Nàng đến, làm cho mỗi người ở đây đều nín thở im lặng, sững sờ tại chỗ. Mỹ mạo như vậy, ở Bạch Tượng quốc chỉ sợ không phải số một cũng số hai, cái loại bệnh sắc trên mặt nàng trước kia đã biến mất không thấy, thay thế bằng khí sắc màu hồng lộ ra dưới lớp phấn trắng, lông mày kẻ đen, mũi ngọc tinh xảo, môi anh đào vô cùng khéo léo, một đôi mắt sáng giống như sóng lưu chuyển, nhìn lướt qua. Thật sự nàng là thiên tư tuyệt sắc hiếm thấy, không chỉ có ngũ quan tinh xảo tỉ mỉ, một mỹ nữ tuyệt sắc bình thường khó có thể có được, mà nàng còn có một phong thái thanh nhã động lòng người.

Trên lôi đài hai người đang đánh nhau cũng sững sờ ở tại chỗ, trong mắt đều lộ ra tinh quang, nữ tử khuynh quốc khuynh thành như vậy, thật là lần đầu nhìn thấy. Nhưng rất nhanh, hai người đánh nhau lại khôi phục, chiêu thức càng ngày càng ngoan độc.

Ngồi ở trong phòng nghỉ Phó Vân Ngọc căn bản không nhìn hai người trên lôi đài, mắt hạnh nhìn lướt qua toàn trường, lại không thấy tiểu hòa thượng A Căn, trong lòng của nàng bỗng nhiên nhói lên. Một bên khác trong phòng nghỉ một vị nam tử trẻ tuổi mặc tử y (áo tím), ánh mắt luôn dừng ở trên người nàng, như có điều suy nghĩ.

Tỷ thí năm trận, lúc này trên đài còn dư lại một người vóc dáng mập lùn lỗ măng giống như Võ Đại Lang, làn da ngăm đen, đôi mắt vô cùng sắc bén, lộ ra tinh quang khiếp người. Phó Vân Ngọc vốn cũng không có cảm giác chán ghét đối với người này, bởi vì nàng sẽ không bởi vì vóc dáng một người mà kỳ thị hắn, nhưng mà, lúc nhìn đến sài đao (củ khô) cầm trong tay, đôi lông mày của nàng cau lại, trong lòng nghĩ đến, niên đại này thật là có đủ thứ lạ, chắc chắn võ nghệ người này là vô cùng cao cường, ngay cả sài đao cũng có thể làm vũ khí. Đang lúc người này ở trên mặt đắc chí kêu gào, thì trong đám người lại xuất hiện một nam tử bạch y còn trẻ, ngọc diện, mày kiếm, biểu tình lãnh khốc.

Võ Đại Lang: anh trai của Võ Tông, là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy hử

Tốt! Phó Vân Ngọc trong lòng âm thầm hô lên một tiếng. Nhìn thấy soái ca, nàng lúc nào cũng không có sức chống cự. Vị soái ca kia sau khi đi lên, trước tiên nhìn về phía nơi nghỉ ngơi cúi chào, báo danh hào của mình. Sau đó, xuất ra vũ khí của mình, tiểu tử này được, vũ khí hoá ra lại là một chiếc quạt giấy, quả nhiên là soái ca lãnh khốc a! Vị soái ca bạch y này, vừa ra tay, ba chiêu liền đem “Võ đại lang” kia ngã xuống đất.

“Đa tạ !” Thanh âm lạnh lẽo, lại trung khí mười phần.

Nhìn thấy võ nghệ xuất sắc của hân, người dưới đài đều lùi bước. Đã lâu, cũng không có ai lên tỷ thí. Phó Vân Ngọc có chút sốt ruột, nàng đứng lên, cẩn thận nhìn thoáng qua dưới đài, vẫn đang không thấy bóng dáng A Căn ca, trong lòng dâng lên cảm giác mất mát, chẳng lẽ hân không tới?

“Ta tới!” Giữa không trung vang lên một giọng nói, một vị nam tử mặc tử y cầm trường kiếm trong tay hạ xuống lôi đài. Tóc đen ở trên đầu dùng một sợi tơ màu trắng quấn lên, để lộ khuôn mặt ôn nhuận như ngọc, lông mày đen đặc phía dưới, một đôi mắt hoa đào thần sắc lộ ra giống như ánh trăng nhu hoà, dưới chiếc mũi cao thẳng, để lộ đôi môi hồng nhuận hơi hơi gợi lên độ cong mê người, nhất cử nhất động đều tản ra khí chất tao nhã, vừa nhìn đã biết có phong phạm danh gia.

Phó Vân Ngọc có chút giật mình, bộ dạng người này thật sự là đẹp, cùng với A Căn ca của nàng là hai loại người, nhìn người này, trong lòng còn có một loại cảm giác thoải mái không hiểu được.

“Tại hạ Mộ Dung Vân Đình!” Hân hơi hơi hạ thấp người, nhã nhặn có lễ (nhã nhặn lịch sự).

Một câu xong, hai người liền bắt đầu đánh nhau. Vừa mới bắt đầu, nên chiêu thức của hai người đều không lạnh không nóng, bỗng nhiên, vị công tử cầm quạt màu trắng kia ra chiêu thức ngoan độc, nước đi không hề có kết cấu gì, nhưng mà từng chiêu lại đánh thẳng vào chỗ hiểm của đối phương, vị công tử Mộ Dung Vân Đình kia hơi ngẩn người, trở tay rút kiếm, lập tức chống ở ngực, ánh mắt thủy chung vẫn không rời khỏi tay phải cầm quạt kia, hân biết, đây là đối thủ đáng sợ, thanh kiếm màu xanh rớt cục phóng lên cao, kiếm ở trên không trung hư hư thật thật uốn vài cái, giống như xà lượn, đánh thẳng vào tay phải người nọ, quạt giấy kia rơi thật mạnh trên mặt đất, ở bên trong quạt giấy đã bị kiếm khí vừa rồi xé rách. Nam tử áo trắng kia không thể tin nhìn hân, vẻ mặt kinh ngạc.

“Đa tạ !” Như cũ là thanh âm ôn nhuận ban nãy, làm cho Phó Vân Ngọc vụng trộm liếc một cái.

“Tốt tốt tốt ~ vị tráng sĩ này thân thủ quả nhiên giỏi!” Thanh âm thuần chất của Phó chính vang lên giữa lôi đài, vẻ mặt cười đến nhăn lại, nhìn ra được, tâm tình của ông hiện tại rất tốt.

Mộ Dung Vân Đình khiêm tốn trả lời một tiếng, đi đến phía trước. Phó Vân Ngọc lúc này mới chú ý tới dáng người của hân, cao lớn cường tráng, eo hẹp vai rộng, sải bước, lộ ra phong thái phóng khoáng.

“Xin hỏi vị tính danh vị tráng sĩ này có là Mộ Dung Vân Đình hay không?”

Hân mỉm cười gật gật đầu, ánh mắt đảo qua Phó Vân Ngọc.

“Ha ha ha ~ Vân đình a, cha cháu gần đây có tốt không?” Giọng nói của Phó chính bỗng nhiên trở nên quen thuộc, lời kéo tay hân ngồi xuống ghế bành.

Phó Vân Ngọc ngây ngốc không hiểu, nhìn hai người trước mắt hỏi han ân cần, nàng cẩn thận nhìn dưới đài một cái, vẫn không thấy thanh âm quen thuộc kia, cảm giác khổ sở hiện lên trong lòng, A Căn ca thật sự nói không giữ lời sao? Nàng lại nhìn thoáng qua nam tử trẻ tuổi bên cạnh cao hen nàng một nửa cái đầu. Người này tuy rằng rất anh tuấn, nhưng dù sao không phải là A Căn ca của nàng, kể cả hân cái gì cũng tốt, thì cũng không phải là người nọ trong lòng nàng.

“Phụ thân ~” Phó Vân Ngọc do dự một chút, rốt cục kêu lên tiếng.

“A! Đến đến đến ~Ngọc nhi, để Phụ thân giới thiệu cho con một chút!” Phó Chính đỏ bừng mặt, nói to, nói với những người phía dưới : “ Được rồi, hôm nay luận võ chọn rể đến đây chấm dứt, vị công tử Mộ Dung Vân Đình này, tài mạo song toàn, với Ngọc nhi nhà ta thật là xứng.”

Phó Vân Ngọc vừa nghe, làm sao lại chịu, chu cái miệng nhỏ nhắn kháng nghị nói: “Phụ thân, luận võ này còn chưa kết thúc, cha sao lại nóng vội như vậy?”

“Sao lại không thể chấm dứt, con không phát hiện mọi người đã tản đi rồi hay sao?” Phó chính nói hợp lý.

“Nhưng mà, phụ thân, Ngọc nhi nói chưa chấm dứt tức là chưa chấm dứt, rất nhanh sẽ có người đến ~” Phó Vân Ngọc suy sụp khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng rất là rối rắm, A Căn ca này thật sự sẽ không đến sao?

Phó Chính sắc mặt cứng đờ, nhìn thoáng qua đứa cháu tư thế oai hùng cao ngất bên cạnh, mang theo tức giận nói: “Ngọc nhi chớ hồ nháo! Việc này đã quyết định như vậy rồi, luận võ chọn rể há có thể làm trò đùa?”

Lời này vừa dứt, trong đám người liền truyền đến một giọng nam thản nhiên quen thuộc: “Thực xin lỗi, ta đã tới chậm!”

Giọng nói này quả thực tự nhiên a, Phó Vân Ngọc nghe xong trong lòng không khỏi cảm động, nước mắt vui mừng, nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn lão cha dưng râu trợn mắt. Trong đám người xuất hiện một hoà thượng đầu bóng lưỡng với khuôn mặt cực kỳ tuần tú, dáng người thon dài, mặc một bộ tăng bào, trên chân đi đôi giày tăng lữ năng vốn quen thuộc, một đôi mắt phượng mê người không sợ hãi, chậm rãi từ cầu thang bước lên lôi đài.

15. Chương 15: Ta Thật Sự Không Phải Ngụy Càng

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Trên lôi đài rộng lớn, tăng nhân kia bộ dáng tuần tú, khí chất xuất trần khoan tay đứng, hấp dẫn ánh mắt nghi ngờ của mọi người. Ngay cả vị Mộ Dung Vân Đình không kiêu ngạo không siểm nịnh vừa đứng lên kia, hai người tướng mạo xuất sắc cũng khó có thể so sánh. Dưới đài giống như một cái nồi bị nổ tung, quần chúng đều nghị luận, tiểu hòa thượng này rốt cuộc đang làm cái gì. Có người nói, hắn nhìn thấy mỹ nhân nên nổi sắc tâm, phần bội Phật chủ, thật sự là hòa thượng tởu sắc. Cũng có người nói hắn kinh nghiệm sống chưa nhiều, chỉ xuất phát từ bản tính hiếu chiến, cũng không biết tình huống hiện tại như thế nào.

Vốn đang ngồi ở ghế bành Phó Vân Ngọc nhìn thấy tiểu hòa thượng này đi lên, bỗng nhiên đứng dậy, nở nụ cười ngọt như hoa, chạy về phía lôi đài.

“A Căn ca ca, huynh thật sự tới rồi?” Nụ cười rạng rỡ, đôi mắt đẹp chờ mong, giọng nói nhẹ như lông vũ rơi vào trong lòng tiểu hòa thượng A Căn, tạo nên một tầng gợn sóng.

Trong lòng Tiểu hòa thượng A Căn âm thầm niệm hai lần thanh tâm chú, khẽ dè ép tiếng tim đập vừa rồi một chút, giấu giếm vết tích mà quay thân đi, tránh được nâng đi tới muốn khoác vào tay hắn. Sắc mặt công tử mặc tử y đứng đối diện cứng đờ, thẳng tắp nhìn chằm chằm Phó Vân Ngọc.

“Khụ khụ ~Ngọc nhi trở về.” Thanh âm nghiêm khắc của Phó chính vang lên trên đỉnh đầu, “Vị sư phụ này, nơi này của chúng ta là luận võ chọn rể, xin đi xuống đi.”

Khuôn mặt tuần mỹ của Tiểu hòa thượng A Căn thành tình trạng tê liệt, thản nhiên quét Phó Vân Ngọc một cái, cũng không nói chuyện.

“Khụ khụ, vị sư phụ này, lão thân cùng người tuy rằng quen biết, nhưng cũng không có thù hận, trận luận võ này quan hệ đến hạnh phúc cả đời của tiểu nữ, mời không cần chậm trễ cuộc thi này.” Phó chính thấy tiểu hòa thượng trầm mặc không nói, cũng không đi, giọng nói rõ ràng mang theo vài phần tức giận.

“Ta không phải đến phá hỏng, ta cũng vậy tới tham gia tỷ thí.”

Lời này vừa nói ra, cả hiện trường vang lên tiếng ồn ào, giống như là một đại bí mật kinh thiên động địa giấu diếm vài thập niên, đột nhiên bị vạch trần.

Soái ca Tử y cùng Phó Chính cả kinh sững sờ ở tại chỗ, nói không ra lời. Mà hiện tại, toàn trường cũng chỉ có một mình Phó Vân Ngọc cười được, hơn nữa còn cười đến đặc biệt sáng lạn, như hoa tháng ba đón xuân, làm dáng trong cảnh xuân nhộn nhạo ~ một đôi mắt hạnh dùng sức nhìn trộm về phía A Căn ca, trong lòng mừng rỡ hận không thể gào gọi lên.

“Chuyện này, người xuất gia làm sao có thể tham gia?” Phó Chính miễn cưỡng trấn định, không để mình thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất.

Tiểu hòa thượng A Căn nếu dám đến luận võ chọn rể, thì cũng đã chuẩn bị đầy đủ, thản nhiên nói: “ Trên này ngài yêu cầu, nam tử tuổi từ mười bảy đến hai mươi lăm, chưa lập gia đình, thân gia trong sạch, thân

thể khỏe mạnh liền có thể tham gia chọn rể, ta không khéo, vừa vặn toàn bộ phù hợp. Phó lão gia, chẳng lẽ là ông khinh thường người xuất gia, nói chuyện không giữ lời?”

Lời nói nghiêm nghị này, làm cho thân thể Phó Vân Ngọc chấn động, trong lòng nhất thời dâng lên một loại tình cảm tán thưởng, xem ra, A Căn ca trừ bỏ chuyện tình cảm thì triền độn, còn những chỗ khác, vẫn sử dụng tốt lắm, thật sự không làm thất vọng khuôn mặt tuấn mỹ này a!

Phó chính ngượng ngùng, bị hấn làm cho sắc nói không ra lời. Với tư cách là thủ phủ thành Tiên nhạc, lời ông nói từ trước tới giờ là nhất ngôn cửu đỉnh, lần này vì chuyện thân cận của khuê nữ, cũng là một chuyện đại sự cực kỳ chấn động, nếu truyền đi ra ngoài nói mình không giữ lời, thì về sau việc làm ăn của mình cũng sẽ khó khăn hơn. Vì thế, ông không thể làm gì khác hơn là lộ vẻ khó xử vớ vớ bả vai của Mộ Dung Vân Đình, ý bảo hấn cố lên, bắt đắc dĩ về chỗ ngồi của mình. Nhìn vẻ mặt vui mừng của nữ nhi bên cạnh, Phó chính lại bắt đầu tức giận, chẳng lẽ khuê nữ nhà mình lại có tình ý đối với tiểu hoà thượng này? Không thể nào? Chuyện này, còn ra thể thống gì? Ông nhìn thoáng qua tiểu hoà thượng đầu bóng lưng trên đài, lại nhìn thoáng qua nhìn khuê nữ nhà mình đang nhìn chăm chăm người ta, thân thể béo mập run lên bần bật, không, thật sự không dám nghĩ tiếp, trong lòng ông âm thầm cầu nguyện, hy vọng ông trời phù hộ Vân Đình có thể thắng trận luận võ này.

Trên lôi đài, hai người án binh bất động, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm đối phương, nín thở, xem ai ra chiêu trước. Mộ Dung Vân Đình nắm thanh kiếm trên tay, thân hình to lớn đứng thẳng, đột nhiên gió phướng nam thổi qua thái dương của hấn làm bay tóc mai xuống dưới, tiểu hoà thượng A Căn dĩ nhiên là tay đối lập, thân mình ở một bên vẫn chưa động, bỗng nhiên, hấn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, miệng nhẹ nhàng đọc khẩu quyết. Gió thổi qua, cuộn thành một trận bụi cuốn theo lá cây, quần chúng ở đây chỉ cảm thấy thanh kiếm tập kích, trong trời đất tràn ngập cảm giác thê lương xơ xác tiêu điều.

Kiểm khí thật mạnh, xem ra, nam tử tử y này đã thực sự hành động, không biết tiểu hoà thượng kia có chống đỡ được không. Nhìn tiểu hoà thượng kia toàn thân vẫn không lộ ra chân khí gì, chắc chắn sẽ bại không thể nghi ngờ. Trong đám người một ít nhân sĩ võ lâm đang nhỏ giọng nghị luận.

Phó Vân Ngọc tuy rằng ngồi chỗ nghỉ ở trên đài, nhưng mà ánh mắt của nàng một giây cũng không rời khỏi hai người trên đài. Sao còn chưa bắt đầu? Trong lòng nàng có chút sốt ruột, tiếng nghị luận ở dưới kia rơi vào trong tai nàng, trong lòng lại càng lo lắng phân tích. Dù sao cũng chưa từng thấy qua thực lực chính thức của A Căn ca, đối mặt với một nam nhân võ công cao cường như vậy, trong lòng nàng vẫn không khỏi lo lắng.

Đang nghĩ tới, thì hai người trên đài bỗng nhiên động thân mình, nam tử tử y kia cầm thanh kiếm, bắt đầu triển khai tấn công về phía A Căn ca. Âm thanh của kiếm vù vù vang lên, vọt tới phía sau tiểu hoà thượng, không ngờ, hấn lại tung mình như cá chép, tránh thoát khỏi một kiếm kia. Hai tay sau khi sắp thành hình vòng cung, thu trở về, bình tĩnh đứng ở tại chỗ, giống như trận đánh nhau vừa rồi không hề phát sinh.

Mộ Dung Vân Đình sửng sốt, trong lòng nghĩ đến, hoà thượng này hoá ra lại là một cao thủ, vừa rồi mình sử dụng năm tầng công lực, thể nhưng lại bị hấn dễ dàng hoá giải như vậy? Vì thế, hấn âm thầm tăng thêm lực đạo trên tay, xuất ra chiêu thức của kiếm phái “Lạc tinh thức”, tấn công vào hai bên của đối thủ. Cái gọi là “Lạc tinh thức” chính là, nhanh như sao rơi, mạnh mẽ rơi như mưa, làm cho người ta khó lòng phòng bị, rất khó chống đỡ. Nhưng mà thật không ngờ là, nhìn hoà thượng đầu bóng lưng này tuổi còn trẻ, mà trình độ võ học lại hết sức thâm sâu, hiểu được lấy chậm khắc nhanh, không khó khăn tiếp được kiếm của hấn.

Tiểu hoà thượng A Căn vừa mới đứng vững thân mình, còn chưa kịp buông lỏng một hơi, thanh kiếm kia đã biến hoá thành vô số bóng kiếm, lấy tốc độ cực nhanh nhằm thẳng về phía hấn, mắt thấy sẽ đánh trúng mấy chỗ hiểm trên người. Trong lòng hấn thầm kêu không ổn, liền vận hành chân khí toàn thân, trong phút chốc, thân người từ trên lôi đài nhảy dựng lên, bay lên không đứng lặng ở giữa không trung, chấp tay trước ngực, trong miệng lẩm bẩm, toàn thân tản ra ánh vàng. Vô số bóng kiếm kia lại đâm tới hướng di chuyển của tiểu hoà thượng. Trong lúc nhất thời, bóng kiếm cùng chân khí mạnh mẽ quần giao cùng một chỗ.

Phó Vân Ngọc xem gần như muốn vọt lên đài, nhưng mà nội lực mạnh mẽ khiến nàng khó có thể tới gần lôi đài nửa bước, nàng nhìn A Căn ca mặt không chút thay đổi thậm chí có hơi trắng bệch, trong lòng giống như kiến bò trên chảo nóng, đứng thẳng dậm chân. Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ A Căn ca bị gặp hạn? Ngay

cả không biết gì về võ thuật như nàng cũng nhìn ra được uy lực to lớn của bóng kiếm này.

Mộ Dung Vân Đình nhìn chiêu thức của mình bị tiểu hòa thượng dùng nội lực ngăn cản, vận chuyển nội lực toàn thân, cắn răng sử dụng một chiêu bí quyết, kiếm phong mạnh mẽ chỉ thẳng vào chỗ hiểm của tiểu hòa thượng. Giữa không trung vẽ mặt thiên hạ vẫn lạnh nhạt như trước, khép mở hai tay, xoay tròn, xuất ra Bàn nhược thiện chưởng vừa mới luyện tới tầng thứ bảy. Chỉ nghe thấy, oanh ~ một tiếng vang thật lớn, giữa không trung xuất hiện một chùm ánh sáng, dần dần khuếch tán, che kín toàn bộ hiện trường luận võ.

Đợi đến khi ánh sáng tản đi, chỉ thấy tiểu hòa thượng đầu bóng lưng kia hít sâu một hơi, hai tay chấp trước ngực, chậm rãi rơi xuống đất. Trong miệng nam tử tử y kia tràn ra máu tươi, ngã trên mặt đất vịn ngực trái của mình, không thể tin nổi nhìn hân.

“Đa tạ !” Tiểu hòa thượng A Căn cúi người một cái, trong thanh âm lộ ra một chút mệt mỏi.

Phó Vân Ngọc quả thực không thể tin được vào mắt mình, A Căn ca của nàng lại có thể thắng, nói cách khác, chàng chính là vị hôn phu của nàng? Nghĩ nghĩ, không khỏi tâm viên ý mãn, trong đầu xuất hiện đường cong duyên dáng kia, khuôn mặt nhỏ nhắn màu hồng kia. Hân trong lúc lơ đãng đưa ánh mắt, nàng ôm ngực, lại thẹn thùng không dám nhìn thẳng vào mắt của hân.

A Căn ca tiến lên đi, nâng nam tử tử y ngã trên mặt đất dậy, ôm quyền nói: “Ngượng ngừng, vô tình đã thương người, đúng là bất đắc dĩ.”

Mộ Dung Vân Đình vốn là một nam nhi hào khí chính nghĩa, thấy hoà thượng này võ công cao cường, tâm địa thiện lương, trong lòng cũng cực kỳ ngưỡng mộ, liền ôm quyền nói: “Đa tạ vị đại sư này đã thủ hạ lưu tình, Vân đình cam bái hạ phong (bái phục).” Nói xong, theo A Căn ca đi xuống chữa thương.

Một màn hết sức hài hoà này của hai người bọn họ, làm cho Phó Vân Ngọc vốn đang nhiệt tình như lửa liền giật mình sững sờ ở tại chỗ. Sau gáy sáng rực, cảm giác như có sét đánh xuống. Khoé miệng nàng kéo ra, cứng mặt, nhìn hai bóng dáng kẻ vai sát cánh, oán thâm, chuyện này, nhân vật luận võ chọn rể này chính xác là nàng sao? Như thế nào lại cảm giác là A Căn ca a, như thế nào lại cảm giác hai người bọn họ ngược lại thành một đôi, mà mình lại thành người ngoài cuộc? Chẳng lẽ hai người này không có chút cảm giác tình địch nào sao? Chẳng lẽ thế giới quan của hai người này cứ như vậy không bị cản trở sao? Nàng một viên pha lê tâm tính thiện lương giống như từ địa ngục lên đến thiên đường, còn chưa kịp vui mừng, đã bị Thiên Lôi kéo trở về địa ngục.

“Phụ thân ~” Phó Vân Ngọc nhẹ nhàng kêu lên một tiếng đồng dạng là tiếng phụ thân hỗn độn trong gió, trong đầu hung hăng cách thức hóa một màn ngọt ngào vừa rồi của hai nam nhân

Chỉ thấy Phó chính giờ phút này, mày rậm nhíu chặt, khuôn mặt đầy nếp nhăn giống như bánh mì nướng loại lớn, nặng nề mà than thở, nhìn Phó Vân Ngọc, ánh mắt đục ngầu lóe ra khó xử.

Xem ra cha thật sự là không nguyện ý thừa nhận sự thật A Căn ca chính là ta vị hôn phu tương lai của ta, Phó Vân Ngọc chuyển đôi mắt đen lúng liếng, vênh cái miệng nhỏ nhắn, cắn răng nói: “Phụ thân, luận võ lần này đã chấm dứt, vậy phụ thân không ngại lên công bố tên phu quân của Ngọc nhi đi? Cũng đừng để cho hàng xóm chờ đợi lâu.”

Nhìn nữ nhi cười duyên, trong lòng Phó chính càng thêm rối rắm, chuyện này thật đúng là so với chuyện buôn bán còn khó quyết định hơn. Nhìn bộ dạng kia của khuê nữ, tất nhiên là có ý tứ đối với tiểu hoà thượng kia, tuy nói tiểu hòa thượng kia tài nghệ cùng bộ dáng cũng rất xứng với Ngọc nhi, nhưng dù sao hân ra cũng là người xuất gia, nếu tuyên bố chọn hân là con rể, thì quả thực là không đúng luân lý đạo đức. Còn đứa cháu Mộ Dung này, tướng mạo đường đường, tuấn tú lịch sự, cử chỉ có lễ, võ công mặc dù không cao cường bằng tiểu hòa thượng kia, nhưng cũng coi là nổi tiếng, hướng chỉ, từ lúc buôn bán hai nhà đã là bạn tri kỷ, đối với phẩm hạnh chất nhi này cũng là hiểu rõ, điều kiện trong nhà giàu có, nếu Ngọc nhi qua đó cũng sẽ không chịu khổ. Chỉ là Ngọc nhi cũng giống như mẫu thân nó, tính tình cương liệt, nếu làm cho tâm con bị thương, vạn nhất có cái gì sơ xuất thì làm sao cho tốt?

Thấy cái trán của phụ thân nhà mình nếp nhăn càng ngày càng sâu, Phó Vân Ngọc rốt cục thiếu kiên nhẫn, thúc giục nói: “Phụ thân, nếu A Căn ca đã thắng trận đấu này, vậy...” Lời cuối còn chưa kịp nói xong, hai mắt động tình liền nhìn tới cái đầu bóng lưng bị ánh mặt trời chiếu xuống mà phản quang kia.

Phó Chính đem tất cả chuyện này thu ở trong mắt, ông chần chờ nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt của Mộ Dung Vân Đình, cắn chặt răng, rút cục từ trên ghế bành đứng lên, đi đến giữa lồi đài, cất giọng, chuẩn bị tuyên bố tên con rể này.

16. Chương 16: Công Bố Kết Quả

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Phó Chính nhìn toàn bộ mọi người phía dưới cùng về mặt chờ mong của nữ nhi, trong lòng rối rắm một hồi, rút cục cũng chỉnh sửa âm sắc, lớn tiếng nói: “Người thắng tỷ võ lần này là vị sư phụ A Căn này, nhưng mà, hấn dù sao cũng là đệ tử Thiếu Lâm, cho nên đợi lão phu trở về suy nghĩ một chút rồi sẽ ra quyết định. Các vị, thật có lỗi!” Ông ôm quyền, sau đó ra về tiếc hận quay đi.

Luận võ chấm dứt, đám người vây xem cùng những người dự thi thất bại đều tản đi, hòa thượng A Căn cùng Mộ Dung Vân Đình đi theo cha con Phó gia về Phó phủ. Dọc theo đường đi, A Căn ca yên lặng đi ở phía sau, nhìn bóng dáng Phó Vân Ngọc thướt tha ở trên, lại nhớ đến đêm đó gặp được nam tử áo trắng ở “Bách mị sinh”, một loại cảm giác khác thường ở trong đầu chợt lóe qua, một mặt trong lòng nghĩ đến, mặc kệ người nọ nói có thật hay không, thì lần này mình xuất hiện, cũng coi như đến giúp. Vì vậy, hấn lại một lần nữa muốn len lén rời đi, nhưng đều trốn không thoát khỏi hoả nhãn kim tinh (ý chỉ mắt sắc) của Phó Vân Ngọc.

Bốn người ngồi ở trong tiền thính (đại sảnh), Phó Vân Ngọc nghĩ đến lời của cha ở trên lồi đài, trong lòng có chút không khó chịu, vì thế, hỏi: “Phụ thân, vừa rồi ở trên đài vì sao người không công khai A Căn ca chính là vị hôn phu tương lai của con?”

“Ngọc nhi, một cô nương, thì chớ có nói vậy.” Phó Chính trừng mắt nhìn nàng một cái, tiếp tục nói: “Sư phụ A Căn tuy rằng võ nghệ cao cường, nhưng dù sao cũng là hòa thượng, hướng hồ, ta cảm thấy Vân Đình quả thật cũng rất tốt, chọn hấn làm con rể thật tốt a.” Dứt lời, tán thưởng nhìn nam tử tử y đang tựa vào ghế bành nhắm mắt dưỡng thần.

Mộ Dung Vân Đình nghe được lời Phó Chính nói, trên khuôn mặt tái nhợt bỗng nhiên có chút thần thái sinh động, đôi mắt hoa đào khép hờ, nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang vẽ lên của Phó Vân Ngọc, nhìn bộ dạng xinh đẹp không hề làm bộ làm tịch kia, không khỏi tim đập thình thịch.

“Nhưng mà phụ thân, người không phải nói phu quân của nữ nhi cho nữ nhi tự mình tuyển sao? Sao lúc này lại nói không giữ lời.” Phó Vân Ngọc lời kéo A Căn ca đi đến trước mặt Phó Chính, trong lời nói lại có ý trách cứ.

Phó Chính vừa nghe, nét mặt già nua cúi xuống dưới, những nếp nhăn kia nhất thời như ẩn như hiện, nghiêm túc nói: “Phụ thân sao lại nói chuyện không giữ lời, cha cũng chỉ là muốn khảo nghiệm thôi, hấn là đệ tử Thiếu Lâm, muốn thành gia là có thể thành gia sao? Phương trượng Thiếu Lâm này có thể đem đồ nhi tâm đắc cho người khác sao?”

Phó Vân Ngọc ánh mắt buồn bã, cúi đầu không nói thêm nữa. Tiểu hòa thượng A Căn đang nghe vốn như lọt vào trong sương mù, lúc nghe được cái gì thành gia, thì nhất thời hiểu được, chợt vỗ lên cái đầu trơn bóng, về mặt vô tội nhìn Phó Chính: “Phó lão gia, lần này bản tăng tham gia luận võ kén rể, quả thật bất đắc dĩ, nay, nhiệm vụ của bản tăng đã hoàn thành, liền cáo từ.” Dứt lời, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Phó Vân Ngọc, xoay người rời đi.

“Đứng lại!” Phó Chính tức giận, khó thở, quát lớn: “Tiểu tử này sao lại không biết điều như thế, nếu đã thắng luận võ, làm sao có thể khoát tay rời đi, người quả thực là khi dễ Phó gia ta? Người chê Ngọc nhi của ta ở chỗ nào!” Khí thế bức người, làm cho A Căn ca quay đầu lại.

Nói thật, Vốn là ông Phó Chính còn đang suy nghĩ có muốn tiếp nhận tiểu hòa thượng này hay không, tiểu hòa thượng này trước đó đã hiểu được điều kiện để chọn rể, dứt khoát lên đài, và đã thắng được trận tỷ thí này, nói vậy cũng là có ý tứ đối với Ngọc nhi, bằng không, cũng sẽ không có lý do mà phạm vào đại giới của Thiếu Lâm. Cho nên, thời điểm A Căn nói ra lời kia, Phó Chính lập tức sững sờ tại chỗ, dù thế nào cũng không thể nào tin nổi hòa thượng nhìn như trung thực này lại có thể lừa gạt lòng người, không khỏi giận giữ.

A Căn ca khề nhứ nhứ mảy, không kiêu ngạo không siểm nịnh, giải thích nói: “Phó lão gia, lần luận võ này, ta được ân nhân cứu mạng nhờ vả, quả thực là không thể từ chối, ta vốn là đệ tử Thiếu Lâm, thì làm sao có thể cưới vợ? Mong rằng Phó lão gia không cần làm khó dễ cháu của ngài cùng Phó tiểu thư, tục ngữ nói, trừ hủ thập tọa miếu, bất sách nhất thung hôn (có thể phá hủy mười ngôi đền, chứ không thể phá hủy một cuộc hôn nhân). Huống hồ, ta xem người cháu kia của ngài cũng là một nhân tài, ngài cũng đừng chia rẽ bọn họ nữa.” Câu nói khẩn thiết này, rơi vào tai từng người một, chỉ là phản ứng của mỗi người đều không giống nhau.

Phó Chính lộ ra nét mặt già nua, đôi mắt đục ngầu lóe ra nghi hoặc nghiêm trọng, còn Mộ Dung Vân Đình là vẻ mặt nửa biết nửa không, giờ phút này, cả đại sảnh cũng chỉ có một mình Phó Vân Ngọc biết rõ sự tình từ đầu đến cuối. Chỉ thấy nàng mím chặt môi anh đào nhỏ, hai lúm đồng tiền xuất hiện ở khóe miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, đôi mắt lấp lánh trông suốt lóe ra tia giảo hoạt.

“Nói vậy, cháu cái gì, lão phu là cô nhi, làm gì có cháu? Người tiểu hòa thượng này chẳng lẽ là muốn từ chối trách nhiệm? Nếu ta có một đứa cháu, vậy người nói xem cháu ta tên là gì, bề ngoài như thế nào?” Phó Chính nặng nề mà ngồi ở trên ghế, thở hổn hển, trong ánh mắt lóe ra sự khinh thường cùng phẫn nộ.

Hòa thượng A Căn vừa nghe xong, trong lòng nghi hoặc, ma xui quỷ khiến liếc mắt nhìn khuôn mặt hoa đào của Phó Vân Ngọc một cái, tim đập nhất thời lại nhanh lên vài lần, vì thế, mang chuyện tối hôm đó, nam tử áo trắng cứu người ở kỹ viện kia nói ra.

Phó Chính càng nghe càng hồ đồ, biểu tình trên mặt cũng càng ngày càng phức tạp, nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của A Căn ca, trong lòng nghĩ rằng, nhìn tiểu tử cũng không giống như là đang nói dối, hay là có người đang lừa gạt mình? Chuyện luận võ đó tất cả mọi người đều biết, lại rối rắm vài phần, nghiêm mặt nói: “Người nếu không biết tên người kia, thì đó là chuyện bậy bạ, ta không có anh em, đây là chuyện dân chúng trong thành Tiên nhạc đều biết. Mặc kệ như thế nào, người cũng phải lưu lại, về phần người có thể làm con rể này của ta hay không, thì hãy chờ một thời gian rồi nói sau.”

“Chuyện này, trăm triệu lần không thể, ta là đệ tử của Thanh Huyền tự, làm sao có thể lấy vợ sinh con, ngã phạt từ bi, trách tội xuống sợ là sẽ liên lụy toàn bộ Thanh huyền tự, a di đà phạt.” tiểu hòa thượng A Căn vẻ mặt cự tuyệt, chấp tay trước ngực, miệng lẩm bẩm.

Ở bên cạnh, trong lòng Phó Vân Ngọc cũng không vui, cau mày, vẻ mặt u buồn nhìn hắn, cái đó phải gọi là mỗi mắt chờ mong nha! A Căn ca nhìn thấy tim đập gia tốc, liền nhắm hai mắt lại, trong lòng mặc niệm thanh tâm rửa.

“A Căn ca ca, huynh lưu lại đi, được không?” Phó Vân Ngọc nâng váy lên, bước những bước nhỏ đi lên, ngắt tiếng, chậm rãi nói những lời nhỏ nhẹ, người nghe xương đều muốn mềm ra.

Tiếp tục nhắm mắt, niệm thanh tâm rửa, trên mặt vẫn không có chút biểu tình, giống như một lá bài pu – khơ. Nhưng mà, hơi thở lại ngược lại không gạt được mình.

Phó Vân Ngọc thấy hắn không để ý tới mình, cắn răng một cái, kéo tay hắn, ủy khuất nói: “A Căn ca ca, ta không hề có biểu huynh gì, nếu huynh đã thắng trận này, phải cưới Ngọc nhi, nếu huynh đổi ý, Ngọc nhi chính là bị chồng ruồng bỏ, tuổi trẻ mỹ mạo, lại bị người vứt bỏ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, về sau ai còn muốn lấy Ngọc nhi?” Còn chưa nói xong, cái miệng nhỏ nhắn đã bĩu một cái, vô số giọt nước giống như hạt trầu rơi xuống.

Vẻ mặt thay đổi liên tục, quả thực làm cho Phó Chính cùng Mộ Dung Vân Đình bị hù dọa hai mắt nhìn nhau.

Tiểu hòa thượng A Căn vốn đã cảm thấy khí huyết rối loạn, bị nàng kéo như vậy, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên như vậy, mấy phút chốc nhứ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời suy sụp, một bộ dạng tức phụ bị khinh

bỉ, nhất thời không có chủ ý. Hấn không dám nhìn nàng, chỉ cố hết sức đẩy tay nàng ra, lại hơi hơi xê dịch thân mình, cách nàng ước chừng ba bước, không nói thêm gì nữa.

Mộ Dung Vân Đình ngồi ở trên ghế, một tay chặn ngực, nhìn hai người, nhẹ nhàng thở dài một hơi, trong mắt hiện lên một tia mất mát.

“Khụ khụ, Ngọc nhi, Vân Đình bị thương, con dìu Vân Đình vào phòng khách nghỉ ngơi một chút, một chút Cố đại phu nữa sẽ đến. Ta cùng sư phụ A Căn có chuyện muốn thảo luận.” Phó Chính rất cục không thể nhìn được nữa, mở miệng nói. Ông quả thật khó chấp nhận, đã biết khuê nữ dạo này gần đây càng ngày càng không có quy củ, thế mà hiện tại lại công nhiên khai làm trò trước mặt người khác dây dưa cùng với tiểu hòa thường, muốn để mặt mũi cho ông ở đâu?

“Nhưng mà phụ thân...”

“Ừ?”

Thấy ánh mắt sắc bén của lão cha nhà mình, Phó Vân Ngọc đành phải đỡ Mộ Dung Vân Đình đi vào sương phòng, nhưng vẫn không cam lòng mỗi bước đi, đều lưu luyến nhìn A Căn ca. Tất cả hành động đó rơi vào Mộ Dung Vân Đình trong mắt, hơi hơi chau mày, trong lòng âm thầm thở ra một hơi, Ngọc nhi a Ngọc nhi, muội chẳng lẽ thật sự không nhớ rõ ta?

Hai người đi vào Tây sương phòng, Phó Vân Ngọc giúp đỡ Mộ Dung Vân Đình nằm xuống, lòng của nàng đều ở trên người tiểu hòa thượng A Căn, căn bản không còn lòng dạ nào lưu lại, liền đứng dậy rời đi, chỉ cảm thấy bỗng nhiên dừng lại, lòng bàn tay chợt lạnh, đã bị hấn cầm lấy.

“Ngọc nhi...” Hai mắt hấn gắt gao khóa thật chặt nàng, ôn nhu kêu.

“A? Làm, làm sao?” Phó Vân Ngọc tuy rằng là xuyên qua tới, nhưng mà đột nhiên bị soái ca nắm tay, trong lòng vẫn giật mình.

“Ngọc nhi, muội thật sự là không nhớ rõ ta?” Trong giọng nói của Mộ Dung Vân Đình tràn ngập chờ mong, lại lộ ra một chút mất mát.

Trong phòng im ắng, chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người, Phó Vân Ngọc nhẹ nhàng rút tay từ trong tay hấn ra, nhìn gương mặt tuần lã này, trong đầu ra sức nhớ lại, nhưng bất kể cái gì đều không có ấn tượng. Đáng chết, ta lại là xuyên qua đến a, thân hình này trước đây yêu hận dây dưa cái gì ta cũng không biết a, tiểu Liên cũng không nói cho ta biết, ta còn có một ngựa tre a? Trong lòng nàng vụng trộm mà nghĩ.(@@@ trúc mã dọa mọi người)

17. Chương 17: Thanh Mai Trúc Mã

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Phó Vân Ngọc cúi đầu, không dám nhìn tới khuôn mặt ôn hòa kia, nhất là trong ánh mắt phức tạp của hấn lại có thể làm cho mình cảm thấy áy náy, qua hồi lâu, đối phương vẫn cố chấp chờ câu trả lời của mình, nàng cắn răng một cái, nhẹ nhàng thở dài một hơi, mày nhíu lại, nói: “Ngọc nhi trước đó đã bị bệnh một thời gian, sau khi tỉnh lại, không nhớ gì hết. Ai, Ngọc nhi không dám nói cho phụ thân, sợ phụ thân thương tâm, Vân đình ca ca, Ngọc nhi ngay cả huynh cũng không nhớ rõ.” Dứt lời, chậm rãi ngẩng đầu lên, hốc mắt ẩm ướt, muốn nói lại dừng một chút, mắt to chớp chớp nhìn Mộ Dung Vân Đình, “Vân đình ca ca, có thể nói lại cho ta hay không?”

Bên trong chiếc màn xanh đậm, trên khuôn mặt tuần tú của Mộ Dung Vân Đình tái nhợt, một đôi mắt sáng trong suốt, miệng thở dài một hơi, cầm lấy gối đầu tựa vào đầu giường, mắt hí lại, ánh mắt dần dần trở nên xa xôi.

Năm ấy, mùa hoa anh đào rơi đầy trời, Mộ Dung Vân Đình vẫn là một thiếu niên vừa tròn mười hai tuổi, so với những đứa nhỏ cùng lứa ước chừng cao hơn một cái đầu, mày rậm mắt to, làn da trắng nõn, mặc một thân hoa phục màu vàng, bên hông thắt một chiếc đai lưng cùng màu, trong tay cầm một thanh kiếm loại nhỏ, cả người hần lộ ra dáng vẻ hiên ngang. Hắn đi theo phụ thân Mộ Dung Thiên Lô đến thành Tiên nhạc thăm hỏi bạn tốt, Mộ Dung Thiên Lô nhìn thấy bạn tốt nhiều năm không gặp, nước mắt vui mừng, thao thao bất tuyệt mở máy. Hắn ngồi ở bên cạnh cảm thấy không thú vị, vì thế liền xin phụ thân, đi dạo ở trong viện.

Tòa nhà ở Phó gia này thật sự lớn, Mộ Dung Vân Đình mò mẫm ở hành lang đi một hồi, rốt cục cũng đi tới nơi chim chóc hương hoa. Cảnh trí ở Giang nam này so sánh với phong cảnh hùng vĩ ở Phương bắc, có khác một chút hương vị, nước chảy cầu nhỏ, cả một màu xanh, trăm hoa đua nở, phối hợp với lương đình này thật sự là cảnh đẹp hấp dẫn người. Hắn đi tới, bất giác nhìn đến ngậy người, không khống chế được bước chân, tham luyến thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

Không gian bay tới mùi hương hoa, hắn bỗng nhiên dừng bước lại, cách đó không xa, có một rừng cây mà hắn chưa từng thấy qua, càng lại gần mà nói, đó lại là một lối đi màu hồng. Hoa nhỏ màu hồng nhạt bay lả tả đầy trời, phất phới trên mặt đất, lưu lại một màu hồng nhạt. Ánh mặt trời làm cho những bông hoa nhỏ này chiếu thành màu vàng. Làm cho cả mặt đất sáng lạn, giống như đang khiêu vũ, hắn như nhìn thấy các nàng đang cười.

Hắn bước lên mặt đất trải đầy hoa, chớp mũi truyền đến mùi hương nồng đậm, phía trước có một tiểu cô nương mặc đồ đỏ, ước chừng khoảng tám tuổi, búi tóc hai bên, đang kiễng chân, còn Tiểu liên ở một bên đang dùng sức gom hoa đào. Chớp mũi nhỏ nhỏ của nàng đang ở chung cùng đóa hoa, làn da phấn nộn hòa thành một màu với hoa nhài, bàn tay nhỏ bé nõn nà muốn túm đóa hoa kia xuống, thân mình tròn tròn, hai má hồng hồng, gương mặt đáng yêu nói không nên lời..

Mây bay đầy trời, đám hoa hồng kia sâu kín theo gió tán đi, không biết là có phải không cố ý hay không, cô gái kia bỗng nhiên chuyển mắt qua, một đôi mắt to thẳng tắp nhìn thẳng vào hắn, sau đó nở nụ cười sáng lạn, trong đôi mắt lóe ra ánh sang không giống người thường, hai má núm đồng tiền thật sâu nhẹ nhàng xuất hiện, làm cho thiếu niên này bỗng nhiên say mê, đầu óc thất lạc, mùi thơm ngát tùy ý rơi xuống, chui vào trong tay áo, một khắc kia lòng hắn bị kéo lại, mới phát hiện khóe miệng đã khẽ nhếch lên.

“Huynh tên là gì?” Thanh âm như chuông bạc của cô bé kéo suy nghĩ đã bay xa của hắn lại.

Mộ Dung Vân Đình không biết vì sao, theo bản năng nghiêm mặt, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm nàng, trầm mặc không nói.

Vốn tưởng rằng tiểu cô nương phấn điêu ngọc mài này sẽ có một chút sợ hãi, nhưng không nghĩ tới, nàng lại cười càng thêm ngọt, uốn cong mắt chạy đến bên cạnh hắn, thanh âm nhẹ nhàng lại tới: “Muội gọi là Ngọc nhi, ca ca huynh vừa tới sao? Sao trước đây muội không nhìn thấy huynh.”

“Đây là hoa gì?” Mộ Dung Vân Đình không nhịn được mở miệng nói, vươn tay tiếp được đóa hoa phấn hồng đang từ trên không trung bay xuống

“Ha ha, ca ca chưa từng gặp qua? Hoa này gọi là anh đào, chỉ duy nhất mỗi thành Tiên nhạc có, rất đẹp.” Cô bé thấy hắn mở miệng nói chuyện, trên mặt không khỏi lại sáng lạn thêm vài phần, vẫn không bỏ qua hỏi: “Ca ca tên gì?”

“Mộ Dung Vân Đình.” Lúc thiếu niên nói lời này, trên mặt hiện lên một chút tự hào

“Hóa ra Huynh chính là ca ca phụ thân nói hôm nay tới!” Cô bé rất hưng phấn, tự nhiên dặt tay hắn, cười khanh khách .

Chuyện giống như bình thường này lại làm cho Mộ Dung Vân Đình kích động đến ngẩn người, cảm xúc mềm nhũn trơn bong trên tay, đây là lần đầu tiên chạm vào tay của nữ hài tử, loại cảm giác này thật đặc biệt, bàn tay ấm áp nhỏ bé này, non nớt, không giống với mẫu thân của mình.”Ngọc nhi...” Hắn không khỏi nhẹ giọng nhớ kỹ, cái tên không nhẹ không nặng rơi vào trong lòng mình.

“Tiểu thư, người ở đâu a!” Thanh âm của người hầu gái già, cách bọn họ càng ngày càng gần.

“Chạy mau!” Cô bé nói to một tiếng, liền lôi kéo tay của Mộ Dung Vân Đình chạy nhanh.

Dầm nát những đóa hoa trên đường, nghe phương hướng, nắm bàn tay nhỏ bé trong tay, gió ở bên tai vù vù thổi qua, chạy trốn, Mộ Dung Vân Đình chỉ cảm thấy có một loại cảm giác vui sướng trước nay chưa từng có. Loại cảm giác này, từ lúc hần năm tuổi tập võ đã không được cảm thụ qua, mấy năm nay, vẫn đi theo lão sư đọc sách, đi theo vũ giáo (thầy giáo dạy võ) luyện tập, chỉ có buổi tối mới có thể rảnh rỗi. Nhà bọn họ nhiều thể hệ làm quan, bởi vậy phụ thân đối với hần yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, không chỉ có tập văn võ, còn muốn phẩm hạnh tốt, quả thực rất vất vả, dần dần hần cũng hình thành được thói quen võ trang đầy đủ trước mặt người ở bên ngoài.

Hai người chạy một hồi lâu, trốn phía sau núi giả.”May mắn, không bị phát hiện, nếu như bị bà vú phát hiện muội vụng trộm chạy đến hoa viên chơi, không học nữ công, thì sẽ bị mắng.” Phó Vân Ngọc thở hồng hộc, tay nhỏ bé lau mồ hôi trên trán nói.

Hóa ra là một cô bé bướng bỉnh, bộ dạng như vậy quả thật vô cùng đáng yêu, Mộ Dung Vân Đình nhìn đôi mắt đen to của nàng đang lưu chuyển, không khỏi cảm khái trong lòng.

“Ca ca đến từ phương bắc đúng không? Nghe phụ thân nói, non sông phương bắc thật tráng lệ, là thật sao?” Vừa ngồi xổm xuống, Phó Vân Ngọc liền vội vàng nói với hần, một chút cảm giác xa lạ đều không có.

Mộ Dung Vân Đình gật gù đầu, trên mặt lộ ra thần sắc tán thưởng, mỉm cười, nói: “Phương bắc chúng ta, có núi cao, có chim ưng, có đại thụ che trời, có thảo nguyên, có con ngựa, có dê bò. Không nhỏ hẹp giống như Phương Nam.” Hần thề, câu cuối cùng là trái với lương tâm, nhưng lúc ấy không biết thế nào, biết rõ lời này sẽ làm nàng khó chịu, nhưng hần vẫn nói.

khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Vân Ngọc nghiêm lại, quát cường nói: “Muội thấy chưa chắc, cảnh sắc phương bắc tuy rằng phóng khoáng, lại thiếu vài phần dịu dàng, làm sao lại tinh tế giống như cảnh trí phía nam chúng ta”

Một cô bé nhanh mồm nhanh miệng, lại có thể cùng mình tranh luận, có lẽ là lần đầu tiên có người tranh luận cùng mình, cho nên hần lại có chút khí phách hăng hái nói: “Phương bắc Chúng ta có hãn huyết bảo mã (tên một loài ngựa), phía nam các người có sao?”

“Hãn huyết bảo mã là cái gì? Ngọc nhi chưa từng gặp qua.” Lòng hiếu kỳ của Tiểu hải tử lập tức xuất hiện.

“Hừ, hãn huyết bảo mã là vật hiếm lạ, ở nước chúng ta có rất ít, hình dáng cường tráng, chạy nhanh như gió, chạy nhanh hơn tất cả những con ngựa khác, hơn nữa, mồ hôi chảy ra giống như máu, nên được gọi là hãn huyết bảo mã.” Thanh âm trong trẻo của Thiếu niên trong có chút chững chạc.

“Nhà Vân đình ca ca có đúng không?”

“Ừm.”

“Ngọc nhi rất ngạc nhiên, ca ca lần sau có thể mang đến cho muội xem hay không?”

“Ừm.” Hần ma xui quỷ khiến đáp ứng, lại không khỏi thẳng lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Hai người đi dạo quanh vườn, Phó Vân Ngọc nói chuyện không ngừng, Mộ Dung Vân Đình chỉ lẳng lặng nghe, híp mắt nhìn bóng dáng màu đỏ nho nhỏ soi nổi ở phía trước dẫn đường, đi dạo hơn phân nửa cái vườn, thẳng đến khi trời tối hai lão phụ thân tới tìm, mới lưu luyến tách ra.

Đợi sau khi Mộ Dung Vân Đình về nhà chuyện đầu tiên làm, là vụng trộm dắt hãn huyết bảo mã đi gặp Phó Vân Ngọc, nhưng mà bị người trong nhà phát hiện, bắt trở về nhà, bị phụ thân hung hăng giáo huấn một chút. Hãn huyết bảo mã này là hoàng đế thưởng cho cha hần vì có công trong chiến đấu, toàn bộ Bạch tượng quốc cũng chỉ có năm con. Một ở nhà bọn họ, một cho đương triều Thừa tướng, ba con khác là ở hoàng cung. Vì thế, phụ thân hiển nhiên coi như bảo bối.

Nhưng mà, Mộ Dung Vân Đình cũng chưa chết tâm, rốt cục vào một buổi tối, hần mua được gia đình chăm ngựa, vụng trộm cưỡi lên bảo mã chạy đến thành Tiên nhạc, thực hiện lời hứa kia. Trong bóng đêm, trên lưng hần giắt thanh kiếm, chạy nhanh qua núi, thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng sói tru, nói trong lòng không sợ là không có khả năng, vì dù sao hần vẫn là đứa nhỏ. Rốt cục, sau hai ngày trên đường, đã đến Phó phủ.

Phó Vân Ngọc lúc ấy nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của hắn, dắt bảo mã màu đỏ sậm đi vào cửa chính, hoan hô một tiếng, xông lên đi ôm lấy hắn, “Vân đình ca ca, Huynh thật sự mang hãn huyết bảo mã đến cho muội nhìn.”

“Ca ca, huynh thật tốt, ca ca về sau muội muốn gả cho huynh.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Vân Ngọc nở nụ cười sáng lạn như cây anh đào, bàn tay nhỏ bé mập mạp đi sờ con ngựa kia.

Lời trẻ con nói không nên tin, nhưng mà những lời này lại làm cho Mộ Dung Vân Đình mới mười hai tuổi cảm giác được sự sung sướng không hiểu, hắn nhìn cái đầu miến cường mới có thể đến vai hắn, bỗng nhiên cảm thấy hai ngày hai đêm này thật đáng giá, cho dù trở về bị phụ thân quở trách cũng không sao.

Phó Chính nghe tiếng đi ra, nhìn thấy bảo mã hiếm thấy này, cũng sờ ở tại chỗ. Ông nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tiều tụy của Mộ Dung Vân Đình, ý thức được tính nghiêm trọng, liền đem chuyện lúc trước hỏi một lần, sau đó lại tự mình cùng hắn đi về nhà chịu nhận lỗi, mới miễn cho hắn bị đánh một bữa.

Khi đó, tộc trưởng hai bên nhìn hai đứa trẻ như vậy, còn nói đùa chờ hai người trưởng thành muốn cho bọn họ thành một đôi. Tuy rằng câu kia chỉ là lời nói đùa, nhưng mà, Mộ Dung Vân Đình lại nhớ suốt mười năm như vậy, hắn nhìn vẻ mặt mờ mịt của Phó Vân Ngọc, không nhận được khe khẽ thở dài, nàng lại có thể quên tất cả.

Bên này hai người trong phòng đang nghĩ lại, thì tiền thính bên kia tiểu hòa thượng đầu bóng lưỡng cùng Phó chính mặt đầy vết nhăn đang mắt to nhìn mắt nhỏ.(ý nói mắt A Căn ca to còn mắt PC nhỏ ý mờ.^^^)

“Ừm hừ, người nói người thực sự không muốn lấy Ngọc nhi nhà ta?” Phó Chính uống một ngụm trà, trong giọng nói mang theo vẻ không thể tin.

“Bần tăng nói qua, người xuất gia không thể cưới vợ.” A Căn ca tiếp tục bày ra bộ mặt như bài phụ – khờ, thản nhiên trả lời.

Những nếp nhăn trên mặt Phó Chính càng lúc càng sâu, bỗng nhiên nghĩ đến lúc trước tiểu hòa thượng A Căn này nhìn khuê nữ nhà mình trên mặt lại đỏ ửng, cùng với cảm xúc chợt lóe qua kia, tâm tình ông càng thêm phức tạp, ông tuy rằng đã già, nhưng cũng người từng trải, vì thế, kéo khóe miệng, nói: “Người thật sự không có chút tình cảm ái mộ nào với Ngọc nhi sao?”

18. Chương 18: Hòa Thượng Thông Suốt

Edit: gau5555

Beta: linhxu

A Căn ca bị Phó Chính hỏi như vậy, không khỏi sững sờ tại chỗ, trên khuôn mặt như lá bài Pu – khờ hơi có một chút chần chờ, “Loại tình cảm ái mộ...” Hắn cúi đầu, miệng nhẹ nhàng phun ra bốn chữ.

“Đúng, lão phu thấy trong ánh mắt người nhìn Ngọc nhi, rõ ràng bất đồng với những người khác.”

Hắn nhìn vẻ mặt Phó Chính đang phân chấn, trong lòng bỗng dưng cả kinh, mở miệng nói: “Bần tăng không biết, “Loại tình cảm ái mộ” là như thế nào?”

Tuy rằng là hòa thượng, nhưng thậm chí ngay cả tình yêu nam nữ này cũng không hiểu, người này không khỏi cũng quá mức khô khan đi? Phó Chính bị hắn hỏi như vậy, trong lòng đang suy nghĩ giải thích với khối đầu gỗ này như thế nào, thì Phó Vân Ngọc tiến vào. Nàng nhìn thấy phụ thân mình nghiêm mặt, cau mày, ánh mắt dừng lại ở trên mặt tiểu hòa thượng, mà A Căn ca lại là vẻ mặt mờ mịt, xem chừng phụ thân mình là đang làm huynh ấy khó xử, liền thay huynh ấy giải vây: “Phụ thân, A Căn ca luận võ cũng mệt mỏi rồi, nếu không để cho huynh ấy đến sương phòng nghỉ ngơi trước, người xem được không?”

Nếu chính khuê nữ bảo bối của mình mở miệng, thì Phó chính cũng không nói gì nữa, phẩy tay để cho hạ nhân mang A Căn ca đi đến phòng khách.

Ăn nghỉ cơm chiều xong, A Căn ca một lòng không thể bình tĩnh trở lại, trong đầu còn đang suy nghĩ về loại tình cảm ái mộ là như thế nào, vì thế đi ra khỏi phòng tản bộ trong viện. Đúng dịp, gặp gỡ Mộ Dung Vân Đình đang khoanh tay ngắm trăng, ánh trăng sáng quắc, hắn sau khi đã được nghỉ ngơi, khí sắc tốt hơn rất nhiều, khuôn mặt nghiêng tuấn lãng kia phẳng phất như được phủ một tầng ánh sáng bạc, mông lung tản ra hơi thở u buồn.

“Sư phụ, người cũng ngủ không được sao?” Mộ Dung Vân Đình nghe thấy tiếng bước chân phía sau, xoay người lại, biểu tình trên mặt bình tĩnh như nước.

Gió nhẹ quét vào mặt, loáng thoáng bay tới mùi hoa làm cho A Căn ca bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có chút phức tạp, hắn liếc mắt nhìn nam tử đối diện một cái, thản nhiên trả lời: “Bần tăng pháp danh A Căn, có thể gọi ta là A Căn.”

“Người... Thân thể khá hơn chưa?” A Căn ca chần chờ một chút, rồi hỏi.

Mộ Dung Vân Đình khoanh tay mà đứng, thu hết sự do dự chợt lóe qua trong ánh mắt trong trẻo của đối phương, nghĩ đến câu chuyện ban ngày hắn cùng với Phó lão gia nói, nhện không được mở miệng hỏi “Đã tốt hơn rất nhiều. Xin hỏi, sư phụ A Căn đối với Ngọc nhi là thật tâm?”

Thật tâm... A Căn ca lại mê man lần nữa, cái loại tình cảm ái mộ lúc trước kia hắn còn chưa hiểu được cảm thụ thế nào, lúc này lại đến thật tâm, thật là có chút hỗn độn. Điều nói nữ nhân là con hổ, hiện tại đã biết trúng phải cử chỉ điên rồ như vậy, ngày ngày đêm đêm không chế không được trong đầu mình suy nghĩ miên man.

“Đêm có chút lạnh, ta đi vào nghỉ ngơi, thí chủ người cũng đi ngủ sớm một chút đi.” A Căn ca không biết trả lời như thế nào, đành phải lấy cái này làm cớ, vội vàng trở về phòng, chỉ để lại cho Mộ Dung Vân Đình kia bóng lưng có chút tĩnh mịch.

Xoay người trở về phòng, A Căn ca tâm tư vẫn như cũ có chút kích động, huyết khí cũng cảm giác được tăng lên rõ ràng, hắn bưng lấy trái tim đang đập nhanh hơn, dùng sức niệm mấy lần thanh tâm rửa, lại mạnh lắc đầu, muốn làm cho mặt nhân vật trong đầu biến mất, nhưng mà, tất cả đều không làm nên chuyện gì.

Kéo kẹt~ cửa đột nhiên bị đẩy ra, tiểu hòa thượng A Căn giương mắt nhìn lại, chỉ thấy một khuôn mặt nam tử tuấn mỹ, đang vén áo màu xanh, người này, không phải là ân công tối hôm đó ra tay cứu giúp hắn sao? A Căn ca giống như thấy được một tia sáng, liền xuống giường, bước nhanh đi đến trước mặt hắn, vẻ mặt vui mừng, đang muốn mở miệng, thì đối phương cũng đã lên tiếng.

“A Căn ca ca, không nhận ra ta?” Vị công tử này nụ cười rạng rỡ, giọng nói ôn nhu như nhót giống như nữ hài tử xinh đẹp.

Giọng nói ngọt ngào này ảm áp giống như mặt trời sau buổi trưa, làm cho trái tim của hắn không hiểu sao lại căng thẳng, mang theo nghi hoặc nói: “Người? Người là ân công? Tối thật vừa lúc, người nhanh đi nói rõ ràng cùng với Phó lão gia.”

“A Căn ca ca, Huynh thật không nhận ra ta? Ngọc nhi mặc nam trang có khác biệt rất lớn so với nữ trang sao? Ha ha.” Nhìn bộ dạng ngây ngốc kia của hắn, trong lòng Phó Vân Ngọc càng cảm thấy vui vẻ.

Khuôn mặt tuấn tú đầu bóng lưỡng trước mặt sững sờ, trầm mặc, vẻ mặt mờ mịt.

Dưới ánh nền mờ, những đường cong trên khuôn mặt tuấn tú của A Căn ca càng phát ra mê người, Phó Vân Ngọc nhện không được đi vào vài bước, “Ân công chính là ta, ta chính là ân công, A Căn ca ca huynh thật ngốc.”

“Người đang diễn trò? Vì sao người phải để cho ta tới giúp người thắng trận luận võ này?” Hắn rốt cục phục hồi tinh thần lại, ngơ ngác hỏi. Nhưng trong lòng vẫn không thể tưởng tượng nổi, nếu không có ý định sống một mình, vậy tại sao lại không muốn gả cho người khác, nhìn Mộ Dung công tử này cũng coi như là

số một số hai, thật không hiểu nổi lòng dạ của phụ nữ lại khó dò như thế, khó trách sự phụ nói, nữ nhân dưới chân núi là con hổ.

“Huynh thật sự không biết nguyên nhân sao?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Vân Ngọc nhất thời hiện lên hai đóa hoa đỏ ửng, trong ánh mắt giống như có nước long lanh, đem toàn bộ thân mình đi qua, tiếp tục nói: “A Căn ca ca huynh thật ngốc, Ngọc nhi vì sao lại tạo ra nhiều cơ hội chạm mặt với huynh như vậy? Huynh thật sự một chút cảm giác cũng không cảm thấy sao?”

Mùi thơm đập vào mặt, mang theo hương vị đặc trưng của nữ tử, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa trước mắt càng ngày càng gần, A Căn ca huyết khí vút một cái tăng lên, nháy mắt khuôn mặt tuần tú đỏ ửng, giống như bị lửa đốt. Trong lòng hấn thăm kêu không ổn, làm sao lại có phản ứng mãnh liệt như vậy, chẳng lẽ trên người nàng có độc được gì?

“A Căn ca ca, huynh làm sao vậy?” Phó Vân Ngọc biết rõ nguyên nhân phản ứng này của hấn, lại còn vươn bàn tay nhỏ bé của mình ra nhẹ nhàng giúp hấn lau đi mồ hôi trên trán, nhẹ nhàng thở ra một hơi, làm ra vẻ ngượng ngùng, nói: “A Căn ca ca, ta có tình cảm ái mộ đối với huynh, chẳng lẽ huynh thật sự một chút cũng không cảm giác được sao?”

Loại tình cảm ái mộ? Lại là loại tình cảm ái mộ?

“Loại.. tình cảm ái mộ này là như thế nào? Bần tăng thật sự không rõ, bần tăng chỉ biết là đối với vạn vật thế gian phải nhân từ, bác ái, không thể bởi vì khác biệt chủng tộc mà có thể bất công.” A Căn ca miễn cưỡng mới không chế được cảm xúc quá mức kịch liệt của mình, vẻ mặt mê mang.

Tê ~ Phó Vân Ngọc thở hốt vì kinh ngạc, khỏe miệng không không chế được kéo ra, cổ nén xúc động mà trợn mắt, oán thăm, cái gì cùng cái gì sao? Thật sự là nói chuyện tình cảm với bồ, như thế nào lại lời đến khác biệt chủng tộc rồi?

“Chuyện ái mộ tình cảm đó là... Thời điểm ta không nhìn thấy huynh, trong đầu đều là hình bóng của huynh, trong lòng cũng sẽ thường xuyên nhớ tới bộ dạng ngây ngốc của huynh, buổi tối trong lòng sẽ không yên mà mất ngủ, mỗi giờ mỗi khắc đều rất muốn gặp huynh, đặc biệt lúc nhìn thấy huynh thì tim đập nhanh, không không chế được ngôn hành của mình, nhìn thấy một bóng dáng tương tự cũng nghĩ đến huynh, nhìn đến một đồ vật nào đó sẽ nghĩ xem huynh có cần hay không, nói trắng ra là muốn ở cùng chỗ với huynh. Biết không? Loại tình cảm ái mộ này, nói tóm lại chính là tình yêu ở trên đời? Hiểu không?” Từng câu nói ra khỏi miệng, Phó Vân Ngọc cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nhưng mà sắc mặt của A Căn ca trước mắt A lại giống như không được tốt như vậy a, chẳng lẽ huynh ấy bị mình dọa đến?

A Căn ca nghe Phó Vân Ngọc dừng dừng nói, càng nghe trong lòng càng hoảng, âm thầm kinh sợ, nguy rồi, cái này không phải trạng thái hiện tại của mình sao? Tất cả bệnh trạng nàng nói mình đều có a? Chẳng lẽ cái này không phải cử chỉ điên rồ? Chẳng lẽ đây là tình kiếp trong miệng sư phụ nói?

“Cái đó, cái đó chẳng lẽ không phải là cử chỉ điên rồ?” A Căn ca xấu hổ đỏ mặt, cụp mắt xuống, không dám nhìn vào đôi mắt đẹp trong suốt của nàng.

Ma, cử chỉ điên rồ! Phó Vân Ngọc vừa cảm thấy yếu ớt lại cẩn thận nhìn lại lần nữa, trên thế giới này còn có ai ngu xuẩn hơn hấn sao? Cử chỉ điên rồ! Hấn cũng không biết xấu hổ mà nói ra miệng! Người lớn như vậy, đứng đắn tinh lực tràn đầy, mà ngay cả chuyện tình yêu nam nữ cũng không biết! Song, trong lòng nàng cũng có chút vui mừng, tiểu hòa thượng này thật sự có tình cảm ái mộ đối với nàng, có tình cảm là tốt rồi.

Nàng thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “A Căn ca ca, chuyện này thật sự không phải cử chỉ điên rồ, đây là loại tình cảm ái mộ của nam nữ, là loại tình cảm thuần nhất trên thế giới, là từ trong nội tâm tự nhiên phát sinh, chỉ có hai người có tình cảm với nhau, mới có thể cùng ở một chỗ trong cuộc sống a! A Căn ca ca, chẳng lẽ huynh thật sự không có tình cảm gì với ta?”

Dung nhan tuyệt sắc bỗng nhiên biến đổi, đôi mi thanh tú nhíu chặt, cái miệng nhỏ nhắn ưỡn khuất cong lên, trong mắt nổi lên một tầng rung động, toát ra biểu tình ưu thương, A Căn ca nhìn thấy vậy thật sự chịu không nổi, trong lòng lại có cảm giác khổ sở, hơn nữa loại cảm giác này càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng mãnh liệt.

Một lát sau, thái độ của hắn bắt đầu mềm xuống, nhẹ giọng nói: “Có lẽ là có đi...”

Phó Vân Ngọc vừa nghe xong, vui mừng nhường mảy, lập tức thu nước mắt sắp tràn ra trong hốc mắt lại, nghiêng người cười một tiếng, nói: “Vậy A Căn ca ca có nguyện cùng Ngọc nhi kết làm càn, đời đời kiếp kiếp làm bạn cùng Ngọc nhi?” Lời kia vừa thốt ra, thì ngay cả chính nàng cũng cảm thấy quá mức nóng vội, đã biết tâm tư mãnh liệt như vậy, nhưng, rèn sắt phải thừa dịp nóng, bằng không chờ lạnh lại phí cả thời giờ.

“Chuyện này...” tiểu hòa thượng A Căn ngây ngẩn cả người, hắn mới nhìn rõ được cử chỉ diên rồ của mình, lại vụn vụn không nghĩ tới nàng lại hỏi như vậy. Làm sao bây giờ? Hắn trong lòng do dự, mình đối với nàng lại là tình cảm nam nữ, nàng cầu xin như vậy, trong lòng hắn rõ ràng là thích, nhưng mà, dù sao mình cũng là đệ tử thiếu lâm, lại có thể dễ dàng liền nổi lên thất tình lục dục như vậy, nói tiếp đây dù sao cũng là một kiếp nạn của hắn, sao có thể vì tình yêu nam nữ nhỏ nhỏ mà làm cho sư phụ cùng các sư huynh đệ thất vọng đâu?

“Phó tiểu thư, bản tăng đã nói qua, bản tăng là đệ tử Thiếu Lâm, không thể có thất tình lục dục, xin tiểu thư vẫn nên sớm chặt đứt tấm lòng này đi.” A Căn ca không dấu vết lui lại về sau mấy bước, giọng điệu bỗng nhiên trở nên lạnh nhạt, gương mặt như lá bài kia lại dần dần đã trở lại.

Ánh mắt của hắn lướt qua bả vai Phó Vân Ngọc, xuyên thấu qua cửa sổ được mở ra, kéo dài đến nơi rất xa, loại cảm giác này, vừa xa xôi lại vừa xa lạ, làm cho Phó Vân Ngọc cảm giác được sự lạnh lẽo, nàng chậm rãi xoay người, ngoái đầu nhìn lại rồi cho hắn một ánh mắt ai oán tình cảm sâu sắc, còn quăng lại một câu: “A Căn ca ca, huynh và ta yêu nhau là thiên ý, huynh nếu không dám thừa nhận, thì Ngọc nhi cho dù đến chân trời góc biển cũng sẽ đuổi theo huynh.” Dứt lời, mở cửa rời đi. Kỳ thật, Phó Vân Ngọc nàng là loại người nào, sống hai cuộc đời, chịu qua tình cảm văn hóa của thế kỷ hai mươi mốt hun đúc, khổ tình như vậy đương nhiên không phải nàng đã trải qua, đơn giản là thời gian kia đọc ngôn tình xem kịch quá nhiều, nhất thời quật khởi, lời này liền phun ra.

Màn đêm nặng nề, tiểu hòa thượng A Căn nhìn theo bóng dáng đã đi xa kia, biểu tình trở nên phức tạp, tâm tình cũng chột nặng nề hơn.

19. Chương 19: Hòa Thượng Ghen

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Bóng đêm dày đặc đen như mực, thâm trầm biến hóa nhìn không rõ, trong Phó phủ, người đã ngủ, im lặng chỉ còn lại tiếng chim oanh ở trên nhánh cây khê hót “lạc lạc lạc lạc”. Đột nhiên, có tiếng chó sủa, nhưng sau đó bóng đêm lại lập tức lâm vào trong yên tĩnh quỷ dị. Vừa lúc đó, bỗng nhiên có mấy bóng dáng màu đen nhảy lên tường vây, đi ở trên tường vây cao cao, thân nhẹ như yến, bước chân trầm ổn, vừa thấy đã biết là cao thủ. Một người trong đó, nhẹ nhàng cúi người một cái liền văng vàng dừng ở trong hậu viện. Hắn nhìn quanh bốn phía một chút, sau khi xác định không có ai, bắt đầu rón ra rón rén đi trước, vài đồng mưu trên tường cũng nhẹ nhàng hạ xuống, ở phía sau che chở cho hắn.

Phó phủ này tuy rằng lớn, nhưng mà kết cấu bên trong lại rất rõ ràng, cho nên, chỉ chốc lát nhóm người áo đen này đã tìm được tiền viện. Người nọ núp ở sau một lùm cây màu xanh cẩn thận quan sát một chút, xác định không có người đi qua, liền lén lút đi vào bên cạnh cái giếng lớn, cái giếng này là nơi phó phủ thường xuyên lấy nước. Hắn từ trong ngực lấy ra đồ gì đó, lại cảnh giác ngẩng đầu nhìn bốn phía, đem gói giấy kia mở ra, dựa theo ánh trăng nhìn lại, đó là một nhúm bột phấn màu trắng, cẩn cẩn môi, chuẩn bị đổ vào trong nước. Không ngờ, không biết từ đâu, bỗng nhiên ám khí bay tới, với tốc độ cực nhanh, làm đánh rơi gói giấy xuống, bột phấn màu trắng rơi đầy trên mặt đất. Phía sau một gốc cây hạnh thật lớn, khuôn mặt tuần tú đầu bóng lưỡng của hòa thượng thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn, không có rơi vào trong giếng, nếu không, chuyện sẽ liên.

“Ai?” Người áo đen bịt mặt cúi đầu quát.

Ban đêm, A Căn ca nằm ở trên giường, trần trọc, bên tai luôn vang lên câu nói kia của Phó Vân Ngọc, trong đầu cũng không ngừng mà hiện ra nụ cười cũng như cái nhăn mày của nàng, cùng với bóng lưng mất mát lúc rời đi, trong lòng cảm thấy rối rắm, nghĩ hết biện pháp, vẫn là không thể đi vào giấc ngủ. Vì thế, dựa theo ánh trăng mỏng manh, hắn đi tản bộ ở trong viện. Ai ngờ, vừa mới ngồi ở trong lương đình, chợt nghe thấy những tiếng bước chân rất nhỏ, cho nên, hắn ẩn núp, trốn đằng sau cây Hạnh. Quả nhiên không ngoài sở liệu của hắn, lại có mấy người bịt mặt áo đen xông vào, vị đầu lĩnh kia thật cẩn thận chuyển qua bên cạnh giếng, chuẩn bị đổ gì đó vào trong, hắn vừa thâm kê không tốt, tiện tay nhặt một cục đá từ trên đất, hung hăng ném ra ngoài.

Ánh trăng chiếu vào một người đầu trọc, ở trong đêm khuya, phản xạ ra cho nên đặc biệt nhìn rõ. Chỉ thấy A Căn ca nhảy dựng lên, trong nháy mắt liền đứng ở trước mặt đám hắc y nhân kia, hắn tay không đánh nhau cùng bọn họ. Thân thủ của A Căn ca vốn là số một số hai, chém giết cùng với đám cao thủ này, dù chưa chiếm được thượng phong, nhưng cũng ngang hàng. Trong lúc nhất thời, bên trong tiền viện đao quang kiếm ảnh, hàn khí bức người, lá cây trên ngọn cây dưới vũ khí sắc bén rơi xuống, cỏ cây chung quanh theo gió vù vù dựng lên. Bỗng nhiên, một nam tử áo đen che mặt thân hình gầy yếu thoát ly khỏi đội ngũ, không dấu vết chuyển qua bên cạnh, lúc thì chậm lúc thì nhanh, thúc một tiếng, một ánh sáng trắng chợt lóe mà qua.

Trong không khí truyền đến tiếng kêu rên, hình như là ai bị trúng một đao. Theo tiếng nhìn lại, A Căn ca sắc mặt cứng đờ, chau mày, động tác trên tay đã chậm lại, người ta dù sao cũng là người đông thể mạnh, dần dần hắn khó có thể chống lại, mắt thấy một thanh kiếm đang nghênh diện chém. xuống. Ngay tại chớp mắt kia, thanh kiếm đã bị chém thành hai khúc.

Mộ Dung Vân Đình đứng trước gió, cầm thanh kiếm trong tay, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt khiếp người.

“Có thích khách!” Hắn hét lớn một tiếng, rồi cùng nhảy vào chém giết đám người áo đen. Thân thủ hắn thoăn thoắt, chiêu thức hay thay đổi, nhưng dù sao cũng vừa bị thương, kiếm khí không vững, bị một người áo đen trong đó tìm được nhược điểm, bọn họ người đông thể mạnh, vì thế hắn đã bị đâm một kiếm trên đùi.

Nhưng rất nhanh, đã kinh động đến hộ vệ của Phó phủ, tất cả đều cầm kiếm vọt lại đây, đám người áo đen kia biết tình huống không ổn, liền ba mươi sáu kế chạy là thượng sách! Chạy thoát!

Phó Vân Ngọc vốn chỉ mới ngủ, bỗng nhiên nghe được tiếng đánh nhau ở bên ngoài, một lát sau lại một tiếng kêu to, giống như có thích khách, vội vàng đánh thức Tiểu Liên ngủ ở gian ngoài, nhanh nhẹn từ trên giường xuống, cũng không kịp chờ phủ thêm áo khoác, vội vàng xông ra ngoài, muốn xem có chuyện gì. Thời điểm nàng đến hiện trường, thích khách đã chạy thoát, chỉ còn lại vài hộ vệ đang kiểm tra hiện trường, Phó chính đang hỏi A Căn ca về chuyện thích khách, còn Mộ Dung Vân Đình đứng hơi hơi cong người, biểu tình trên mặt có chút thống khổ, Tầm mắt Phó Vân Ngọc dời xuống phía tay hắn, liền thấy trên đùi hắn đã bị kiếm đâm bị thương, máu tươi không ngừng chảy ra bên ngoài, thật lộ ra, cực dọa người.

“Vân Đình ca ca, huynh bị thương.” Phó Vân Ngọc cả kinh, liền chạy vội tới, giúp đỡ hắn.

Tiểu hòa thượng A Căn đang nhớ lại chi tiết lúc thích khách đến, bỗng nhiên thấy Phó Vân Ngọc mặc áo đơn chạy tới, trong lòng thế nhưng lại có cảm giác sung sướng, nhưng mà nàng lại thẳng tắp chạy đến bên cạnh nam tử kia, cảm giác sung sướng kia lại lập tức hóa thành tro tàn, bao phủ ở trong lòng, có một loại cảm giác mất mát mãnh liệt dâng lên.

“Ngọc nhi, đêm dài, cẩn thận cảm lạnh.” Mộ Dung Vân Đình vẫn chưa để ý đến thương thế của mình, chỉ là đau lòng nhìn nàng.

Ánh mắt này hấp dẫn sự chú ý của tiểu hòa thượng, nhìn thấy hắn(Mộ Dung Vân Đình) đối với nàng trân trọng như vậy, trong lòng càng không biết là tư vị gì, không yên lòng trả lời câu hỏi của Phó Chính.

“Tiểu Liên, nhanh đi mời đại phu.” Phó Vân Ngọc không tự giác liếc A Căn ca bên cạnh một cái, chưa kịp nhìn kỹ, lại bận rộn giúp đỡ Mộ Dung Vân Đình từ từ đi tới thêm đá, “Có đau không? Muốn để cho gia đình nâng huynh vào nhà hay không, ta nhìn máu huynh chảy nhiều như vậy, chỉ sợ sẽ nghiêm trọng hơn.”

Gion nói nàng ân cần, ánh mắt lại chăm chú nhìn trên người Mộ Dung Vân Đình, cùng với vừa rồi nhẹ nhàng hờ hững lướt qua mình, tất cả điều này, đều làm cho A Căn ca cảm thấy ê ẩm, ngực trái giống như bị đè nén khó chịu, cái loại cảm giác này giống như bị đặt trong đáy nước, rầu rĩ không hấp được.

“A Căn? Người làm sao vậy?” Phó Chính thấy hấn ngây ngốc nhìn Ngọc nhi, không khỏi hỏi.

Phút chốc Hấn thu hồi ánh mắt lại, nhú mày, lập tức cúi đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm mặt đất. Ngay cả như vậy, cũng không che giấu được biểu tình mất mát chợt lóe qua của hấn.

“Người trúng ám khí?” Phó chính thét một tiếng kinh hãi, thấy tai phải hấn ôm thắt lưng sườn, vẻ mặt càng ngày càng khó coi.

“Không có việc gì, chỉ là trúng một phát phi tiêu.”

Hấn giả bộ bình tĩnh, nhẹ nhàng băng quơ nói một câu, ánh mắt về phía hai người đang ngồi hướng kia. Giờ phút này, hấn hy vọng cỡ nào Phó Vân Ngọc có thể giống như vừa rồi, vẻ mặt khẩn trương chạy tới đây giúp hấn, vì hấn gọi đại phu, hỏi hấn có đau hay không, mặc dù hấn có thể dùng nội lực bức cái phi tiêu kia ra.

Tê ~ A Căn ca hít một hơi lạnh, dồn nội lực, rút phi tiêu ra, nhưng mà, làm người ta kinh sợ chính là, máu trên tiêu kia, lại là màu đen !

“Phi tiêu có độc!” Tiếng Phó Chính nói, khuôn mặt già nua xuất hiện vô số nếp nhăn, “Mau, mau gọi Cố đại phu!”

Phó Vân Ngọc vốn đang ở một bên trấn an Mộ Dung Vân Đình bị thương, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hô này của lão cha nàng, khôi phục tinh thần, liền vọt qua. Cho tới bây giờ đứng ở trước mặt A Căn ca, nàng mới phát hiện ra khuôn mặt tuần tú của hấn trắng bệch đến dọa người, môi mím lại, đôi lông mày đẹp gắt gao vào một chỗ.

“A Căn ca ca, huynh trúng độc?” Nàng gọi to một tiếng duyên dáng, trong giọng nói tràn ngập lo lắng.

A Căn ca trầm mặc nhìn con người trong suốt của nàng, vừa rồi nàng nói câu kia, làm cho tim của hấn thoáng trấn tĩnh rất nhiều.

Phó Vân Ngọc thấy hấn không trả lời, thì cho là vô cùng đau đớn, lòng của nàng cũng thấp thỏm lo âu lên, liền tiếp tục hỏi: “A Căn ca ca, đau sao?”

“A Căn ca ca, đừng sợ, đại phu lập tức tới đây, ta đưa huynh trở về phòng trước.”

Chờ mong câu nói này đã lâu, đôi mày nhú chặt kia của hấn chậm rãi thả lỏng, cắn chặt răng, lắc lắc đầu. Kỳ thật, hấn cảm giác được rõ ràng độc trên miệng vết thương đã bắt đầu lan ra, cho nên, hấn vẫn đứng nguyên tại chỗ, không dám động. Ánh mắt lo lắng của Phó Vân Ngọc, cùng với giọng nói thân thiết làm cho hấn vốn đang không khỏe trong lòng dần dần thối lui.

Phó chính chạy tới nhìn thương thế Mộ Dung Vân Đình một chút, thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn chỉ bị thương ngoài da, phỏng chừng tĩnh dưỡng một thời gian, chắc là không có gì đáng ngại, chính là, hòa thượng A Căn này không biết trúng độc gì, phải chờ Cố đại phu tới mới có thể biết, hy vọng đến lúc đó độc trong cơ thể không cần lan rộng

“A Căn ca ca, làm sao huynh lại gặp được bọn người áo đen đấy?”

A Căn ca giương mắt nhìn thoáng qua Phó Vân Ngọc, muốn mở miệng nói chuyện, nhưng mà, độc phát tán theo kinh mạch cho nên hấn không được phéo chậm trễ, vì thế hấn đành nhắm hai mắt lại, vận hành chân khí trong cơ thể, muốn đem một chút độc bức ra ngoài

Phó Vân Ngọc nhìn thoáng qua tiểu hòa thượng đối với nàng lạnh lùng thản nhiên, bỗng nhiên cảm giác có một loại khí nóng bốc lên, trong lòng cũng có vẻ khó chịu. Sau khi nàng xuyên qua đến đây, không ai mà không thuận theo nàng, là muốn nàng cười, người nam nhân nào mà không tìm mọi cách nịnh nọt nàng, chưa từng có người nam nhân nào đối với nàng lạnh lùng như vậy? Cho dù là nàng theo đuổi, cũng không nên để mất tôn nghiêm chứ? Trong lòng càng nghĩ càng giận, lạnh lùng nói: “Vân Đình ca ca cũng bị trọng

thương, nghe nói huynh ấy vì huynh nên mới bị trúng kiếm, A Căn ca ca huynh hẳn là nên cảm ơn mới đúng.”

A Căn ca đang vận khí vừa nghe những lời này, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, liền vận hành ba mươi hai chu thiên. Biểu tình trên mặt cũng càng ngày càng lạnh, giống như băng tuyết tháng một, lông mày vừa mới giãn ra liền lập tức gắt gao nứu chặt, bạc môi nhếch lên, gương mắt nhìn nàng một cái, trong đôi mắt kia chợt lóe lên tức giận không thể nhìn ra.

Đợi một hồi, Cố đại phu rốt cục cũng đến đây, ông ta bắt mạch cho A Căn ca trước, phát hiện độc đã được hẳn dùng nội lực khống chế, phân phó hẳn nhanh chóng trở về phòng, lại đi xem thương thế của Mộ Dung Vân Đình.

“A Căn ca ca, ta đỡ huynh trở về phòng.” Phó Vân Ngọc một tay đỡ thắt lưng hẳn, tay kia thì giúp đỡ tay hẳn. Nàng rót cuộc cũng là tính tốt, cho nên tức giận vừa rồi đã sớm tiêu tan, nghe Cố đại phu phân phó, liền vội vã muốn dìu hẳn trở về phòng nghỉ ngơi.

Động tác vô cùng thân thiết này của Phó Vân Ngọc này làm cho thân mình của hẳn hơi hơi chấn động, ngay sau đó, loại tiếp xúc thân thể này tựa hồ làm cho thể xác và tinh thần của hẳn đều cảm giác được sự thoải mái. Nhưng mà, ngay tại khi đó, trong đầu A Căn ca bỗng nhiên hiện lên vẻ mặt nóng vội vừa rồi của nàng về phía Mộ Dung Vân Đình cùng cảnh tượng hai người bọn họ quan tâm lẫn nhau, bên tai cũng hiện lên câu nói vừa rồi của nàng, trong lòng không khỏi lạnh lùng, một cảm giác ghen tuông mãnh liệt xông lên.

“Không cần, ta tự đi, người đi đỡ Vân Đình ca ca của người đi.” Hẳn dè thấp giọng, lạnh lùng nói, ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn nàng một cái.

Lời nói lộ ra cảm giác lạnh lẽo này, làm cho tâm Phó Vân Ngọc đang lo lắng chợt lạnh lại, sửng sốt một hồi, rút tay đang đặt ở trên lưng hẳn về, khe khẽ thở dài, thối lui hai bước, nhìn hẳn từng bước một chậm rãi đi. Nhìn cái lưng gầy yếu kia hơi cong lên một chút, nàng bỗng nhiên thấy đau lòng, đưa ánh mắt cho Tiểu Liên, để cho nàng giúp đỡ hẳn trở về.

20. Chương 20: Nhu Tình Như Nước

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Phó Vân Ngọc buồn bực trở về phòng, nghĩ đến thái độ xa cách của A Căn ca đêm nay đối với nàng, trong lòng cảm giác khó chịu, cho nên không có tâm tình nhìn thương thế của Mộ Dung Vân Đình, ầm ục ngồi ở trước cửa sổ, nhìn mặt trăng đang chiếu sáng, bỗng nhiên có chút nhớ nhung viện trưởng cùng với đám anh chị em trong cô nhi viện của nàng. Mặc dù nàng ở thế kỷ hai mươi mốt, diện mạo bình thường, không có nam nhân, nhưng vẫn sống rất vui vẻ, còn hiện tại, mình lại vì tình mà khổ sở, nửa đêm ngủ không yên.

Nàng giương mắt nhìn mình trong gương, cằm chiều ỉu rớt, mày liễu nhíu lại, bộ dáng quái dị này nhìn như thế nào cũng thấy quen mắt.

Chợt, nàng rốt cục cũng hiểu được, Lâm muội muội! Phốc! Thật sự là giống như thiên lôi bổ xuống đầu, mình bây giờ lại có cái bộ dạng thướt tha có bệnh mỹ nhân kia của Lâm muội muội. Thật sự là bất chước bừa, Phó Vân Ngọc ở trong lòng không khỏi ghê tởm mình một chút. Nghĩ đến A Căn ca ca tối nay khác thường, bỗng nhiên cảm thấy hiểu được.

Lâm muội muội là Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng

Phó Vân Ngọc a, đầu cô chẳng lẽ là bị cửa đập vào hay là hai mắt bị cắt che mắt? Tiểu hòa thượng A Căn đây là ghen a, ngu xuẩn! Sống đã mấy thập niên, mà ngay cả nam nhân ghen cũng không biết! Trong lòng nàng hung hăng khinh bỉ mình một phen, tâm tình bỗng nhiên trở nên tốt hơn rất nhiều. Sung sướng, bò lên giường, hai chân đạp một cái, mắt nhắm lại, đi hẹn hò với Chu công.

Gần đây thời tiết sáng sủa khí trong lành, độ ẩm cũng dần dần lên cao, Phó Vân Ngọc rời giường rửa mặt chải đầu một chút, thay đổi quần áo mỏng, không cần ăn điểm tâm mà thẳng tắp chạy đến Tây sương phòng. Ở cửa gặp được tiểu nha hoàn đang bưng thuốc cho tiểu hòa thượng A Căn, nàng nhận lấy, ý bảo nha hoàn kia lui ra. Đứng ở cửa trấn tĩnh một chút, nàng vẫn không dần xuống được nội tâm kích động của mình, suy nghĩ một chút, sợ gõ cửa sẽ quấy rầy đến hắn, nên nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Vốn tưởng rằng A Căn ca ca còn đang ở trên giường nghỉ ngơi, thì mình nhân cơ hội này có thể ngắm dung nhan của hắn khi ngủ, thuận tiện ăn trộm đậu hũ..., nhưng mà, vào cửa liền đập vào ánh mắt là “Pho tượng” lại làm cho trái tim Phó Vân Ngọc run lên, thuốc trong chén thiếu chút nữa sánh ra ngoài.

“A, A Căn ca ca... Huynh, huynh sớm như vậy đã dậy a?” Nàng nói có chút ấp úng, bưng thuốc lên đến trước mặt hắn.

Đôi mắt bình tĩnh như nước của A Căn ca theo bước chân của nàng tới gần dần dần có một gợn sóng, hắn yên lặng nhìn một hồi, đột nhiên cười, mở miệng nói: “Sáng sớm chỉ có chim chóc dậy để ăn côn trùng! Người sao cũng dậy sớm như vậy?”

Nụ cười bất thành hình làm cho Phó Vân Ngọc được sung ái mà lo sợ, làm đầu óc nàng mê man choáng váng, đầu cũng giống như bị đập vào, thỉnh thoảng nói ra một câu: “Sáng sớm côn trùng bị chim chóc ăn!”

Vào lúc này, có thể nói ra những lời như thế, A Căn ca nhắm mắt lại cũng có thể đoán được là ai, nhưng mà, khi nàng nhìn mình nói ra, thì trái tim bình tĩnh này của mình vẫn bị co rút lại, hắn nhìn về mặt ngây ngốc của Phó Vân Ngọc, trong lòng giống như có một dòng điện chạy qua, liền xoay người, ngồi xếp bằng ở trên giường vận hành chân khí. Hiện tại hắn đã buông tha cho đọc thanh tâm chú, bởi vì chuyện này đối với tình kiếp mà nói, căn bản không làm nên chuyện gì.

“A Căn ca ca, uống thuốc đi. Lạnh hiệu quả sẽ không tốt.”

A Căn ca sững sờ, đưa tay tiếp nhận bát thuốc, vừa vận chạm vào đầu ngón tay của nàng, trái tim chợt nhảy lên, người trước mắt lông mi thật dài, trong đôi mắt long lanh như nước, môi anh đào hé mở, không trang điểm nhưng da thịt trắng như tuyết, mùi hương ngọt ngào như có như không làm cho khuôn mặt tuấn tú của hắn lập tức đỏ lên, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập. Hắn không nói hai lời, bưng bát thuốc lên uống một hơi cạn sạch.

Đây là thuốc Đông y a, uống một hơi hết chén thuốc có thể làm cho người chết sống lại sao? Huống hồ trong thuốc này còn được tăng thêm mấy vị thuốc đắng nhất trong Đông y, A Căn ca thế nhưng lại bỏ qua điểm này, cảm giác vừa đắng lại vừa chát ở khoang miệng chảy vào trong bụng, hắn cảm giác được mình sắp nôn ra, thật sự là so với hoàng liên còn đắng hơn, nhưng mà Phó Vân Ngọc đang ở trước mặt nhìn mình, vì thế, trên mặt liền giả bộ vị đắng này là không sao. Giờ phút này hắn thật sự giống như là cầm điếu ăn hoàng liên, có nỗi khổ mà nói không lên lời a.

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc đông y khó chịu, Phó Vân Ngọc nhìn không được lấy khăn lụa che mũi lại, nhìn A Căn ca một ngụm uống hết chén thuốc kia, mày chưa nhăn lại, loại tình cảm sùng bái trong lòng đối với hắn lại tăng thêm vài phần, vội vàng lấy ra một bọc giấy, mở ra, bên trong là rất nhiều mút hoa quả.

“A Căn ca ca, ăn một quả mơ đi, rất ngọt.” Phó Vân Ngọc cười hì hì cầm một quả mơ, đưa đến bên miệng của hắn.

“Này...” Động tác vô cùng thân thiết như vậy, làm cho A Căn ca có chút khó xử, mình dù sao cũng là đệ tử của Thiếu Lâm, cho dù là tình kiếp, thì cùng một nữ tử có hành động không trang trọng như vậy, cũng là cực kỳ không ổn đi? Nhưng mà, Phó Vân Ngọc nở một nụ cười ngây thơ, đôi má lúm đồng tiền thật sâu, mùi hương nhàn nhạt trên người cùng với đôi mắt trong suốt đang nhìn mình chằm chằm kia làm cho hắn không thể tự giữ. Rất cục, hắn nhẹ nhàng mở miệng, ngậm quả mơ kia vào bên trong miệng

Nếu là hiện tại ở thế kỷ hai mốt một bé con xinh đẹp đứng ở cửa nhìn thấy một màn như vậy, khẳng định sẽ kích động chảy máu choáng váng mà ngã xuống đất. Nhưng mà, Phó Vân Ngọc của chúng ta, hiện tại lại là say mê nhìn ngắm tiểu hòa thượng, nhìn thấy hắn dịu dàng ngoan ngoãn phối hợp với mình như vậy, lúc này song dâng trào trong lòng đã lâu liền oanh một cái đổ xuống, giống như bị nổ tung. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đỏ đến tận cổ, lông mày hàm xuân, sóng mắt lưu chuyển, vô cùng ngượng ngùng nhìn hắn.

Đầu hè không khí tươi mát cỡ nào, mang theo hương vị ngọt ngào, không khí trong phòng là thân mật cỡ nào, tràn ngập gian tình không thể cho ai biết, tiểu hòa thượng A Căn thẳng tắp nhìn chăm chăm nữ tử tuyệt sắc trước mặt, nuốt nuốt nước miếng, vẫn như cũ mang theo vị ngọt của mơ. Giống như có một loại dự hoặc vô hình vô động, làm cho hắn có một loại dự vọng muốn gần tới nàng.

Bình tĩnh, bình tĩnh, đừng nóng vội làm ra chuyện không đúng, A Căn ca liều mạng ở trong lòng nhắc nhở mình, bắt buộc mình phải duy trì ý nghĩ thanh tĩnh

“A Căn ca ca? Làm sao vậy? Trên mặt Ngọc nhi có gì à?” Phó Vân Ngọc thấy hắn ngây ngốc nhìn chăm chăm vào mặt mình, có chút mất tự nhiên, bỗng nhiên, nàng vươn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng chạm nhẹ qua bờ môi của hắn, “A Căn ca ca, trên môi huynh có thuốc.” Giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng, mang theo mùi thơm của hoa lan.

Trong đôi mắt đen kia phát ra ánh sáng làm mê hoặc lòng người, A Căn ca giống như gặp ma, không tự giác vươn tay đến, nhẹ nhàng chạm nhẹ trên khuôn mặt của nàng

Trong phút chốc, trong không khí xuất hiện vô số tia lửa, tê tê tê ~ dòng điện lên cao tới 2800W, điện làm cho hai người trẻ tuổi hai mắt đăm đăm, khóe miệng run rẩy. Chỉ một chút, tay của A Căn ca nhanh chóng rút ra khỏi mặt của nàng. Cái này, hai quả hồng quen thuộc, mặt đối mặt, quả hồng nhìn quả hồng, tất nhiên ở đâu cũng chớp mắt

“Thực xin lỗi, bản tăng thất lễ, mạo phạm Phó tiểu thư, xin tùy Phó tiểu thư xử phạt.” A Căn ca cúi đầu, không dám nhìn nàng, trong giọng nói có một chút áy náy.

Phốc ~ Phó Vân Ngọc nghe thấy hắn nói lời này, nhin không được muốn phun nước ga vào mặt hắn, làm cũng đã làm, còn muốn đấu tranh với nội tâm của mình, chuyện này không phải hai hành động một lúc sao! Song, Hành động vừa rồi của A Căn ca, nàng mặc dù có bị dọa đến một chút, nhưng trong lòng vẫn hồi hộp, vì thế, nàng dùng vẻ mặt thâm tình mà nhìn hắn, nói: “A Căn ca ca, huynh nói gì thế, Ngọc nhi vốn là là vị hôn thê của huynh, làm sao có thể nói là mạo phạm. Chẳng lẽ là A Căn ca ca không thích Ngọc nhi?” Vừa nói chuyện, vừa đi đến cầm tay của hắn, bàn tay kia lạnh lẽo, nhưng trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

A Căn ca giương mắt nhìn nàng một cái, lại cúi đầu, nhìn chăm chăm vào bàn tay bị cầm, không nói được một lời.

“Ta, ta là đệ tử Thiếu Lâm, tóm lại là phải trở về.” Hắn cúi đầu thở dài một hơi, nhẹ giọng nói.

Hắn nói như thế, vậy mình cũng có một chút hi vọng. Phó Vân Ngọc lập tức dừng cảm, nàng không tin, nàng một người chịu sự giáo dục văn hóa tiên tiến của thế kỷ hai mươi mốt lại không đấu được lão hòa thượng của Huyền thanh tự này! Vì thế, còn thật sự nói: “A Căn ca ca, nếu nguyện ý ở cùng một chỗ với Ngọc nhi, thì sẽ có biện pháp xử lý, huynh phải tin tưởng Ngọc nhi.”

Trong không khí này, giọng nói của nữ tử tuy rằng mềm mại, nhưng mà ánh mắt lại vô cùng kiên định. Làm cho tiểu hòa thượng A Căn có một loại ảo giác, muốn tin tưởng nàng, cảm thấy nàng nói đúng.

Còn chưa kịp mở miệng, thì đã bị thanh âm cao vút của Phó Chính cắt đứt.

“Tiểu hòa thượng A Căn!” Thanh âm vang dội khác thường của ông xuất hiện ở cửa, mang theo cảm giác khẩn trương, “Ta đã phái người điều tra được nguồn gốc của đám áo đen hôm qua. A? Ngọc nhi cũng ở đây!”

“Phụ thân, người nói nhanh lên, là ai muốn hại nhà chúng ta.”

Phó Chính nhíu mi, vẻ mặt ngưng trọng, hít thật sâu một hơi nói: “Đám người kia là ở thành Bồ Thập, nghe nói, nghe nói là sát thủ của Giang gia bồi dưỡng.”

Giang gia? Trong đầu Phó Vân Ngọc xuất hiện khuôn mặt kinh động tâm phách kia, chợt hít một hơi lạnh, nói: “Phụ thân, là lần trước chúng ta từ chối nên đến nhà chúng ta gây sự?”

Phó Chính gật gù đầu, cảm kích nhìn thoáng qua A Căn ca có chút mất tự nhiên, nói: “Tối hôm qua may nhờ có A Căn, bằng không, cái giếng kia của chúng ta sợ đã sớm bị người đầu độc, Ngọc nhi, người Giang gia kia trước giờ lòng dạ độc ác, nhà chúng ta chỉ sợ về sau sẽ không thể an bình.”

“Phụ thân, Ngọc nhi không sợ, Giang gia kia ỷ vào có người trong triều, hoành hành ngang ngược, Phó gia chúng ta không thể trêu vào, chẳng lẽ còn trốn không nổi sao? Cùng lắm thì chúng ta đổi một nơi khác bắt đầu một lần nữa.”

Phó Chính nhìn nữ nhi có hiểu biết, vui mừng gật gật đầu, nói với tiểu hòa thượng A Căn : “A Căn, đa tạ người đêm qua đã liều mình cứu giúp, người hãy dưỡng thương thật tốt, lão phu đi trước.” Nói chuyện, nhắc tới dưỡng thương, liền đi đến một phòng khách khác —— nơi ở của Mộ Dung Vân Đình.

Nói, sau khi A Canh ca cáo biệt cùng sư đệ, chạy đi suốt đêm, rốt cục vào buổi trưa đã về tới Huyền Thanh tự. Hắn cùng với các sư huynh đệ gặp mặt hàn huyên một chút, sau đó không kịp thay quần áo, liền đi đến thiện phòng, ngồi ở ngoài cửa chờ phương trượng đọc kinh xong từ bên trong đi ra. Hôm đó hắn để Phó Vân Ngọc vào cửa, từ lúc vỡ diễn kia của nàng bắt đầu, hắn cũng đã quyết định, bất luận như thế nào, cũng phải thay sư đệ tranh thủ một chút. Giờ phút này, hắn vẻ mặt ngưng trọng, hai tay nắm chặt thành quyền, trên trán lấm tấm ít mồ hôi.

Đông ~ đông ~ theo tiếng chuông lớn vang lên, phương trượng cùng những người khác đã kết thúc thời gian ngồi thiền.

“Ha ha ha ~ A Canh đã trở lại!” Trong đại điện truyền tới thanh âm hùng hậu của Phương trượng Huyền Thanh, “Kinh nghiệm xuống núi lần này như thế nào a? Có thấy được trăm sắc thái của cuộc sống? Có thể lĩnh hội được tâm đắc gì a!”

“Sư phụ tốt a.” A Canh ca cực kỳ tôn kính cúi thân xuống.

“Vào trong nói đi.” Phương trượng Huyền Thanh toàn thân mặc tăng bào màu vàng, khoác áo cà sa, thân thể có chút mập ra, nhưng mà bước chân vững vàng, hoàn toàn không giống như là người đã bảy mươi tuổi, “Đúng rồi, sao sư đệ con lại không cùng trở về?” ông không nhìn thấy đệ tử đặc ý nhất của mình, đôi lông mày thô thô kia cau lại, hỏi.

A Canh ca lau mồ hôi trên trán, trấn định nói: “Sư đệ còn đang trải qua kinh nghiệm xuống núi, đệ ấy thế gian này còn quá nhiều thứ gì đó, bần cùng, thất vọng, dâm / dục đáng ghê tởm, làm cho đệ ấy nhận thức thật sâu, cho nên, đệ ấy còn muốn ở lại một thời gian.”

21. Chương 21: Nụ Hôn Đầu Tiên Ngoài Ý Muốn

Edit: gau5555

Beta: linhxu

A Canh ca lo lắng mình trả lời chưa được thuyết phục, chột dạ hai mắt căn bản không dám nhìn phương trượng, ngón tay thậm chí còn hơi hơi run lên. Hậu quả lừa gạt sư phụ hắn biết rõ , đơn giản là sống còn khó chịu hơn chết, nằm ở trên giường không khác gì tàn phế, còn phải chịu một trăm tám mươi ngày bị sư thúc thô bạo kéo thuốc dán trên người xuống, lại nặng nề mà chụp lên, khí lực to lớn kia, có thể trực tiếp làm cho nội tạng của hắn bị hao tổn, nhưng mà, hắn muốn tranh thủ ít thời gian thay cho sư đệ.(linhxu: @@@thế này thì sư phụ có mà là sư hổ mang ý, ghét ông nỳ rồi, sao người theo phật mà lại ác thế? Tình hình này, Ngọc tỷ còn phải cố gắng dài dài nha)

Nhưng mà, tất cả các cử chỉ hành động khác thường của hắn đều bị phương trượng Huyền Thanh nhìn ở trong mắt, nhìn thấy hắn ở trong chùa đã có một chút tiến bộ, nên đối với phẩm hạnh của hắn tất nhiên là hiểu biết rõ ràng , đệ tử trước mặt khác thường như vậy, trong lòng liền cảm giác được có chuyện gì không đúng, vì thế, liền hỏi kĩ càng.

A Canh ca vốn là không dám thở mạnh, đối mặt với những câu hỏi của phương trượng Huyền Thanh như vậy, cuối cùng vẫn lộ chân tướng. Phương trượng Huyền Thanh sau khi biết chân tướng sự việc, giận dữ, dựa theo quy định của chùa nhốt A Căn ca vào “ thập bát đồng nhân trận”, rồi sau đó nhanh chóng trở về phòng tự tay viết một bức thư giao cho một gã đệ tử tín nhiệm xuống núi, thúc giục A Căn ca trở về.

Sáng sớm, Phó Chính liền gọi Phó Vân Ngọc đến, dặn dò gần đây Phó phủ xuất hiện nhiều chuyện ngoài ý muốn, cho nên phân phó sắp tới không thể ra cửa, sau đó liền vội vàng đi đến cửa hàng muối, thời điểm xuất môn, trên nét mặt già nua xuất hiện vẻ ngưng trọng khác thường. Nàng liền nghĩ đến chuyện đầu độc giếng nước đêm hôm trước, trong lòng vẫn còn sợ hãi, kêu vương quản gia đến hỏi tình hình gần đây trong nhà. Nhưng mà, ông ta trì trệ không dám nhiều lời, chỉ nói chuyện buôn bán trong nhà hai ngày nay có vấn đề xảy ra, rồi cũng vội vã đi ra ngoài cửa hàng.

“Ánh nắng, tỏa ánh sáng vàng, gà trống cất ba tiếng gáy. Những bông hoa đã tỉnh, chim chóc bận rộn mặc quần áo.”

“Ban đầu là anh muốn xa nhau liền xa nhau, hiện tại lại muốn dùng tình yêu để dỗ dành em trở về, tình yêu không phải anh muốn bán muốn mua là có thể bán, vì vậy để cho em phá vỡ đi, để cho em hiểu được, buông tay đi người yêu.”

Mùi hương hoa, gió nhẹ quạt vào mặt, Phó Vân Ngọc ở trong sân lớn tiếng hát mấy câu thú vị, sau đó hai tay chống nạnh, bắt đầu làm động tác thể dục. Kỳ thật, Mộ Dung Vân Đình đang nằm ở trên giường dưỡng thương, ngủ mơ màng màng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu rên thảm thiết của một nữ tử, lập tức liền bừng tỉnh, nghiêng đầu nghe, không thể nghe rõ ca từ, chỉ có thể dựa vào giọng hát này đánh giá, nữ tử đang hát này là không hiểu âm luật. Phàm là người biết một chút âm luật, cho dù là ngũ âm không được đầy đủ cũng không thể hát ra hiệu quả như vậy. Hắn rất muốn biết cô nương phát ra được loại thanh âm này hình dạng như thế nào, nhưng mà bất đắc dĩ không thể động dậy thân mình, đành phải thôi.

A Căn ca mặt không chút thay đổi chậm rãi đi tới, thấy Phó Vân Ngọc đang hai tay chống nạnh, một bộ dáng rối loạn thì lại cảm thấy có chút đáng yêu, khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười không thể nhận ra.

“A Căn ca ca! Sao huynh lại tới đây?” Phó Vân Ngọc nhìn thấy hắn, vừa mừng vừa sợ.

A Căn ca thu hồi cảm xúc, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như trước, hỏi: “A, vừa rồi nghe thấy có người hát, liền theo tiếng lại đây, là người hát?”

Ngạch... Phó Vân Ngọc có chút sửng sốt, trong lòng nghĩ rằng, chẳng lẽ giọng hát vừa rồi to quá mức? Dọa đến hắn? Vừa rồi rõ ràng thấy chung quanh không có người, nên mới dám mở to cổ họng của mình ra, làm sao có thể bị hắn nghe thấy? Trời ạ, A Căn ca khẳng định là chịu không nổi giọng hát kinh thiên động địa kia nên mới đến xem, đã biết giọng hát của mình ở thế kỷ hai mươi một xuất hiện một lần là bị phong sát một lần a. Nàng không lịch sự dùng tay lau mồ hôi, thật cẩn thận gật gật đầu.

“Rất êm tai.” A Căn ca nhẹ giọng nói, trên mặt nổi lên một chút đỏ ửng nhàn nhạt

Đinh! Một câu thờ ơ này, giống như từng trận thiên lôi, làm cho hồn phách Phó Vân Ngọc tách ra cả ngoài a! Từ trong bụng mẹ cho đến bây giờ, lần đầu có người nói nàng hát dễ nghe a! Thật sự là rất cảm động! Rất cảm động! Tuy rằng khẩu vị của tiểu hòa thượng này hơi nặng một chút, nhưng coi như là thật tình mắt! Trong lòng nàng kích động một trận, vội vàng giữa chặt A Căn ca đặt lên trên giường mỹ nhân (tên loại giường), một đôi mắt hạnh trông mong nhìn người ta, nói: “A Căn ca ca, huynh quả nhiên là tri âm của ta, ta cũng cảm thấy mình hát cực kỳ êm tai. Ngồi nghỉ ngơi đi, còn chưa khỏi hẳn, phơi nắng nhiều một chút cũng tốt.”

Dứt lời, liền vén quần áo chạy vào trong nhà bưng đĩa bánh ra, đặt ở trước mặt hắn, nhét vào trong tay hắn mấy miếng bánh, nhìn hắn ăn từng miếng một, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác thật thỏa mãn, chớp mắt một cái, lại cảm thấy nếu hai người cứ tiếp tục như vậy cũng thật tốt.

Trong viện im ắng, A Căn ca ăn một miếng bánh hoa quế, mùi vị thơm ngon vẫn đang quanh quẩn ở răng, không khí mới mẻ cùng với ánh nắng ấm áp làm cho hắn có chút mệt mỏi, đêm qua cũng vẫn nghĩ đến lời nói của Phó Vân Ngọc, không thể ngủ được, buồn ngủ dâng lên, mí mắt càng ngày càng nặng, rốt cục mở mắt rồi ngủ.

Phó Vân Ngọc nhìn mắt phượng của A Căn ca một chút một chút nhỏ đi, thẳng đến mí mắt khép lại, liền đứng sát lại mang theo ánh mắt thưởng thức đánh giá khuôn mặt tươi mát thoát tục kia một phen, liêu mang khắc chế dự vọng muốn hôn xuống, sau khi nuốt mấy miếng bánh ngọt, rốt cục cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Xem! Tất cả cũng đều là mây bay!

Một người đang rảnh rỗi không thú vị, ngẩng đầu thoáng nhìn qua bộ dạng cây tử đằng kia rất nhanh, liền thấy nhiều nhánh cây đã muốn chúi xuống dưới, ảnh hưởng đến việc đi lại bình thường. Vì thế, nàng kích động chạy vào trong phòng mang theo một cái ghế, vừa tìm Tiểu liên muốn mang kéo cắt đi mấy cây cỏ dại, dùng một tư thế thoạt nhìn rất nhẹ nhàng trèo lên cái ghế, cắt sửa những cành cây đang rũ xuống.

Chim nhỏ đang tíu tít ca hát, những con bướm ở thì nhảy múa ở chung quanh bụi hoa, trước mắt có hoa tươi, bên người có mỹ nhân, làm việc có gia đình, cuộc sống không thiếu tiền, có cha yêu thương, có thịt ăn, cuộc sống của tiểu sinh này thật quá có tư vị a, Phó Vân Ngọc đứng ở trên ghế rầm rì hát không rõ lời, tâm tình càng ngày càng tốt, cây kéo trong tay cũng càng lúc càng lớn, răng rắc ~ răng rắc ~ nhánh cây trên cây tử đằng càng ngày càng nhiều, gia tăng theo độ cao, việc cắt sửa cũng khó khăn theo. thân mình Phó Vân Ngọc vốn đang vững vàng, hai chân đứng thành hình chữ bát hiện tại liền biến thành nhón mũi chân, nghiêng thân mình đưa tay nhỏ bé ôm lấy những nhánh cây cao hơn.

“Tiểu thư, xong chưa? Cắt bỏ nữa, hoa này sắp trụi rồi.” Tiểu liên nhìn cây ban đầu còn rậm rạp mà bây giờ lại trở nên thưa thớt, lại nhìn thấy chân Phó Vân Ngọc đã giẫm sát ra viền cái ghế, nhưng nàng lại hồn nhiên không biết, liền hô to một tiếng, “Tiểu thư cẩn thận!”

Tiếng kêu của nàng, quả thực là làm cho Phó Vân Ngọc nhảy dựng, thân thể mềm mại run lên, dưới chân mất thăng bằng, giẫm vào trống không, cả người liền như vậy nghiêng thân thể từ trên ghế té xuống. Nhưng mà, càng làm cho Phó Vân Ngọc cảm thấy sợ hãi là, phía dưới nàng ngã xuống lại chính là chỗ là A Căn ca! Giờ phút này, hắn đang nhắm hai mắt để ngủ!

Trời ạ! Khuôn mặt này càng ngày càng gần, đầu óc của nàng rỗng rỗng, đơn giản mắt nhắm lại, trong lòng cũng hiểu rõ, đây là hai mạng người đấy a!

Bởi vì trọng lực khiến cho dòng khí dần dần mạnh lên, trong lúc ngủ mơ A Căn ca bỗng nhiên cảm thấy một luồng chân khí mãnh liệt đang đánh tới mình, bản năng mở hai mắt, một khuôn mặt nhanh chóng phóng đại ở trước mắt. Phạt chủ a! Trong lòng hắn chợt kinh hô! Chủ nhân của khuôn mặt này nặng nề đặt ở trên người mình. May mắn, hắn phản ứng nhanh chóng, di chuyển nội lực áp xuống tới thân thể kia, nếu không sợ là hai người sẽ bị thương nặng.

Thân mình nặng nề mà dừng ở trên người A Căn ca, ngoài dự đoán của Phó Vân Ngọc chính là, chiếc giường mỹ nhân kia lại có thể không chịu thua, vững sốt tiếp nhận thể trọng của hai người. Chỉ là, giống như có chút kỳ quái, trên môi giống như mềm mềm ấm nóng, ngoài ra một hơi thở nóng nóng lại đang phun trên mặt mình.

Ô? Phó Vân Ngọc chợt mở hai mắt, chỉ thấy, dưới mặt mình có một đôi vô mắt phượng đang mở to vô hạn đối diện với nàng, màu đen trong mắt kia rõ ràng là kính hách giống mình. Trời a! Chẳng lẽ chị đây cũng máu chó! Chị đây cũng ác tặc! Trong lòng nàng chợt run lên, ánh mắt hơi hơi liếc nhìn, quả nhiên không giống như mình đoán a! Mình lại từ trên trời giáng xuống, sau đó cường hôn hắn!

Bá ~ một chút, mặt cười đỏ bừng, Phó Vân Ngọc liền từ trên người A Căn ca nhảy xuống, xoay người đưa lưng về phía hắn, thở hổn hển, cảm xúc kích động dĩ nhiên là sóng lớn mênh mông.

Trên giường mỹ nhân A Căn ca vẫn đang duy trì bộ dáng ngây ra như phỗng, khuôn mặt tuấn tú trắng bệch, ánh mắt ngơ ngác chứng tỏ hắn chưa phục hồi tinh thần lại. Hương vị ngọt ngào của nữ tử vẫn đang quanh quẩn ở trên mũi, chuyện này, đây là tình huống gì? Hắn vuốt ve lồng ngực đang đau, nhìn bóng lưng pháp phồng kịch liệt trước mặt, bỗng nhiên hiểu ra được sự thật. Vì vậy, cả khuôn mặt trắng lập tức thay đổi, biến thành thịt heo kho tàu! Vừa rồi hắn cùng nàng hôn môi? A Căn ca hồi tưởng lại một màn kia, phút chốc nhảy dựng lên một chút, cái gì cũng chưa nói, bước chân dài chạy về phòng của mình.

Phó Vân Ngọc trong lòng cho dù hưng phấn nhưng vẫn là ngượng ngùng, trong đầu đang suy nghĩ trả lời hắn thế nào, chỉ thấy người yêu thương trước mắt vèo một cái, một bóng trắng thoắt qua, nhanh chóng giống như gió.

Trốn? Chạy?

Trong cửa hàng muối của Phó gia bên đường, bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều quan binh, chắn phía trước

phía sau cửa hàng muối, trong ngoài đều vây quanh kín mít. Phó chính vẻ mặt ưu sắc, đang nói chuyện cùng với một vị thoạt nhìn giống như người đầu lĩnh của quan binh.

“Quan gia, cửa hàng muối của phó gia chúng ta làm ăn tới nay, vẫn luôn giữ đúng luật pháp, thuế của triều đình cũng chưa bao giờ kéo dài, đối với dân chúng coi như là có chiếu cố thêm, nay ngài làm sao lại có thể nói cửa hàng muối của Phó gia chúng ta hoạt động phạm pháp ?” Phó Chính ăn nói hợp lý, giọng điệu thành khẩn.

Vị quan gia kia giả hoạt cười, nói: “Hừ, phó lão gia, cấp trên nói như vậy, chúng ta cũng chỉ là hạ nhân phải làm theo ý tứ cấp trên, ngài có phạm pháp hay không cũng do ngài tự biết mà nói.”

“Quan gia, trời đất chứng giám, ngài có thể hỏi hàng xóm láng giềng, Phó gia chúng ta từ trước đến giờ thanh bạch.” Phó Chính trong lúc gấp rút, lơ đãng đề cao âm lượng.

“Phó lão gia, thanh bạch hay không ta cũng không biết, ta cũng vậy dựa theo ý chỉ làm việc mà thôi, nhưng, ta có lẽ có thể cho người tạm thời dàn xếp một chút, chẳng qua...” Quan gia kia hí mắt, ngón tay nhéo nhéo.

Phó Chính ngầm hiểu, biết người nọ muốn tiền, đành phải cầm mấy tấm ngân phiếu, để vào trong tay hắn, miễn cưỡng cười vui nói: “Quan gia, vậy làm phiền , nếu là lần này phó gia ta bình an vô sự, chắc chắn sẽ có hậu báo.” Dứt lời, ông cúi đầu, vụng trộm thở dài, Phó gia của ông không có quyền, bây giờ gặp phải gian kế, cũng chỉ có thể làm như vậy .

“Được rồi, ta tạm thời niêm phong cửa hàng của ông lại, rồi hồi báo Tri phủ đại nhân.”

Quan viên này sau khi niêm phong cửa hàng lại liền vội vàng rời đi, chỉ để lại Phó Chính cùng với đám nhân công đang sốt ruột trước cửa hiệu. Hôm nay tai nạn hôm nay giống như là từ trên trời giáng xuống, không hề có chứng cứ, cũng làm cho Phó Chính đầy kinh nghiệm thương trường cũng bó tay không có biện pháp.

22. Chương 22: Tiểu Thư Đau Thương

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Ngày xưa làm ăn tốt phải xếp hàng đến mấy dặm để tính tiền mà giờ phút này cửa “Giang Nam muối thương” đang gắt gao đóng lại, trên cửa được dán hai miếng giấy niêm phong. Tin tức này giống như là một cái nôi bị nổ tung, hàng xóm láng giềng truyền tai nhau, mọi người đều lại đây xem. Đại đa số mọi người đều tin tưởng rằng, “Giang Nam muối thương” là bị oan uổng, Phó gia này luôn cứu giúp quê nhà, mỗi khi gặp được nạn châu chấu khô hạn đều đã mở kho cứu tế, ngày thường đối đãi với mọi người cũng cực kì khoan dung , giá muối nhà bọn họ bao giờ cũng duy trì ở mức thấp nhất thành Tiên nhạc. Cũng có số ít người cho rằng, không có lửa làm sao có khói, quan phủ này cũng không thể không có cơ sở mà bịa đặt chuyện, cho dù Phó gia không có tham gia hoạt động phạm pháp nào, thì tuyệt đối cũng không khá hơn chút nào..

Phó Chính vẻ mặt u sầu ngồi ở trước cửa hàng, báo cho Túng quản sự truyền tin tới các phân hiệu (chi nhánh) làm tốt biện pháp phòng bị, mặt khác vội vàng cùng các cường quỳ công nhân trong cửa hàng thương lượng biện pháp.

Đang êm đẹp thế nhưng lại chọc tới quan phủ, ông thật có chút không thể giải thích được, sau khi cùng Túng Nhân thương lượng, vẫn là không thể nghĩ ra được. Cho nên, phân phó bọn họ đi về trước, cùng Vương quản gia quay về trong phủ. Dọc theo đường đi, ông luôn nghĩ tới chuyện này có khả năng quan hệ tới chuyện gì, xem gần đây có đắc tội với người nào hay không. Suy đi tính lại, chỉ có Giang gia ở Bồ thập thành, gần đây nhiều lần gây sự cùng với nhà bọn họ. Nay cửa hàng bị đóng cửa, tuy rằng trong thời gian

ngắn cũng sẽ ảnh hưởng không lớn, nhưng nếu lâu dài mà nói, thì sẽ rất quan trọng. Kế sách hiện nay, chỉ có thể lên quý phủ tìm Tri phủ đại nhân thăm dò tin tức, xem có biện pháp gì hay không.

Phó Vân Ngọc còn đắm chìm trong nụ hôn nhẹ nhàng kia, suy đi nghĩ lại, trong lòng lại hồi hận a, lúc trước sao mình lại nhảy ra? Thật vất vả mới ăn đậu hũ được một lần, hẳn là phải tiếp tục, hôn hẳn đến đầu vầng mắt hoa, xuân tâm nảy mầm, sau đó nhân cơ hội đem hẳn ăn luôn. Nhìn tịch dương dần dần hiện lên bức tường phía tây, nghĩ đến mình mấy ngày nay đều chủ động mà đối với A Căn ca ở bên kia đường như không có tác dụng gì, trong lòng không khỏi có chút mất mát. Không phải nói nữ truy nam cách một lớp vải mỏng sao? Như thế nào mà đầu gối này một chút cũng không thông suốt đây? Rõ ràng hai người đều thích lẫn nhau, nhưng hẳn, cứ thản nhiên như vậy đối với mình, một chút biến hóa cũng không có.

Đang suy nghĩ, lại thấy Phó chính vội vàng trở về, Phó Vân Ngọc nhìn sắc mặt đen của ông, biểu tình ngưng trọng khác thường, ngay cả Vương quản gia cũng là dăm chiêu ủ rột, liền đi lên, hỏi: “Phụ thân, làm sao vậy hôm nay cửa hàng làm ăn không tốt?”

Nhìn nữ nhi nhu thuận, Phó chính tâm đang lo lắng bỗng nhẹ đi một chút, trong mắt chứa đầy hiền lành, nói: “Không có việc gì đâu, Ngọc nhi có đi xem qua Vân Đình?”

“Không có, nhưng hôm nay con cùng A Căn ca ở một chỗ, ah, phụ thân, sắp tới giờ ăn, con sẽ đi xem Vân đình ca ca!”

Tây sương phòng hai gian khách phòng tốt nhất, A Căn ca cùng A Canh ca, phòng hai người cách nhau một cái sân. Mộ Dung Vân Đình bởi vì chân bị thương, không thể chạm đất, đã một ngày một đêm không có ra ngoài, đang ở trong phòng rảnh rỗi đến phát sợ. Hắn nghĩ đến đêm qua vẻ mặt lo lắng của Phó Vân Ngọc khi nhìn thấy vết thương của mình, trong lòng ấm áp, suy nghĩ giống như hương hoa đào trong gió, bay tới chỗ rất xa.

Từ sau lần trộm hãn huyết bảo mã đó, Mộ Dung lão gia quản giáo hắn càng thêm nghiêm khắc, nhốt hẳn trong nhà, suốt ngày tập võ thuật và văn thư. Tuy rằng hắn mỗi ngày đều rất nhiều việc, tuy rằng những năm gần đây bên cạnh có rất nhiều cô gái ưu tú, mẫu thân cũng vì hắn mà nhắc đến hôn sự rất nhiều lần, nhưng mà, trong lòng hắn thủy chung đã bị cô bé với khuôn mặt tròn tròn với búi tóc hai bên kia giữ chặt lấy, nắm chặt như vậy, ngay cả chính hắn đều cảm thấy buồn cười, nhưng mà cô bé dưới tàng cây anh đào rực rỡ như vậy cứ như thế ở trong đầu hắn, thâm căn cố đế (ăn sâu bén rễ). Trước đó vài ngày, trong phủ nhận được thư của Phó Chính, nói là nữ nhi của ông muốn luận võ chọn rể, hy vọng hắn đi. Thời điểm nghe được tin tức này, hắn lại kích động dị thường, giống như thiếu niên tư xuân mỗi ngày chờ ngày ấy đến.

Mộ Dung Vân Đình thừa nhận, ngày đó ở trên lôi đài lúc nhìn thấy nàng, mình quả thật là bị chấn kinh rồi. Nhiều năm không gặp, cô gái đáng yêu kia đã trở mã khuynh quốc khuynh thành như vậy, tim hắn đập điên cuồng, có chút không thể tự chủ. Thẳng đến khi nàng nói không nhớ mình, thì trái tim kia của hắn giống như bị rơi xuống đáy cốc, loại mất mát này, thật là trước đây chưa từng có.

“Vân đình Ca Ca, huynh đang ngủ sao?”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói quen thuộc, lập tức kéo hắn từ trong hồi ức lại, liền đáp: “Không có đâu, muội tự đẩy cửa vào đi.” Trong lòng hiện lên cảm giác sung sướng.

Phó Vân Ngọc nhanh nhẹn cười nói, một đôi mắt hạnh nhẹ nhàng trong suốt, mặc váy lụa trắng đi đến chỗ hắn, “Vân đình ca ca, sắp đến cơm chiều, huynh muốn ăn cái gì, để Ngọc nhi đưa tới cho huynh.”

Đôi má lúm đồng tiền xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn, làm cho Mộ Dung Vân Đình có chút hoảng thần, liền đáp: “Cái gì cũng được, Ngọc nhi đưa tới ta đều thích ăn.”

Trong phòng không khí ái muội, làm cho Phó Vân Ngọc ý thức được, tình cảm của người này đối với mình không có đơn giản như vậy a, lời này nghe qua lại giống như là đang thổ lộ a? Trong lòng nàng liền suy nghĩ lung tung, nhìn đến vải trắng được quấn ở chân hắn, lại hỏi: “Vết thương trên đùi đã đỡ hơn chưa? Còn đau không? Cố đại phu trị liệu vết thương là khá lành nghề.”

“Ừm, không đau, Ngọc nhi...” Mộ Dung Vân Đình nhìn đôi mắt như nước của nàng, muốn nói lại thôi.

“A... Vân đình ca ca, ta đi trước ăn cơm, một lát nữa sẽ đưa đến đây cho huynh!” Nàng rút cục vẫn chịu không nổi ánh mắt sáng quắc của hắn, liền trốn thoát.

Chẳng qua là, vì sao hiện tại đi đến trước phòng A Căn ca, lại có một tia chột dạ chứ? Rốt cuộc, có muốn vào xem hán một chút hay không? Phó Vân Ngọc đứng ở A Căn ca ngoài cửa phòng, do dự. Cũng không biết hán hiện tại thế nào, có thể hay không sinh chính mình khí, dù sao mặc kệ là ai bị một cái từ trên trời giáng xuống nhân cướp đi chính mình nộ hôn đầu tiên, đều là chuyện không quá đẹp

Nhưng mà, sự tình thường đều vào thời điểm người ta không hề chuẩn bị mà xảy ra. Ngay tại lúc Phó Vân Ngọc ngẩn ngơ ở cửa phòng, kéo kẹt một tiếng, cửa kia mở ra, A Căn ca đang cúi đầu đi ra, thiếu chút nữa đụng vào nàng.

A Căn ca kinh ngạc nhìn nàng, vẻ mặt kia hiển nhiên là có chút bị dọa đến. Hán nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của Phó Vân Ngọc, thậm chí có chút luống cuống, không biết nói cái gì cho phải.

“A Căn ca ca, huynh không sao chứ?” Rốt cuộc vẫn là Phó Vân Ngọc mở miệng trước, mặc dù có chút xấu hổ, nhưng mà, mỗi lần nhìn thấy hán, nàng đều nhịn không được muốn gần gũi, “Chuyện lúc trước, ta, ta không phải cố ý, ta cũng không biết làm sao có thể từ trên ghế ngã xuống ...”

“Ta sẽ phụ trách đối với cô.” A Căn ca cắt đứt lời của nàng, nhẹ nhàng nói một câu, trên mặt lại hơi hơi đỏ lên.

Lúc này, Phó Vân Ngọc ngây ra như phỗng, nàng như thế nào cũng không thể tin vào lỗ tai mình, hung hăng nhéo một cái, đau đến mức nước mắt sắp chảy ra, nàng rốt cục cũng tin tưởng, chuyện này không phải đang nằm mơ. Nhưng mà, cùng với phản ứng trước đây của hán khác nhau nhiều lắm a, Phó Vân Ngọc nhịn không được lại hỏi: “Huynh nói là thật sao?”

“Ừm.”

Vẫn là giọng nói không chút để ý, nhưng mà, nghe vào trong tai Phó Vân Ngọc, thì so với bất kỳ âm nhạc nào đều tuyệt vời hơn. Lúc này, người ngượng đỏ lại là nàng, vẻ mặt Phó Vân Ngọc đỏ bừng, trái tim nhỏ phốc phốc nhảy lên, giống như bay lên đám mây, hạnh phúc bay lên.

Hòa thượng A Căn nghĩ đến nộ hôn kinh thế hãi tục trước đó, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy vui mừng, nhưng mà, lại nghĩ tới mấy ngày nay đều không nhìn thấy nàng, có lẽ mấy ngày nữa nàng lại cùng nam nhân khác làm động tác thân mật như vậy, một ít yêu thích thoáng cái lại bị chua xót thay thế. Hán nhìn thoáng qua bộ dạng then thùng của Phó Vân Ngọc, tiếp tục nói: “Phó tiểu thư, cô yên tâm, ta sẽ giúp cô đến khi tìm được lang quân như ý mới rời đi, nếu mà không tìm thấy người nguyện ý lấy cô, bản tăng đành phải lấy cái chết tạ tội.”

Nghe nói như thế, vốn đang vui vẻ mà rối tinh rối mù thân thể Phó Vân Ngọc chấn động, giống như sấm sét giữa trời, làm cho nàng chấn động tại chỗ.

“Huynh không phải nói muốn phụ trách sao? Vậy lời của huynh vừa rồi là có ý gì?” Nàng quả thực không thể tin được vào lỗ tai mình.

A Căn ca nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói: “Bản tăng mới vừa khinh bạc Phó tiểu thư, Phó tiểu thư nếu lo lắng truyền đi ra ngoài, sẽ không có người nguyện ý lấy cô, bản tăng nguyện ý giúp phó tiểu thư tìm được lang quân như ý, nếu không, bản tăng đành phải lấy cái chết tạ tội.”

“Huynh không phải muốn kết hôn với ta?”

A Căn ca cúi đầu, không dám nhìn vào mắt của nàng, tuy rằng trong lòng khổ sở vạn phần, nhưng vẫn thản nhiên nói: “Bản tăng là đệ tử Thiếu Lâm, không thể cưới vợ.”

Câu nói này giống như không có việc gì không nặng không ngứa truyền vào trong lỗ tai Phó Vân Ngọc, lại nặng nề mà đập ở trong lòng nàng, nhìn A Căn ca cúi đầu, nàng bỗng nhiên cái gì cũng hiểu, nói lâu như vậy, cố gắng lâu như vậy, hán vẫn là không muốn nhìn thẳng vào tình cảm của mình, không muốn tiếp nhận mình. Nghĩ đi nghĩ lại, lồng ngực của nàng đau đến đòi mạng, cảm giác mất mát dần dần trải rộng toàn thân, cái mũi ê ẩm, có chút thấm qua.

Chẳng lẽ đều do mình tự mình đa tình sao? Làm thế nào hán cũng đều quyết chí mình là hòa thượng Thiếu Lâm. Phó Vân Ngọc nhìn sườn khuôn mặt kia, bỗng nhiên cảm thấy mình ngu ngốc đáng thương, lần đầu tiên gặp mặt lại bị vẻ bề ngoài tuấn kiệt của hán mê hoặc, thời điểm vừa mới bắt đầu theo đuổi hán, vốn

tưởng rằng mình chỉ là chơi đùa một chút, nhưng mà, hiện tại lại hăm sâu vào, muốn kéo cũng không rút ra được. Nhưng mà hẳn, cho dù là thích mình, vẫn có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Hóa ra, người tình thương thấp không phải hẳn, mà là chính mình.

Hồi lâu, Phó Vân Ngọc rưng rưng xoay người, cắn răng, nghẹn ngào nói: “Không nhọc lo lắng, trong lòng vô tâm, phải phụ trách, thì cũng là ta chịu trách nhiệm với huynh.” Nói xong, nâng váy bước nhanh rời đi.

Sắc trời tối dần, A Căn ca đứng ở ngoài cửa phòng, nhìn Phó Vân Ngọc rời đi, ánh mắt ưu thương, tâm gắt gao kéo chặt. Nụ hôn nặng nề kia, ở trong đầu đuổi không đi, xúc cảm như vậy vừa quen thuộc vừa giống như xa lạ. Mấy ngày qua, nhìn nàng ở trước mặt mình đối tới đối lui, tuy rằng không biết nên đối mặt với nàng như thế nào, nhưng mà nhìn thấy nàng, trong lòng còn có một loại trước vui mừng trước nay chưa từng có. Nhưng mà hiện tại, trong lòng mình giống như bị đào rỗng, vắng vẻ đáng sợ.

Hóa ra, tình kiếp lại khổ sở như thế, trách không được trước khi xuống núi sư phụ đã ngàn dò vạ dặn bảo ta không nên chạm vào. Hắn khoanh tay đứng lại, cười khổ, hốc mắt ẩm ướt, nặng nề thở dài một hơi, trở lại trong phòng.

23. Chương 23: Ngày Phá Vân Ra

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Vào đêm này, gió thổi phát phơ, ánh trăng lác long cùng sương bạc, Phó phủ tuy rằng một đêm yên tĩnh, nhưng mà mấy người kia đều là một đêm không ngủ, đều có tâm sự.

Trời còn chưa sáng hẳn, Phó Chính đã kêu Vương quản gia cầm ngân phiếu đã chuẩn bị tốt hôm qua, vội vàng ra cửa. Một đêm này đối với ông mà nói cực kỳ dài mà gian nan, tồn vong sau này của Phó gia, có lẽ chỉ nhìn vào hành động của ông hôm nay, ông có thể thuận lợi trở về, tất nhiên là vạn hạnh trong bất hạnh (may mắn trong bất hạnh), nếu ngoài ý muốn... Ông đã sớm phân phó tốt cho Vương quản gia cùng với hộ viện, an bài thích đáng nơi đi của người trong phủ.

Gà trống kêu to một tiếng, ánh mặt trời rốt cục cũng lộ ra vòng tròn lớn đỏ rực. A vương ở cửa bỗng nhiên kêu không ngừng, chỉ chốc lát, gia đình đã tới gõ cửa phòng Phó Vân Ngọc, nói là lão gia sáng sớm đã ra ngoài, lúc này Mộ Dung gia ở Đô thành phái người tới đón Mộ Dung Vân Đình trở về.

Phó Vân Ngọc rửa mặt chải đầu một chút, đi đi ra tiền sảnh, lại sai Tiểu Liên đến Tây sương phòng gọi Mộ Dung Vân Đình rời giường.

Người đến là quản gia trong phủ Mộ Dung, đương sự ở trong phủ đã hơn hai mươi năm, nhìn Mộ Dung Vân Đình lớn lên, đối với thiếu gia có hiểu biết này tất nhiên là yêu thương có thừa, lần này nghe nói hẳn bị thương, khuôn mặt già nua lập tức suy sụp xuống. Cho đến khi nhìn thấy Mộ Dung Vân Đình được người nâng ra, liền đi lên hỏi, biết được tình huống không nghiêm trọng, mới khôi phục nụ cười hiền lành trước kia.

“Mấy ngày nay đa tạ Phó lão gia cùng Phó tiểu thư đã chiếu cố công tử nhà chúng ta, trong phủ nhà chúng ta có khách quý đến, cho nên mời công tử trở về một chút. Về phần kết quả luận võ kén rể này, Sau khi quyết định, mong rằng cô nương báo cho biết.” Quản gia kia đối nhân xử thế đều có lễ, nhìn ra được, gia giáo ở Mộ Dung phủ quả thật rất nghiêm.

Phó Vân Ngọc mỉm cười gật gật đầu, cũng cực có lễ phép nói: “Khiến cho Vân Đình ca ca bị thương, Phó gia chúng ta trên dưới đều rất áy náy, chờ gia phụ rồi rảnh, phải đi đến để bồi tội.”

Mộ Dung Vân Đình buổi sáng vừa tỉnh đã được báo cho biết chuyện này, dù lưu luyến, nhưng mà phụ thân phái người đến đây, đành phải bắt đắc dĩ, thấy bộ dáng Phó Vân Ngọc có tri thức hiểu lễ nghĩa, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, trở về nhà phải khiến phụ thân nhắc tới chuyện cầu thân.

Phó Vân Ngọc để hạ nhân thay Mộ Dung Vân Đình sắp xếp một ít hành lý, đặt cả thuốc ở trong túi hành lý, dặn dò quản gia kia phải chú ý tới chuyện này, mới đưa bọn họ xuất môn. Nàng vẫn đỡ Mộ Dung Vân Đình đi tới cửa, đưa mắt nhìn bọn họ lên xe ngựa. Bỗng nhiên, rèm xe ngựa kia bị một đôi tay xốc lên.

“Ngọc nhi, ” Mộ Dung Vân Đình vẻ mặt không bỏ, con mắt anh tuần chứa đầy ẩn tình, “Ngọc nhi, yên tâm, không lâu nữa chúng ta sẽ gặp lại.”

“Dạ.” Nàng nhu thuận lên tiếng trả lời, bỗng nhiên nghĩ đến ánh mắt đậm bạc của A Căn ca ngày hôm qua, trong lòng cảm thấy khổ sở.

Gió nhẹ phơ phất, ánh mặt trời bắn ra bốn phía, ánh mắt nàng có chút ngơ ngác khiến Mộ Dung Vân Đình xem ở trong mắt, khiêu khích thương tiếc trong lòng. Vì thế, dưới sự giúp đỡ của quản gia, xuống xe ngựa, đi đến trước mặt nàng, cười một cái, ôn nhu nói: “Ngọc nhi, có thể cho ta ôm một cái hay không?”

Còn chưa kịp phản ứng, Phó Vân Ngọc đã rơi vào trong một cái ôm ấm áp, trên người hân tản ra mùi hương nhàn nhạt, làm cho khổ sở trong lòng nàng càng nặng hơn. Nếu, A Căn ca cũng có thể như vậy ôm nàng vào trong ngực thì tốt hơn bao nhiêu.

“Ngọc nhi, cảm ơn, muội phải ở nhà chờ ta.” Mộ Dung Vân Đình ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói.

Tỏ tình lớn mật mà lại ôn nhu như vậy, khiến Phó Vân Ngọc có chút thất thần, nàng nhìn Mộ Dung Vân Đình nhảy lên xe ngựa, chớp mũi đau xót, cố nén nước mắt phát phát tay với hắn, xoay người trở lại trong phòng.

Ăn qua cơm trưa, Phó Vân Ngọc một mình ngồi ở trong vườn, nhìn đàn cá đang tranh giành thức ăn trong hồ, không yên lòng. Tiểu Liên lúc này nghe lời dặn dò của nàng ở trog bếp sắc thuốc, bọn gia đình cũng bận rộn các việc khác, phụ thân giữa trưa cũng không có trở về ăn cơm, nàng cùng A Căn ca hôm nay cũng không gặp mặt, ánh nắng chói mắt chiếu lên đỉnh đầu, trong lòng nàng không khỏi có chút phiền chán. Nghĩ đến vẻ mặt khác thường của phụ thân hôm qua, trong lòng nàng có một cảm giác lo lắng không hiểu, không biết sao, luôn luôn một loại dự cảm không tốt.

Loại dự cảm này vẫn tiếp diễn cho đến thời điểm ăn cơm chiều, một tiểu hòa thượng còn chưa hết ngày thơ ột nhiên đến thăm, nhìn trang phục quen mắt kia khiến cho Phó Vân Ngọc bỗng nhiên nghĩ đến A Căn ca, hồi qua một chút, quả nhiên, là tới tìm A Căn ca. Nàng vốn định kêu người mang tiểu hòa thượng đi đến Tây sương phòng, nhưng mà, nổi nhớ đối với A Căn ca lại giống như con kiến đang bò trong lòng nàng, làm cả trái tim mình đều ngứa, không khỏi tự mình dẫn hắn đi.

Cảm giác rối loạn trong lòng khi nhìn thấy hắn một khắc kia bị chấn kinh, hai mắt hắn tràn đầy tơ máu, mặt mũi tái xám, hai mắt thâm quầng thoát nhìn hắn, dường như là một đêm không ngủ, Phó Vân Ngọc nhìn vẻ mặt hắn mệt mỏi, trong lòng đau nhói. Thời điểm A Căn ca nhìn thấy tiểu hòa thượng kia, trong mắt đậm mạc như nước bỗng nhiên có một tia sáng rọi, mở miệng nói: “Tiểu sư đệ, sao đệ lại tới đây?” Trong giọng nói không che dấu được sự vui mừng

“Sư phụ bảo đệ mang phong thư này giao cho huynh. Còn có, người mong huynh sớm về chùa.”

Trong đôi mắt của A Căn ca hiện lên tia do dự làm cho người ta khó phát hiện, tiếp nhận thư, bỗng nhiên nhìn Phó Vân Ngọc một cái, mở ra xem. Càng xem, khuôn mặt tuần mỹ nhẵn càng chặt, đến cuối cùng, sắc mặt lại trở nên trắng xanh, lúc đem thư trả lại trong phong thư, đầu ngón tay hơi hơi phát run. Hắn trầm mặc một hồi, mở miệng nói: “Sư huynh như thế nào?”

“Đại sư huynh huynh ấy... Lại bị sư phụ nhốt vào trong “thập bát đồng nhân trận”.”

Giọng nói non nớt của Tiểu hòa thượng làm cho biểu tình nghiêm nghị của A Căn ca cứng đờ, ánh mắt hắn phức tạp nhìn Phó Vân Ngọc một cái, nói: “Chúng ta nhanh chóng trở về thôi.”

Phó Vân Ngọc đứng ở một bên, tất cả động tác này của hắn đều nhìn ở trong mắt, nhất cái nhìn kia, cái nhìn làm cho trong lòng nàng vừa đắng lại chát, nghe nói hắn phải đi, nóng nảy, không chút nghĩ ngợi liền giữ chặt tay áo của hắn, nói: “A Căn ca ca, huynh không phải nói sẽ phụ trách với Ngọc nhi sao? Như thế nào lại nhanh đối ý như vậy?”

Trong phòng bỗng nhiên im lặng xuống, chỉ còn lại tiếng hít thở của ba người tằn suất không đồng nhất

“Phó tiểu thư, chuyện này, A Căn tuyệt đối sẽ không quên, chẳng qua là hiện tại ta phải về trong chùa.” A Căn ca không đành lòng nhìn đôi mắt phiếm lệ của nàng, ánh mắt quay đi chỗ khác, cố gắng nói xong.

Phó Vân Ngọc nhìn vẻ mặt tái nhợt của hắn, nhưng không thấy gợn sóng trong mắt hắn, ngực rầu rĩ, trong lòng vừa đau đớn vừa sợ hãi, không biết nên giữ lại như thế nào, ngơ ngác nhìn hắn thu thập hành lý, ra cửa phòng. Chẳng qua là, thời điểm đi qua bên người nàng, Phó Vân Ngọc rõ ràng cảm giác được A Căn ca chần chờ một chút, sau đó gương mặt thật sâu nhìn mình một cái, có lẽ là nàng ảo giác, trong đôi mắt kia lại có sương mù mờ mịt.

Vừa lúc đó, Vương quản gia bỗng nhiên chạy vào, quần áo chật vật, vẻ mặt hoảng sợ, trên mặt ông tóc hoa râm rơi xuống tán loạn. Ông hoang mang rối loạn chạy đến trước mặt Phó Vân Ngọc, thở hổn hển, đứt quãng nói: “Tiểu thư, không, không tốt, lão gia, lão gia...”

Phó Vân Ngọc thấy vẻ mặt khác thường của ông ta, sự cảm bất an trong lòng bỗng nhiên mãnh liệt, liền lớn tiếng hỏi: “Cha ta cha làm sao vậy?”

“Lão gia, lão gia, bị Tri phủ đại nhân bắt đi ! Nói, nói là ba ngày sau sẽ chém. Đầu!”

Lời này, làm cho A Căn ca đang đi tới sân cửa lập tức dừng bước, túi đồ vác trên thân mình run rẩy, không có người thấy giờ phút này thần sắc biến hóa trong mắt hắn.

“Cái gì!” Tin dữ bất thành linh làm cho Phó Vân Ngọc vốn đang thương tâm lập tức giống như sét đánh ngang tai, nghĩ đến phụ thân nhà mình giờ phút này lại ở trong lao, đau lòng muốn chết, hai hàng lệ rào một cái đã chảy xuống, “Phụ thân phạm vào chuyện gì? Làm sao có thể bị bắt đi ?”

Vương quản gia lau mồ hôi đang chảy khắp nơi, nói: “Lão gia luôn luôn tuân thủ pháp luật, sao có thể phạm tội, chuyện này, là do Tri phủ đại nhân liên hợp với Giang gia đến hãm hại Phó gia chúng ta.”

“Không được, ta muốn đến xem phụ thân một chút!” Không đợi ông ta nói xong, Phó Vân Ngọc liền nâng váy xông ra ngoài, không ngờ lại bị A Căn ca ở cửa ngăn lại.

“Cô muốn làm gì? Người ta là quan phủ, cô muốn đi chịu chết sao?” A Căn ca dùng sức túm nàng lại, đè thấp thanh âm nói.

“Cha ta ở đó, ta không thể nhìn ông chịu chết.” nước mắt của nàng điên cuồng chạy xuống, liều mạng muốn giãy tay hắn ra, “Huynh buông, buông.” Giờ phút này, chính nàng cũng không biết trong lòng vì sao lại đau như vậy, rõ ràng không phải cha ruột của mình, nhưng mà, nghe được tin ông sắp bị chém đầu, vẫn không cần quan tâm nhiều, muốn đi cứu ông.

“Huynh buông, ta không cần huynh lo!”

“Ồ nháo! Lúc này ta bắt kẻ cô, hay người nào quản cô!” A Căn ca dùng một chút lực, gắt gao ôm Phó Vân Ngọc vào trong ngực, cánh tay siết chặt lấy thân thể của nàng, không cho nàng động chút này. Tiểu hòa thượng bên cạnh cùng Vương quản gia dĩ nhiên nhìn đến ngây người.

“Cô đi cũng không giải quyết được chuyện gì, chỉ có chịu chết.” Giọng nói của A Căn ca tràn ngập đau lòng, đem Phó Vân Ngọc trong lòng phát run ôm càng chặt hơn.

Cái ôm ấm áp này, cùng với mùi hương nhàn nhạt của nam tử, và giọng nói ôn nhu, giống như một loại ma lực, làm cho cảm xúc tan vỡ vừa rồi của Phó Vân Ngọc thoáng dịu đi một chút, nàng khóc giống như một đứa trẻ lú lẫn cuồng, hỏi hắn: “Vậy nên làm cái gì bây giờ? Sửa làm sao bây giờ?”

A Căn ca giật mình, hỏi Vương quản gia bên người: “Phó lão gia lúc đi có lưu lại cái gì không?” Vương quản gia vỗ đầu, bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Đáng chết, ta thiếu chút nữa quên, lão gia nói, trong kho phòng đã chuẩn bị tốt bạc phân phát cho hạ nhân, để cho họ nhanh chóng rời đi, sau đó kêu ta mang theo tiểu thư đi đến Đô thành nương nhờ vào Mộ Dung gia.”

“Được, cứ dựa theo lời của Phó lão gia mà làm, Vương quản gia, ông nhanh chóng đi sắp xếp, phải nhanh lên!” A Căn ca vừa bình tĩnh ứng phó, vừa vỗ nhẹ phía sau lưng của Phó Vân Ngọc, làm cho nàng trấn định lại.

“Sư đệ, đệ đi về trước nói cho sư phụ, ta sợ rằng phải về muộn một chút” Hấn quay đầu nói với tiểu hòa thượng về mặt đang giặt mình.

Tiểu hòa thượng rất cục cựa cũng tỉnh lại, nhíu mi nói: “Nhưng mà, sư huynh, lúc đệ đi, sư phụ phân phó, rất muốn cùng với huynh, nhanh chóng trở về.”

“Hiện tại tình huống như vậy, chỉ sợ là phải làm cho sư phụ thất vọng rồi.” A Căn ca dừng một chút, bỗng nhiên nói, trong giọng nói lại có hơi thở hiên ngang lẫm liệt

“Nhưng mà sư huynh, tình cảnh lúc sư phụ giao thư này cho đệ, luôn mãi dặn ,người, người giống như rất tức giận.”

“A Duẫn, đệ hãy nhanh chóng trở về.” A Căn ca gọi pháp danh của tiểu hòa thượng kia, giọng điệu có chút nghiêm túc, “Tình huống của ta bên này, đệ không nên nói cho sư đệ, đệ coi như chưa nhìn thấy, khi nào ta trở về thì sẽ nhận tội với sư phụ.”

Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của sư huynh, tiểu hòa thượng do dự, lại nghĩ đến vị sư huynh này ngày thường được sư phụ vô cùng thương yêu, liền cũng không kiên trì nữa, trong lòng lại suy đoán về tin tức kia, vội vàng ra cửa.

24. Chương 24: Nhà Tan Tình Thâm

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Vương quản gia vội vàng gọi đám người hầu lại đây, tụ tập ở phía trước sảnh, đơn giản nói một chút chuyện xảy ra, chia cho bọn họ một ít bạc, rồi cho mọi người nghỉ việc. Xem chừng người của quan phủ sắp tới đây kiểm kê tài sản và niêm phong, ông ngăn nước mắt đi Yên Ba uyển tìm tiểu thư, tình huống bây giờ đã không thể trì hoãn, nếu không tất cả mọi người đều trốn không thoát.

Tiểu Liên thu thập một chút đồ đáng giá cùng với quần áo tắm rửa, chờ ở trong khuê phòng của tiểu thư. A Căn ca nhìn Phó Vân Ngọc khóc đến rồi tỉnh rồi mù, trong lòng rối loạn, trùng hợp Vương quản gia vội vã chạy tiến vào.

“Tiểu thư, chúng ta nhanh chóng rời đi, nếu không đi, người của quan phủ sẽ đến đây, đến lúc đó tất cả đều bị nguy hiểm.”

Phó Vân Ngọc rung rung, cố chấp nói: “Ta muốn ở chỗ này chờ phụ thân trở về.”

“Tiểu thư, đi nhanh đi, người Giang gia cũng muốn chạy đến!” Vương quản gia gấp đến độ toát hết mồ hôi, trong lòng nghĩ đến lời dặn dò buổi sáng của Phó chính .

“Vân Ngọc,” Tiểu hòa thượng A Căn rốt cục cũng mở miệng , “Chúng ta rời đi trước, rồi lại nghĩ biện pháp cứu Phó lão gia, nếu như ngay cả chúng ta cũng bị bắt, thì Phó lão gia là chết không thể nghi ngờ !” Hấn bình tĩnh như cũ, nói những lời có lý. Nhưng mà dưới tình huống khẩn cấp trước mắt, hấn cũng bất chấp cái gì tự quy lễ tiết (lễ tiết của chùa), kéo tay Phó Vân Ngọc bước đi.

Trên cánh tay truyền đến cảm giác ấm áp, cách quần áo, Phó Vân Ngọc vẫn cảm giác được sự ấm áp này thấm thẳng vào đáy lòng. Nàng nhìn hấn một cái, trong lòng có loại cảm động không hiểu, có hấn ở đây, thật tốt.

Vừa lúc đó, ngoài cửa lớn truyền đến tiếng ra sức đập cửa, làm cho bốn người ở đây đều khản trương lên.

“Không tốt, quan binh đến đây, chúng ta đi cửa sau.” Vẫn là Vương quản gia quyết định thật nhanh, dẫn bọn họ chạy đi hướng cửa sau.

Tình huống nguy hiểm vô cùng, bốn người bọn họ chân trước vừa bước ra cửa sau của Phó phủ, thì cửa trước đã bị đập mở ra, một đoàn quan binh đồng loạt đi vào, đi đầu là Giang gia thiếu gia kia, trừ bỏ cướp đoạt tài vật ở bên ngoài, thì rối rít tìm kiếm tung tích đám người Phó Vân Ngọc. Bởi vì theo lời Giang thiếu gia nói, phàm là bắt được tiểu thư Phó gia, trọng thưởng một trăm lượng bạc. Nhưng sau khi vợ vét một đồng lớn tài sản, bọn họ cũng không nhìn thấy bất kỳ một bóng dáng nào ở Phó gia. Giang thiếu gia kia sau khi nghe xong hồi báo, thì khuôn mặt càng thêm dữ tợn, hần sờ sờ chiếc cầm nhọn, trong mắt lộ ra tia hung ác, cắn răng một cái, nói: “Khá lắm tiểu mỹ nhân, bốn đại gia tuyệt đối sẽ không để cho người chạy.”

Bốn người từ cửa sau đi ra, xuyên qua một khu rừng trúc, trực tiếp chạy về phía cửa thành, nhưng mà, dù sao cũng có hai nữ nhân và một lão già, tốc độ của bọn họ cũng không thể nhanh, thời điểm khi bọn họ chạy tới, cửa thành đã có quan binh gác. Bọn họ trốn trong một cái ngõ nhỏ, vụng trộm quan sát tình huống bên ngoài, quan binh canh giữ kia đang cầm mấy bức họa trong tay, người đi ra khỏi thành đều bị kiểm tra gắt gao. Hiển nhiên, bọn họ hôm nay không ra được khỏi thành, bởi vì bố cáo trên đầu đường cũng dán đầy lệnh truy nã ba người Phó gia.

Tiểu liên dù sao cũng vẫn là đứa nhỏ, lần đầu gặp được chuyện như vậy, nhất thời hoảng sợ, khóc nức nở hỏi: “Tiểu thư, lúc này chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Phó Vân Ngọc tuy rằng vẫn đắm chìm ở trong đau xót, nhưng mà nàng dù sao cũng không phải là đại tiểu thư gầy yếu trước đây của Phó gia, người được tiếp nhận văn hóa tiên tiến của thế kỷ 21 hun đúc, thất bại ở trước mặt tất nhiên sẽ không thoáng cái đã sụ đổ, huống chi hiện tại quan hệ đến tính mạng của bốn người, tâm tình đã ổn định hơn rất nhiều, nàng trầm ngâm nhìn thoáng qua cửa thành xa xa, lại nhìn về phía A Căn ca, nói: “Sợ là chúng ta chỉ có thể ở lại trong rừng một đêm này, rồi từ từ nghĩ biện pháp đi ra ngoài.”

A Căn ca gật gật đầu, đang muốn quay trở lại đường cũ, lại bị Phó Vân Ngọc một phen giữ chặt. Trong lúc đó Phó Vân Ngọc bỗng nhiên cúi người, ngón tay trên mặt đất lau thật mạnh mấy cái, lại đem lau lung tung ở trên người, bỏ đi tất cả đồ trang sức ngọc trai trên đầu, tóc tai làm cho lộn xộn

“Tiểu thư, người đây là...” Tiểu Liên buồn bực .

“Hình dáng ban đầu của ta quá mức rêu rao , đi đến chỗ nào cũng sẽ làm cho người ta chú ý, như bây giờ không phải tốt hơn nhiều sao.”

A Căn ca nhìn nàng, trong ánh mắt lộ ra sự tán thưởng.

Đúng là, hiện tại trên người Phó Vân Ngọc rất bẩn, khuôn mặt tuyệt sắc cũng bị nàng làm cho tối như mực, hơn nữa tóc trông giống như một cái ổ gà, thật đúng là nhận không ra tiểu thư khuê các chim sa cá lặn ban đầu. Tiểu Liên vừa nghe liền hiểu được, rồi cùng Vương quản gia đều làm theo. Sắc trời dần dần tối xuống, một hòa thượng đầu trọc trên người mang theo vài túi hành lý, phía sau dẫn theo vài khuất cái bẩn thỉu, ngồi xuống trong rừng cây.

A Căn ca ở trong giữa rừng cây nhóm một đống lửa, bốn người làm thành một vòng ngồi xuống. Hắn từ trong túi quần áo lấy mấy cái bánh bao lúc trước mua ở chợ, bốn người vừa uống nước lạnh vừa ăn.

“Vương thúc, ông có biết tình huống của phụ thân trong ngục không?” Phó Vân Ngọc xé một miếng bánh bao, để vào miệng, chỉ cảm thấy bánh bao này vừa khô lại vừa cứng, không có mùi vị gì cả.

Vương quản gia vẻ mặt buồn rầu, chần chờ một chút, nói: “Ta cũng không biết, hôm qua, cửa hàng muối của chúng ta bị niêm phong, lão gia đi đến phủ Tri phủ đại nhân báo phồng, mượn lần này để hỏi thăm chuyện của hàng muối bị niêm phong, nhưng mà không nghĩ tới, người của Giang gia đã ở đấy, Tri phủ đại nhân thu ngân phiếu, rồi gọi người bắt lão gia lại.”

“Cửa hàng muối bị niêm phong?”

“Đúng vậy, hôm qua, quan binh tới nói là nhà chúng hoạt động vi phạm pháp luật, rồi đóng cửa hàng của chúng ta lại. Ai...”

Phó Vân Ngọc nghe Vương quản gia nói xong tình huống lúc đó, đôi mi thanh tú nhăn càng chặt, biểu tình trên mặt ngưng trọng khác thường, trong lòng đối với ngọn nguồn chuyện này vô cùng hoài nghi. Chuyện này tới đột nhiên như vậy, phụ thân mình từ lúc buôn bán cho đến nay, vẫn làm ăn quy củ, tuân thủ luật

pháp, người của quan phủ lại đổ oan trắng đen phải trái, lúc ấy, người Giang gia đã ở đó, như vậy có thể hay không là... trong lòng nàng đột nhiên cả kinh, vội hỏi Vương quản gia tính tình Tri phủ đại nhân này. Mới biết được, phụ thân vẫn cương trực công chính, tuy rằng giàu có, nhưng chưa bao giờ cúi đầu trước quyền thế, Tri phủ đại nhân này cũng không phải quan gì tốt, luôn ức hiếp dân chúng, vô cớ tăng thuế, phụ thân đại nhân cũng từng vì dân chúng mà đứng ra đòi công lý.

Cứ như vậy, nghi hoặc trong lòng nàng dần dần nổi lên. Hóa ra chuyện này lại là Giang gia cùng Tri phủ kia cấu kết với nhau làm việc xấu, vọng tưởng hại Phó gia bọn họ.

A Căn ca mượn ánh lửa mờ mờ, vụng trộm nhìn Phó Vân Ngọc, dưới ánh lửa tối, bùn đất kia tuy rằng che lấp đi dung nhan tuyệt mỹ của nàng, lại không che được đôi mắt linh động như nước của nàng. Giờ phút này, trong đôi mắt đỏ lên lại lóe ra nhiều tia sáng, vừa ưu thương lại vừa phức tạp, khiến trong lòng hần đau nhói, đúng vậy, giờ phút này hần lại đặc biệt đau lòng vì nàng.

Phó Vân Ngọc cảm giác nhai bánh bao trong miệng lại thấy khổ sở, trong lòng càng nghĩ càng loạn, đành phải nhìn về phía A Căn ca xin giúp đỡ: “A Căn ca ca, Huynh xem, chúng ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”

“Theo ý kiến của ta, chúng ta cùng nhau rời đi, Phó lão gia nói đúng, ta phải nhanh chóng tới Trung Lịch, có lẽ Mộ Dung công tử có thể giúp chúng ta.” sắc mặt của Hần hơi hơi trầm trầm, nói.

“Nhưng mà, đến Trung Lịch phải mất nhiều ngày, phụ thân làm sao bây giờ? Chúng ta cứu phụ thân ra trước a.”

Lời này của nàng vừa nói ra, tất cả mọi người đều trầm mặc. Giang gia cùng tri phủ kia người đồng thế mạnh, chỉ bằng bốn người bọn họ ngay cả tự bảo vệ mình đều có chút khó khăn, huống chi là muốn đi cứu người. Vương quản gia nhìn sắc mặt mấy người khó xử, nặng nề thở dài, hốt mắt phiếm lệ, nói với Phó Vân Ngọc: “Tiểu thư, kỳ thật lão gia đã sớm liệu được thế cục hiện tại, sáng nay người đã phân phó, nếu ông... Ai, ông ấy bảo chúng ta không cần phải xen vào, trực tiếp tiến vào vào Mộ Dung gia ở Trung Lịch.”

“Cái gì?” Thân thể của Phó Vân Ngọc mềm xuống, nàng thật không ngờ Phó Chính lại muốn mặc kệ tính mạng của mình.

“Không được! Ta không thể trơ mắt nhìn phụ thân đi tìm cái chết.” Phó Vân Ngọc trong lòng ghen ngào nói không ra lời, chỉ mặc cho nước mắt chảy ra bên ngoài. Có lẽ nguyên nhân là do thân thể này, nàng dù sao cũng là cốt nhục của Phó Chính, nghĩ đến ông ấy phải rời khỏi mình, trong lòng lại có loại cảm giác ức chế bị thương.

“A Căn ca ca.” Phó Vân Ngọc đành phải nhìn về phía A Căn ca xin giúp đỡ.

A Căn ca giờ phút này trong lòng cũng không chịu nổi, nhìn vẻ mặt đau thương của Phó Vân Ngọc, lại nói không ra lời. Có lẽ, chuyện quả thật chỉ có thể dựa theo lời Phó Chính nói mà làm, dưới sự lực xoát của quan binh, ba người cần phải bảo vệ chính mình, cho dù hần ra sức đi cứu người, thì Phó Vân Ngọc kia nên làm cái gì bây giờ? Huống hồ, trong lòng hần căn bản không có nắm chắc có thể cứu Phó Chính từ trong ngục ra không. Nếu hần đi cứu người, như vậy thì sinh mệnh Phó Vân Ngọc bọn họ cùng Phó Chính thực sự mới đều bị nguy hiểm, nếu hần không đi cứu người, như vậy hần tạm thời vẫn nắm chắc bảo vệ nàng được thật tốt. Phật viết: cứu một mạng người hơn xây tháp 7 tầng. Nhưng mà đối mặt với Phó Vân Ngọc, tín ngưỡng kiên định này trong lòng hần khẽ dao động, có một cảm giác mãnh liệt nói cho hần biết, nhất định không thể để cho nàng bị thương. Hần, thật sự tàn nhẫn kiên quyết không đáp ứng lời thỉnh cầu lúc này của nàng.

Qua hồi lâu, A Căn ca vẫn không mở miệng, một tia hi vọng cuối cùng trong lòng Phó Vân Ngọc dần dần tan biến, nàng ngơ ngác nhìn ngọn lửa hừng hực, lâm vào trong bóng tối mênh mông

Đêm càng ngày càng đậm, vương quản gia cùng Tiểu Liên trải qua một ngày bốn ba mệt mỏi, rốt cục gối lên túi quần áo nặng nề ngủ. Lửa dần dần nhỏ xuống, A Căn ca lại cho thêm một ít củi vào, ngồi vào bên cạnh Phó Vân Ngọc còn đang ngẩn người, thân thiết lau nước mắt trên mặt nàng.

“Vân Ngọc, nàng không ngủ sao?” Hần thử dò xét nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói tràn đầy đau lòng.

Sau nửa đêm còn có chút lạnh, thời điểm Phó Vân Ngọc đi ra chỉ mặc một bộ váy mỏng, trên người đã sớm lạnh lẽo, nàng hơi hơi co vai lại, vẫn trầm mặc. Nhìn bộ dạng tiêu tụy kia của nàng, trong lòng A Căn ca vừa khổ sở lại vừa áy náy, hắn cảm thấy mình lại vô dụng như vậy, không thể bảo hộ nàng thật tốt, không thể bảo hộ những thứ nàng muốn bảo vệ. Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng quán thành một đoàn, vừa đắng lại chát, thậm chí lại có loại ý muốn ở chung một chỗ với nàng, che chở nàng trong lòng bàn tay ở trong đầu.

“Vân Ngọc, không cần thương tâm được không?” Đối mặt với sự trầm mặc cùng nước mắt róc rách của nàng, A Căn ca không biết nên nói cái gì để cho nàng yên lòng, nhịn không được đưa tay ôm nàng vào lòng.

Thân mình rơi vào một vòng tay ấm áp, dường như có một thanh âm rất mạnh rung lên trong lòng, Phó Vân Ngọc cảm thấy hơi lạnh thấu xương vừa rồi dần dần thối lui, nàng theo bản năng chui chui vào trong lòng hắn, cất giọng khàn khàn nói: “Lạnh quá, ta ngủ không được.”

A Căn ca nắm cánh tay mình thật chặt, cảm nhẹ nhàng đặt ở trên trán của nàng, ôn nhu nói: “Vân Ngọc không sợ, có ta ở đây.”

“Phụ thân thật sự chỉ có thể... Như vậy sao?” Phó Vân Ngọc nức nở, nàng nghĩ nhiều đến lời A Căn ca nói, tâm tình hiện tại của nàng rất phức tạp, nhưng mà hắn sẽ không biết, sẽ không hiểu cái gì gọi là xuyên qua, sẽ không hiểu cảm giác đau đớn của cơ thể đang ăn mòn linh hồn của mình.

Tiếng thở dài nặng nề rơi xuống, A Căn ca do dự một chút, nói: “Vân Ngọc, tha thứ cho ta không có cách nào nhìn nàng rơi vào hiểm cảnh, tha thứ cho ích kỷ của ta.”

Ban đêm như vậy, thế cục như vậy, lại là giọng nói trầm trầm như thế, tuy rằng là lời thổ lộ trong lòng chờ đợi đã lâu, nhưng mà Phó Vân Ngọc nghe một chút vui vẻ cũng không có. Giờ này khắc này, trong đầu nàng trống trơn, mắt đau đến không mở ra được, toàn thân đều vô cùng đau đớn, nàng mệt mỏi quá, mệt đến ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có, cảm giác mệt mỏi đánh úp tới, nàng dần dần nhắm hai mắt lại, ở trong lòng A Căn ca nặng nề ngủ.

A Căn ca nghe tiếng hít thở đều đều của cô gái trong lòng, cái loại cảm giác vốn phải bài xích trở nên vô cùng mạnh mẽ trong lòng, mạnh mẽ đến mức thanh tâm chú của hắn, lời dặn của sư phụ đều không có cách nào ngăn chặn.

“Vân Ngọc, Vân Ngọc...” Theo ánh lửa dần dần hạ xuống, hắn lặp lại nhớ kỹ cái tên này.

25. Chương 25: Giương Cung Bạt Kiếm

Một đêm này vốn tưởng rằng có thể bình tĩnh vượt qua, nhưng mà, lúc bầu trời bao la phía đông lộ chút ánh sáng. Thì những tiếng bước chân làm cho A Căn ca bình tĩnh, hắn cẩn thận ngừng lại một chút, kết luận phía xa có một nhóm người đang chạy về phía này, giật mình một cái, liền đánh thức đám người Phó Vân Ngọc trốn chạy.

Trên người hắn mặc dù mang đồ của mọi người, nhưng mà thân thể vẫn nhẹ như yển như cũ, nắm tay Phó Vân Ngọc chạy ở phía trước. Làm hắn không nghĩ tới chính là, người quan phủ lại tìm đến chỗ này nhanh như vậy. Có lẽ những quan binh không phát hiện ra tung tích của bọn họ, bốn người sau khi chạy đã lâu, rốt cục một xui lơ trên mặt đất, thở hồng hộc. Chỉ cần bọn họ một ngày không chạy ra khỏi thành Tiên nhạc, thì mỗi ngày đều bị vây quanh trong nguy nan. Bốn người vòng qua một ngọn núi, tìm một ngôi miếu đổ nát tạm thời ổn định lại. Hai ngày chạy trốn vất vả, làm cho Vương quân gia tuổi tác đã cao một không thể động đậy, nhưng để chạy thoát thân, cũng chỉ có thể như vậy.

Phó Vân Ngọc uống một ngụm nước, nhìn mấy cái bánh bao còn sót lại trong túi giấy cùng với vẻ mặt mệt mỏi của Vương quân gia, nghĩ đến Phó chính ngày kia sẽ bị xử quyết, trong lòng thê lương vô hạn. Nghĩ đến thời điểm nàng Phó Vân Ngọc vẫn còn là con bé Hạ Tiểu Nữu, là tay không có thể diệt con chuột, cầm dao có thể giết một con gà trống, nay lại bị chuyện không thể giải thích được này làm cho nhà nát cửa tan, giống như loại chuột chạy ra đường không có chỗ để đi. Như bây giờ trốn đông trốn tây, chỉ vì nhặt được

một mạng, cả ngày khóc sụt sùi, hoàn toàn không phải tác phong của Hạ Tiểu Nữ nàng a! Tôn chỉ sống của Hạ Tiểu Nữ nàng từ trước đến nay không phải là sống đến già, vui vẻ đến già sao?

“Chúng ta kế tiếp làm cái gì bây giờ, nghĩ biện pháp trốn ra ngoài.” A Căn ca như có điều suy nghĩ nói, biểu tình có chút khó xử.

Vương quản gia đi đến bên cạnh A Căn ca, ông cái thân hình già này toàn thân đều đau, ngay cả đứng dậy cũng khó khăn, vẻ mặt buồn rầu hỏi: “A Căn sư phụ có biện pháp gì không?”

“Ngạch... Ta tạm thời cũng chưa nghĩ ra được, cửa thành không chỉ có quan binh trông coi, khắp nơi còn có người đi tìm, bọn họ đều dán bố cáo ở những nơi náo nhiệt, chỉ sợ... Ai...”

Phó Vân Ngọc nhìn chằm chằm phật tượng đứng sừng sững trong ngôi miếu kia, nhất thời cảm thấy phật chủ cũng rất tuần tú, bỗng nhiên, trong đầu nàng hiện lên tia sáng, vỗ mạng một cái! Trong lòng thầm kêu, ngu ngốc, không phải là giả mạo ra cửa sao? Trước kia xem trong phim võ hiệp còn chưa đủ nhiều? Lừa dối vượt qua kiểm tra hoàn toàn có thể đập khuôn theo thế! Quả nhiên, lực ảnh hưởng của phim truyền hình quả thật là lớn!

“Ta có biện pháp, chẳng qua, muốn mạo hiểm nhất định phải nguy hiểm!” Nàng có chút thần bí nói.

Tiểu liên vừa nghe, tỉnh táo lập tức tinh thần, vội hỏi: “Tiểu thư, người có biện pháp? Nói nhanh lên!”

Phó Vân Ngọc khẽ mỉm cười, nói: “Mọi người chỉ cần dựa theo lời ta, chúng ta nhất định có thể chạy đi.” Dứt lời, nàng bảo A Căn ca lại đây, hai người thương lượng hồi lâu, trên mặt A Căn ca rốt cục lộ ra biểu tình thoải mái, sau đó liền vội việc xuống núi mua đồ.

Mấy ngày nay, không khí trong thành Tiên nhạc trầm trọng khác thường, chuyện Phó gia bị oan uổng, trong lòng đại đa số dân chúng đều hiểu được, nhưng khổ nỗi người đàn lực mỏng, cũng giúp không giúp được gì. Nhưng, trong lòng mọi người đều có một ước định vô hình, nếu gặp được Phó tiểu thư trốn ra bên ngoài, cũng sẽ không vì một trăm lượng bạc kia mà bán đi lương tâm của mình. Thời gian chạng vạng, trời chiều nghiêng về phía tây, có người đốt giấy để tang khóc sụt sùi từ trong ngõ nhỏ đi ra.

Đi đầu là một cô gái thân hình đơn bạc, khoác đồ tang, mái tóc dài hỗn độn phân tán, dung nhan cực kỳ tiêu sệt, nhìn dáng người thướt tha, da thịt như ngọc, ngũ quan mỹ lệ, cũng có thể là một mỹ nhân, chỉ là bên nửa khuôn mặt kia có một cái bớt màu đen, làm phá hủy khuôn mặt này, khiến nam nhân không khỏi thở dài trong lòng. Bên người nàng là một thiếu niên, khuôn mặt thanh tú cũng là vẻ mặt bi thương. Phía sau là một quan tài, mặt trên rải đầy tiền giấy. Đi ở phía sau cùng là một vị hòa thượng đang gảy hạt châu niệm kinh

Cô gái có khuôn mặt xấu xí kia dọc theo đường đi dắt cổ họng khóc tê tâm liệt phế, thanh âm cũng to đến đình tai nhức óc, vừa đi, một bên vừa rắc tiền giấy.

“Ai u, cha a ~ sao người lại đi nhanh như vậy a! cha đang êm đẹp sao lại bị bệnh nặng thế này a ~ ai u! Cha a ~ nữ nhi còn chưa kịp tận hiếu cho cha a ~ phụ thân tốt của ta a ~” cứ như vậy một đường vừa khóc vừa nói đến cửa thành, liền bị quan binh thủ thành ngăn lại, dựa theo lệ thường, sẽ đối với bức họa kiểm tra.

“Chậm đã, các người vì sao phải ra khỏi thành a ~” quan binh bụng to kia, nghiêm khắc hỏi, một bên cầm bức họa một bên đánh giá Phó Vân Ngọc.

Phó Vân Ngọc nước mắt tràn mi, khóc thút thít nghẹn trả lời: “Quan gia, cha ta hôm nay đưa tang, mong rằng quan gia cho đi!”

“Ừ hừ, đưa tang đúng không, người tới, mở quan kiểm tra!” Hắn vung tay lên, nhất thời xuất hiện thêm mấy người, đưa bức họa cho mấy người để bọn họ phân biệt.

Một tiếng hô này của hắn, làm cho Vương quản gia nằm ở trong quan tài gấp đến độ sắp tự mình nhảy ra ngoài, ông nín thở, gắt gao nhắm hai mắt. A Căn ca phía sau cùng toàn thân cũng buộc chặt, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm tình huống phía trước, phật chủ trong tay đã tách từng viên ra, tùy thời cũng có thể làm ám khí.

Mắt thấy hai quan binh muốn đi mở quan, Phó Vân Ngọc liền dậm chân, kêu thảm bỏ nhào vào trên quan tài, “Ai u ~ phụ thân a ~ số cha thật là khổ a, vô duyên vô cớ lại mắc bệnh đậu mùa a, nữ nhi còn chưa kịp

hiếu thuận mà người đã cười hặc đi như vậy a! Ai u ~ phụ thân của ta a ~ “

Quan binh này nghe hai chữ đậu mùa, sắc mặt liền thay đổi, đều đều thối lui vài bước, hai vị quan binh đi mở quan kia, đầu đổ mồ hôi lạnh, mặt tràn đầy hoảng sợ, hai tay run rẩy đi vén quan tài kia, chỉ lộ một đường nhỏ, liền lập tức, lui ba thước xa, liên tục vẫy tay ý bảo bọn họ đi nhanh lên.

Bốn người Phó Vân Ngọc đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, một lần nữa bắt đầu di chuyển.

“Chậm đã!” tên cầm đầu coi giữ lập tức gọi bọn họ lại, đi đến bên cạnh Tiểu liên, từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá, hẩn híp mắt sờ soạng râu mình, “Ta nhìn vị công tử này thấy có vài phần quen mắt.”

Nghe nói như thế, sắc mặt Tiểu liên liền trắng một chút, vội hỏi: “Quan, quan gia, ta chưa từng gặp ngài a, ô ô ô, cha ta cha, hôm nay đưa tang, mong rằng quan gia dàn xếp, quá canh giờ có thể không tốt ...”

“Người đâu, đem chân dung tội phạm truy nã lấy lại đây!”

“Ai ~ quan gia, nếu không đi thì sẽ bị trễ giờ mất, quan gia ~ ngài liền dàn xếp dàn xếp đi!” Phó Vân Ngọc thấy tình thế không tốt, liền đưa một thỏi bạc vào trong tay quan binh kia

Nhưng mà, quan binh kia sau khi thu bạc, đem nạng đẩy ra, cầm bức họa nhìn Tiểu liên.

Lời này vừa ra, tim bốn người lập tức nhảy tới cổ họng, A Căn ca âm thầm động nội lực vào trong hạt phật châu đứt đoạn trong tay, trong lúc đó niệm lên một hạt phật châu, đáy mắt lại bình tĩnh như hồ nước không một gợn sóng. Giờ phút này tên đã lấp vào cung, sinh mệnh du quan, trong không khí tràn ngập hơi thở khẩn trương..

Haizzz, chương này hơi ngắn, nhưng mùi ngắt đúng chỗ này thật hợp ý ta, hớ hớ!!!!!!

26. Chương 26: Thiều Niên Hoài Xuân

Edit: gau5555

Beta: linhxu

A a a a a a ~ “A! Rất ngứa a ~ rất ngứa a!” Phó Vân Ngọc bỗng nhiên kêu to lên, kéo mạnh tay áo cố ý để trước mặt quan binh kia, dùng sức gãi, “A ~ rất ngứa, đau a ~ khó chịu muốn chết, toàn thân đều ngứa!”

Một tiếng gào to này, làm cho tất cả mọi người ở đây đứng yên tại chỗ, Tiểu liên thất kinh trên mặt hiện lên sự giảo hoạt không thể nhận ra, liền nhảy dựng sang bên cạnh, cách nạng năm bước, vừa khóc vừa kêu: “A! Tỷ tỷ, tỷ, tay tỷ, a a ~ tỷ, tỷ bị nhiễm bệnh đậu mùa, này, bệnh này bị lây sang người rồi !”

Lời này vừa ra, toàn bộ quan binh thủ thành đều e sợ tránh không kịp, vị quan binh đi lên kia sắc mặt trắng bệch, vội vàng lui thật xa, ôm mũi, ghét bỏ nói: “Mau, đi mau! Thật sự là xúi quẩy!”

Khuôn mặt căng thẳng của Phó Vân Ngọc rốt cục cũng buông lỏng xuống, mấy người đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, A Căn ca thu hồi phật chủ trong tay, tiếp tục niệm kinh. Mọi người thật cẩn thận đi qua cửa thành, đi rất xa, thẳng đến khi không nhìn thấy thành lâu cao cao, mới hoàn toàn trầm tĩnh lại. Vương quán gia trong quan tài liền đẩy hòm quan tài mà ra, từng ngum từng ngum thở hổn hển.

“Ai, làm ta sợ muốn chết, may mắn, trong quan tài này thật sự vừa buồn lại vừa nóng.” Ông vỗ vỗ ngực, không ngừng lặp lại .

Đêm qua, bốn người thương lượng một chút, xác định bắc thượng đường nhỏ. Phó Vân Ngọc dưới sự khuyên bảo của mọi người, rốt cục rưng rưng đồng ý không đi pháp trường cứu Phó chính, dựa theo lời dặn của ông đến Trung lịch tìm Mộ Dung Vân Đình. Thù giết cha phá nhà này, ngày khác nàng Phó Vân Ngọc sẽ hoàn toàn trả lại, nhưng mà, nàng biết rõ rằng, dựa vào thực lực của bản thân không khác châu chấu đá xe, hiện tại hy vọng duy nhất chính là bạn tri kỉ bạn tốt của phụ thân, Mộ Dung Phục.

Tuy rằng đã ra khỏi thành Tiên nhạc, nhưng mà cầu quan kia cùng Giang gia lợi thế quá lớn, bốn người bọn họ vẫn đang cần che dấu tai mắt người, mọi người vẫn cần cẩn thận thì tốt hơn. Lúc này, Phó Vân Ngọc cùng Tiểu liên đều thay đổi nam trang, lấy thân phận là hai con trai của Vương quản gia, mà vị hòa thượng còn lại này là tâm địa thiện lương bên đường chiếu cố bọn họ. Một đường này, Phó Vân Ngọc mỗi một bước đều sợ hết hồn hết vía. Một mặt trong lòng nhớ đến bản thân phải đạp lên thi thể của Phó chính để bảo toàn tính mạng, một mặt còn phải trốn trốn tránh tránh, trốn tránh người Giang gia đuổi bắt.

Hiện tại bọn họ đã ở Huyện Gia Hưng, cách đô thành Trung Lịch ước chừng bốn ngày đường, đã nhiều ngày nay, bọn họ vẫn màn trời chiếu đất, chọn đường đi tẻ nhất để đi về phía trước, vì để tránh né Giang gia đuổi giết. Vương quản gia dù sao tuổi tác cũng đã cao, mấy ngày liên tục mệt nhọc quá độ, khiến cho ông ngã luôn trên giường khách sạn, không thể dậy nổi. Phó Vân Ngọc mời đại phu chuẩn trị cho ông, lại được báo cho biết thân thể Vương quản gia đã suy nhược nghiêm trọng, hơn nữa gần đây trong lòng bị đả kích mạnh mẽ, đã không thể tiếp tục mệt hơn được nữa, vì vậy kế hoạch tiếp theo, chỉ có thể tìm một chỗ yên tĩnh, an tâm tĩnh dưỡng.

Chuyện này, nhưng sẽ làm bọn họ lo lắng. Vương quản gia biết mình liên lụy bọn họ, vội vàng để cho bọn họ nhanh lên đường, không cần phải để ý đến bộ dạng lão già này của ông. Nhưng mà, Phó Vân Ngọc làm sao có thể chịu theo, ngày đó nếu không có Vương thúc chạy tới báo tin, thì mình đã sớm bị tên cầm thú Giang gia kia giết hại. Suy nghĩ nửa ngày, rốt cục đưa ra quyết định. Bọn họ ở vùng thôn dã Huyện Gia Hưng mua một phòng nhỏ, để Vương quản gia an tâm ở lại, rồi nhờ Tiểu liên lưu lại chăm sóc, chờ bọn họ ở Trung lịch đều an bài thỏa đáng sau đó, sẽ đến đón bọn họ.

Lúc này, hai người lên đường dễ hơn rất nhiều, tốc độ không chỉ có nhanh hơn, hơn nữa cũng thả lỏng hơn cho bọn họ đuổi theo. Sắc trời tối xuống, Phó Vân Ngọc cùng A Căn ca phải tìm khách sạn ngủ lại, nhưng mà, hỏi tới hỏi lui, toàn bộ khách sạn trên trấn này đều đã đầy, chỉ còn lại có một gian dư lại một gian khách phòng, hai người do dự một chút, rốt cục vẫn phải ở đây.

Dưới ánh nến mờ nhạt chiếu lên khuôn mặt đỏ hồng của hai người, ngồi ở trên giường Phó Vân Ngọc lấy hết dũng khí, ngồi đối diện A Căn ca nói: “A Căn ca ca, ta, ta muốn tắm rửa thay quần áo, huynh, huynh có thể tránh ra một chút được không?” Mấy ngày nay, nàng đều chưa tắm qua, lúc đi trên đường qua một rừng cây, có suối trong suốt, A Căn ca cũng muốn thư thái tắm rửa một chút, nhưng mà mình dù sao cũng là nữ hài tử, đành phải ở sau lưng cây đại thụ chịu đựng, tuy rằng, tắm uyên ương ..v.v, nàng thích nhất, nhưng dù sao đây cũng là cổ đại.

Thân thể A Căn ca chấn động, liền cúi thấp đầu, mặt đỏ lên, liên tục nói: “A a, ta, ta đi ra ngoài cửa coi chừng cho nàng.”

Nửa đêm, cô nam quả nữ, sống chung một phòng. Thiên thời địa lợi nhân hoà, vốn nên phát sinh cái gì, nhưng mà hiện tại vẫn bị vây quanh về cái chết của phụ thân Phó Vân Ngọc thật sự không có tâm tình gì nghĩ đến chuyện này, nàng hiện tại chỉ muốn tắm thật sạch bằng nước ấm, thả lỏng một chút mấy ngày liên tục kinh căng thẳng, chậm rãi thư giãn thân thể mệt mỏi không chịu nổi.

Ngoài cửa, A Căn ca đang đi qua đi lại, hắn cũng không biết mình muốn làm cái gì, chỉ là nghĩ đến đêm nay cùng Phó Vân Ngọc sống chung một phòng, liền cảm thấy vô cùng khẩn trương, tim đập rộn lên. Đã nhiều ngày, hắn cùng các nàng một đường đi về phía Bắc, vượt qua khó khăn thật nhiều, nhất là nhìn ra nàng thân danh môn lại bị vây trong khốn cảnh, nhưng vẫn kiên cường, không sợ chịu khổ không sợ mệt, giặt quần áo, nấu cơm mọi thứ đều đã làm đến, trong lòng vừa đau lòng lại vừa thương thức. Khách sạn này là hình kiểu chữ, ở ngoài cửa trên hành lang có thể nhìn thấy bầu trời đêm xanh thẳm, hôm nay ánh trăng hết sức tròn, A Căn ca vẫn về hạt Phật châu, tính toán ngày tháng, lúc này đi khỏi Huyện thành tự đã khá lâu, lần trước sư đệ trở về, cũng không biết sư phụ có phản ứng gì. Nghĩ đi nghĩ lại, rồi khe khẽ thở dài.

Nói, Mộ Dung Vân Đình sau khi chịu thương trở lại trong phủ, được danh y cẩn thận điều dưỡng, vết thương trên đùi cơ bản đã khỏi hẳn, đồng thời, loại tình cảm thương nhớ đối với Phó Vân Ngọc cũng càng ngày càng nhiều hơn, ý niệm kia trong đầu cũng càng ngày càng cấp thiết, bất đắc dĩ đã nhiều ngày phụ thân Mộ Dung Phục dường như đều không thấy bóng dáng, hắn cũng không có cơ hội đề cập với cha về chuyện kia. Nhưng, chuyện này cũng không có nghĩa là mấy ngày nay hắn rảnh rỗi, ngược lại, cuộc sống của hắn

thật sự là thú vị vô cùng. Ngày ấy, hần vừa mới hồi phủ, còn chưa kịp vào tiền thính gặp mẫu thân, đã bị một thân hình mềm mại bổ nhào vào trên mặt đất

“Vân đình ca ca! Huynh rốt cục đã về rồi!” Chân hần còn đang khập khiễng chưa qua cánh cửa, thì một thân hình mềm mại thơm mát nặng nề mà đánh úp tới hần. Nếu là ngày thường, thì chút trọng lượng ấy đối với hần mà nói quả thực không có gì, nhưng là hiện tại hần còn đang khập khiễng một chân, còn một chân khác còn đang duy trì cân bằng của cơ thể, còn phải dùng sức bước về phía trước, lực chú ý lại không có tập trung, lập tức đã bị chủ nhân của thân thể kia áp ngã xuống đất.

Gia nô bảo vệ cửa nhìn thấy thân hình của hần vững vàng đương đương mà ngã trên mặt đất, đều ngây dại. Cho đến khi cô gái trên người kia gọi to một tiếng duyên dáng, mới phản ứng lại đây, liền chạy tới đem Mộ Dung Vân Đình đang nhe răng trợn mắt từ trên mặt đất nâng dậy.

“Vân đình ca, huynh không sao chứ, thực xin lỗi thực xin lỗi!” Cô gái kia vội vàng nói xin lỗi, trên khuôn mặt tròn tròn lại hiện lên hai đóa hoa đỏ ửng.

Mộ Dung Vân Đình cau mày, khóe mắt vừa kéo, xoa xoa cái mông bị đau, chân chờ một chút, hỏi: “Người là?”

“A ~ Vân đình ca, huynh thật đáng ghét, theo thứ tự là biểu muội Uyển dung a, huynh trước đây thường xuyên quần lấy muội đấy! Huynh không nhớ rõ chuyện này a?” Vị cô nương tên Uyển Dung này vờ vờ uốn éo thân thể mềm mại, xoay chân, chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

Uyển Dung? Uyển Dung? Là con nhóc mập nhà cậu? trong đầu của hần xuất hiện một tiểu cô nương tròn xoe, đi đường thì uốn éo uốn éo, nhưng, lúc ấy hình như là nàng cả ngày quần quít lấy mình bất kể chuyện xưa chứ? Trong lòng hần nhớ lại tình cảnh khi đó, mới cẩn thận đánh giá lại Uyển Dung.

Tiểu cô nương mập mập nay đã trở mã thành cô gái yểu điệu, hai má tròn trịa lộ ra màu hồng trời sanh, làn da rất trắng, hàng mi lá liễu, một đôi phượng mắt đang nhìn ngó xung quanh, mũi cao, môi mỏng, cằm nở nang. Cả thân hình màu thủy lam làm nổi bật lên thân hình của nàng, nhiều một phần thì mập, thiếu một phần thì gầy, đáng người so với Phó Vân Ngọc cao hơn rất nhiều.

“A, Uyển Dung a, đã trưởng thành rồi.” Mộ Dung Vân Đình lên tiếng chào hỏi, liền bỏ người hầu đến đỡ ra, lùi bước vào phòng khách.

Uyển dung liền chạy tới giúp đỡ hần, hỏi han, càng không ngừng cùng hần nói những chuyện gần đây xảy ra trên người mình. Ánh mắt nhìn hần kia, lại giống như sóng thu, mặt mày đưa tình. Nhưng mà, Mộ Dung Vân Đình lại vô cùng bình tĩnh, mặc kệ vị biểu muội phương xa này tỏ vẻ như thế nào, thì vẫn bảo trì một khoảng cách vừa phải, trong đầu vẫn đang hiện lên khuôn mặt của Phó Vân Ngọc. Có lẽ, hần vừa mới bắt đầu xem thường Uyển dung, thì cô nương kia thấy hần không có phản ứng, liền áp dụng chiêu thức quần chặt lấy, còn lão gia phụ nhân của Mộ Dung gia rất là thích cô nương xinh đẹp này, hần cũng khó mà nói cái gì. Cho nên, chỉ cần nơi hần đến, trong vòng năm bước nhất định sẽ có nàng ở đấy.

Giờ này khắc này, Mộ Dung Vân Đình thật vất vả bỏ Uyển dung ra, đi vào trong phòng phụ thân Mộ Dung Phục, cùng ông thương lượng chuyện tình quanh quần trong lòng đã lâu.

“Phụ thân, con lần này đến Phó gia, Phó bá bá nhờ con vấn an người, bá bá nói có rảnh đến Trung lịch thăm người.”

Mộ Dung Phục nghe thấy người bạn già của mình, trên khuôn mặt lạnh lùng rốt cuộc cũng mỉm cười, đôi bàn tay thô ráp của ông do nhiều năm cầm kiếm mà đầy những vết chai thật dày, vuốt vuốt râu, nói: “Phải không? Cha có lẽ đã lâu cũng chưa gặp mặt ông ta, cũng không ông ta gần đây thế nào?”

“Phó bá bá thân thể rất khỏe mạnh, còn có, Ngọc nhi hiện tại cũng trở mã thành đại cô nương.” Câu cuối cùng, Mộ Dung Vân Đình bỗng nhiên giảm nhỏ âm thanh đi.

“A? Con lần này đi luận võ kén rể như thế nào rồi a?” Mộ Dung Phục nhíu nhíu đôi lông mày thô, có chút hưng trí hỏi.

“A, Phụ thân, con đang muốn nói chuyện này với người, ” Mộ Dung Vân Đình dừng một chút, rốt cục lấy hết dũng khí nói, “Phụ thân, con muốn người nhanh chóng đi đến chỗ Phó bá bá cầu hôn”.

Không gian giống như im bật, trong phòng bỗng nhiên im lặng một chút, Mộ Dung Phục rốt cục mở miệng nói, “Vân đình con thích Ngọc nhi?”

Mộ Dung Vân Đình ngẩn người, khẽ đỏ mặt, chần chờ một chút, ngẩng đầu nhìn phụ thân bằng ánh mắt kiên nghị, nói: “Thích, rất lâu trước kia đã thích.”

“Được, nhưng, hôn nhân không phải trò đùa, phải đợi thương lượng với mẫu thân của con một chút, rồi mới quyết định đi.”

Mộ Dung Vân Đình theo phụ thân từ trong phòng đi ra, trong lòng sung sướng khác thường, giống như giấu con nai trong ngực, tim nhảy loạn lên. Hắn nhìn trên mặt hồ lăn tăn gợn sóng, nhẹ giọng gọi tên Phó Vân Ngọc, cả người giống như một thiếu niên rục rịch hoài xuân.

27. Chương 27: Hôn Dưới Nước

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ giấy xuyên vào, nghiêng nghiêng vừa vặn chiếu vào gương mặt Phó Vân Ngọc đang ngủ say. Nằm trên bàn một đêm, A Căn ca đã sớm ngồi dậy. Giương mắt nhìn thấy nữ tử trên giường, đôi má hồng gần như trong suốt, cái trán tinh tế có vài sợi tóc rơi loạn, lông mi thật dài được cắt thành hai bên, môi đỏ mọng nhếch lên, không nói gì mà lại động lòng người, hắn nhin không được tiến lên, cúi người nhìn kỹ. Bỗng nhiên, Phó Vân Ngọc mở hai mắt ra, bốn mắt đều nhìn nhau không chớp, trong phòng không khí ám muội.

“Huynh, huynh làm gì thế?” Phó Vân Ngọc bị khuôn mặt tối gần này hù dọa.

A Căn ca phút chốc thu hồi thân mình một chút, đưa lưng về phía nàng, lắp bắp nói: “Ta, ta, cái kia, cái kia trời đã sáng, chúng ta, chúng ta phải nhanh chóng đi sớm một chút.” Khi nói chuyện, khuôn mặt tuần tú đỏ lên, ngón tay khẽ run run.

Phó Vân Ngọc xoa xoa đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ, chậm rãi nói: “Được, Huynh đi ra ngoài một chút, ta muốn thay quần áo.”

Phó Vân Ngọc thay lại nữ trang, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân được thoải mái, trên khuôn mặt đẹp sạch sẽ, không cần son phấn, đầu tóc tùy ý vén lên, một bộ quần áo tương đối dễ dàng hoạt động, lại làm cho mọi người lui tới khách điểm nhìn đến ngáy người. Cho dù không trang điểm cũng đã thành như vậy, nếu như đã trang điểm cẩn thận, sợ là sẽ không tìm thấy nửa từ dễ hình dung.

Hai người gọi hai chén cháo, vài cái bánh bao cùng ít thức ăn trên bàn, ăn trong khách điểm. Ánh mắt nam nhân chung quanh đều tập trung trên người Phó Vân Ngọc, hoặc kinh diễm, hoặc ái mộ, hoặc thưởng thức, hoặc hèn hạ.... Đối với những loại trường hợp này Phó Vân Ngọc sớm đã thành thói quen, mình đi tới chỗ nào cũng sẽ bị trêu hoa ghẹo nguyệt, liền không để ý chút nào đến những ánh mắt không lễ phép kia, cái miệng nhỏ nhắn cúi đầu ăn cháo. Nhưng mà, có một nam nhân lại không hề vui vẻ, A Căn ca đem mọi cử động trong điểm này, bao gồm cả lão bản trung niên đều thu vào trong mắt. Đối với những sóng mắt không ngừng bắn tới kia, đều văng ra ánh mắt giết người, mọi người đều trợn mắt nhìn lại, nhưng mà mình chung quy là nhân lực mỏng, chống cự không nổi ánh mắt của mọi người, đành bại trận.

Phanh ~ chiếc khay trong tay tiểu nhị rớt, lúc này đã là lần thứ tư. Phó Vân Ngọc cúi đầu cười, làm bộ như không nhìn thấy, ngẩng đầu lên đánh giá khuôn mặt tuần tú của A Căn ca. Giờ phút này, trong lòng tiểu hòa thượng A Căn ca cực kỳ không thoải mái, ánh mắt những nam nhân này nhìn Phó Vân Ngọc làm cho da đầu hắn run lên, thậm chí vô cùng chán ghét.

“A Căn ca ca, huynh đang làm gì đấy?” Phó Vân Ngọc nhìn thấy thái độ khác thường của hòa thượng A Căn, nghi hoặc hỏi.

“Ngọc nhi, ăn nhanh chút đi, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.”

“Làm sao vậy? Có người đuổi tới?” Phó Vân Ngọc cả kinh, liền buông bát muốn đứng lên

Trên mặt A Căn ca bỗng nhiên hiện lên tia đỏ ửng, có chút ngượng ngùng nói: “A, đây cũng không phải, chẳng qua là, là ta thấy ánh mắt bọn họ nhìn nàng, cảm thấy rất không tốt, rất không tốt.”

Nếu hắn nói như vậy mà Phó Vân Ngọc vẫn không hiểu, thì nàng thật uổng phí khi sống ở hai thế kỷ. Phó Vân Ngọc nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của A Căn ca, trong lòng âm thầm cười trộm, tiểu hòa thượng này, hóa ra là ghen tị.

Hai người ăn cơm, lại mua thêm vài cái bánh bao, rồi đi .

Từ lúc thay đổi quần áo nữ nhi, người đi đường quay đầu nhìn lại càng lúc càng tăng, Phó Vân Ngọc nhận lấy ánh mắt chăm chú của mọi người, trong lòng hết sức hưởng thụ, ngoảnh lại nhìn sang A Căn ca bên cạnh quệt miệng về mặt bất mãn, nhin không được dùng sức vịn vẹo vòng eo. Nữ nhân, sinh ra là để mê hoặc nam nhân .

Mặt trời có chút độc, hai người vội vàng lên đường nên toàn thân đã ướt đầm mồ hôi, ra khỏi thành, nằm trên sườn núi hóng gió. Trước mắt là thảo nguyên bao la, đi qua rất nhiều tòa thành, rốt cục cũng thấy được cảnh trí dừng cảm của Phương bắc, trong lòng Phó Vân Ngọc không khỏi có chút kích động. Dãy núi liên miên này, hàng cây đại thụ xanh ngắt, cùng với dân phong càng ngày càng mở ra, đều làm cho bọn họ có cảm giác mới mẻ. Phó Vân Ngọc nằm úp sấp, tay nhỏ bé thả xuống vòng eo mềm, miệng kêu hừ hừ đau thắt lưng. Thấy A Căn ca phụng phịu ngồi tại bên người, trong lòng bỗng nhiên thấy hưng trí.

“Ai ~ A Căn ca ca, thắt lưng ta đau quá, huynh xoa xoa cho ta đi?” Phó Vân Ngọc giọng nói nhẹ nhàng, sóng mắt lưu chuyển.

A Căn ca ngơ ngác một chút, vẫn là bộ mặt lạnh lùng, nhưng đã có một chút đỏ ửng di chuyển lên hai má, hắn nhìn thoáng qua Phó Vân Ngọc, do dự nói: “Chuyện này, không tốt lắm?”

“Huynh là vị hôn phu của ta, có cái gì không tốt, không phải là xoa thắt lưng thôi sao?”

A Căn ca há to miệng, cả kinh nói không nên lời, nhưng lại không đành lòng cự tuyệt nàng, trong lòng rối rắm lên, gương mặt cũng lúc trắng lúc hồng, ánh mắt tự nhiên cũng không dám nhìn Phó Vân Ngọc.

“Ha ha ha ~ được rồi, ta nói giỡn đấy!” Phó Vân Ngọc cười ha hả, buông tha cho hắn .

“Đừng lên tiếng!” A Căn ca bỗng nhiên cảnh giác, biểu tình nghiêm túc, nhìn tứ phía, đề thấp thanh âm nói: “Bọn họ đuổi tới! Chúng ta nhanh chóng trốn đi!”

Phó Vân Ngọc không còn tâm trạng vui đùa, liền nín thở, cẩn thận lắng nghe, quả nhiên, có một loạt tiếng bước chân truyền tới, tìm kiếm khắp nơi, nơi này trống trải vô ngần, ra khỏi sườn núi chính là con sông trước mặt, làm sao có chỗ ẩn thân. Sắc mặt nàng đại biến, trên trán lập tức toát ra mồ hôi lạnh, ôm cánh tay A Căn ca, sợ hãi nói: “Ta, chúng ta trốn ở đâu đây a?”

Trước đó, A Căn ca đã sớm nhìn quanh địa hình xung quanh đây, bởi vì thời điểm trên trán hắn đã thoáng cảm giác được có người đang theo dõi bọn họ. Trước mắt, quả thật không có một chỗ để trốn, lúc này không thể suy nghĩ nhiều.

“Trong sông.”

Không đợi Phó Vân Ngọc mở miệng, hắn liền ôm chặt nàng, rầm một chút nhảy vào trong nước. Phó Vân Ngọc chỉ cảm thấy thân thể chợt lạnh, liền hô hấp không được.

Hồng бет! Ta không thể nín thở! Phó Vân Ngọc trong lòng thầm kêu không tốt, ngực càng ngày càng khó chịu. A Căn ca ở đáy nước vừa lưu ý động tĩnh trên bờ, vừa quan sát Phó Vân Ngọc, nhìn thấy vẻ mặt nàng khó chịu, liền hiểu được . Ở đáy nước nín một hồi, rốt cục nghe được từng tiếng động lớn xôn xao trên bờ.

“Ôi chao? Người đâu? Ta rõ ràng nhìn bọn họ đi bên này? Như thế nào lại không thấy ?” Một âm thanh quen thuộc truyền đến trong lỗ tai Phó Vân Ngọc, làm cho nàng có cảm giác ghê tởm.

Khốn khiếp, Giang gia quái thú! Nàng ở trong lòng hung hăng nguyên rửa tổ tông mười tám đời nhà hán. Biểu tình trên mặt càng ngày càng rối rắm, phớt giống như muốn nổ tung, cả người đều sắp hít thở không thông, hoàn toàn không chịu được, nàng quấy người một cái, bản năng muốn ngoi lên trên mặt nước.

A Cẩn ca thấy tình thế không tốt, cũng không quan tâm tới lễ tiết gì, không chút do dự dè dặt lại bả vai của nàng, kiên quyết hôn lên môi của nàng, chậm rãi truyền khí cho nàng.

Trên môi ẩm áp, mang theo nhiệt độ lạnh lạnh trong nước, không ngừng có dưỡng khí đi vào. Nhất thời, Phó Vân Ngọc cảm thấy trong lòng như nai tơ đi loạn, nàng không thể tin được, giờ phút này nàng lại cùng A Cẩn ca hôn môi ở dưới nước. Tuy rằng là A Cẩn ca hành động bất đắc dĩ, nhưng mà vẫn làm cho tâm tư nàng nhảy nhót, nhin không được run run. Hơn nữa lại gắt gao ôm nhau, thân thể tương đối ẩm ướt, ngao ngao ~ cục diện tươi đẹp quá a.

“Chúng ta đi lên phía trước nhìn xem! Nói không chừng bọn họ đã chạy!”

Rất cục, sau khi xác nhận đám truy binh kia đã đi xa, hai người lập tức ngoi lên mặt nước! Không khí bên ngoài thực sự là tốt! A Cẩn ca mãnh liệt hít vài hơi thật sâu, rồi nhảy lên trước, sau đó cúi xuống Phó Vân Ngọc dưới thân. Dùng sức quá mạnh, hai người nặng nề mà ngã ở trên mặt đất. Phó Vân Ngọc cũng thuận theo tự nhiên đem A Cẩn ca đặt ở dưới thân.

Cả người ướt đầm, quần áo cũng dính sát vào nhau ở trên người, lộ ra đường cong thân thể của nữ tử, trên người truyền đến nhiệt độ khác thường, A Cẩn ca mặt đỏ tai hồng, cảm giác được hai nơi mềm mại ở trước ngực mình, khẩn trương nói không ra lời. Mới từ trong nước đi ra Phó Vân Ngọc chỉ cảm thấy cả người tràn ngập cảm giác lạnh lẽo, vừa vặn gắt gao dính vào trên người A Cẩn ca hấp thu một chút ẩm áp, chẳng qua là hai trái tim đập thành thịch, làm cho nàng cũng cảm thấy được không khí xấu hổ.

Cảm giác da thịt tương thân này tất nhiên là vô cùng tốt đẹp, nhưng mà nghĩ đến cảnh hai người đang chạy trốn, lại là giữa ban ngày ban mặt, cứ ẩm ướt ôm nhau thế này, lúc này, có phải quá sức đột ngột hay không? Phó Vân Ngọc nghĩ, mình cũng có chút chịu không nổi, liền xê dịch thân mình, chậm rãi từ trên người hòa thượng đi xuống.

Ở trong nước ngâm một trận, tóc nàng đã sớm rơi lả tả, cùng với nước ướt dính dán trên người, ướt đầm quần áo phía dưới, đường cong thân thể có lòi có lõm lộ ra, cổ áo mở rộng một nửa, cảnh xuân như ẩn như hiện. A Cẩn ca nuốt nuốt nước miếng, cảm giác được khí huyết của thân thể toàn bộ xông về phía đầu, bộ vị khác của thân thể cũng nổi lên biến hóa

Không xong, dâm niệm! A Cẩn ca trong lòng kinh hô, liền nhắm mắt niệm nhiều lần thanh tâm chú, cũng không dám nhìn Phó Vân Ngọc nữa.

“Lạnh!” Một trận gió thổi tới, Phó Vân Ngọc nhin không được phát run.

Quần áo trên người ướt đầm, đừng nói là nữ tử, cho dù thân thể cường tráng A Cẩn ca cũng cảm giác được sự lạnh lẽo, mà toàn bộ quần áo trong túi hành lý cũng ướt đầm, vì vậy, chỉ có thể ở trong núi này tìm một gia đình, mượn một bộ quần áo để thay.

“Vân Ngọc~” A Cẩn ca đi lên đem nàng nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, “Chúng ta đi tìm gia đình nào đấy, để thay bộ trang phục ướt này ra.”

Trên người truyền đến cảm giác ẩm áp, theo máu của nàng tiến vào trong lòng, Phó Vân Ngọc si ngốc nhìn sườn mặt tinh xảo của hắn, gật gật đầu. Ước chừng nửa canh giờ, bọn họ rốt cục ở chân núi cũng tìm được một hộ nông dân, ở nhà bọn họ mượn một bộ quần áo để thay, cũng tính nghỉ ngơi một đêm rồi đi.

Lại là ánh nến mờ ám, cô nam quả nữ sống chung một phòng. Chẳng qua đã trải qua chuyện ban ngày kia, nên không khí ở giữa hai người trở nên là lạ. Tuy rằng bọn họ thích đối phương, nhưng vẫn phải tuân thủ lễ pháp, chuyện vô cùng thân thiết như vậy vẫn là lần đầu tiên, nếu như lần trên ghé ngã xuống đó không tính. Hơn nữa, lúc này là A Cẩn ca chủ động, thì ý nghĩa càng thêm quan trọng a. Phó Vân Ngọc nằm ở trên giường, thỉnh thoảng ngẩng nhìn A Cẩn ca đang ngồi xếp bằng trên nệm rơm nghỉ ngơi kia, trong đầu lý sớm tự động xem nhẹ nụ hôn trong nước kia, không hề nên được kích động trong lòng, thỉnh thoảng nhảy lên.

Lần này dù sao cũng là lần đầu tiên hấn chủ động hôn mình a! Là người của hai thế giới, nàng cũng là lần đầu tiên hưởng thụ đãi ngộ như vậy a! Ngao ngao ngao ngao ~ đêm không thể ngủ, đêm không thể ngủ a! Phó Vân Ngọc nằm ở trên giường miên man suy nghĩ, đến khi trời gần sáng mới ngủ thật say.

Trong Mộ Dung phủ, Mộ Dung Phục cùng phu nhân đang thương lượng chuyện con tâm sự hôm qua với ông. Chuyện này Mộ Dung phu nhân ban đầu là không đồng ý, bà vẫn vừa ý nữ nhi của biểu ca hơn. Nhưng mà, rốt cục vẫn không chịu được sự kiên trì của Mộ Dung Phục cùng với sự cứng rắn của con trai, miễn cưỡng đáp ứng.

28. Chương 28: Long Dương Hạng Người

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Bởi vì Phó Vân Ngọc mặc trang phục nữ nhi thật sự là rất rêu rao, mục tiêu quá lớn, cho nên sáng sớm hôm nay, nàng không thể không đổi lại nam trang. Trải qua năm ngày lên đường, rốt cục vào lúc chạng vạng cũng đến Đô thành Trung Lịch. Có lẽ là bởi vì tâm tình có chút kích động, cho nên tùy ý ở trên đường cái nhộn nhịp rong chơi, dưới chân lại có cảm giác nhẹ nhàng. Trung lịch không hổ là Đô thành của Bạch Tượng Quốc, toàn bộ phong cách đều là đại khí mạnh mẽ như vậy, ánh sáng rực rỡ chiếu vào mắt đều là lục ngói tường đỏ, rồi đột ngột vượt qua mái nhà cong cong kia, đến lá cờ cao cao tung bao trên các cửa hàng kia, rồi xe ngựa kia lẫn tăn mà đến, người đi đường qua lại không dứt, bày ra khuôn mặt tươi cười thích ý không màng danh lợi, không thể không làm nổi bật ra sự vui mừng cùng tự đắc của dân chúng đối với thời đại hưng thịnh này.

Đi lại, khuôn mặt người phía trước phía sau đều lần lượt từng cái một hoặc thương mại, hoặc phong nhã, hoặc tươi mát, hoặc lôi đài, xe ngựa lẫn tăn, dòng người như dệt, cách đó không xa mơ hồ truyền đến thanh âm rất có lực xuyên thấu của tiểu thương, thỉnh thoảng còn có vài tiếng ngựa hí, trong tửu lâu bên cạnh còn loáng thoáng truyền đến tiếng đàn cổ lượn lờ cùng với tiếng ca êm nhẹ. Dân phong Trung lịch mở ra, điểm này, từ sự ăn mặc của nữ nhân cũng có thể nhận ra được. Hiện tại đã là thời gian đầu hè, nữ tử trên đường người người đều mặc quần áo mỏng, thắt lưng mở rộng theo chiều tay áo, để lộ nửa bộ ngực sữa.

Phó Vân Ngọc cùng A Căn ca hai người đi dạo một lúc, tính toán tìm khách sạn ở trước, sau đó đi hỏi thăm chỗ ở của Mộ Dung Vân Đình. Ở trong Vạn hoa lâu gọi bốn món ăn một món canh, vừa nghe tiếng ca du dương trên lầu, vừa thưởng thức những món ăn trong Đệ Nhất Lâu tại Trung Lịch này. A Căn ca cúi đầu ăn chay, Phó Vân Ngọc lại sớm không chịu ngồi yên, bắt đầu đánh giá. Không xem không biết, vừa nhìn đã giật mình, hóa ra đối diện cửa chính là Thiên hương lâu cực phẩm của Trung Lịch, ban ngày ban mặt lại có thể mở cửa chính ra, các cô nương trang điểm xinh đẹp đang ở ven đường kiếm khách! Nghe nói các cô gái bên trong người người quốc sắc thiên hương, công phu mỹ người là hạng nhất, nhóm quan lại quyền quý ngày thường đều đến nơi này tiêu khiển, đương nhiên, giá cả ở nơi này người thường không thể chịu nổi.

Phó Vân Ngọc nhìn chằm chằm những thứ bại lộ trong không khí này eo thon nhỏ trắng bong cùng đầy đặn miêu tả sinh động, gian nan nuốt nuốt nước miếng, hai mắt đã muốn bốc hỏa. Quả nhiên giống như lời nói, nữ tử nơi này người người đều là ưu tú a, chỉ riêng mấy người ở cửa, cũng đã làm cho mình có ý nghĩ kỳ quái, huống chi là nam nhân!

Không yên lòng ăn mấy miếng, chỉ cảm thấy trong miệng vô vị, trong lòng chỉ muốn ra cửa đối diện nhòm ngó, rốt cục đợi cho A Căn ca ăn xong, Phó Vân Ngọc liền kích động kéo hấn đi xuống. A Căn ca vốn đang ở trong nghỉ ngơi, nhưng nháy mắt liền phát hiện mình đang đứng trước cửa thanh lâu, cả trái tim hấn đang hỗn loạn trong gió. A Căn ca liếc liếc mắt một cái, vừa vặn chống lại những ánh mắt như nước mùa thu này, nội tâm chấn động mạnh, trong lòng âm thầm nghĩ, những nữ tử mặc bại lộ như này quả thực là không biết xấu hổ, lại có thể ở trước ban ngày ban mặt mà táo bạo như vậy. Đồng thời vẻ mặt hồ nghi nhìn về phía Phó Vân Ngọc, chỉ thấy nàng cười nghịch ngợm với mình, lộ ra hai lúm đồng tiền

Mấy cô nương yêu mị kia nhìn thấy hai vị khách tới đây, đã sớm tâm hoa nộ phóng (mở cờ trong bụng), lại là hai vị nam tử cực kỳ tuấn tú trẻ tuổi, liền dùng giọng nói nũng nịu gọi bọn họ. Mùi vị son phấn trong không khí càng ngày càng đậm, A Căn ca xấu hổ đỏ mặt, liên tục lui về phía sau mấy bước, xoay người sang chỗ khác, không dám nhìn các nàng.

“Ai u, vị công tử này, tới đây, chúng ta bảo đảm sẽ hầu hạ hai người thoải mái.” Người con gái mặc cái yếm màu xanh biếc, bên ngoài quần áo mỏng, thân hình kiều nhỏ đi lên lôi kéo tay Phó Vân Ngọc.

“Ai u, vị này lại là người xuất gia, nhưng đừng lo, chỉ cần có bạc, đều là đại ân nhân của chúng ta, ha ha a ~” một nữ tử hồng y cười khanh khách, đi đến chỗ A Căn ca.

Một mùi thơm của nữ tử nồng đậm xông vào mũi, trên tay căng thẳng, A Căn ca hoảng sợ, đẩy nữ tử kia ra, hai tay tạo thành chữ thập, niệm a di đà phật. Vừa rồi mùi hương này cùng mùi hương trên người Phó Vân Ngọc khác nhau rất lớn, làm cho mình có cảm giác chán ghét, không giống như hương thơm trên người Vân Ngọc, dễ ngửi lại càng muốn đến gần. Nghĩ đến đây, tim A Căn ca lại thỉnh thoảng nháy lên, len lén nhìn Phó Vân Ngọc một cái, mặt càng lúc càng đỏ.

“Ha ha ha ha! Vị cô nương này ngày thường thật sự là xinh đẹp a!” Phó Vân Ngọc thô cổ họng, lớn tiếng nói, lại thuần thực mà nâng cằm cô nương kia lên, nhíu mày cười, “Cô nương, buổi tối hôm nay, theo giúp ta được?”

Cô nương bên cạnh này tuy rằng là kinh nghiệm phong nguyệt, nhưng thường những nam nhân đến đây đều là nam nhân có tiền có thế, phần lớn đều là nam tử tướng mạo thô tục cục cằn, làm sao gặp được thiếu niên đoan chính thanh tú như vậy. Sớm đã bị nụ cười của hắn làm cho đầu óc choáng váng tìm không thấy phương hướng. Phó Vân Ngọc nhìn thoáng qua hai mắt bốc hỏa của nữ tử, vừa lòng gật gật đầu.

Xem đi! Vừa ra khỏi miệng liền mê đảo một nữ nhân.

“Vân Ngọc, chúng ta nhanh chóng đi thôi, chỗ này không phải địa phương tốt.” hòa thượng A Căn vẻ mặt tràn đầy sợ hãi nói.

Mấy cô nương đứng ở cửa kia vừa nghe trong lòng đã không vui, bao nhiêu nam nhân chen chúc đầu muốn vào còn không được, mà Tiểu Hà (ý chỉ nhỏ bé) này lại cảm thấy ở đây không được! Vì thế, nữ tử hồng y kia ra ánh mắt với các tỷ muội khác. Mấy người kia đều lao tới chỗ A Căn ca, tay bò lên cổ của hắn, ôm thắt lưng của hắn, thân thể dính sát vào hắn, quần lầy hắn làm cho hắn thiếu chút nữa không thở được, nhắm ngay vào khuôn mặt đẹp kia một nụ hôn.

Ha ha, không phải nói không phải địa phương tốt hay sao? Vậy hôm nay cho hắn nếm thử cái không tốt này, bảo đảm hắn tâm phục khẩu phục.

Dưới ban ngày ban mặt, bên đường cướp đoạt người xuất gia, người đi ngang qua thế nhưng lại ngoảnh mặt làm ngơ, quen thuộc như không thấy, nhiều nhất cũng chỉ liếc mắt một cái liền vội vàng rời đi.

Khụ khụ ~ Phó Vân Ngọc cũng cảm nhận đầy đủ được dân phong của Đô thành mở ra a, nhưng, cái mở ra này cũng không phải là trình độ đoạt, đoạt nam nhân của người khác nàng mặc kệ, nhưng là đoạt nam nhân của nàng, hậu quả có thể nghiêm trọng! Mắt thấy A Căn ca bị bọn nữ nhân xinh đẹp này bao bọc ở cửa, Phó Vân Ngọc rất cực không thể nhìn được nữa, một tiếng nổi giận làm cho các nàng trấn động ngay tại chỗ

“Tất cả ta bao! Mỗi người được thưởng mười hai bạc!” Sợi tóc theo gió bay ở sau tai, khí phách trên mặt nàng lộ ra ngoài

“A. ~ công tử a ~ “

Vừa mới còn quần ở trên người A Căn ca các nữ nhân nhất thời liền quay sang Phó Vân Ngọc, liếc mắt đưa tình, nhìn Phó Vân Ngọc hai mắt mê dại, khóe miệng run rẩy. Nàng một tay khoác A Căn ca kinh hồn chưa định, không chút nào keo kiệt nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ, chỉ thấy, nữ tử kia đều là hít một ngụm khí lạnh.

“Khụ khụ, các vị mỹ nhân, ngày thường đều xinh đẹp động lòng người như thế, chính là, chính là, aiox.” Nàng ra vẻ thương cảm thở dài.

Mấy người kia bao gồm cả A Căn ca ánh mắt đều tập trung ở trên người nàng, thậm chí có ít người qua đường cũng dừng bước lại, nghỉ chân chờ mong, điều này làm cho Phó Vân Ngọc cảm thấy áp lực thật lớn, thật ra nàng còn chưa nghĩ ra là muốn nói như thế nào, hiện tại một đôi mắt vô cùng nghi ngờ cùng mang theo chờ mong làm cho trong đầu nàng linh quang hiện lên.

“Chẳng qua là, ai, ta cùng với vị hòa thượng này chính là một đôi, hoặc là nói cách khác, chúng ta chỉ thích nam nhân, ai, ủy khuất các vị cô nương.” Nàng nghiêng thân một cái, thế nhưng lại trốn vào trong lòng A Căn ca, vẻ mặt ủy khuất nhìn như sắp khóc ra

Ôm thiên hạ trong lòng, A Căn ca hận không thể lập tức tìm khe hở trên mặt đất để chui vào, hắn rốt cục cũng cảm nhận được cảm giác sống không bằng chết. Đầu tiên là bị nữ tử thanh lâu đùa giỡn sở sàng, đến bây giờ trên mặt còn đầy dấu son đỏ mọng, hiện tại lại bị Vân Ngọc nói thành là hạng người đoạn tay áo (đồng tính), lúc này thật sự là nhảy vào Hoàng hà cũng tẩy không hết, nếu rơi vào tay Thanh huyền tự, chỉ sợ cũng bị các sư huynh đệ xa lánh, cũng phải rơi vào kết cục giống như sư huynh. Nhưng, hắn biết đây là Vân Ngọc suy nghĩ biện pháp thoát thân, tuy rằng biện pháp này có chút khác thường, nhưng mà việc nàng làm, hắn đều ủng hộ.

Vừa mới dứt lời, các cô nương nguyên bản nhiệt tình như lửa thoáng một cái liền bị dập tắt, ngược lại là vẻ mặt khinh thường cùng đồng tình.

Mưu kế thành công! Phó Vân Ngọc trong lòng vui vẻ trộm cười, vỗ vỗ tay, cùng A Căn ca ẩn tình đưa mắt nhìn nhau, chuẩn bị xoay người né ra. Bỗng nhiên sau lưng truyền đến giọng nói quen thuộc, làm cho té bào của nàng mấy ngày qua chết sạch tất cả đều sống lại, thật sự là thời gian không phụ lòng người.

“Ngọc nhi?” Mộ Dung Vân Đình nhận ra nàng đến, vừa mừng vừa sợ.

“Vân đình ca ca!” Phó Vân Ngọc không nề hà vất vả, rốt cục gặp được hắn, trong lòng cũng không biết có tư vị gì, cảm giác nói không nên lời, hốc mắt liền ẩm ướt.

“Ngọc nhi làm sao lại đến Trung lịch?” Hắn nhìn thoáng qua tiểu hòa thượng, càng thêm nghi hoặc, “A Căn sư phụ sao cũng đến đây? Đúng rồi, bá phụ đâu?”

Mộ Dung Vân Đình nhắc tới Phó chính, nước mắt Phó Vân Ngọc liền như vỡ đê hồng thủy, cuộn cuộn mà đến, làm cho A Căn ca nhìn thấy mà đau lòng.

“Ngọc nhi làm sao? Đừng khóc, đã xảy ra chuyện gì?” Mộ Dung Vân Đình đã nhận thấy được tình huống không ổn, vội vàng kéo nhẹ nàng vào trong lòng, bàn tay to ở trên lưng nàng yêu thương vỗ, “Đừng khóc, đừng khóc, có ta ở đây.”

A Căn ca nhìn cảnh hai người ôm ở phía trước, trong lòng cảm thấy áp lực khó chịu, có một loại cảm giác mất mát vô cùng, dưới trời chiều bóng người chồng chéo là nhức mắt như thế này đây. Hắn do dự một chút, lau quệt vết son ở trên mặt, phồng lên dũng khí đi tới trước mặt bọn họ, không dấu vết thuận tay đem Phó Vân Ngọc tiến vào trong lòng mình, nói với Mộ Dung Vân Đình: “Vân Đình huynh, không bằng chúng ta đi tìm một chỗ khác rồi nói sau, nơi này không thoải mái.”

Hành động này của A Căn ca, làm cho Mộ Dung Vân Đình ngẩn người, hắn thật không ngờ, hòa thượng này bây giờ lại không giống như trước kia, sau này cũng không thể kinh thường, hắn nhìn thoáng qua Phó Vân Ngọc, đồng ý, mang theo bọn họ trở về Mộ Dung phủ. Phó Vân Ngọc ở trong lòng A Căn ca, trong lòng ấm áp, ngửi mùi gỗ đàn hương trên người hắn, làm cho cảm xúc của mình chậm rãi bình phục lại, nàng bỗng nhiên có một loại ảo giác, nếu là có thể rúc vào trong lòng hắn cả đời thì tốt bao nhiêu.

Mặt trời chiều ngã về tây, bóng dáng ba người dần dần đi xa, trong không khí vẫn đang tràn ngập không khí ái muội, các cô nương bên trong cực phẩm Thiên hương lâu cùng quần chúng trên đường đều ghen hòng nhìn trân trối. Có người nói, vừa rồi nam tử này hình như là công tử trong phủ Mộ Dung, vẫn nghe nói hắn chậm chạp không muốn cưới vợ, đã khước từ mấy chục cọc hôn sự, còn cảm thấy kỳ quái, hóa ra là hắn thích nam tử a.

Long dương! Còn là ba người cùng nhau! Chuyện này cũng quá làm cho người ta kinh sợ, xã hội hiện tại thật sự là càng ngày càng khai sáng, hai người trộm muốn làm đoạn tay áo đã không còn ngạc nhiên, hai người dưới ban ngày ban mặt khinh khinh ta ta cũng không tính ngạc nhiên, nhưng ba người cùng

nhau mới gọi là hi hữu.

29. Chương 29: Gọi Là Vô Năng

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Trong Mộ Dung phủ, Uyển Dung cho đến buổi trưa hôm nay mới biết được Mộ Dung Vân Đình muốn kết hôn với thiên kim tiểu thư thủ phủ thành Tiên nhạc, đang thương tâm muốn chết, đang náo loạn với mẹ của mình. Nàng không hiểu được, dung mạo cùng với tài nghệ của mình đều là nhất đẳng, lại vừa là thanh mai trúc mã với biểu ca, nếu hai người bọn họ thành thân thì chẳng phải thân càng thêm thân, đại hỷ sự bậc nhất. Người mẹ này cũng không biết như thế nào, ban đầu nói để mình gả cho biểu ca Vân Đình thì mình mới đến, sao bây giờ nhanh như vậy lại thay đổi.

Giờ này khắc này, nàng mặc một bộ quần áo sa mỏng màu lam nhạt, tóc dài ở bên phải vấn lại, càng làm nổi bật xinh đẹp động lòng người của nàng. Hai tay ôm cánh tay biểu mẹ của nàng Mộ Dung phu nhân, có ý làm nũng, yêu cầu hủy bỏ hôn sự kia của Mộ Dung Vân Đình. Kỳ thật, Mộ Dung phu nhân cũng không có biện pháp khác, trong lòng bà vốn cũng chỉ có nhận đứa cháu họ này làm con dâu chuẩn, nhưng đêm đó hai cha con kiên trì như vậy, mình cũng không thể nói thêm được gì nữa. Nhưng mà bà đối với cô nương Phó Vân Ngọc kia quả thật cũng không có gì ấn tượng, đã nhiều ngày qua bà cũng đi hỏi thăm, nghe nói cô nương kia thân thể vẫn rất yếu, chịu không nổi đông lạnh, ngay cả ngửi mùi hương cũng bị bệnh ở trên giường, thân thể yếu như vậy, làm thế nào để nối dõi tông đường cho Mộ Dung gia? Sinh không được trứng gà còn có thể gọi là gà mái sao?

Nhìn Uyển Dung khóc sụt sùi, trong lòng bà cũng cảm giác khó chịu, do dự một chút, nói: “Uyển Dung a, đừng khóc a, Mẹ sẽ nghĩ biện pháp thay con, nhìn xem Phó gia tiểu thư kia có biết khó mà lui hay không.”

“Thật sự?” Uyển Dung nhất thời ngừng khóc, tay nhỏ bé lau nước mắt trên mặt, nín khóc mỉm cười: “Mẹ, con biết mẹ sẽ hiểu rõ con nhất.”

Vừa dứt lời, liền thấy quần gia vội vàng chạy tiến vào, nói: “Phu nhân, phu nhân, thiếu gia mang theo phó gia tiểu thư đã trở lại.”

Chỉ thấy, Mộ Dung Vân Đình mặc bộ trường sam màu đen đi theo phía sau là một thiếu niên tuấn tú cùng với một hòa thượng, thiếu niên kia hiển nhiên là vừa khóc, ánh mắt sưng đỏ, tóc tai rối loạn, hé ra khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, làm cho Mộ Dung mẫu dịu dàng cũng hít một ngụm khí lạnh.

“Mẫu thân, con đã trở về, con ở trên đường gặp được Ngọc nhi.” Mộ Dung Vân Đình trong mắt kiềm chế không được hưng phấn, liền lôi kéo Phó Vân Ngọc đi đến trước mặt Mộ Dung phu nhân, “Mẫu thân, đây là Ngọc nhi.”

“Bá mẫu tốt a.” Thanh âm có chút khàn khàn, lộ ra vẻ mệt mỏi.

“Đây, là nữ nhi gia?” Mộ Dung phu nhân vô cùng kinh ngạc.

Phó Vân Ngọc rầm một chút, kéo sợi dây trên đầu xuống, nhất thời, một đầu tóc đen đều là tả rơi xuống, đen như mực, cùng với khuôn mặt trắng nõn của nàng, làm cho người ở đây nhìn có chút ngây ngẩn cả người.

Thật sự là tuyệt thế đại giai nhân! Ngay cả Uyển Dung cũng không khỏi sinh lòng hâm mộ

“Người chính là Phó Vân Ngọc cô nương? Quả nhiên xinh xắn, khó trách Vân nhi đối với người nhớ mãi không quên a.” Mộ Dung mẫu trong lòng kinh ngạc, vừa cẩn thận bắt đầu đánh giá, vẻ ngoài kia quả thật là trăm năm khó gặp, chỉ sợ Bạch Tượng quốc này cũng không tìm ra mỹ nhân như vậy, chính là hình dạng rất tiêu tụy, thân thể cũng rất là đơn bạc, mắt hạn đỏ lên có chút bộ dạng ốm yếu, ả, quả thực giống như lời bên ngoài, phó gia tiểu thư này đẹp thì đẹp, nhưng lấy về nhà làm vợ thì vẫn không thích hợp.

“Vị này là?” Mộ Dung mẫu nhìn đến đứng A Căn ca ở phía sau Phó Vân Ngọc, hỏi.

Phó Vân Ngọc thật sâu nhìn A Căn ca một cái, nói: “A, đây là Ngọc nhi ...”

“Đây là ân nhân cứu mạng của Ngọc nhi.” Vừa mở miệng, liền bị Mộ Dung Vân Đình nhanh chóng cướp lời.

Lời kia vừa thốt ra, ánh mắt A Căn ca xoát một chút chuyển đến trên người hắn, trong mắt kia tràn ngập kinh ngạc cùng địch ý. Phó Vân Ngọc cũng là kinh ngạc nhìn hắn một cái, lặng lẽ đi về sau đến bên người A Căn ca.

“A, đúng rồi, Ngọc nhi, muội nói cho chúng ta biết, muội sao lại một mình đến Trung Lịch, bá phụ đâu?” Mộ Dung Vân Đình nhất thời nghĩ đến vẻ mặt thống khổ của nàng lúc trước, lo lắng hỏi.

Người trong tiền thính thoáng cái yên lặng, mọi người đều cùng đợi Phó Vân Ngọc mở miệng, nhưng mà, nàng lại cúi đầu, im lặng không lên tiếng, A Căn ca cũng là trầm mặc, ở dưới nắm chặt tay nàng, sự im lặng trong không khí làm cho người ta bất an. Bỗng nhiên, Phó Vân Ngọc xoát một chút, quỳ gối xuống trước mặt Mộ Dung phu nhân.

“Cầu phu nhân cứu mạng.” Nước mắt sớm đã tuôn rơi xuống, làm cho người ở đây cả kinh nói không nên lời nói.

Mộ Dung phu nhân có chút bị hù dọa, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng rơi đầy lệ, trong lòng nhất thời sinh ra cảm giác thương tiếc, vội hỏi: “Phó tiểu thư làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Phó Vân Ngọc khóc đem tất cả ngọn nguồn sự tình nói ra một lần, không khí hơi lạnh trong tiền thính làm cho người ta cảm thấy không thoải mái, mặt Mộ Dung Vân Đình càng ngày càng đen, trong mắt lửa giận hừng hực thiêu đốt, phanh một cái, đem quả đấm nện ở trên bàn, làm cho ly trà bị chấn động rạn nứt, nghiêng rã nghiêng lợi: “Giang gia này thật sự là khinh người quá đáng, Ngọc nhi không phải sợ, có Mộ Dung gia chúng ta ở đây một ngày, sẽ có ngày báo thù.”

Cùng lúc đó, Mộ Dung phu nhân quả thật bình tĩnh thần kỳ, nghe xong Phó Vân Ngọc khóc lóc kể lể, trong lòng tuy rằng rất là đồng tình, nhưng mà, có chút biện pháp cũng ở trong lòng bà mọc rề nẩy mầm. Nhìn tình cảm của Vân Đình đối với nàng ta, chẳng lẽ thật sự muốn cho bệnh mỹ nhân cửa nát nhà tan này làm con dâu của bà? Giang gia bà cũng có nghe nói, nghe nói có nhiều vị trọng thần trong triều làm chỗ dựa, tuy rằng những năm gần đây hoàng đế đối với Mộ Dung gia cũng là coi trọng, nhưng mà dù sao lão gia cũng là tay không thực quyền, chỉ sợ là không thể đối kháng?

Nghĩ đến đây, bà nhíu nhíu mày, thở dài nói: “Phó tiểu thư chớ lại thương tâm nữa, khóc nhiều sẽ làm cho thân thể không tốt, trước tiên cứ ở lại trong phủ, chờ lão gia trở về, ta cùng ông ấy sẽ nói chuyện một chút.”

“Đa tạ phu nhân.” Phó Vân Ngọc vội cảm tạ, lại được A Căn ca đỡ dậy.

“Ừm, ta có chút mệt mỏi, Uyển Dung, theo giúp ta trở về phòng. Vân Đình, con hãy chiêu đãi bọn họ thật tốt.” Mộ Dung phu nhân đứng dậy rời đi, làm cho Mộ Dung Vân Đình có chút xấu hổ.

Giác quan thứ sáu của nữ nhân là chuẩn nhất, Phó Vân Ngọc đã sớm cảm giác được vị Mộ Dung phu nhân này không có hứng thú đối với mình, càng chưa nói tới thích, có lẽ về sau cuộc sống ăn nhờ ở đậu này cũng không tốt đẹp, nhưng mà mắt mù cũng không có biện pháp gì, chỉ có mọi sự cẩn thận. Nàng chần chờ nhìn A Căn ca, A Căn ca cho nàng một ánh mắt kiên định.

Cũng không biết có phải Mộ Dung Vân Đình có dụng ý khác hay không, hai người được an bài ở hai viện khác nhau, cách một khoảng. Mộ Dung phủ này mặc dù không thể so với nhà mình, nhưng mà lại rất quy củ, hơn nữa hạ nhân trong phủ đều được Mộ Dung Vân Đình phân phó, tận tâm hết sức hầu hạ nàng, trong lòng Phó Vân Ngọc cũng không luống cuống như vậy, chỉ là chỗ A Căn ca ở cách nàng một đoạn đường, làm cho trong lòng nàng có một chút mất mát.

Sắc trời dần dần hạ xuống, Phó Vân Ngọc rửa mặt chải đầu một chút, đổi trở về trang phục nữ nhi, hạ nhân đi tới mời ăn cơm, nàng đành phải theo đuôi người kia tới nhà ăn, thấy mọi người đều đã ngồi chờ nàng, liền cúi chào tỏ vẻ xin lỗi, chọn vị trí bên người A Căn ca ngồi xuống. Tuy rằng không ngồi ở vị trí bất mất nhất, nhưng lại làm cho ánh mắt mọi người chậm chạp luyện tiếc đời. Dưới ánh nền, dung nhan

tuyệt sắc của nữ tử làm cho bọn họ cảm thấy trong nhà ăn lập tức giống như ban ngày, từ trên người nàng phát ra khí chất, giống nhau là thiên nữ hạ phàm mới có .

“Mợ, buổi tối hôm nay, cậu không về ăn cơm sao?” Ngồi ở đối diện Phó Vân Ngọc một cô nương phát ra thanh âm thanh thúy.

“Đúng vậy, cậu của con là người bận rộn, hôm nay chắc lại qua đêm trong quân doanh.” Mộ Dung phu nhân thở dài, cố ý vô tình liếc mắt Phó Vân Ngọc một cái.

Ánh mắt như có như không như vậy làm cho Phó Vân Ngọc trong lòng chột dạ, nàng ăn một miếng cơm nhỏ, ngậm miệng từ từ ăn. Kỳ thật, nàng rất đói bụng, rất đói bụng rất đói bụng, nàng rất muốn mồm to uống rượu mồm to ăn thịt, nhưng mà hiện tại đang ăn nhờ ở đậu, mình lại là tiểu thư khuê các, cho nên đành phải giả vờ thực nữ. Cười giấu răng, khóc không nhếch miệng, cái miệng nhỏ ăn cơm, không thể có thanh âm, đi đường không thể có tiếng. Một loạt quy củ này, thực sự làm cho nàng phát sợ.

“A Căn sư phụ, người đã không ăn mặn, vậy đến ăn cà tím đi, tay nghề của Trương mẹ không tệ đâu.”

Mộ Dung Vân Đình nhiệt tình đem đồ ăn gấp vào trong bát A Căn ca, chỉ thấy A Căn ca sắc mặt cứng đờ, chậm chậm bắt động chiếc đũa.

Phó Vân Ngọc thấy thế, liền nói: “A Căn ca ca huynh ấy không ăn cà tím, bị nhạy cảm (giống như dị ứng).”

Tất cả người ở đây đều ngẩn cả người, nhất là Mộ Dung Vân Đình, trong mắt hần lại có một tia ưu thương nhàn nhạt. Uyển Dung nhìn hành vi ái muội của ba người này, trong lòng đau xót, mân mê cái miệng nhỏ nhắn hướng Mộ Dung Vân Đình làm nũng: “Biểu ca, muội muốn ăn cà tím.”

Đợi cho hần gấp cà tím vào trong bát của nàng, nàng cười tủm tỉm nhìn Phó Vân Ngọc, nói: “Bộ dạng Phó tỷ tỷ rất xinh đẹp, nhà ở đâu? Trước kia cũng không nghe thấy biểu ca nói qua. Ha ha ~” tiếng cười khanh khách .

Đây là ra oai phủ đầu sao? Là muốn chứng minh ban thân có quan hệ thân mật với Vân Đình ca ca sao? Ha ha, nếu đổi lại nữ tử tâm thường, có lẽ cũng sẽ bị những lời này mà làm cho tâm tình không tốt, nhưng mà nàng Phó Vân Ngọc sẽ không, nàng căn bản không có tâm tranh giành cùng với cô nương kia, nàng hiện tại tâm đều đặt tại trên người tiểu hòa thượng. Chỉ có điều, nàng cũng không phải là bệnh mỹ nhân kia, nàng là cô gái đã chịu qua sự hun đúc của văn hóa xuyên qua, sao có thể bị người khác xem thường như vậy.

Thích thú, nàng cup mặt, ôn nhu trả lời một câu: “Uyển Dung muội muội quá khen, Uyển Dung muội muội cùng Vân Đình ca ca quen thuộc như vậy, chỉ sợ về sau Ngọc nhi còn phải xưng người một câu tẩu tử. Ha ha ~ “

Lời này một câu hai ý nghĩa, sẽ phải nhìn xem người kia hiểu làm sao. Nàng Phó Vân Ngọc hiện tại chỉ muốn cầu một chỗ an thân, chỉ cần người khác không đến trêu chọc nàng, nàng tất nhiên sẽ giữ bốn phận. Chính là, sự tình làm sao có thể thuận lợi giống như mình nghĩ, ở dưới bàn, tay nàng đã sớm bị Mộ Dung Vân Đình nhanh chóng cầm chặt.

Lòng bàn tay nóng rực kia làm cho nàng có chút khó chịu, lại cũng không dám nói cái gì. Âm thầm dùng sức muốn giãy ra, lại đều là phí công.

“Ngọc nhi chớ hay nói giỡn, phụ thân cùng mẫu thân đã đồng ý hôn sự của ta với muội.” Mộ Dung Vân Đình khẽ cười cười, nói.

Nụ cười kia cũng không rực rỡ nhưng lại khiến A Căn ca cảm thấy chói mắt. Hần nhìn một bàn người, cùng với phủ đệ lộng lẫy đường hoa này, trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp. Trong lòng rối rắm, mình hiện tại giống như người ngoài, người ta là một đôi như vậy, mình bắt quả chỉ là một hòa thượng, người không có đồng nào, có năng lực gì tạo hạnh phúc cho nàng chứ?

“Cái gì? Hôn sự?” Phó Vân Ngọc kinh hô, “Nhưng mà, nhưng mà cha ta cha đã muốn...” Tuy rằng Mộ Dung Vân Đình là nhân tài chọn trong vạn chúng, tình cảm của hắn đối với mình là cực kỳ rõ ràng, nhưng mà, lòng của nàng không ở bên hắn, thì gả cho hắn như thế nào. Nàng còn muốn giải thích một chút, nhưng mà lại nghĩ đến phụ thân chết oan, mình hiện tại lại bị cừu gia đuổi bắt, cảm thấy bây giờ quả thật không phải thời cơ làm sáng tỏ sự thật, đành phải nuốt vào trong bụng.

Trên bàn gà vịt thịt bò, sơn trân hải vị, Phó Vân Ngọc ăn ở trong miệng cũng không có mùi vị gì. Nàng nhìn cái chén được Mộ Dung Vân Đình gấp đầy đồ ăn, lại nhìn thoáng qua A Căn ca không yên lòng, cũng không nuốt trôi một miếng cơm. Đối diện mặt, Uyển Dung vẫn thường xuyên nhìn về phía Vân Đình làm nũng, nhưng mà ánh mắt của nàng lại thủy chung dừng lại ở trên mặt Phó Vân Ngọc, nụ cười lại mang theo sự phẫn nộ không thể nhận ta, tay đặt ở dưới bàn nắm chặt thành quyền.

30. Chương 30: Bài Ca Kiện Khang (Khỏe Mạnh)

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Xong bữa cơm chiều tối hôm qua, A Căn ca giống như là giận đối với Phó Vân Ngọc, trầm mặt, trở về phòng. Cũng là Mộ Dung Vân Đình đưa nàng về phòng, hàn huyên một lúc, đến khi nàng liên tục kêu mệt mới mới trở về. Phó Vân Ngọc cũng nhìn ra, nghĩ rằng hẳn là lời của Mộ Dung Vân Đình nói lúc tối làm cho hắn khúc mắc trong lòng. Nằm ở trên giường, nghĩ làm như nào để cho A Căn ca cởi bỏ khúc mắc, đúng là cả đêm không ngủ ngon. Trong lòng thật sự khó chịu, sáng sớm đã ngủ không được nữa, đành phải rời khỏi giường tản bộ ở trong đình viện.

Vừa tới Trung lịch, sự chênh lệch nhiệt độ vào sáng sớm này còn có chút không thích ứng, tuy rằng đã là đầu hạ, nhưng mà buổi sáng vẫn còn có chút lạnh, Phó Vân Ngọc rút cổ, vắt hết óc nghĩ làm thế nào để giải thích với A Căn ca. Trong viện ở Mộ Dung phủ này rất lớn, vô số cây đại thụ rồi hoa cỏ phía dưới liền thành một mảnh, không giống phía nam không có cây cối nhiều. Không bằng đình viện Giang Nam này nếu không uyển chuyển duyên dáng, thì cũng là dững cậm bao la hùng vĩ. Nàng ở trong viện đi lòng vòng, kêu hạ nhân dẫn đường, nàng nhanh chóng đến gặp A Căn ca.

Người đang trong thời kì yêu đương a, một khắc không thấy mặt đều không chịu được.

Đứng ở trong khu rừng trúc xanh mướt ướt át này, nhìn những nóc nhà gỗ trước mắt kia, thác nước từ đỉnh núi trút xuống rót thành dòng suối róc rách, nghe được cảm giác mới mẻ trong không khí. Thời khắc đó trái tim mong manh như pha lê của Phó Vân Ngọc lại thương tổn thật sâu, nàng hâm mộ ghen tị nha, khung cảnh duyên dáng như vậy, không tranh quyền thế, khó trách A Căn ca không bỏ được mà đi ra, nếu đổi lại là mình, chết cũng muốn ở nơi này. Sau đó lại cùng A Căn ca hai người, mặt trời mọc mà làm, mặt trời lặn mà ngừng, đêm xuân hàng đêm, không quan tâm đến lão hòa thượng hay thần mã, thần mã báo thù, tất cả đều là mây bay.

Sáng sớm sương mù trong rừng trúc còn chưa tản hết, đi ở trong đó có loại cảm giác như gặp tiên cảnh. Phó Vân Ngọc nàng lúc ở thế kỷ hai mươi một cũng chưa bao giờ gặp qua cảnh đẹp như vậy, tâm thần nhộn nhạo, sáng sớm tốt như vậy, chẳng lẽ không nên sớm rèn luyện một lần?

Ánh mặt trời chiếu vào trong rừng trúc, bị lá trúc rậm rạp chia làm những tia ánh sáng, một âm thanh so với giết heo còn thấm thiết hơn vang lên.

“Trái ba vòng phải ba vòng, cổ xoay xoay hông xoay xoay, ngủ sớm dậy sớm, chúng ta cùng nhau vận động!” Đây là bài hát Phó Vân Ngọc thuộc lâu nhất, bởi vì nàng mỗi buổi sáng thức dậy đều phải cùng bọn trẻ trong cô nhi viện vận vẹo thân thể to mập, làm thể dục buổi sáng. Mỗi lần đều là nàng đứng vị trí đầu tiên, xả cổ họng quang quắc quắc liều mạng kêu, để bảo đảm từng đứa có thể nghe rõ.

“Run lấy bẩy tay, run lấy bẩy chân a, chuyên cần hít sâu, học ông nội hát hát nhảy nhảy, bạn mới không già, cười tùm tùm cười tùm tùm, làm người khách khí vui vẻ dễ dàng, ông nội nói dễ dàng, buổi sáng rời giường ắt xì ắt xì, không nên ăn đồ ăn vặt lung tung, uống nhiều nước sôi, cô lỗ cô lỗ, ta so với ai khác càng có sức sống...” Phó Vân Ngọc sớm đã quên mục đích đến đây, thỏa thích hoạt động thân thể cứng nhắc của mình, dùng sức lắc lắc cái hông, đá bắt tay vào cánh tay.

Trong lúc đó nửa ngủ nửa tỉnh, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu rên, mà tiếng kêu rên này giống như đã nghe ở đâu đó rồi. A Căn ca bị nó làm cho không cách nào ngủ được, đứng lên nghỉ chân ở cửa sổ nhìn lại. Trong rừng trúc, một bóng dáng quen thuộc, Vân Ngọc, trong lòng hân mừng rỡ, nhưng mà, một màn kể tiếp làm cho những lời hân muốn ra khỏi miệng nuốt trở lại.

Chỉ thấy Phó Vân Ngọc nhắm hai mắt, liều mạng lắc mông, thường thường còn gấp đầu mấy cái, hai tay ở không trung vung loạn xạ, sau đó là hai cái đùi, hình như là bị rút cân vậy, một hồi bị xoay thành hình dạng như cái bánh, một hồi chân lại run rẩy không ngừng, một bên miệng còn lớn tiếng hô những lời lộn xộn. A Căn ca hoàn toàn trợn tròn mắt, trong lòng vô cùng sốt ruột, chẳng lẽ là Vân Ngọc trúng tà ? Hay là bị điên?

“Vân Ngọc!”

“Ngọc nhi!”

Thanh âm của Hai nam nhân đồng thời vang lên ở bên tai, Phó Vân Ngọc lập tức ngây ngẩn cả người, quên mất một chân của mình còn bay lên trên không, lập tức mất đi cân bằng, cả thân thể ngã xuống mặt đất tạo thành vòng cung 90°!

“A ~” một tiếng kêu thảm thiết bén nhọn vang lên trong không trung, Phó Vân Ngọc nhắm mắt lại, đã chuẩn bị tâm lý ngã trên mặt đất thành hình dáng chim bìm bịp. Không ngờ, chỉ cảm thấy bên người có một làn gió thổi qua, không có đau nhức như trong dự liệu, cũng không có hôn lên bùn đất cùng cỏ xanh, rơi vào một cái ôm ấm áp. Xong vào mũi là mùi đàn hương nhàn nhạt, để người làm cho nàng không muốn rời đi.

“Ngọc nhi, nàng không sao chứ?” thanh âm A Căn ca ở trên đỉnh đầu nàng vang lên

Phó Vân Ngọc chậm rãi mở to mắt, nở một nụ cười tự cho là hoàn mỹ, nửa phần ngượng ngùng, nửa phần ần tình, nhẹ nhàng nói: “Không có việc gì, A Căn ca ca, may mắn có huynh.”

Mộ Dung Vân Đình ngơ ngác đứng ở bên cạnh, vẫn đang duy trì tư thế lúc trước, hân thu hồi tay ở giữa không trung, nhìn hai người trước mắt, căng thẳng trong lòng, buồn bực đến không thở được, rốt cuộc vẫn là chậm một bước, nếu là mình tiếp được nàng, chỉ sợ hiện tại nàng cũng đưa mắt ần tình với mình đi?

“Khụ khụ khụ.” Hân rốt cục nhìn không được phát ra thanh âm khụ, “Ngọc nhi, muội vừa rồi là làm sao vậy? Trúng tà?”

Hai người đang ôm nhau ngượng ngùng tách ra. Phó Vân Ngọc đỏ mặt, lúc nghe được câu hỏi này đều chỉ muốn chết, phải giải thích cho bọn họ như thế nào? Ăn ngay nói thật? Bài hát Kiện Khang, bọn họ hiểu không? Đang lúc nàng do dự, lại nghe thấy giọng nói của A Căn ca.

“Vân Ngọc, nàng chẳng lẽ có bệnh gì không tiện nói ra?”

Lòng Phó Vân Ngọc giống như đang bay bay theo dòng suối chảy róc rách kia, muốn ngừng mà không ngừng được, trừ bỏ bất đắc dĩ vẫn là bất đắc dĩ. Nàng nhìn lên khuôn mặt tràn ngập đồng tình, giống như đang nói, đừng sợ, cho dù là có bệnh không tiện nói ra ta cũng sẽ không vứt bỏ nàng. Tiểu hòa thượng mày mặt vừa nhảnh vừa nhíu, Phó Vân Ngọc trong lòng run rẩy.

A Căn ca thấy Phó Vân Ngọc bị vây trong ánh mắt rời rạc, trong lòng cho rằng nàng ngại mở miệng, liền để sát vào nàng, thấp giọng nói: “Vân Ngọc, nếu nàng có chút động kinh, ta cũng sẽ không ghét bỏ.”(Linhxu: hoàn toàn sụp đổ với đoạn này)

Lời này giống như gió xuân thổi vào vùng ruộng khô cằn trong lòng nàng, ôn nhu, mang theo mật ngọt, trong lòng ngọt ngào, nàng liền nói: “Ta không phải có bệnh, ta đây là đang vận động, rèn luyện thân thể?”

Hai người nhìn về phía ánh mắt của nàng càng thêm nghi hoặc, Phó Vân Ngọc không thể không giải thích nói: “Vừa rồi là ta đang khiêu vũ, khụ khụ, tạm thời gọi là khiêu vũ, gọi là khiêu vũ kiện khang, vừa rồi ta hát bài hát êm tai kia gọi là Kiện khang ca. Mỗi ngày rèn luyện một lúc người sẽ rất có tinh thần, các huynh có muốn học không? Ta sẽ dạy ca hát!”

Trong lòng hai nam nhân lúc nghe đến đoạn nàng nói là khiêu vũ đã bắt đầu hỗn loạn, lúc nghe đến nàng nói là hát, chính là tiếng kêu thảm thiết giống như giết heo vừa rồi, không hẹn mà cùng nhau lắc đầu như

trống bỏi.

“Được rồi, không muốn học coi như xong, đúng rồi, Vân Đình ca ca, huynh sao lại đến đây?”

“Ta đi đến phòng muội, nghe hạ nhân nói muội đến đây, liền chạy lại đây, ta, ta đến gọi muội đi ăn sáng.”

Ánh mắt kia, rõ ràng chính là đang đưa tình, A Căn ca nhìn thấy trong lòng có cảm giác phiền muộn, không giải thích được liền lôi kéo Phó Vân Ngọc đến bên cạnh mình. Cũng không biết là tại sao, mấy ngày nay, càng ngày càng muốn thân cận với nàng, không muốn nhìn nàng nói chuyện với nam nhân khác, rất muốn đem nàng giữ tại bên người, không để cho bọn họ chạm vào nàng một chút nào.

“A Căn ca ca, chúng ta cùng đi đi?”

Ba người song song về tới tiền thính, đang lúc ăn cơm, Mộ Dung Phục đã trở lại, nhìn thấy hai người xa lạ đang ngồi trong phòng, mặt theo thói quen nghiêm túc lên.

“Phụ thân, người rốt cục đã trở lại.” Mộ Dung Vân Đình liền đứng lên, giúp ông cầm kiếm cùng áo giáp.

Mộ Dung Phục rửa mặt sạch bằng nước người hầu bưng lên, rồi hỏi: “Hai vị này là?”

Phó Vân Ngọc liền đứng lên, cúi chào, cup mắt nói: “Mộ Dung bá bá, cháu là Phó Vân Ngọc, người còn nhớ rõ Ngọc nhi không a?”

“A! Ngọc nhi a! Nhiều năm không gặp, lớn lên lại đã xinh đẹp như này, ừm, mắt Vân Đình chúng ta thật sự là tốt a!” Ông tán thưởng nhìn nàng, lại đem ánh mắt dời về phía con mình, khuôn mặt lập tức hiện lạnh.

“Như thế nào, cha cháu có đi cùng cháu đến đây?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Phó Vân Ngọc lập tức thay đổi, nàng hàm chứa nước mắt, đem oan tử của Phó Chính, rồi nguyên nhân hậu quả mình bị cừu gia đuổi giết nói ra một lần. Mộ Dung Phục cố nén tức giận nghe xong, trên nét mặt già nua hiện lên nếp gấp thật sâu, trong đôi mắt sắc bén dày đặc sương mù, sắc mặt cực kỳ đáng sợ.

“Cái tên hỗn đản này, để vương pháp ở nơi nào!” Ông nghiêng răng nghiêng lợi, ở trong phòng rít gào, “Lão Phó a, oan tử ông bị chôn sống, cừu này không báo, thì ta không phải là Mộ Dung Phục!”

“Ngọc nhi, cháu cứ ở nơi này thật tốt, bá bá đáp ứng cháu, nhất định sẽ vì cha cháu báo thù!” Dứt lời, không quan tâm đến chuyện ăn cơm nổi giận dùng dùng trở về thư phòng.

Phó Vân Ngọc lau đi nước mắt, hiện tại đã đạt được giống như lời của Phó Chính, tảng đá trong lòng mình cũng yên ổn xuống dưới. Có lẽ mình xuyên qua cũng có nguyên do đi, Phó Chính chết nàng tuy rằng khổ sở muốn chết, nhưng cũng không bị xúc động tới mức đòi sống đòi chết, hay nói một cách khác, nàng hiện tại là thân phận Phó Vân Ngọc, nhưng linh hồn của con bé Hạ Tiểu Nữ.

Tình huống như bây giờ, cũng chỉ tiếp tục ở trong phủ Mộ Dung. Mấy ngày nay, Phó Vân Ngọc đều thật cẩn thận, hạ thấp mình, có thể không ra khỏi phòng sẽ không đi ra ngoài, đối với người đặc biệt tính toán nhằm vào nàng, nàng đều linh hoạt hóa giải. Khu vực hoạt động của nàng hiện tại chỉ giới hạn trong biệt viện của mình, nhà ăn, còn có Trụ trúc uyển của A Căn ca. Mộ Dung phụ nhân đối với nàng cũng không nhiệt tình, tuy rằng bà ấy giống như không thể không thích mình, nhưng mà bình thường cũng rất khó nhìn thấy mặt, điều này thật ra dễ ứng phó. Chỉ là cô nương Uyển Dung kia lại là người làm cho người ta đau đầu, nàng giống như có địch ý với mình, rất nhiều lần làm cho mình khó xử.

Giang gia thiếu gia kia cùng với đám chó săn của hắn đang trên đường đến đây, ngày ấy rõ ràng nhìn thấy bọn họ, lập tức đã không thấy tăm hơi. Đã nhiều ngày, lại dọc theo đường đi tìm kiếm, đều không nghe được tin tức một tiểu hòa thượng cùng với một tuyệt sắc giai nhân.

Chẳng lẽ là mất tích? Đôi mắt hạt đậu của Giang thiếu gia kia quay tròn, vẻ mặt rõ ràng làm cho mọi người nhìn có loại xúc động giống như ăn dưa muối. Hắn ở cực phẩm Thiên hương lâu ngồi nửa ngày, lác đác có vài vị cô nương vì được thưởng bạc đến bồi hắn uống mấy ly rượu, trái tim rốt cục không chịu nổi khuôn mặt mang đến chấn động hồn phách này, liền vội vàng rời đi. Hắn tinh tế đánh giá các nữ tử ở bên cạnh nam nhân khác hoặc xướng khúc hoặc khiêu vũ hoặc nhóm hoa thơm cỏ lạ đứng ở cửa Thiên Hương lâu,

quả nhiên là danh bất hư truyền, nhưng nếu so sánh với tiểu mỹ nhân Phó gia kia, thì còn kém xa, đám đông chỉ tục phần này ngay cả nửa phần phong vận của nàng đều không có.

Từ Thiên Hương lâu đi ra, đám chó săn hần phái đi cũng đã trở lại, bọn họ rất cục cựa cũng tìm được tung tích Phó Vân Ngọc, hóa ra tiểu mỹ nhân này lại trốn trong phủ Mộ Dung Phục. Giang gia quái thú nhếch miệng cười, chân mày chui lủi cau lại, nhất thời liền có một nữ tử ngất trên mặt đất, trong lòng hần có chút oán hận mà nghĩ, xem ra tiểu mỹ nhân này vẫn rất thông minh, hiểu được mà lựa chọn dựa vào cây nào, nhưng, mỹ nhân thông minh hần càng thích. Mộ Dung Phục, Ừm hừ, người này thật đúng là một lá bùa hộ mệnh a. Xem ra, hiện tại mình không thể hành động thiếu suy nghĩ.

31. Chương 31: Lại Thấy Quái Thú

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Giang gia quái thú kia cùng với đám chó săn tạm thời cũng không nghĩ ra được biện pháp nào tốt, đành phải lạng lè tránh ở bên ngoài Mộ Dung phủ ôm cây đợi thỏ. Hôm nay Giang gia thiếu gia mặc một thân trường bào màu bạc, phía trên thêu đầy kim tuyến, ánh nắng trực tiếp chiếu vào, nhất thời ánh kim lóng lánh, hấp dẫn ánh mắt của người đi ngang qua, nhưng thời điểm nhìn thấy mặt của hần, biểu tình nháy mắt đại ra, liền xoay người, giống như trông thấy cái gì đó không sạch sẽ. Giang gia quái dị này nấp phía sau sư tử đá của Mộ Dung phủ hồi lâu, rốt cục chống cự không nổi dụ hoặc của các cô nương thanh lâu ở đối diện, phân phó vài hạ nhân, mang theo vẻ mặt đáng khinh thẳng tắp chạy đi.

Phó Vân Ngọc buổi sáng thức dậy liền cảm thấy dạ dày không thoải mái, cũng không định ăn điểm tâm mà đi tới hướng Trúc uyển. Cũng không phải nàng không đói bụng, mà những quy củ trên bàn cơm đáng ghét kia làm cho nàng cảm thấy mệt chết đi, nàng giả bộ đủ rồi. Lúc đi tới cửa lại bị Uyển Dung gọi lại.

Chỉ thấy nàng nhu thuận biết điều nâng làn váy chạy chậm tới đây, lộ ra hai cái răng mèo, ngọt ngào mà nói: “Ngọc nhi tỷ tỷ còn chưa đi ăn sáng sao? Bụng chưa có gì mà đã đi ra ngoài rồi? Nhìn thân mình tỷ gầy như vậy, phải tắm bổ nhiều hơn mới đúng, nhanh lên, buổi sáng hôm nay ta làm điểm tâm rất ngon miệng đấy.” Dứt lời, cũng không để ý nàng khẽ nhăn lông mày lại, dăm lời kéo nàng đi trở về.

Phó Vân Ngọc cúi đầu nhìn thoáng qua cái tay đang lôi kéo nàng thật chặt kia, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại dự cảm xấu, cũng không biết sao Uyển Dung lại đột nhiên nhiệt tình như vậy, lúc bình thường không phải chỉ toàn nói lời lạnh nhạt thôi sao. Không kịp nghĩ nhiều, liền đi tới nhà ăn. Mộ Dung phu nhân ngồi ở chỗ kia ăn cháo, thấy Phó Vân Ngọc lại đây, khẽ gật đầu, lại cúi đầu. Hôm nay trên bàn trừ bỏ một chút đồ ăn bình thường, còn thêm hai đĩa bánh ngọt tạo hình rất khác biệt.

Uyển dung hôm nay mặc quần áo màu vàng nhạt, thân thể mềm mại tự nhiên ngồi xuống, gắp một khối bánh ánh sáng màu trong suốt, lộ ra một hình dáng đồ ửng của hoa mai vào trong bát Phó Vân Ngọc, trong ánh mắt hiện lên vẻ giảo hoạt, nhợt nhạt cười, nói: “Ngọc nhi tỷ tỷ, bánh mút hoa hồng nhân táo này là ta đã dậy từ sáng sớm làm, tỷ nếm thử đi.”

Phó Vân Ngọc nhìn thoáng qua miếng bánh hoa hồng kia, lại liếc về chiếc đĩa nhỏ trước mặt Mộ Dung phu nhân, phát hiện bên trong sạch sẽ lại có ít ánh sáng lạnh, liền do dự một chút, ôn nhu nói: “Phu nhân sao lại không ăn? Phải để Phu nhân ăn trước mới đúng.”

Vẫn cúi đầu Mộ Dung mẫu rất cục cựa ngẩng đầu lên, thản nhiên liếc nàng một cái, nói: “Bữa sáng ta không có thói quen ăn đồ ngọt, phát ngấy.”

Trong không khí lạnh lùng, Phó Vân Ngọc có chút bất an trong lòng, thấy vẻ mặt ngây thơ của Uyển dung, rốt cục vẫn là cắn một miếng. Dày đặc trong miệng, mang theo mùi hương hoa hồng, nhân bánh đầy đủ các vị, mút táo hầm thật sự rất nhừ, ngọt mà không ngấy, lưu lại hương thơm trong miệng, càng khó là, trong

bánh hoa hồng này có một loại hương vị quen thuộc. Nàng thỏa mãn thở dài nhẹ nhõm một hơi, bánh hoa hồng mút nhân táo này thật sự là mỹ vị, thế nhưng lại có thêm phong vị của Giang Nam.

“Uỷển Dung muối muối thật sự là khéo tay, hương vị của bánh hoa hồng này thật sự rất ngon.” Tuy rằng nàng cũng không thích nàng ta, nhưng mà Phó Vân Ngọc cũng không keo kiệt nói lời tán thưởng đối với nàng.

Uỷển Dung kia vừa nghe, biểu tình trên mặt càng thêm sinh động vài phần, lại gấp thêm mấy miếng bánh cho nàng, nói: “Tỷ tỷ quá khen, làm sao có được suy nghĩ tinh vi như tỷ tỷ. Nếu tỷ tỷ thích, vậy thử thêm miếng nữa, ăn nhiều một chút nha.”

Bởi vì dạ dày không khoẻ, Phó Vân Ngọc cũng không dám ăn nhiều, chỉ cắn thêm mấy miếng nho nhỏ liền cáo từ thẳng đến trúc uyển. Nhưng, thời điểm nàng ăn, luôn cảm giác được có bốn ánh mắt vẫn nhìn theo nàng, cũng không biết có phải nàng quá miễn cảm hay không, chỉ cảm thấy bốn ánh mắt kia lộ ra cảm giác lạnh lẽo, làm cho nàng sờn hết gai ốc.

Từ lúc Phó Vân Ngọc xoay người rời đi, Uỷển Dung cùng Mộ Dung phu nhân nhìn nhau cười, thu đồ ăn trên bàn.

Phó Vân Ngọc đi lòng vòng ở trong rừng trúc, thấy chim khách ở trên cành trúc líu ríu vui đùa âm ỉ, không khí trong lành cùng với bùn đất mềm nhũn dưới chân làm cho nàng nhất thời cảm thấy thần thanh khí sảng, thừa dịp chung quanh không có người, lại bắt đầu tập thể dục, nhưng, lúc này nàng thông minh, đề thấp thanh âm xuống thấp. Sau khi làm ba vòng, trên người ra đầy mồ hôi, xem chừng A Căn ca cũng đã luyện công buổi sáng xong, bước chân nhẹ nhàng đi tới trước nhà gỗ. Cửa phòng hở khép, màn trúc che ánh sáng trên cửa sổ cũng được kéo lên, bên trong lại thêm một người.

Phó Vân Ngọc tới gần khe cửa khép hờ, nhìn bóng dáng người nọ, mới phát hiện hóa ra lại là Mộ Dung Vân Đình, hai người đều đưa lưng về phía cửa, giống như đang nói chuyện gì đó. Lòng hiếu kỳ của nàng lập tức bị kéo lại đây, lỗ tai dán tại trên cửa cẩn thận nghe.

“A Căn sư phụ, người chừng nào thì trở về Huyền thanh tự?” Mộ Dung Vân Đình đối mặt với A Căn ca, khoanh tay nói.

Chỉ thấy bóng dáng trầm tĩnh kia giật giật, nói: “Ta cùng với Vân Ngọc cùng rời đi.”

“A Căn sư phụ, người là đệ tử cao quý của Thiếu Lâm, ở cùng với một nữ tử quá lâu, hình không được thích hợp? Hơn nữa, người đã rời xa sư phụ đã lâu, người không nhớ sư phụ của mình sao?” Mộ Dung Vân Đình khẽ khom người, giọng điệu ôn hòa, lại mang theo sự kiên định.

Trong khe cửa, bóng dáng thon dài kia của A Căn ca run rẩy, trầm mặc.

Phó Vân Ngọc ở bên ngoài ngừng lại, trong lòng không hiểu có tư vị gì, tiếp tục quan sát động tĩnh bên trong.

Qua hồi lâu, A Căn ca rốt cục xoay người lại, chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt phượng bình tĩnh như nước, giống như lần đầu tiên Phó Vân Ngọc nhìn thấy hắn, giảm thấp thanh âm xuống nói: “Ta với Vân Ngọc cùng nhau trở về.”

Mộ Dung Vân Đình bỗng nhiên đi đến trước mặt hắn, nhìn khuôn mặt trắng nuột như ngọc của hắn, hít sâu một hơi, nói: “A Căn sư phụ, ta hiểu ý của ta. Ta quả thật rất thích Ngọc nhi, lần đầu tiên thấy nàng, đã đặt nàng ở trong lòng, nhiều năm qua như vậy chưa bao giờ quên.”

Ngoài cửa Phó Vân Ngọc tâm chột căng thẳng, nhìn hai người bên trong xấu hổ, có chút không biết làm sao.

“A Căn sư phụ, ta sẽ làm cho Ngọc nhi hạnh phúc, ta có thể lập tức lấy nàng làm phu nhân, ta có thể cấp cho nàng cấm y ngọc thực, khiến nàng cả đời không lo, nhưng mà người thì sao, người là đệ tử Thiếu Lâm, cho dù người muốn cho nàng hạnh phúc, thì đường đi của hai người về sau sẽ rất vất vả, người cam lòng để cho nàng vất vả sao?” Mộ Dung Vân Đình thấy A Căn ca im lặng không lên tiếng, giọng nói hòa hoãn xuống, mang theo sự thỉnh cầu.

Lời này giống như một loại búa tạ, nện ở trong lòng A Căn ca, lời hấn ta nói dường như đánh trúng vào điểm yếu của hấn. Đúng vậy, mình chỉ là một hòa thượng, có thể mang đến cho Vân Ngọc hạnh phúc gì chứ? Mình trừ bỏ niệm kinh luyện võ, cái gì cũng không biết, đường đi của hai người sẽ vô cùng vất vả.

Phó Vân Ngọc người ở bên ngoài, nhưng tâm lại ở bên trong, giờ phút này với tất cả lo lắng hận không thể tiến lên, nhưng mà tiến lên để làm gì, nàng cũng không biết. Đang do dự, bỗng nhiên cảm giác được trong bụng quặn đau, sau đó còn có rầm từ lỗ khí thả ra. Nguy rồi, tiêu chảy ! Nàng trong lòng kinh hô, liền nhìn chung quanh tìm kiếm nhà xí, rốt cục ở trong rừng trúc tìm được một nhà xí, vọt đi vào, kéo quần, ngồi xổm xuống, mặt vắn vẹo, mắt hạnh trợn lên, mày nhăn lại, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi.

Cảm giác đau bụng sắp ngất liền trôi qua, nàng nỗ lực chống đỡ. Trong lòng nghĩ, nếu mà bây giờ đi, thì sẽ chết ở trong buồng cầu, không phải chết đuối, mà là bị hun chết. Đây là chuyện xưa nghe rợn người cỡ nào a, đệ nhất mỹ nữ Bạch tượng quốc lại có thể đi toilet là trượt chân rơi vào hầm cầu, sau đó bị chết đuối bên trong, ngẫm lại đều cảm thấy tử trạng kinh khủng.

Một trận quặn đau lại đi qua, Phó Vân Ngọc đứng lên, ôm bụng sắc mặt trắng bệch đi ra. Cô lổ lổ ~ mới vừa đi không đến vài bước, bụng lại bắt đầu kêu lên, lập tức lại quặn đau, làm cho nàng bất chấp hình tượng, giống như gió vọt vào toilet. Đang êm đẹp làm sao có thể bị tiêu chảy? Chẳng lẽ điểm tâm sáng nay có vấn đề? Nàng nghĩ lại biến hiện khác thường của Uyển Dung sáng nay, trong lòng càng thêm chắc chắn.

Trong rừng trúc, một nữ tử tuyệt sắc khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ôm bụng, một lần một lần nhắm về phía toilet, vừa khom người đi ra ngoài. Lúc này, là lần thứ mười một, Phó Vân Ngọc đã muốn kéo toàn thân mềm như nhũn ra, tứ chi vô lực, bụng khó chịu vô cùng, giống như đem toàn bộ đồ ăn một năm này lỏi ra hết. Nha đầu chết tiệt kia, lại dám hạ thuốc xổ với ta, lần sau đợi ta có cơ hội phải hạ cho nàng ta gấp ba lần, làm cho nàng ta ban ngày ban đêm không ngừng kéo, làm cho nàng ta kéo đến thành bã đậu!

Càng nghĩ càng giận, Phó Vân Ngọc kéo bước chân vô cùng trầm trọng, cũng không có mặt đi gặp A Căn ca, từ trong rừng trúc đi ra ngoài. Giờ phút này, chim nhỏ vẫn như cũ lúu rúu ở trên cây, không khí vẫn mới mẻ như cũ, nhưng mà tâm tình Phó Vân Ngọc trừ bỏ tức giận, tức giận, vẫn là tức giận. Nghĩ đến bộ dạng ngây thơ kia của Uyển Dung, nàng lại không muốn trở về Mộ Dung phủ, nàng ở trong Mộ Dung phủ cảm thấy áp lực. Vì thế, trong đầu hiện lên một ý niệm, nàng thay đổi phương hướng, ở đầu đường đi dạo.

Bầu trời Trung lịch bao la và rất xanh, người cũng rất nhiệt tình, kẹo hồ lô lại ngọt như vậy, thịt trong bánh bao thì từng khối thịt lớn, cô nương lại đẹp như vậy, nam nhân cũng thế... Ngạch... Nam nhân kia nhìn rất quen mắt? Phó Vân Ngọc chột xoa xoa mắt, muốn xác định mình vừa rồi bị hoa mắt. Nhưng mà, nàng càng xoa như vậy, mặt người nọ ngược lại càng thêm rõ ràng hơn. Trong lòng nàng run mạnh một cái, khuôn mặt này không chỉ là quen mắt a, mà đã từng làm cho nàng có một loại xúc động muốn đâm chết vào phía dưới cái cằm kia.

A Căn ca cùng Mộ Dung Vân Đình không ở bên cạnh, Phó Vân Ngọc hoảng hồn, nhìn nhanh chóng nhích tới gần đám đông kia, rồi xoay người chạy trốn, lại bị một đôi tay có lực kéo lại.

“A! Buông!” Phó Vân Ngọc kêu to.

“Ai u, tiểu mỹ nhân, lại làm nàng đau.” Vị thiếu gia kia gọi lại cười đến híp mắt lại, trong răng vàng phun ra một mùi làm cho người ta ghê tởm, “Ngu ngốc, đối với tiểu mỹ nhân làm sao có thể thô bạo như vậy.”

Người nọ sợ tới mức lập tức buông lỏng tay, bận rộn đổ về phía sau.

“Người muốn thế nào?” Phó Vân Ngọc ôm hai tay che ở trước ngực, vẻ mặt đáng khinh của người nọ làm cho nàng toàn thân nổi da gà.

Giang gia quái dị kia hắc hắc cười nhẹ mấy tiếng, vén lên phần khung không có lông mày, bày ra vẻ mặt tự cho là rất tuần tú nói: “Ai u, mỹ nhân a, đừng sợ hãi như vậy, ta chỉ là muốn thương yêu nàng thật tốt.”

Nhìn cái đôi tay kia của hấn, đang càng ngày càng tới gần mặt, Phó Vân Ngọc cảm giác muốn chết tâm đều có. Không được, phải nghĩ biện pháp đào thoát, nếu như bị người quái dị này xâm phạm, thì có chết cũng không thể nhắm mắt. Nàng lập tức nặn ra một nụ cười sáng lạn, trong óc liễu mạng tìm tòi tin tức có thể sử dụng.

“Ai u, Giang thiếu gia, ngài, lại ái mộ Ngọc nhi?” Phó Vân Ngọc xoay chuyển sắc mặt cùng giọng nói, hỏi.

“Ngọc nhi thật sự là một Giải ngữ hoa, ai cũng biết.”

Phi! Giải ngữ hoa, giải cúc hoa của ngươi đấy! Phú nhị đại chết tiệt, y vào trong nhà có quyền thế liền chiếm đoạt con gái đàn ông, làm tất cả chuyện xấu. Phi! Xem ta không chinh chết ngươi!

“Giang thiếu gia, hiện tại ta có chút mệt, chúng ta có thể ngồi xuống ăn trước không? Cửa hàng đối diện bên kia điểm tâm cũng không tệ nha.”

Phó Vân Ngọc nháy mắt với hắn, nháy mắt liên khiến cho Giang gia thiếu gia thần hồn điên đảo, trong lòng bốc hỏa. Giang thiếu gia kia thấy nàng dịu ngoan như thế, cũng buông lỏng cảnh giác, cùng nàng đi vào trà lâu. Hai người ngồi dựa vào cửa sổ, gọi một bình trà, và một ít điểm tâm, từ trên cửa sổ có thể nhìn thấy một cửa hàng thuốc cách đó không xa

“Tiểu mỹ nhân, làm sao lại một mình ở trong này?”

Giang gia thiếu gia giữ lại nước miếng, không nhin được vươn móng vuốt sờ bàn tay trắng nõn nhỏ bé của Phó Vân Ngọc. Phó Vân Ngọc cố nén xúc động muốn ngắt, đè lại nước chua ở trong dạ dày dâng lên, cười tủm tỉm nhìn móng vuốt kia đang đặt trên tay mình, trong lòng âm thầm động viên mình, trăm ngàn lần phải nhin xuống, hiện tại không đành lòng dừng lại, mà đợi thì càng thêm bị kịch.

“Ai u, Giang thiếu gia, ta vốn ở tại trong Mộ Dung phủ, nhưng mà người ở bên trong đều xa lánh ta, ngấm lại cũng chỉ có huynh là đối với ta tốt nhất, lúc trước tới cầu thân mang theo nhiều sinh lễ như vậy.” nàng giả vờ giả vịt thở dài, vẻ mặt đau thương, tiếp tục nói: “Ngọc nhi hiện tại có chút hối hận rồi, ai.”

Giang gia thiếu gia vốn chính là bao cở, giờ phút này nghe được Phó Vân Ngọc nói như vậy, trong lòng nhất thời xuân tâm nhộn nhạo, nữ tử tuyệt sắc trước mắt này làm cho toàn bộ thân thể hắn giống như được bay lên.

“Tiểu mỹ nhân đang nói thật?” Hắn tiếp tục vuốt ve tay Phó Vân Ngọc.

“Tất nhiên là nói thật, Ngọc nhi lúc này còn có thể nói dối gì nữa, gia phụ đi trước, Ngọc nhi thăm nghĩ chỉ muốn tìm ai thương mình để gả cho, ai, chỉ tiếc, hiện tại cửa nát nhà tan, làm sao còn có nam nhân nào nguyện ý lấy ta.” Nói chuyện, còn cố nặn ra hai giọt nước mắt.

Tiểu mỹ nhân khóc, Giang gia thiếu gia nhìn mà vô cùng đau lòng, lại mơ ước đến sắc đẹp của nàng, nhin không được nói: “Tiểu mỹ nhân nếu không hôm nay theo ta trở về, ta sẽ thương nàng thật nhiều .”

Phó Vân Ngọc cúi xuống, mặt đỏ lên, đúng vậy, đó là giả bộ, hiện tại nàng đối với nghệ thuật “Giả bộ” này đã luyện được rất cao, nhưng, làm bộ như mặt đỏ, hôm nay vẫn là lần đầu tiên. Nàng ở trong lòng hết sức bội phục tài hoa của mình, quả nhiên, tiềm năng vẫn phải ép một chút .

“Thiếu gia, huynh nóng vội như vậy, chẳng lẽ là khi dễ ta không cha chủ trì hay không? Ngọc nhi tuy rằng chỉ còn lại một mình, nhưng mà Ngọc nhi cũng là một cô nương thanh bạch, huynh như vậy... Ai...”

“Thiếu gia, Ngọc nhi bỗng nhiên cảm giác được trong bụng không khỏe, có thể đi tới nhà vệ sinh hay không?”

Một đôi mắt đen, mị thái ngàn vạn, Giang gia thiếu gia liền gật đầu đáp ứng, nhin bóng dáng nàng rời đi mà chảy nước miếng.

Phó Vân Ngọc đi xuống lầu hướng về nhà vệ sinh, lại lặng lẽ tìm đến chướng quây, để hắn giúp nàng đi mua một gói thuốc xổ bỏ vào trong bình trà của Giang gia quái thú, còn mình thì trấn định lên lầu. Không lâu, một bình Bích loa xuân (tên một loại trà xanh) liền mang lên đây, Phó Vân Ngọc giống như không có việc gì thay hắn châm trà, nhin hắn uống vào, trong lòng đã muốn kích động vạn phần.

Lượng thuốc xổ lần này là gấp năm lần người bình thường, tin tưởng người quái dị này sau khi ăn vào, rất nhanh sẽ có hiệu quả, Phó Vân Ngọc hí mắt nhin hắn. Ở trong mắt người kia là nàng đang đưa tình nhin mình, nhưng mà, hắn một chút cũng không cảm giác được một cuộc bão táp dạ dày cùng cúc hoa thật lớn đang đánh úp tới hắn.

32. Chương 32: Hi Vọng

Edit: gau5555

Beta: linhxu

A! Ngoài cửa sổ người đến người đi, như nước chảy, Phó Vân Ngọc mặt không chút thay đổi nhìn ra bên ngoài, trong lòng lại càng không ngừng cầu nguyện Giang công tử cầm nhon kia sẽ nhanh chóng bị tiêu chảy. Ngồi đối diện Giang thiếu gia nhìn xử nữ Phó Vân Ngọc yên tĩnh, trong lòng càng nhìn càng thích a, nhin không được xê dịch móng về phía trước, sờ lên ngón tay trắng nõn của nàng.

“Tiểu mỹ nhân, đang suy nghĩ cái gì đấy?”

Một ngum carbon diacid phun ở trên mặt Phó Vân Ngọc, nàng lùi xuống tránh ra khỏi hơi thở oxy hoá đậm đó, trong lòng vừa hung hăng nguyên rửa sắc quỷ này, vừa lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, thật sâu thở dài một hơi nói: “Ta đang nhớ đến phụ thân.”

Giang thiếu gia này trái tim đã sớm ngạt thở, hơn nữa miệng Phó Vân Ngọc lại phun hương lan, nên ngay cả cái liếc mắt chán ghét kia của nàng cũng xem như là nháy mắt đưa tình, vừa bĩ ổi tiếp tục vuốt ve tay nhỏ bé của nàng, vừa nói: “Tiểu mỹ nhân, kỳ thật, nàng không cần thương tâm, Phó lão gia...” Hắn nói đến một nửa, bỗng nhiên dừng lại.

“Cha ta làm sao vậy?”

“A, không có gì, ta muốn nói, sau này sẽ có ta, mỹ nhân của ta ~” Giang gia thiếu gia cười đến kinh hãi a, cái móng vuốt kia lại tự nhiên đưa về phía mặt cười của Phó Vân Ngọc.

Nói thì chậm mà làm thì nhanh, cái móng vuốt kia sắp chạm phải mặt Phó Vân Ngọc, nhưng mà nàng là loại người nào, trong lòng đã sớm có chuẩn bị, vội vàng nghiêng người một cái, cầm bình trà nóng vừa mới mang kia lên, chủ nhân của móng vuốt còn chưa kịp phản ứng lại, thì đã vội càng cầm phải ấm trà nóng bỏng kia.

“A! Đau!” khuôn mặt quái thú vốn đang cười mà bởi vì đau đớn mà vặn vẹo, một con chó săn thấy tình thế như vậy đi lên bắt lấy Phó Vân Ngọc, hắn liền dùng ánh mắt trừng lên mà quay lại.

Phó Vân Ngọc liền làm bộ mặt ra vẻ áy náy vô cùng nắm lấy đôi tay bị phỏng kia, quan tâm hỏi: “Ai u, Giang thiếu gia, ngại quá, ta vừa định châm trà cho huynh, đau sao?” Kỳ thật, trong lòng nàng thoải mái đến không nói được.

“A, mỹ nhân không có việc gì, không có việc gì.”

Lời này vừa mới dứt, trong bụng liền truyền đến tiếng kêu cô lỗ cô lỗ. Chỉ thấy Giang gia thiếu gia biến sắc, tùy theo đó thanh âm tiếng cô lỗ kia càng thêm vang dội, người nọ sắc mặt dần dần cứng ngắc, Phó Vân Ngọc nhìn đánh giá bộ dạng xem chừng là cả bao thuốc xổ kia, cố nín cười ý, làm ra vẻ bộ mặt như mờ mịt.

Phốc ~ một thanh âm vỡ vụn ở lầu hai vang lên, cùng với đó là một mùi hôi thối, lúc này Giang gia thiếu gia xanh cả mặt, trán đổ mồ hôi, cái cầm nhon kia lại không nhin được mà run run, một tay ôm bụng, xấu hổ nhìn Phó Vân Ngọc, thở hổn hển nói: “Ta, ta đi nhà vệ sinh.” Dứt lời, kẹp cái móng rồi nhờ bọn chó săn kia nâng lên chạy đi.

Phó Vân Ngọc sau khi xác định tên kia đã đi xa, rốt cục nhin không được , cười rộ lên, rồi nhanh chóng rời khỏi trà lâu, cũng không dám đi dạo ở trên đường, dẫn theo bước chân mềm nhũn trở về Mộ Dung phủ. Vừa vào cửa liền thấy Uyển Dung cô nương kia vẻ mặt đầy ý cười nhìn nàng, nghĩ đến lúc trước mình chạy đến mất nước, trong lòng không khỏi giận vài phần.

“Ồ, tỷ tỷ đi đâu đấy ?”

Phó Vân Ngọc thấy nàng nhìn mình bằng bộ dạng thân thiện, lộ ra thần sắc mệt mỏi, nhẹ nhàng thở dài một hơi nói: “Cũng không biết là tại sao, sáng sớm ta đã bị tiêu chảy.”

“Sao?” Uyển dung càng thêm vui mừng mà nhướng mày, đi qua nâng nàng, “Tỷ tỷ, dưỡng đã trở lại, hình như đang tìm tỷ đấy, đang ở phía sau trong hoa viên đấy.”

Nàng vừa nghe, xem chừng là đã tra được manh mối phụ thân chết oan, liền bước chân nhanh hơn, vội vàng đi đến phía sau hoa viên. Rất kỳ quái là, cửa đi thông ra hoa viên, ngày thường đều được mở ra, mà nay lại đóng chặt lại, theo lý thuyết Mộ Dung Phục đi vào, thì cửa này không nên đóng lại, Phó Vân Ngọc nhìn thoáng qua cửa kia, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy trên khung cửa có vết nước lớn, thuận thể đi xuống xem, trên mặt đất cũng có dấu vết của nước, trong lòng nổi lên hoài nghi, lại nghĩ đến vẻ mặt nhiệt tình kia của Uyển Dung, cảnh giác đứng hơn. Đi tới cửa, vươn tay thử thăm dò khe đẩy ra, phát hiện cửa này nặng một cách khác thường, ý nghĩ trong lòng càng thêm chắc chắn, quay đầu đi tìm một cây nhánh cây khác, cách cửa vài bước, dùng nhánh cây chọc thật mạnh để mở ra.

“Rầm ~” một chậu nước trút xuống xuống, bắn tung tóe trên mặt đất, đồng thời cũng làm ướt góc váy của nàng. Phó Vân Ngọc nhếch miệng, mỉm cười, vỗ vỗ tay, trong lòng thầm nghĩ: chút trò hề này, đã sớm xem ngấy ở trong TV, thật sự là ngây thơ.

Xa xa nhìn thấy Mộ Dung Phục khoanh tay đứng ở trong đình, Phó Vân Ngọc chạy vội đi qua.

“Phó bá bá, người đã tìm được căn cứ chính xác bọn họ hại phụ thân rồi ?” Phó Vân Ngọc thở phà phò, hỏi.

Mộ Dung Phục xoay người lại, trên nét mặt già nua lại không tìm thấy được kích động, bước lên phía trước vỗ vỗ bả vai Phó Vân Ngọc nói: “Hài tử ngoan, có tin tức tốt a.”

“Cái gì?”

“Cha của cháu, cha của cháu khả năng còn sống.” Giọng nói của ông run run mang theo một tia hưng phấn.

Nghe được tin tức này, Phó Vân Ngọc quả thực không thể tin được, mở to mắt liên tục hỏi: “Phó bá bá, người nói là thật? là sự thật?”

“Ta phái người đi điều tra, hỏi thăm được, hành hình hôm đó, cũng không có người bị chém đầu ở chợ, hơn nữa, trong danh sách phạm nhân triều đình đăng lên bị đánh chết cũng không có tên phụ thân cháu, cái này chứng tỏ, ông ấy rất có thể còn bị nhốt ở trong nhà lao.”

“Thật vậy chăng? Thật vậy chăng? Thật tốt quá!” Phó Vân Ngọc vì quá vui mừng mà khóc, trên thế giới này không có một tin tức nào dễ nghe hơn tin tức này, càng làm cho người ta vui vẻ hơn, “Phó bá bá, Ngọc nhi vô cùng cảm kích, Ngọc nhi không biết báo đáp gì, xin nhận một lạy của Ngọc nhi =.”

Dứt lời, nàng liền quỳ xuống, lại bị Mộ Dung Phục đỡ lấy, ông đỏ mắt, nói: “Ngọc nhi đừng, đây là việc bá phụ nên làm, huống chi, bây giờ còn không biết tin tức chính xác của cha cháu.”

Phó Vân Ngọc tâm tình vô cùng kích động, viết phong thư, giao cho hạ nhân đưa đến cho vương quân gia cùng tiểu Liên, lại đi đến Trúc uyển, muốn đem tin tức tốt lành này nói cho A Căn ca đầu tiên.

“A Căn ca ca.”

A Căn ca ca đang ở trên bãi đất trống luyện công, nghe được tiếng gọi của nàng, sắp xếp quyền, rồi ngừng lại.

“A Căn ca ca, phụ thân còn chưa có chết, còn chưa có chết.” Giọng nói run run của nàng quanh quẩn ở trong rừng trúc.

“Thật sự?” A Căn ca cũng hoảng sợ, tiếp theo vừa mừng vừa nói, “Vậy thật tốt quá, Ngọc nhi, nàng rất nhanh có thể đoàn tụ cùng Phó lão gia.”

“Vâng.” Nàng nặng nề mà gật gật đầu.

Hai người một trước một sau đi vào trong phòng, A Căn ca dùng khăn lông ướt lau đi mồ hôi chảy ra, rót cho Phó Vân Ngọc một chén nước, đưa cho nàng, nhìn nàng bởi vì kích động mà khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên, khóe miệng không khỏi giơ lên trên. Trong đầu bỗng nhiên vang lên câu chuyện buổi sáng Mộ Dung Vân Đình nói với hắn, tâm bỗng dưng xiết chặt lại. Nghe Phó Vân Ngọc lải nhải nói chút chuyện không đâu vào đâu, trong lòng lại càng ngày càng không biết tư vị gì, sợ rằng về sau ngay cả cơ hội nghe nàng nói chuyện cũng không có. Trầm mặc hồi lâu, hắn khe khẽ thở dài, nhìn phía ngoài cửa sổ, cảm giác mất mát nặng nề đánh tới.

Kỳ thật Mộ Dung Vân Đình nói cũng đúng, mình dù sao cũng chỉ là hòa thượng hai bàn tay trắng vùng trộm xuống núi, cho dù muốn cùng Vân Ngọc ở một chỗ, cũng không phải mình có thể làm chủ. Có lẽ, hẳn Mộ Dung vân đình mới là người thích hợp nhất với Vân Ngọc, môn đăng hộ đối, nam tài nữ mạo, quan trọng nhất là hẳn đối với nàng cũng rất tốt. Nếu lúc này, Mộ Dung gia cứu Phó Chính, chỉ sợ đám hỏi của hai nhà cũng là xu thế tất yếu. A Căn ca càng nghĩ càng cảm thấy áp lực, nhin không được đứng lên đi ra cửa sổ, thu cảm xúc lại.

Phó Vân Ngọc thấy A Căn ca hôm nay tình trạng không đúng, có chút lo lắng hỏi: “A Căn ca ca, thân thể huynh không thoải mái sao?”

Hòa thượng A Căn đưa lưng về phía nàng, lắc lắc đầu.

Đúng lúc này, nha hoàn hầu hạ Phó Vân Ngọc lại đây gọi bọn họ đi đến nhà ăn dùng cơm. Phó Vân Ngọc cũng không hỏi lại, cùng hòa thượng A Căn đi đến nhà ăn, thì mọi người đã ngồi xong xuôi. Bên cạnh Mộ Dung Vân Đình để lại một vị trí, bên cạnh Uyển dung cũng để lại một vị trí. Phó Vân Ngọc nghĩ đến câu chuyện buổi sáng Mộ Dung vân đình nói với A Căn ca, trong lòng liền cảm thấy phản cảm, tính cách hẳn xa xa ngồi vào chỗ bên cạnh Uyển dung. Ai ngờ, A Căn ca bỗng nhiên chiếm lấy vị trí kia ngồi xuống.

Phó Vân Ngọc lại không có sự lựa chọn, đành phải ẩm ức ngồi bên xuống bên cạnh Mộ Dung Vân Đình. Nhìn vẻ mặt không biết sợ của A Căn ca, trong lòng nàng cảm thấy rầu rĩ khó chịu, trong lòng nhin không được phỏng đoán, hẳn sao lại để cho mình ngồi bên cạnh tình địch chứ? Chẳng lẽ lời nói lúc trước của Vân Đình ca ca làm cho hắn dao động ? Nghĩ đi nghĩ lại, liền không còn khẩu vị ăn cơm. Mà Mộ Dung vân đình lại đặc biệt nhiệt tình, một lần một lần hỏi nàng muốn ăn cái gì, có phải thân mình không thoải mái hay không, lại rước lấy vô số sự khinh bỉ của Uyển Dung. Nhưng mà, lần này A Căn ca quả thật tương đối bình tĩnh, giống như căn bản nhin không thấy ái mộ của hắn đối với nàng, bình tĩnh như vậy có chút khác thường.

Ăn nghỉ cơm chiều, mấy người ngồi hàn huyên một chút, rồi đều tự trở về phòng. Mộ Dung Vân Đình phát hiện hôm nay Phó Vân Ngọc thật sự khác thường, đối với mình vô cùng lạnh nhạt, bất kể mình lấy lòng như thế nào, nàng luôn xa cách đối với mình, tuy rằng trước kia nàng đối với mình cũng không tính là quá nhiệt tình, nhưng cũng coi như là ở chung hòa hợp, hôm nay không biết tại sao, giống như tính tình thay đổi, ngay cả buổi tối mình muốn đưa nàng trở về phòng cũng dứt khoát cự tuyệt, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Nói sau đến Uyển Dung kia, vốn đã nhin Phó Vân Ngọc không vừa mắt, mà buổi tối hôm nay chỉ thấy biểu ca nhà nàng đối với Phó Vân Ngọc phá lệ quan tâm, thậm chí ngay cả nhin mình một chút cũng không có, trong lòng không khỏi càng thêm chán ghét Phó Vân Ngọc. Trước kia thời điểm người nọ chưa tới, biểu ca với nàng như là một, mặc kệ đi chỗ nào đều mang theo mình, từ lúc Phó Vân Ngọc đến đây, hẳn giống như bị mất hồn, cả ngày vây quanh đến nữ nhân kia, thậm chí ngay cả tôn nghiêm của nam nhân đều không cần, mặt dày mày dạn lấy lòng người ta. Song nói tiếp, Phó Vân Ngọc này mới là buồn cười, lại có thể cùng tiểu hòa thượng ái muội không rõ, quả thực chính là loạn luân, còn cố tình chiếm lấy biểu ca của mình không tha, thật sự là đáng giận.

Một vầng trăng lưỡi liềm giống như một đóa lê hoa màu trắng, yên tĩnh nở ra trên bầu trời xanh lam bao la, trong vườn côn trùng lú rú kêu không ngừng, giờ phút này Phó Vân Ngọc gắt gao đi theo sát phía sau A Căn ca, mặc không lên tiếng, trong lòng lại bị tiếng kêu côn trùng này làm cho vô cùng phiền chán. Nàng chính là không muốn trở về phòng của mình, nàng muốn đi theo A Căn ca, thẳng đến khi hẳn giải thích với mình thì thôi, nhưng mà nàng đúng là vẫn còn thiếu kiên nhẫn, cắn khấn tay, dậm chân kêu đại ca hòa thượng phía trước, mang theo một chút tức giận hỏi: “Vì sao?”

Bóng lưng gầy gò kia bỗng dừng ngừng lại, hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: “Không có vì sao.”

Hắn trả lời như vậy, làm cho Phó Vân Ngọc trong lòng càng thêm cảm tức, nóng nảy nói: “Huynh đã biết tâm của ta đối với huynh, vì sao huynh còn muốn như vậy?”

“Ta làm sao?” Giọng nói nhàn nhạt cùng với ánh trăng nhàn nhạt ở trong sân tản ra.

Nhin bóng dáng đậm mạc của hắn, Phó Vân Ngọc khó thở, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Huynh, huynh vì sao lại muốn đem ta giao cho Vân Đình ca ca?”

“Ta cũng không có, ta phải trở về niệm Phật.” A Căn ca run nhẹ bả vai, chậm rãi mở bước chân, đi vào trong phòng.

“Huynh đứng lại đó cho ta!” Phó Vân Ngọc vừa khỏ sở vừa tức giận, chạy đi bắt lấy tay hắn không tha, “Huynh nói rõ ràng cho ta.”

A Căn ca nhìn nàng lộ ra đôi mắt quật cường, tâm cũng lộn xộn, đúng vậy, hắn vì sao muốn làm như vậy? Nhưng mà, vẫn nhẹ giọng như cũ nói: “Như vậy không tốt sao?” Dứt lời, đẩy Phó Vân Ngọc đang gắt gao túm chặt lấy tay hắn ra, rồi đi vào trong.

“Không tốt, một chút cũng không tốt!” Phó Vân Ngọc lớn tiếng hô, nàng khóc, càng chứng minh, là thái độ của A Căn ca đối với nàng làm cho nàng lo lắng

33. Chương 33: Thất Thất Bát Bát

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Ô ô ô ~ thối bá vương (kẻ ngang ngược), hỗn đản! Nghe thấy giọng nói thất lễ của nàng, A Căn ca ngây ngẩn cả người, trong lòng giống như có hàng ngàn con kiến đang leo trèo, rất cục, hắn vẫn quay đầu nhìn lại, nhìn nước mắt nàng đầy mặt, trong mắt phượng hiện lên vẻ đau lòng, nhưng thần sắc lại như trước bình tĩnh như nước, nhẹ giọng nói: “Vân Ngọc, ta biết rồi, sắc trời không còn sớm, nàng trở về đi.”

Nghe thấy câu này của hắn, Phó Vân Ngọc thật sự rất muốn xông lên đem hắn ấn lên giường cưỡng bức, nàng ghét nhất nam nhân loại này lập lờ trả lời nước đôi. Hai ngày nay, hai người như trước đều tỏ ra không được tự nhiên, ai cũng không để ý tới ai, lúc ăn cơm cũng ngồi cách đối phương rất xa, giống như vẻ thân thiện ngày xưa cách nhau rất xa. Nhưng mà, mọi người đều rõ ràng cảm giác được Phó Vân Ngọc ngay cả đi đường cũng không yên lòng, mà A Căn ca so với bình thường còn xa cách hơn.

Liên tục mất ngủ ba ngày, Phó Vân Ngọc đều cảm thấy tứ chi vô lực, tinh thần không thoải mái, một mình một người ngồi ở trong sân, do dự muốn đi tìm A Căn ca hay không. Nhưng càng nghĩ lại càng giận, dựa vào cái gì mỗi lần cãi nhau nàng nhất định phải nhận sai trước, dựa vào cái gì mỗi lần đều phải do nàng chủ động, dựa vào cái gì hắn có thể không sao cả như vậy. Không nhìn được cúi đầu đá hòn đá nhỏ trên mặt đất, theo cảm xúc dao động của nàng, một chút so với một chút càng nặng hơn.

“Ngọc nhi, ” Mộ Dung Vân Đình toàn thân mặc thường phục màu đen tay áo rồi chân đều bó lại, cười lại đây “Ngọc nhi còn nhớ rõ hãn huyết bảo mã trước đây không?”

Phó Vân Ngọc nghi ngờ nhìn hắn.

“Khi đó nàng âm ỹ muốn cưới một vòng thử xem, nhưng đều không có cơ hội, đi, hiện tại ta mang nàng đi.” Nụ cười của hắn càng thêm sáng lạn, trong đôi mắt sáng ngời lộ ra sủng nịch.

Cái thời điểm hắn nói kia, Phó Vân Ngọc còn chưa xuyên qua, nàng làm sao có thể nhớ rõ cái gì, nhưng nghe hắn nói hãn huyết bảo mã, mới nhớ tới trước kia từng xem qua ở trên TV, còn chưa thấy qua vật thật, cũng lập tức hưng trí lên, cùng hắn đi tới chuồng ngựa. Bên trong chuồng ngựa chứa đầy rơm rạ, mỗi một con ngựa bên trong đều vô cùng to lớn, lông bờm chính tề, tinh thần chấn hưng, còn có người đánh xe đặc biệt chăm sóc. Nàng đi theo phía sau Mộ Dung Vân Đình một đường đi đến, mãi cho đến tận cùng bên trong, rốt cục đứng trước một cái chuồng riêng biệt thì ngừng lại.

Da lông nâu nhạt, đầu nhỏ gáy dài, lông bờm so với ngựa bình thường còn rậm rạp hơn, thể trạng so với những con ngựa trước to hơn rất nhiều, tứ chi cường kiện mạnh mẽ, vó ngựa như đàn, vừa đi vào đã cảm giác được khí thế bất phàm của nó. Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, liền ngay cả Phó Vân Ngọc cho tới bây giờ chưa chạm qua ngựa mà cũng cảm giác được sự trân quý của nó.

“Đây, đây chính là con ngựa hồi bé kia?”

Mộ Dung Vân Đình nhăn mày lại, nhếch miệng, bàn tay to ở trên lông của bảo mã vuốt ve, “Tất nhiên không phải, con ngựa này là ta đã mất rất nhiều thời gian cố ý tìm cho nàng, nàng, còn thích?”

Đây không phải là biểu lộ trắng trợn sao? Phó Vân Ngọc nhìn khuôn mặt sáng ngời của hắn, không biết nên trả lời như thế nào. Một người nam nhân, anh tuấn, nhiều tiền, có gia thế, yêu mình như vậy, huống chi còn là một vị công tử cười hân huyết bảo mã, có cô nương nào mà lại không muốn gả? Nhưng mà, nàng lại do dự, đối mặt với hắn hơi hơi cứng nhắc, rốt cục vẫn là gật gật đầu.

Nam nhân cao lớn trong sáng này cười rộ lên, dưới ánh nắng sáng sớm lại có một chút chói mắt, hắn lớn mật thay Phó Vân Ngọc vuốt vuốt mái tóc trên trán, cúi người cúi đầu nói: “Ngọc nhi thích là tốt rồi.” Dứt lời, đem hân huyết bảo mã kia đi ra, nhảy lên, vươn tay đến kéo Phó Vân Ngọc đi lên.

Đôi tay này bởi vì thời gian dài cầm kiếm mà có rất nhiều nốt chai ở tay, nhưng mà thoạt nhìn lại càng dài dòng có lực, ánh mắt chờ mong của hắn vẫn dừng lại trên người nàng. Phó Vân Ngọc muốn cự tuyệt, nhưng mà sự tình đã phát triển đến nước này, giống như không có đường cự tuyệt, nàng hồi hận cắn cắn môi, oán thăm, ai kêu trước kia người nói thích hân huyết bảo mã, ai kêu người tâm địa mềm, ai kêu người cãi nhau với A Căn ca! Tư thế này duy trì một hồi, nàng đành phải vươn hai tay nắm chặt tay của hắn, bị hắn như vậy nhẹ nhẹ kéo, an vị ở tại trước người hắn.

Một nhóm tuấn mã ở trên bãi đất trống, trên lưng ngựa một đôi nam nữ đang ngồi, nam cao lớn anh tuấn, nữ dung mạo tuyệt sắc, trên mặt hai người tràn ngập nụ cười. A Căn ca lúc này đang đứng ở dưới cây đại thụ phía xa, híp mắt nhìn bọn họ, trên khuôn mặt tuấn mỹ không chút biểu tình. Hắn đã nhiều ngày qua đêm không thể ngủ được, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia của Phó Vân Ngọc, ánh mắt mờ mịt, trong lòng đều đau dữ dội, làm thế nào để điều tức cảm giác trong lòng, suy đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy mình làm có chút quá đáng, vì thế sáng sớm đã chạy tới giống như muốn nói xin lỗi với nàng. Nhưng mà, rất xa đã thấy vẻ mặt Mộ Dung Vân Đình đầy ý cười đang nói cùng nàng gì đó, tiếp theo đi cùng hắn ra cửa. A Căn ca trong lòng hờn dỗi không muốn đi lên, vốn định cứ như vậy rời đi, nhưng, không biết sao, mình lại đi theo bọn họ đến nơi này.

Tình bất tri sở khởi, mối tình thắm thiết.(tình dâng lên từ lúc nào không rõ)

Giờ này khắc này, nhìn hai người trẻ tuổi gần bó ở xa xa kia, hắn có loại cảm giác không thở được, hình như là cái gì cũng hiểu ra, hóa ra hai người bọn họ mới xứng là một đôi nhất. Đang lúc hắn mang vẻ mặt thương cảm muốn rời đi, thì trên đỉnh đầu đột nhiên rơi xuống một vật thể không rõ, tiếp theo mà đến chính là một giọng nữ bén nhọn

“A! Cứu mạng!”

A Căn ca còn chưa kịp phản ứng, thì vật thể không rõ kia lại rơi vào trên người hắn, hơn nữa trọng lực, hắn lập tức đã bị vật nặng này ép tới không thể động đậy, thật giống như lúc trước Phó Vân Ngọc ghé từ trên ghế xuống.

Hai người đang ở trên lưng ngựa rong ruổi, nghe thấy tiếng người kêu cứu cách đó không xa truyền đến, Mộ Dung Vân Đình liền chuyển hướng, gíoroi chạy về phía đó.

Bên tai tiếng vó ngựa càng ngày càng vang, A Căn ca mới phát hiện người ngã xuống lại là Uyển Dung cô nương, liền dùng sức đẩy ra, giãy dụa đứng lên. Bốn mắt nhìn nhau, hết thấy đều bị đối phương nhìn vào trong mắt. Kinh ngạc, mất mát, thương tâm, ở trong con người chợt lóe mà qua.

“Vân Ngọc.” A Căn quăn bách kêu lên một tiếng, muốn giải thích, “Vừa rồi Uyển Dung cô nương từ trên cây...”

“Huynh làm gì mà lại ở trong này?” giọng điệu của Phó Vân Ngọc không được tốt lắm, hình như là cố nén cái gì.

Nhìn biểu tình quật cường của nàng mang theo vẻ thất vọng, A Căn ca đột nhiên ý thức được, hiện tại mình giống như nói cái gì cũng sai, chẳng lẽ nói mình đến theo dõi nàng sao?

“Vậy nàng vì sao lại ở trong này?” Hắn đột nhiên hỏi lại.

Chung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, ba người đồng thời yên lặng, trừ bỏ Uyển Dung đang phủi tro bụi.

“Ta cùng Vân Đình ca ca đi cưỡi ngựa, không được sao?” Phó Vân Ngọc nghĩ đến tư thế ái muội vừa rồi của hai người, tức giận lập tức lại cao lên, “Hai người các người có thể ở trong này làm chuyện ám muội, ta lại không thể quang minh chính đại tìm chút việc vui để làm sao?”

Nàng nói nhiều hơn một chữ, trong ngực A Căn ca liền đau thêm một phần. mắt phượng của A Căn ca nhìn sang nơi khác, thân mình cứng ngắc đứng trước mặt nàng. Hắn không biết nói cái gì, cho nên chỉ lặng lẽ chờ nàng nói xong.

Uyển Dung bên cạnh đang rất tập trung phải tro bụi sửa sang đầu tóc của mình, giống như căn bản không thấy được tình trạng căng thẳng phía trước, nói: “Rất cực sạch sẽ. Đúng rồi, Vân Đình ca ca, Huynh đừng hiểu lầm, muội mới không thích tiểu hòa thượng này, tình cảm của Dung nhi đối với huynh được trời đất chứng giám, vừa rồi nếu không phải không muốn cho hai người nhìn thấy, ta cũng sẽ không đi lên cây để bị ông đốt đâu!”

Mộ Dung vân đình lập tức xuống dưới, lại đem Phó Vân Ngọc về mặt mờ mịt ôm xuống dưới.

“Uyển Dung, muội sao lúc nào cũng bướng bỉnh như vậy?”

Uyển Dung thấy Mộ Dung Vân Đình có ý trách cứ, liền đi lên kéo cánh tay hắn làm nũng: “Biểu ca, muội, muội cũng chỉ muốn biết hai người lén lút tới nơi này làm gì nên mới theo dõi mà thôi, nếu không phải tiểu hòa thượng này đột nhiên xuất hiện dưới tàng cây, muội cũng sẽ không bị dọa mà rơi từ trên cây xuống.”

Uyển Dung dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, làm sao có lòng dạ gì, chỉ muốn lấy lòng người trong lòng của mình, nên ngay cả thủ đoạn của nàng đối với Phó Vân Ngọc cũng là trẻ con như vậy. Nghe được lời của nàng, mặt Phó Vân Ngọc vừa rồi còn đen đã lập tức dịu xuống, tức giận trong lòng cũng lập tức biến mất. Hóa ra lời của A Căn ca mới nói là thật, mình vừa rồi đã uống phải bình dấm chua lớn.

“A Căn ca ca, ta, ta cũng chỉ là cùng Vân Đình ca ca đi cưỡi ngựa.” Nàng nhìn gương mặt của A Căn ca vẫn cương như cũ, giải thích, “Ta vừa rồi tức giận, cho nên nói nhảm. Nhưng mà, huynh cũng không nên theo dõi ta.”

A Căn ca thản nhiên nhìn nàng một cái, cái liếc mắt này lại làm cho Phó Vân Ngọc cảm giác được sự ưu thương, thật giống như muốn đồ quan trọng nào đó, mà lại không lấy được. Hắn không nói được một lời xoay người rời đi, lưu lại bóng dáng cô đơn. Phó Vân Ngọc nóng lòng a, không nhìn lại hai người kia, mà vội vàng chạy theo, cái gọi là không chiếm được vĩnh viễn rối loạn, được yêu thích thì lại không có sợ hãi.

“A Căn ca ca, huynh tức giận?” Nàng vừa hỏi, trong lòng lại hung hăng khinh bỉ chính mình, kêu người chủ động, người lại chịu không được chiến tranh lạnh, người sợ bị coi thường, lúc này da mặt so với tường thành còn dày hơn?

Bả vai A Căn ca nhẹ nhàng run lên, không phải hắn không nói lời nào, mà vừa rồi thời điểm bò từ mặt đất đứng lên, xương hông không cẩn thận đụng vào tảng đá, đau đến tê tâm liệt phế a. Nào biết nữ nhân này lại sợ mình tức giận, chủ động đến gần mình, nữ tử không rụt rè như vậy chỉ sợ là khó tìm ở trong Bạch Tượng quốc, nhưng, nhưng thật ra lại thẳng thắn đáng yêu.

“A Căn ca ca, huynh mấy ngày nay vì sao không để ý tới ta? Chẳng lẽ là bởi vì chuyện Vân Đình ca ca buổi sáng hôm đó nói với huynh sao?”

Con người của nàng lóe ra ánh sáng động lòng người, hai má ửng đỏ, cái miệng nhỏ thở phì phò, hòa thượng A Căn không dự đoán được nàng đã biết một chút nguyên do, nhú nhú mày, nói: “Nàng đã biết rồi?”

“Quả nhiên đúng vậy, huynh làm sao có thể nghe lời huynh ấy chứ, chỉ cần hai chúng ta thích đối phương thì không được sao?” Phó Vân Ngọc có chút nóng nảy, nâng cao giọng.

Hắn nhìn chằm chằm nàng thật sâu, thở dài, nói: “Vân Ngọc, kỳ thật, hắn nói cũng rất có lý.”

“Nhưng mà...”

“Được rồi, chúng ta không nói đến chuyện này nữa ” không đợi nàng nói xong, A Căn ca liền cắt đứt lời của nàng, nhẹ nhàng ôm vai của nàng, lại lập tức buông xuống, nỗ lực cười, nói: “Ta mấy ngày nay đã học được Thiếu Lâm Linh Lung quyền, luyện được cũng không sai biệt lắm, đánh một lần cho nàng xem được không?”

Hắn dường như là dễ dàng chuyển hướng đề tài, Phó Vân Ngọc lúc này không còn đầu óc nghĩ nhiều, nhìn đến soái ca mà đã bắt đầu thần chí không rõ, hướng chỉ là lại soái ca mình thích, đã sớm đem những lời mình muốn nói quên thất thất bát bát. Nàng nhìn thân thủ thoăn thoắt của A Căn ca, quyền pháp vững chắc, âm thầm cảm thán, quả nhiên là hồng nhan họa thủy, mình hiện tại cùng với Tùy Dương Đế Dương Quảng kia giồng nhau, ai.

Tùy Dương Đế là người ta nghĩ ngay tới một tên bạo chúa khát máu, tàn bạo và là vị vua dâm loạn nhất mọi thời đại. Vị Hoàng đế cuối cùng của nhà Tùy này là người duy nhất trong lịch sử có một “bảng thành tích” khó ai có thể bì kịp: Soán ngôi Thái tử của anh, giết cha, cướp ngai vàng rồi cưỡng đoạt luôn cả ái thiếp của cha mình

34. Chương 34: Cha Và Con Gái Đoàn Tụ

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Hừ! Từ sau ngày điều tra không có tin tức Phó Chính chết, Mộ Dung Phục gia tăng cường độ đi tìm hiểu tin tức vị trí hiện tại của ông. Nếu ông đoán không sai, thì Phó Chính hẳn là còn đang bị nhốt ở trong nhà lao, cho nên, ông đã đặc biệt tăng thêm mấy vị cao thủ lén vào trong nhà lao thăm dò, một khi tìm được người, bất kể tiêu bao nhiêu cũng đều phải cứu ra. Ông vốn muốn tìm hiểu nguồn gốc của án oan kia, bắt cầu quan kia lại, vì Phó chính rửa sạch oan khuất. Nhưng mà thể lực đằng sau Giang gia kia quá lớn, ông không thể không kiêng nể. Mộ Dung gia của ông đời đời đều là tướng quân, vài năm gần đây trong triều đã có chút thể lực, trải qua vất vả ông mới duy trì cho tới ngày hôm nay, cho nên ông không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sau ngày hôm qua, Mộ Dung Vân Đình bị Uyển Dung cuốn lấy, vài lần muốn thoát thân, nhưng đều không làm được chuyện gì. Đêm hôm qua, hắn đã suy tư một đêm, tình cảm của Uyển Dung đối với hắn hẳn biết được, nhưng mà trong lòng hắn chỉ có Phó Vân Ngọc, mỗi lần muốn cùng nha đầu kia nói chuyện rõ ràng thì nàng đều tìm lý do rời đi. Hôm nay bất luận như thế nào hắn đều muốn đem mọi chuyện nói rõ, bằng không mọi người đều bị nhận tổn thương. Vì thế, buổi sáng hắn đến chỗ mẫu thân thỉnh an, lại thật không ngờ Uyển Dung đã ở đó.

“Uyển Dung biểu muội, muội có thể ra ngoài một chút không, ta có lời muốn nói với muội.” Hắn ra hiệu bằng mắt với nàng rất lâu rồi, nhưng như cũ không thấy nàng có động tĩnh gì. Chỉ là hắn không biết rằng tiểu cô nương này kỳ thật đang làm như không thấy a.

Thân hình nhỏ nhắn của Uyển Dung rõ ràng cứng đờ, trong ánh mắt mang theo vẻ không tình nguyện, nói: “Biểu ca có chuyện gì? Không ngại thì nói luôn ở trong này đi”

Mộ Dung Vân Đình nhìn thoáng qua mẫu thân, có chút mất tự nhiên khụ khụ, nói: “Vẫn là nên đi ra ngoài nói cho dễ dàng, không cần quấy rầy mẫu thân thanh tĩnh.”

“Đình nhi con ở nơi này nói đi, vì nương cũng muốn nghe xem, tìm việc vui.” Mộ Dung mẫu bỗng nhiên lên tiếng .

“Nhưng mà mẫu thân...”

“Hay ta không nghe được?” Mộ Dung mẫu biến sắc, lạnh lùng nở nụ cười, nói: “Chẳng lẽ con không biết tâm của Uyển Dung hay sao?” Uyển Dung nhu thuận đáng yêu, lại là khuê nữ của biểu huynh bà, bà tất nhiên là bao che khuyết điểm thật nhanh.

Mặt Mộ Dung Vân Đình lộ vẻ khó xử, nặng nề nhìn bà một cái, nói: “Mẫu thân, người biết người con thích là Ngọc nhi.”

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, đứng ở bên cạnh Mộ Dung mẫu – Uyển Dung lập tức hoa dung thất sắc, tuy rằng chuyện này, nàng đã sớm nhận ra, nhưng mà huynh ấy ở trước mặt người khác nói ra như vậy, vẫn làm cho nàng cảm thấy đau lòng. Vì thế, dậm chân, cắn răng, hàm chứa nước mắt, tức giận đến xoay người không muốn nhìn huynh ấy.

“Ồ nháo, Uyển Dung làm sao có thể kém hơn Phó Vân Ngọc kia, tình cảm có thể chậm rãi bồi dưỡng, nói sau ta nhìn thấy Phó gia tiểu thư kia, tâm cao khí ngạo, cũng chưa chắc đã để ý đến con. Vì nương đón Uyển Dung đến đây chính là hy vọng các con có thể từ từ ở chung, không cần cô phụ tâm ý của ta cùng với biểu cữu của con.” Mộ Dung mẫu mặc trang phục màu tím, không biết có phải là nguyên do tức giận hay không, mà giờ phút này mặt của bà cũng trắng đến phát tím.

“Mẫu thân, người không phải đã đáp ứng rồi sao?” Mộ Dung Vân Đình trong lòng căng thẳng, thốt ra.

“Ha ha, ta trước kia đã đáp ứng không sai, nhưng cái thời điểm đó, nàng ta vẫn là thiên kim của thủ phủ thành Tiên nhạc, chúng ta coi như là môn đăng hộ đối, nhưng mà hiện tại, nàng ta là cái gì? Chỉ là một tiểu thư gặp rủi ro ăn nhờ ở đậu, nói khó nghe thì nàng chính là một tội phạm lẩn trốn cửa nát nhà tan. Nhà chúng ta tốt xấu cũng là tướng môn đô thành, nào dám có con dâu như vậy?”

Mộ Dung mẫu nói đến chần động, Mộ Dung Vân Đình nghe xong trong lòng cũng không biết có tư vị gì, hắn không nghĩ mẫu thân của mình lại nói không giữ lời. Mặc kệ Ngọc nhi có phải thiên kim nhà giàu hay không, hắn vẫn yêu nàng, nàng chính là cô gái mà hắn muốn. Hắn không thể tin nhìn mẫu thân, cắn răng nói: “Mẫu thân, chuyện này đối với nhà chúng ta mà nói có quan hệ gì đâu? Ngọc nhi sẽ là một người con dâu hiền.”

Mộ Dung mẫu đồng dạng khó xử nhìn Uyển Dung, thở dài một hơi nói: “Dung nhi cũng là một cô gái tốt, con cũng có tình cảm tốt với nàng không phải sao?”

“Dù khát nước ba ngày, ta cũng chỉ uống một bầu. Trong lòng con chỉ có Ngọc nhi, không thể chứa nổi thêm người khác, Uyển Dung biểu muội, muội sẽ tìm được người tốt hơn.” Dứt lời, hắn dứt khoát rời đi, không để ý tới Uyển Dung hai mắt đầm lệ giữ lại.

Nhìn bóng dáng của hắn rời đi, Uyển Dung chậm rãi đi ra cửa. Vừa khóc vừa nghĩ tới chuyện vừa rồi, càng nghĩ càng thấy buồn cười. Rõ ràng huynh ấy muốn nói chuyện với mình, lại thành ra chuyện hai mẫu tử bọn họ, còn mình ngược lại giống như người ngoài một câu cũng chưa nói. Nàng không khỏi ở trong lòng cười nhạo chính mình, Uyển Dung a Uyển Dung, người ở nhà không phải là con của đi ngang, không phải khoác loác cùng phụ thân nói huynh ấy sẽ quỳ gối dưới váy của người sao? Như thế nào hiện tại lại vô dụng như vậy? Ngay cả huynh ấy cự tuyệt người đều có thể hợp tình hợp lý như vậy thậm chí đem người bỏ qua một bên? Uyển Dung a Uyển Dung, người làm sao có thể bị đả bại như vậy?

Mộ Dung Vân Đình càng không thích nàng như vậy, thì nàng lại càng chán ghét Phó Vân Ngọc.

Hôm nay Phó Vân Ngọc tâm tình rất tốt, sau khi rời khỏi giường thì ở trong phòng vẽ chút chân mày thoa chút son lên môi, chọn bộ quần áo màu xanh nhạt mặc vào. Đã lâu không được gặp tiểu Liên, thật đúng là chút nhớ nàng, không biết bọn họ ở bên kia có sống được không, có bị chịu ủy khuất hay không, thân thể Vương quân gia như thế nào. Đang lúc nàng ngẩn người, thì quần gia của Mộ Dung Phục vội vàng chạy tới, thở không ra hơi mà mời nàng ra tiền thính, nói là lão gia có việc gấp tìm nàng. Trong lòng nàng dự đoán chắc là việc có liên quan đến phụ thân, liền đi theo.

Chỉ thấy trong tiền thính đứng không ít người, có với một ít hắc y nhân chẳng bao giờ bỏ che mặt, Mộ Dung Vân Đình, A Căn ca, Mộ Dung Phục đang đứng ở giữa, biểu tình trên mặt thoạt nhìn kích động khác thường.

Đây là đã xảy ra chuyện gì? trong lòng Phó Vân Ngọc vô cùng nghi hoặc, lại sợ nhận được tin tức không tốt của phụ thân, bước lên phía trước đến hỏi: “Bá phụ, hay là phụ thân đã xảy ra chuyện?”

Mộ Dung Phục nhìn nàng bỗng nhiên cười ha ha, tiếp theo người chung quanh cũng cười rộ lên theo, không khí trong tiền thính lập tức thoải mái, điều này làm cho Phó Vân Ngọc càng thêm nghi hoặc, nhìn chăm chăm về phía A Căn ca. A Căn ca lúc này cũng đang mỉm cười, híp mắt, kìm lòng không được sờ sờ mái tóc dài rồi tung phía sau lưng của nàng, cười mà không nói.

“Ngọc nhi, qua đây xem ai này?” Mộ Dung Phục rót cụng cũng mở miệng.

Một đám người tránh ra, từ phía sau đi ra một nam nhân trung niên tóc hoa râm, dáng người tròn xoe, ông lộ ra khuôn mặt với những nếp nhăn già nua. Trong đôi mắt tuy rằng lộ vẻ mệt mỏi, nhưng lại che giấu không được sự vui sướng, ông đi đến trước mặt Phó Vân Ngọc, nhất thời nước mắt tung hoành.

“Ngọc nhi a!” Ông đứng tại chỗ kéo Phó Vân Ngọc vào trong lòng.

Phó Vân Ngọc quả thực không thể tin được nam nhân đứng trước mặt mình chính là phụ thân, thẳng đến khi ông đem mình ôm vào trong ngực, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của ông, mới bình tĩnh trở lại, gào khóc.

“Phụ thân, người thật là phụ thân!”

“Đúng vậy, con gái ngoan của ta, phụ thân đã trở lại, đừng khóc a.”

“Phụ thân, Ngọc nhi nhớ người muốn chết, ô ô ô ~ phụ thân về sau đừng bỏ Ngọc nhi mà đi.” Phó Vân Ngọc vừa khóc ở trên đầu vai Phó chính vừa kéo, bỗng nhiên nghe được hai giọng nói quen thuộc ở cửa.

“Tiểu thư!”

“Lão gia, tiểu thư!”

Tiểu Liên cùng Vương quản gia cũng lệ nóng doanh tròng (nước mắt vui mừng), xông lên gắt gao ôm bọn họ cùng một chỗ. Trong lúc nhất thời, trong tiền sảnh tiếng khóc nổi lên bốn phía, nhất là Phó Vân Ngọc, khóc đến không để ý hình tượng, kinh thiên động địa. Làm cho những người khác xem đều cảm động rơi lệ. Người một nhà cuối cùng cũng đoàn tụ. Mộ Dung Phục cũng lau đi nước mắt, kêu bọn họ ngồi xuống, cùng bọn họ tính toán chuyện sau này.

Chỗ ở cùng cửa hàng của Phó gia ở thành Tiên nhạc mặc dù đã bị niêm phong lại, nhưng mà việc buôn bán của bọn họ trải rộng khắp nơi trên cả nước, hơn nữa trước khi gặp chuyện không may Phó Chính đã sớm phân phó đến các chi nhánh, cho nên trước mắt mà nói, cái án oan kia đối với việc làm ăn ở Phương bắc cũng ảnh hưởng không lớn lắm. Ông ở trong Mộ Dung phủ nghỉ ngơi hai ngày, lại đem các chương quầy của cửa hàng muối Phương bắc tụ tập lại, thương lượng rất nhiều ngày, nhắc nhở các chi nhánh không được khinh suất.

35. Chương 35: Hòa Thượng Trái Lưỡi Tâm

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Đã nhiều ngày, trong Mộ Dung phủ đều tràn ngập trong không khí náo nhiệt, ngay cả người thường xuyên đêm không về vì bận việc xử lý sự vụ trong quân Mộ Dung Phục cũng mỗi ngày đều trở về sớm cùng mọi người ăn bữa cơm. Mấy buổi tối này đều ở trong thư phòng đối rượu cùng Phó Chính, giống như là đang thương lượng chuyện gì đó. Phó Vân Ngọc dường như cũng thay đổi cá tính, thoát khỏi tính thật cẩn thận ngày xưa, dần dần hoạt bát hơn. Bên người thêm một tiểu Liên, thì nàng nói cũng nhiều hơn, nhìn thấy Uyển Dung cũng không có bài xích như trước kia, tuy rằng người ta đối nàng vẫn lạnh như băng như trước. Cuối ngựa, xem cá, học nấu cơm, đi chơi, tìm A Căn ca, duy chỉ có không dám ra đường.

Lúc rảnh, mắt mèo kia của nàng nhìn kỹ chân nhỏ của A Căn ca, vụng trộm mà làm giầy cho hắn, đây chính là thủ công sống của nàng xử nữ a. Nhưng mà, nàng Phó Vân Ngọc lại là nửa đường xuyên qua tới đây, làm sao mà biết làm tăng hài, hoàn thành xong đôi giầy sẽ làm nàng mất cái mạng già này, mắt vừa đỏ, vừa hút lấy máu của mình (ngón tay) một ngày một đêm lãng phí vài vốc, như thế nào cũng không chịu để cho tiểu Liên hỗ trợ, thẳng đến khi nàng đâm hết năm đầu ngón tay của mình, cũng không cảm được kim khâu nữa mới đưa chiếc hài vô cùng thô thảm bán thành phẩm giao cho tiểu Liên xử lý. Thời gian chờ

tiểu Liên làm giày, nàng lại không chịu ngồi yên, cầm kéo đi xén bớt mặt giày, vì thế, gian phòng của nàng giống như linh đường — tất cả đều là màu trắng.

Lão quản gia trong Mộ Dung phủ nước mắt tuôn rơi, khi toàn bộ vải vóc ở trong quý phủ có thể làm giày tất cả đều dùng hết, thì một đôi giày diện mạo độc đáo rất cực cũng đại công cáo thành ! Tuy rằng mặt giày làm có chút lớn, một cái đầu nhét vào cũng không vấn đề gì, nhưng mà, mùa hè nha, lớn một chút cũng tốt, thoải mái a, thông khí. Tuy rằng phía đầu hơi xiêu xiêu vẹo vẹo, đường kim ngang dọc không có cái nào thẳng tắp, nhưng như thế này mới là độc nhất vô nhị a, đi ở chân trên đường như thế sẽ không bị đọng giày! Ngẫm lại xem, trong miếu tất cả đều là hòa thượng, thống nhất quần áo giày cùng đầu bóng lưỡng, một chút đặc sắc cũng không có, làm một hòa thượng còn trẻ tuổi, không có đặc sắc sao được, A Căn ca phải đứng đầu Huyền thanh tự, sẽ dẫn dắt một đám hòa thượng đi lên vũ đài. Phó Vân Ngọc nhìn thật kỹ vào đôi giày kia, có chút vừa lòng, tìm một tờ giấy, bọc lại rồi đi đưa cho A căn ca.

Mang tâm tình vô cùng hưng phấn đi trên đường đến Trúc Uyển, đây chính là sản phẩm thủ công nghệ đầu tiên Phó Vân Ngọc làm, trong lòng của nàng giờ phút này đang chạy loạn giống như con thỏ nhỏ, nhảy lại nhảy. Dọc theo đường đi, nàng đã sớm nói kỹ lại những lời mình muốn nói, hiện tại phụ thân đã trở về, A Căn ca lại luôn luôn bảo vệ nàng cho đến bây giờ, thẳng luận vô chọn rẽ, lưỡng tình tương duyệt, như vậy chuyện nào đó hẳn là sẽ nước chảy thành sông đi.

Nàng đi vào ngôi nhà gỗ trước mặt, phát hiện màn trúc trên cửa sổ đã được cuốn lên, ngó đầu vào nhìn bên trong, ơ, người đâu? Bên trong không có một bóng người, lại tìm một vòng ở chung quanh, vẫn không thấy bóng dáng A Căn, trong lòng cảm thấy mất mát, chỉ đem giày đặt ở trên bàn phía trước cửa sổ, ầm ưc trở về. Vốn định buổi chiều lại đi tìm hắn, nhưng đúng lúc ở cửa phòng Phó Chính lại đụng phải A Căn ca mới ra.

Hắn như trước mặc tăng bào đã lâu năm kia, chẳng qua là sắc mặt thoát nhìn không tốt lắm, trong mắt lại là yên tĩnh Phó Vân Ngọc chưa bao giờ thấy qua. Nàng nhìn hắn, tâm cứ như vậy không chút nào để phòng mà đau lên, giống như có một loại dự cảm không tốt.

“A Căn ca ca, huynh sao lại ở trong này, ta vừa còn đi đến chỗ huynh tìm huynh.” Phó Vân Ngọc khoác tay hắn, quan tâm hỏi.

A Căn ca tay lạnh như băng, lúc Phó Vân Ngọc chạm vào tay của hắn, rõ ràng lùi bước, tiếp theo lại khôi phục vẻ mặt trấn định, cũng không dám nhìn nàng đang ngập nước, cụp mắt nói: “Vân Ngọc, ta còn có việc, ta đi trước.”

Thái độ của hắn như vậy Phó Vân Ngọc xem ra, rõ ràng trong lòng đang có chuyện. Nàng cùng hắn ở chung đã lâu như vậy, tất nhiên có thể nhận ra được hắn đang che giấu cảm xúc, hắn càng muốn chạy trốn, nàng lại càng không thể thả, vì thế, nàng lại nắm thật chặt tay hắn, theo dõi ánh mắt của hắn nói: “A Căn ca ca, huynh làm sao vậy?”

“Không có việc gì, Vân Ngọc, nàng hạnh phúc là tốt rồi.” A Căn ca bỗng nhiên ngược mắt lên, thẳng tắp nhìn nàng, trong mắt không có gì vui mừng như đang nói

Phó Vân Ngọc thấy hắn vẫn né tránh, trong lòng nóng nảy, nhưng lại không biết nói cái gì cho tốt, chỉ có thể gắt gao nắm lấy cánh tay đang muốn giãy ra của hắn. Hai người trầm mặc, giằng co, không khí càng ngày càng nghiêm trọng, giống như một sợi dây thun, hai người chia ra nắm hai đầu, mặc kệ ai buông tay trước, thì cả hai đều bị tổn thương. Rốt cục, Phó Chính xuất hiện đánh vỡ cục diện bế tắc này, ông nhìn thấy một màn như vậy, đầu tiên là vẻ mặt cứng đờ, sau đó gọi Phó Vân Ngọc đi vào.

“Ngọc nhi, vì phụ có chuyện muốn thương lượng với con.” Phó Chính ngồi thẳng thân mình, nghiêm mặt nói.

Phó Vân Ngọc vênh cái miệng nhỏ nhắn đứng ở bên cạnh bàn tròn, hai mắt hồng hồng, không nói được một lời.

“Hiện tại phụ thân đã thuận lợi trở lại, việc buôn bán của nhà chúng ta cũng dần dần tốt hơn, nhà chúng ta lúc này toàn dựa vào Mộ Dung gia, Ngọc nhi a, hôn sự của con, ta nghĩ cứ như vậy mà quyết định.” Phó Chính sờ sờ chòm râu, tiếp tục nói: “Ta xem Vân Đình tuần tú lịch sự, đối với con lại có tình ý...”

“Phụ thân, người đang nói cái gì?” Phó Vân Ngọc càng nghe càng cảm thấy không thích hợp, Phó Chính này có ý tứ muốn đem nàng gả cho Mộ Dung Vân Đình, liền cắt đứt lời của ông: “Thắng luận võ là A Căn ca ca, lần này con có thể sống để gặp lại phụ thân, cũng chính là do A Căn ca ca liều mình cứu giúp.”

Phó Chính nghe thấy vậy, cau mày, ông đã sớm đoán được tâm sự của nữ nhi, may mắn lúc trước đã mời tiểu hòa thượng lại đây “Xâm nhập” mà chia sẻ tâm tư, “Ngọc nhi, vì phụ đã quyết định, Vân Đình là người lựa chọn tốt nhất.”

“Phụ thân, ngài sao không hỏi ý kiến của người khác đã quyết định? Ngài không có hỏi qua Ngọc nhi thích ai, ngài không có hỏi A Căn ca ca có nguyện ý hay không.” Phó Vân Ngọc mang theo tiếng khóc nức nở, quật cường nói. Phó Chính tuy rằng là phụ thân của mình, nhưng mà cũng không thể lấy hạnh phúc sau này của nàng để đùa giỡn, muốn nàng gả cho người nàng không yêu, nàng kiên quyết không thể nhận .

Phó Chính tức giận, sắc mặt cũng hơi chuyển sang màu xanh, không tự giác nâng cao âm lượng nói: “Chuyện này ta với Mộ Dung bá phụ của con cùng nhau quyết định, Vân Đình tất nhiên cũng nguyện ý, hiện tại chẳng lẽ không phải đang hỏi ý kiến của con?”

“Hừ, phụ thân, người không công bằng, người còn chưa hỏi A Căn ca ca, người còn chưa hỏi huynh ấy đâu!”

“Ai nói ta không hỏi? Vừa rồi ta đã hỏi, hần cũng hiểu được hần không thể mang lại hạnh phúc cho con!” Ngữ khí như đinh đóng cột, nặng nề mà nện ở trong lòng Phó Vân Ngọc, làm cho nàng nhất thời cảm giác được sự lạnh lẽo.

Nàng mở to miệng, kinh ngạc nhìn ông, không thể tin. Kinh ngạc, thương tâm, tất cả đều hiện rõ trên mặt nàng.

“Cha gạt người!” Nàng quát to một tiếng, nặng nề mà đẩy cửa ra, rồi xông ra ngoài. Nàng muốn chạy đến hỏi A Căn ca, nàng muốn đích thân hỏi hần một chút, hỏi hần có phải đã nói như vậy hay không, hỏi hần có phải thật sự buông tay hay không, hỏi hần có phải thật sự không thương chính mình hay không, hỏi hần trả lời như vậy rốt cuộc là muốn thế nào.

36. Chương 36: Tân Nương Lạc Chạy

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Ta hận các người! Nàng nghiêng ngả lão đảo chạy trên đường, trong óc lộn xộn, chỉ muốn nhanh chóng tìm được A Căn ca, cho dù là không nói lời nào mà chỉ nhìn hần cũng tốt. Nhưng nửa đường lại nhảy ra một Trịnh Giáo Kim, Uyển Dung cứ như vậy chắn ở trước mặt nàng, cản đường, giằng co một hồi, vẫn không cho nàng đi qua. Trong lúc nhất thời, nàng cũng không thể hiểu được, mặt đỏ lên, giảm thấp thanh âm xuống nói: “Xin cho qua một chút, ta có việc gấp.”

Uyển Dung thấy nàng tức giận như vậy, trong lòng vui sướng, lại càng không muốn cho nàng đi qua, còn chống thất lưng mắt to trừng đôi mắt nhỏ với nàng. Thù ngày hôm nay nàng đã định rồi, ai kêu nàng ta đoạt biểu ca, nếu không phải nàng vụng trộm ở ngoài cửa phòng biểu dượng nghe được, thì cho đến bây giờ nàng vẫn không hay biết gì, dựa vào cái gì mà nữ nhân này không cần tốn nhiều sức vẫn có thể túm lấy tâm của biểu ca, dựa vào cái gì mà nàng ta chỉ cần ba bốn câu đáp đã có thể làm cho biểu dượng thích, dựa vào cái gì mình cố gắng lâu như vậy vẫn là công dã tràng, thậm chí ngay cả hôn sự của huynh ấy cũng là người cuối cùng biết được.

“Nhanh một chút tránh ra, đừng ép ta ra tay.” Phó Vân Ngọc chống lại ánh mắt khiêu khích của nàng ta, liều mạng đè ép lửa giận trong lòng, lập lại một lần nữa

Uyển dung cười nhạo một tiếng, nhún vai, nói: “Hồ ly tinh, ta không tránh ra, muốn đi tìm tình ca ca của người sao, thật sự là không tuân thủ nữ tắc.”

Lời nói chói tai này tiến vào trong lỗ tai Phó Vân Ngọc, như là thuốc nổ châm vào ngọn lửa nàng đang cường chế lại, cũng không biết lấy khí lực ở đâu, cầm bả vai Uyển Dung, cắn răng nói: “Người nói ai không tuân thủ nữ tắc? Người nói ai là hồ ly tinh?”

“Không phải chính người sao, Phó, Vân, Ngọc! Cậu dẫn người ăn chay niệm phật hòa thượng Thiếu Lâm còn không tính, còn muốn đến quyến rũ biểu ca của ta, cũng không biết dùng biện pháp gì làm cho đầu óc huynh ấy choáng váng, không phải nói muốn kết thân với biểu ca sao? Vì sao còn muốn đi tìm tình nhân kia của người?” Uyển Dung cũng không một chút lo sợ, không cam lòng gần từng tiếng nói ra.

“Ta quyến rũ biểu ca của người?” Phó Vân Ngọc trợn mắt lên, vẻ mặt mang theo sự khinh thường, lạnh lùng nở nụ cười, nói: “Uyển Dung cô nương, mời người biết cho rõ, ta đối với Vân Đình ca ca chỉ có tình cảm huynh muội, về phần chuyện kết thân, thật có lỗi, ta cũng vô cùng không muốn, mời người chuyển cáo đến biểu ca của người, ta cũng không phải là kẻ tử tế.” Dứt lời, đẩy nàng ta ra chạy về phía trúc uyển.

Uyển Dung cũng tức giận giống như nàng, như thế nào cũng không chịu tránh ra. Hai người cứ như vậy xoay quanh một chỗ, không ai nhường ai, ngay thời điểm thế cục sắp không khống chế được, cũng chính là lúc hai người sắp đánh nhau. Trong đầu Phó Vân Ngọc bỗng nhiên lóe lên, giống như có sét đánh cho tỉnh, trong đầu xuất hiện lên khuôn mặt của A Căn, nước mắt liên tục rơi xuống, nàng nghẹn ngào, ánh mắt mê mẩn, nói với Uyển Dung: “Người làm ơn nhường một chút, ta sẽ không đoạt Vân Đình ca ca của người, ta chỉ yêu một mình A Căn ca, nhanh chút cho ta đi qua, bằng không sẽ không kịp nữa.”

Biểu tình ưu thương của tiểu mỹ nhân trước mặt, là nàng chưa bao giờ gặp qua, Uyển Dung nhìn khuôn mặt rơi đầy lệ của nàng, trong lòng lại đau thương thêm vài phần, không khỏi nghiêng người cho nàng đi qua..

“Cám ơn.” Phó Vân Ngọc vội vàng chạy về phía chỗ ở của A Căn ca ở.

Uyển Dung nhìn quần áo rời đi bóng dáng, thâm hít sâu một hơi, hốc mắt phấp phấp, như là bỗng nhiên hiểu được cái gì.

Một đường vén váy lên để chạy, thỉnh thoảng còn bị vướng vào mép váy ngã trật chân, Phó Vân Ngọc giờ phút này nhớ đến môn vận động ở thế kỷ hai một một cách khác thường, chờ nàng đến trúc uyển, quần áo trên người đã vừa bẩn vừa rách, bắp chân của nàng cũng bị xước vài chỗ. Chẳng quan tâm đến thân thể đau đớn, chạy tới gõ cửa nhà gỗ, lại phát hiện cánh cửa mình mở kia, bên trong đã sớm người đi nhà trống, làm sao còn có cái gì mà A Căn ca.

Nàng không thể tin bước vào phòng, hồn bay phách lạc cẩn thận tìm kiếm từng góc. Cả căn phòng trống rỗng, giống như chưa từng có người ở. Trên bàn chỗ gần cửa sổ, giấy và bút mực đặt thật chỉnh tề, A Căn ca từng ngồi đó vì nàng mà vẽ trang, trên mặt đất vẫn còn cái đệm, nơi mà A Căn ca mỗi ngày sáng sớm đều ngồi ở phía trên niệm Phật kinh, trên giường còn còn sót lại tối hôm qua hân nằm ở đó, mặt trên thậm chí còn lưu lại một chút hơi ấm. Trong không khí còn lưu lại mùi đàn hương đặc biệt trên người hắn

“A Căn ca ca!” Phó Vân Ngọc lớn tiếng hô, thanh âm bị thương quanh quẩn ở trong không khí.

Cặp giày kia vẫn còn ở bên giường! Là cặp giày mới buổi sáng hôm nay nàng đặt trên bàn! Phó Vân Ngọc thoáng nhìn một cái, liền đuổi theo!” A Căn ca ca, huynh ở đâu?” Bốn phía trống tuếch, từng tiếng vọng một chút một chút đâm vào trong màng tai làm cho nàng đau.

A Căn ca ca huynh cứ như vậy mà đi rồi sao? Mặc kệ Ngọc nhi? Không phải nói cùng nhau đi sao? Huynh cứ như vậy nhẫn tâm không nói tiếng nào mà đi sao? Huynh đúng là đã đem ta đẩy cho người khác, huynh làm sao có thể ích kỷ như vậy. A Căn ca ca, huynh làm sao có thể chạy mất như vậy? Phó Vân Ngọc ôm thật chặt cặp giày kia, thất tha thất thểu đi lên phía trước, cũng không biết phải đi đâu, nước mắt tàn sát bờ bãi, thấm ướt cả đôi giày trong ngực kia. Rõ ràng là ánh mặt trời sáng lạn tháng sáu, mà lại làm cho nàng cảm thấy lạnh, rét lạnh từ thấu xương. Nàng muốn tìm đến hắn, nàng nhất định phải tìm được hắn, một câu cũng không nói liền muốn chạy trốn sao? Vậy tình cảm của bọn họ phải làm sao bây giờ?

A Căn ca ca, huynh cho là huynh đi rồi, chuyện của chúng ta là đã xong sao?

Sau đó, Phó Vân Ngọc cũng không biết mình làm thế nào mà trở về phòng. Nghe tiểu Liên nói, lúc nàng trở về trên tay vẫn nắm chặt đôi giày này, trên tay trên chân trên mặt đều bị thương, quần áo cũng vừa bẩn

vừa rách, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã khóc không thành hình, lại vừa sưng vừa ẩm ướt, mắt cũng sưng không mở ra được, tập tễnh đến trước cửa phòng, nhìn thấy tiểu Liên đi ra, phù phù một chút, liền ngã xuống mặt đất, sau đó ngủ liền bốn ngày bốn đêm.

Đợi cho đến ngày thứ năm, nàng vừa tỉnh lại, phát hiện đại phu đang gỡ miếng băng gạc trên tay nàng. tiểu Liên nói, bởi vì trên tay cùng trên chân đều có rất nhiều vết thương, hôn kỳ lại sắp tới, cho nên không thể không băng bó toàn bộ vết thương lại, mỗi ngày sớm muộn gì đều phải đổi thuốc, mới có thể mau chóng khỏi hẳn.

Miệng vết thương đã bóc vẩy và lộ ra lớp da mới màu hồng phấn, Phó Vân Ngọc đưa tay muốn đứng lên, chỉ cảm thấy một trận đau đớn, nói không rõ ràng là miệng vết thương chưa khép lại hay là tâm.

“Tiểu Liên, hôm nay là ngày bao nhiêu?” Nàng nhẹ nhàng mở miệng, trong giọng nói lộ ra vẻ mệt mỏi.

Tiểu Liên cũng là một nha đầu thông minh, theo nàng nhiều năm như vậy, tất nhiên là biết ngày ấy nàng thương tâm là vì sao, nhìn khuôn mặt nàng tái nhợt, giọng nói khàn khàn, nói: “Tiểu thư, cách ngày đại hôn còn có hai ngày.”

Hai ngày, hai ngày a. Đã nhanh như vậy rồi, mấy ngày trước còn mới nghe được tin tức kết thân, làm thế nào lại sắp đến ngày rồi. Thật sự là châm chọc a, chẳng lẽ phụ thân hận không thể lập tức gả ta cho Mộ Dung gia? Mộ Dung Vân Đình a Mộ Dung Vân Đình, huynh có phải rất nóng vội hay không? Trong hai ngày, ta phải làm sao bây giờ? Phó Vân Ngọc trong lòng đang nghĩ tới, thì Mộ Dung Vân Đình liền gõ cửa đến.

“Ngọc nhi, muội rốt cục đã tỉnh, hiện tại trên người còn đau không?” Ngắc đầu liền đối mặt với ánh mắt đau lòng của hắn.

Phó Vân Ngọc thu hồi ánh mắt, cúi đầu yên lặng mà gẩy móng tay

Mộ Dung Vân Đình thấy nàng không để ý tới mình, trong lòng căng thẳng, lại hỏi: “Ngọc nhi? Đang giận ta? Ngày kết hôn gấp như vậy.”

“Tiểu Liên, cặp giày kia của ta đâu?” Phó Vân Ngọc căn bản không nhìn hắn, vẫn tiếp tục xuống giường đi tìm giày.

Tiểu Liên hốc mắt ẩm ướt, đem đôi giày đã bọc tốt lấy từ trong ngăn kéo ra, giao cho Phó Vân Ngọc, lại nhìn Mộ Dung Vân Đình một cái, cúi đầu kêu một tiếng: “Tiểu thư...” Sau đó, muốn nói lại thôi.

“Ngọc nhi?”

“Vân Đình ca ca, vì sao?” Nàng đột nhiên ngắc đầu, chống lại của đôi mắt sáng của hắn, trong biểu tình lại lộ ra vẻ kiên quyết.

Mộ Dung Vân Đình chấn động toàn thân, xoay người, nhìn ra ngoài cửa, hồi lâu, mới nặng nề nói: “Ngọc nhi, ta nghĩ rằng muội vẫn biết tâm tư của ta, từ lần đầu tiên ở dưới tầng cây anh đào nhìn thấy muội, thì muội đã khắc vào trong lòng ta, nhiều năm như vậy, ta vẫn không thể quên.”

“Ta biết, ta biết tâm của huynh.” Phó Vân Ngọc run rẩy lui về sau mấy bước, giống như là tự giễu cười khổ nói: “Nhưng mà, huynh hiểu ta sao? Huynh biết rõ ta thích A Căn ca, huynh biết rõ A Căn ca thích ta, vậy mà huynh còn nói với huynh ấy như vậy. Mộ Dung Vân Đình, ta vẫn coi huynh như là ca ca, huynh làm như vậy rất quá đáng a, a ~ không phải là muốn ta gả cho huynh sao?” Nàng hung hăng lau nước mắt, không nói nữa, chỉ là dùng ánh mắt dọa người nhìn hắn.

Nước mắt ánh lên, trên mặt gần như là muốn xé rách đau đớn, Mộ Dung Vân Đình nhìn mà cảm thấy kinh hãi, “Chẳng lẽ muội không thấy những lời nói ta nói hôm ấy chính xác sao? Hắn là một hòa thượng, hai người muốn ở chung chỗ như thế nào? Muội cho là một đám hòa thượng Thiếu Lâm kia dễ đối phó như vậy? Muội cho là bá phụ cũng đồng ý sao? Ngọc nhi, muội mà cùng hắn ở một chỗ thì chỉ càng vất vả hơn thôi.”

“Đủ rồi, Vân Đình ca ca, Ngọc nhi rất cảm tạ ân cứu mạng của huynh, huynh không phải muốn lấy ta sao. Được, ta đồng ý, Mộ Dung gia các người không phải muốn Phó gia chúng ta báo ân sao? Huynh đi đi, ta rất mệt.”

Sau khi hấn đi về, Phó Chính cũng đến gặp nàng vài lần, đều bị nàng làm mặt lạnh đuổi trở về.

Nhưng mà lúc này, trong Mộ Dung phủ trên dưới đều đắm chìm trong không khí vui mừng, Mộ Dung Phục đã mời những bạn hữu tốt của ông trong triều, hơn nữa cha con Phó gia giờ phút này cũng ở tại trong Mộ Dung phủ, vậy càng thêm náo nhiệt, chỉ là số quà tặng kia quản gia phải đếm cả một ngày một đêm. Lần này phô trương vô cùng lớn, kinh động toàn bộ đô thành. Có thể thấy được đối với đám hỏi lần này hai nhà rất coi trọng. Phó Vân Ngọc mấy ngày nay đều nằm ở trên giường, ôm cặp giày nàng làm kia, có khi ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, có khi cũng một mình rơi vài giọt nước mắt, rốt cục vẫn phải chịu đựng đến ngày đại hôn hôm nay.

Trời còn chưa sáng, trong phủ đã sớm bận rộn. Bọn hạ nhân đều loay hoay hận không thể biến thành Na Tra, có ba đầu sáu tay. Mộ Dung Phục cùng Phó Chính tự mình tới cửa đi nghênh đón những khách nhân, Mộ Dung phu nhân cũng ở bên trong tiền thính tiếp đón. Phó Vân Ngọc sáng sớm đã bị gọi dậy, tắm rửa xong, vội vàng ăn mấy miếng cháo, đã bị mấy người hầu gái già truyền đạt lại chuyện phải chú ý trong ngày đại hôn hôm nay, tất nhiên cả chuyện giường chiếu nam nữ. Thời điểm nói đến chuyện giường chiếu, Phó Vân Ngọc liên tục liếc mắt xem thường, loại chuyện này nàng so với bọn họ còn biết nhiều hơn, dù sao khi học đại học cái loại chuyện tình yêu này cũng chưa phải chưa xem. Bị mang đi mặc vào một tầng một tầng trang phục tân nương đỏ thắm, sau đó là chải đầu, đội mũ trên đầu, cuối cùng là khăn voan đỏ thắm, còn chưa kịp buông lỏng một hơi, nàng đã bị đặt ở trên giường, cũng không biết là người nào nhét cho nàng một quả táo, luôn mãi dằn dò nàng từ giờ trở đi phải nắm chặt quả táo, trăm ngàn lần không thể nói chuyện.

Bởi vì tân nương tạm thời ở Mộ Dung gia, cho nên kiệu hoa liền đi vòng từ cửa nhà Mộ Dung quanh sông đào thành một vòng rồi trở về, coi như là đón dâu.

Bên ngoài tiếng chiêng trống bắt đầu nổi lên, trái tim kia của Phó Vân Ngọc cũng nhảy tới yết hầu, căn bản là không ngồi yên ở trên giường được. Trong đầu của nàng không ngừng thoáng hiện lên ý niệm, muốn đào tẩu hay không? Muốn đào tẩu hay không? Nhưng mà bây giờ nhiều người, nàng hóa trang như này quá rõ ràng, mặc kệ chạy trốn như thế nào thì vẫn bị nhận ra. Nhưng mà, nếu không trốn đi, sẽ phải gả cho Mộ Dung Vân Đình, nàng cũng là trăm triệu lần không tình nguyện. Trong lòng rối rắm thành đoàn, gấp đến độ không ngừng đi lại trong phòng.

Bỗng nhiên, có người gõ cửa. Phó Vân Ngọc sợ tới mức run lên, khăn voan đỏ thắm lập tức rơi xuống mặt đất.

“Ai?” Nàng cảnh giác, hỏi.

“Là ta, Uyển Dung, mở cửa nhanh lên, ta tới cứu ngươi.”

Phó Vân Ngọc nửa tin nửa ngờ mở cửa. Uyển Dung khuôn mặt bởi vì khẩn trương mà hơi đỏ lên, vừa vào cửa liền không nói hai lời cởi trang phục của mình ra, thấy Phó Vân Ngọc ngây ngốc đang nhìn mình, khó thở nói: “Còn không mau chóng cởi quần áo ra, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn gả cho biểu ca sao?”

Phó Vân Ngọc lúc này mới hiểu được, liền tháo mũ trên đầu xuống, một tầng một tầng cởi quần áo ra, trong đầu vừa cảm kích lại vừa bất an, liền hỏi: “Làm vậy thật sự được không? Ngươi sẽ làm sao bây giờ?”

“Ngu ngốc, ta thích biểu ca, lần này ngươi cho ta mượn danh nghĩa gả cho huynh ấy, mà ngươi lại có thể thoát thân đi tìm tình lang của mình, chuyện này không phải đẹp cả đôi đường sao?” Uyển Dung liếc mắt xem thường với nàng, vẻ mặt không sợ.

Hai nữ tử thuần thực, trao đổi quần áo, Phó Vân Ngọc sau khi giả dạng Uyển Dung, vụng trộm chuồn ra khỏi phòng, cầm lấy túi hành lý mình đã chuẩn bị tốt, rồi chạy ra cửa sau.

37. Chương 37: Hòa Thượng Về Chùa

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Phó Vân Ngọc lặng lẽ bỏ chạy từ cửa sau của Mộ Dung phủ, hiện tại tất cả mọi người đều đang bận việc hôn sự, căn bản không chú ý đến tình huống ở cửa sau, cho nên nàng trốn thoát rất thuận lợi, lại thấy trang phục nữ trang của mình rất dễ làm cho người ta chú ý, lại mượn cửa hàng vải mua một bộ nam trang để đổi, rồi tiếp tục dán ria mép lên trên môi, để che giấu đi vẻ thanh tú tuấn mỹ của nàng. Nàng ở trên đường mua rất nhiều lương khô, sau khi xác định vị trí của Thanh Huyền tự, bước trên đường từ từ đi tìm phu. Con đường này, nàng là một cô gái, tất sẽ khó đi, nhưng mà trong lòng nàng đã chuẩn bị vượt qua mọi chông gai, không tìm được A Căn ca không bỏ qua.

Trong Mộ Dung phủ từ trên xuống dưới đều đắm chìm ở trong tiếng chiêng tiếng pháo vui mừng, hôm nay chú rể mặc hỉ phục đỏ thẫm, đội thêm mũ chú rể, trên người buộc bông hoa hỉ đỏ thẫm, chân mang đôi ủng ngắn màu đen, anh khí bức người mặt mày lộ ra sự vui sướng không kiềm chế được, lập tức đến ngay, cũng rất muốn đi vào bên trong, may mắn có quản gia đã nhanh chóng kéo lại. Chuyện này làm mọi người náo loạn chê cười, chú rể lại khẩn cấp muốn đem tân nương lấy về nhà như vậy. Nhưng mà tân nương tử này cũng chậm chạp không chịu ra khỏi khuê phòng, nhóm bà mối bọn nha hoàn ở ngoài cửa gõ vài lần, nàng cũng không chịu đi ra, người ngoài cửa tức giận đến muốn giậm chân, chỉ nghĩ tân nương tử được gả đi nên e lệ, ngượng ngùng, nhưng mà các nàng làm sao mà biết người ngồi trên giường Uyển Dung đang vô cùng khấn trương, đạp từng bước lên phía trước, không phải địa ngục thì là thiên đường.

Rốt cục, đang lúc mọi người thiên hô vạn hoán, nàng nện bước chân nhỏ, đẩy những đồ trang sức nặng nề, dưới sự giúp đỡ của tiểu Liên đi ra. Khi đỡ lấy tay nàng, tiểu Liên rõ ràng cảm giác được sự khác thường, tay tiểu thư nhà nàng lớn hơn rất nhiều, làn da cũng hơi thô, chẳng lẽ là vết thương trên tay mấy ngày nay còn chưa kịp tan? Người đón dâu bên ngoài đang thúc giục, nên nàng cũng không kịp nghĩ nhiều, liền đỡ tân nương tử lên kiệu hoa.

Đội ngũ đón dâu vòng quanh khu vực sông đào rồi đi một vòng, diễn tấu sáo và trống cực kỳ náo nhiệt, làm cho hàng xóm láng giềng đều tới đây quan sát, sau khi bái đường, tân nương tử liền được đưa vào hôn phòng, chú rể đi ra tiễn thính chiều dài tân khách. Trong lúc đó, có nhiều lần, Mộ Dung Vân Đình thỉnh thoảng cũng nhin không được muốn vào phòng xem tân nương tử một chút, đều bị nhóm các dì ngăn ở ngoài cửa, rồi lại bị giữu cọt. Thẳng đến khi buổi tối tân khách tan cuộc, hấn cũng uống hơi sau. Mới được mọi người ôm đẩy vào động phòng. Phong tục Trung lịch có một chỗ khá tốt, đó là đêm tân hôn không có người đến nháo động phòng, cũng sẽ không gây trở ngại người mới đêm đẹp. Những người lớn nói một đồng thể lệ trong đêm tân hôn, rồi cười hì hì đóng cửa lại.

Mộ Dung Vân Đình ánh mắt trong trẻo, nhìn chằm chằm tân nương tử đang ngồi bên cạnh, trong lòng giống như được sưởi ấm trong mùa đông lạnh, cả người đều nhanh chóng muốn hòa tan .

“Ngọc nhi, ” hấn cúi đầu nói, trong giọng nói tràn ngập sùng nịch.

Tân nương tử tay giấu ở trong quần áo đã gắt gao nắm thành quyền, nhưng vẫn cúi đầu như trước

“Ngọc nhi, ta đã để nàng đợi lâu.” Trên mặt hấn tràn ngập ý cười, lấy tay kéo tấm khăn voan đỏ thẫm kia xuống

Gương mặt phấn trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, môi đỏ sẫm, trong con mắt lộ ra ánh sáng mê người, nhưng mà Mộ Dung Vân Đình lại đứng ở tại chỗ, hấn dùng lực dụi dụi hai mắt, lại nhìn lên, vẫn là nữ tử trước đó, mới giật mình nói: “Uyển Dung biểu muội, sao lại là muội?”

Uyển Dung khuôn mặt tràn đầy sức sống, khe rướn hàm dưới, mang theo một chút e lệ, nói: “Biểu ca, huynh mất hứng khi nhìn thấy Dung nhi?”

Vẻ ham muốn trên mặt hấn quay ngược trở lại, oanh một chút đứng lên, vẻ mặt khó có thể tin hỏi: “Ngọc nhi đâu? Người đem Ngọc nhi giấu đi nơi nào?”

Mặt Uyển Dung trong nháy mắt cúi xuống dưới, kết quả như vậy, là nàng đã sớm dự đoán được, lấy lại bình tĩnh, thẳng tắp chống lại đôi mắt chứa lửa giận của hấn, nói: “Huynh có biết lòng nàng đặt tại trên người hòa thượng kia không, nàng chạy, cho nên ta đến đây. Biểu ca, ta thích huynh nhiều như thế chẳng lẽ một chút huynh cũng không phát hiện ra sao?”

“Đủ!” Mộ Dung Vân Đình gầm lên một tiếng, thân mình kịch liệt run lên, không khí vui mừng hóa thành ưu thương dày đặc, “Người đi ra ngoài.”

Thân thể Uyển Dung mềm xuống, hai hàng nước mắt đầm lệ rơi xuống dưới, đè thấp thanh âm, nói: “Hôm nay dựng mở tiệc chiêu đãi bạn bè tốt trong triều của người, mọi người bên ngoài đều nhìn động tĩnh trong phòng chúng ta hôm nay, huynh chẳng lẽ muốn vứt hết danh dự của người đi đêm nay sao, từ nay về sau trở thành trò cười cho toàn bộ dân chúng Trung lịch?” Thấy Mộ Dung vân đình giật mình, nàng lại tiếp tục nói: “Ta biết huynh đối với ta vô tình, nhưng mà huynh hôm nay diễn trò cũng phải diễn cho nghiêm chỉnh không phải sao? Ta yêu huynh, ta không ngại trong lòng huynh có nữ nhân khác, chỉ cần nơi đó của huynh lưu lại cho ta một chỗ nho nhỏ để làm nơi dung thân là đủ rồi, huynh vẫn không rõ?”

“Đêm nay, hãy ngủ lại đây, được không? Xem như ta cầu xin huynh, đừng để cho ta một mình, ta có thể ngủ trên mặt đất.”

Trong lòng Mộ Dung Vân Đình băn khoăn rất nhiều, nhưng đành phải ứng, Uyển Dung trước mắt tình thâm ý thiết, làm cho hấn áy náy vạn phần, hấn cái gì cũng có thể cho nàng, chỉ trừ duy nhất thứ nàng muốn.

Màn lụa màu hồng, ánh nến trong suốt, tràn đầy đau thương, một đêm đêm đẹp, không như mộng, cùng với bóng dáng hai người.

Khoảng cách từ Trung lịch đến Thanh huyền tự cũng không xa, A Căn ca tuy rằng không xuất môn cùng một ngày với Phó Vân Ngọc, nhưng hấn dù sao cũng là nam tử, hơn nữa lại có khinh công tốt nhất, ngày đêm chạy đi không dừng, rốt cục cũng đến Thanh Huyền trấn, hấn đứng ở dưới chân núi, nhìn toàn chùa miếu bắt mắt trên đỉnh núi kia, bỗng nhiên có một chút sợ hãi, lại có một cảm giác nhớ thương nhàn nhạt. Không biết nàng hiện tại đã rời giường chưa, a, không đúng, tối hôm qua nàng đã thành thân với Mộ Dung công tử, đã trở thành thê tử của người khác. Từ hôm nay trở đi, hấn cho dù hoàn tục, có thể ôm toàn bộ nữ nhân, nhưng chỉ có không thể chạm được vào nàng. Nghĩ đến đây, trong lòng cảm giác đau đớn khó nhin. Phật quang rạng rỡ trên đỉnh núi, đưa hấn một trái tim đã nứt đôi bất đắc dĩ trở về, thở dài thật mạnh, bước trên thềm đá.

Không dưới một canh giờ, hấn đã đứng ở trước mặt Thanh Huyền tự. Thanh Huyền tự là ngôi chùa duy nhất trong tất cả những thành trấn to nhỏ xung quanh Thanh huyền trấn, phương trượng bên trong ngày thường đều từ bi thương người, bởi vậy, trong đại sảnh hương khói luôn dày đặc, hàng năm không ngừng. Hấn đã rời đi lâu như vậy, trong chùa một chút cũng không thay đổi, A Duẫn đang rửa sạch đại lư hương bên cạnh, thấy A Căn ca, đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo liền bỏ lại việc chạy vội tới.

“Sư huynh, huynh đã đồng ý trở lại, đệ rất lo lắng.” A Duẫn vẻ mặt đơn thuần, cùng với lúc trước xuống núi tìm A Căn ca không có sự khác biệt.

“Ha ha, A Duẫn, Đệ lại cao thêm. Sư phụ có khỏe hơn không?”

Khuôn mặt thanh tú của A Duẫn lập tức nhú lại, thật cẩn thận nói: “Sư huynh, huynh cũng nên cẩn thận, ngày ấy lúc đệ trở về, tính tình sư phụ bộc phát, tức giận nằm ở trên giường ba ngày liền. Đã nhiều ngày nay đều hỏi huynh có trở về hay không”.

A Căn ca nghe thấy vậy trong lòng cả kinh, lại lo lắng, phương trượng lại tức giận vì mình mà sinh bệnh, chuyện này làm thế nào cho tốt. Năm đó nếu không có sư phụ nhặt hấn từ trong thùng gỗ ở bờ sông trở về, thì hấn đã sớm chết chìm trong đáy sông, nào có hấn ngày hôm nay, hiện tại lại làm cho sư phụ khó chịu như vậy, đúng là bất hiếu. Không quan tâm đến A Duẫn đang muốn mở miệng, liền chạy đi đến phòng Phương trượng

Hấn ở ngoài cửa phương trượng Thanh huyền gõ một trận, không thấy có người mở cửa, liền tính đi đến thiện phòng tìm, ai ngờ vừa quay người thiếu chút nữa đụng vào một người.

“Sư phụ!” Hấn kêu lên một tiếng quỳ xuống, “Sư phụ, đệ tử sai lầm rồi, không tuân theo mệnh lệnh của người.”

Hòa thượng Thanh huyền vuốt chòm râu trắng thật dài, sắc mặt cực kém, nặng nề nói: “Con không tuân theo không chỉ những thứ này, con lại đây theo ta nói chuyện.”

A Căn ca sững sốt, trong lòng có một loại cảm giác bất an mãnh liệt. Đi theo phía sau phương trượng Huyền thanh, hần thở mạnh cũng không dám, các huynh đệ đi lên muốn chào hỏi cùng hần nhưng nhìn đến vẻ mặt hắc ám của phương trượng, cũng lập tức không có tiếng động, lui đầu tản ra .

Bên trong thiện phòng, phương trượng Huyền Thanh nhắm mắt ngồi xếp bằng trên cái đệm, trầm mặc không nói, đối diện là A Căn ca đang quỳ trên mặt đất, không nói được một lời. Phương trượng không hổ là phương trượng, cho dù nhắm mắt lại không nói lời nào, thì hơi thở của ông phát ra cũng đủ để cho các đệ tử sợ tới mức không không chế được nước tiểu. A Căn ca giờ phút này tuy rằng không có nước tiểu để không chế, nhưng mà trên người lại đổ toàn mồ hôi lạnh

Hần rất muốn ở trước mặt sư phụ nói ra những chuyện gặp được trong mấy ngày gần đây, muốn giải thích với ông. Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu trừ bỏ Phó Vân Ngọc vẫn là Phó Vân Ngọc, trong lòng cũng biết mình phạm vào đại giới, yên lặng quỳ, chờ phương trượng Huyền Thanh xử lý.

“A Căn a, con là đồ nhi đắc ý nhất của vi sư, nhưng mà con...” phương trượng Huyền Thanh rốt cục đã mở miệng, trong giọng nói cũng lộ ra vẻ thất vọng.

“Sư phụ, con sai rồi, thỉnh sư phụ trách phạt!” A Căn ca dập đầu vào mặt đất vang lên mấy tiếng, nằm ở trên mặt đất không dám đứng dậy.

Phương trượng Huyền Thanh bỗng nhiên mở đôi mắt bởi vì tuổi già mà sưng vù lên, trong đôi mắt đục ngầu bắn ra sự uy nghiêm, nặng giọng, nói: “Tự con nói, con đã phạm phải sai lầm gì.”

“Đồ nhi không nên bỏ qua những lời sư phụ dạy, nhìn con cạy dưới núi nhiều lần, đồ nhi không nên cãi lại mệnh lệnh của sư phụ, trở về chùa, đồ nhi không nên giết người, nhưng mà, đồ nhi là vì cứu người a.”

“Ừm, cũng chỉ có những thứ này? Con giết người là vì cứu người nào?” Phương trượng Huyền Thanh dù sao cũng đã nuôi dưỡng hần hai mươi năm, đối với động tình của hần, tất nhiên cũng đoán được một hai.

A Căn ca cảm thấy khó xử, mặt đỏ tai hồng, mượn lá gan, nói: “Sư phụ, đồ đệ sai rồi, không nên động tình đối với nữ tử dưới chân núi.”

Hần rốt cục đã thừa nhận, hòa thượng Huyền thanh nhận được câu trả lời trong lòng, lại càng phần nộ, cường chế tức giận, nói: “Một hòa thượng Thiếu Lâm, sao có thể dây dưa gì đó với nữ nhân, vi sư ra lệnh cho con cắt đứt tưởng niệm trong đầu, sớm ngày tỉnh tâm, thành kính quy y cửa phật.”

A Căn ca do dự một chút, hần có thể không được đi cùng nàng đầu bạc đến lão, có thể không hề gặp mặt với nàng, nhưng mà, hần muốn ở trong lòng lưu lại một vị trí cho nàng, phân tình này, thật sự là khó có thể dứt bỏ, lúc này mỗi lần nhớ đến, thì tim giống như bị đao cắt. Muốn hần hoàn toàn quên nàng, sợ là phải khoét đi trái tim của hần. Từ đó, làm người không tim không phổi, cũng sẽ chặt đứt được sự tưởng niệm kia

“Sư phụ, đồ nhi sẽ không cùng nàng có chuyện gì, chỉ là đồ nhi, thật sự không thể đem loại tưởng niệm này cắt bỏ đi, sư phụ, có thể hay không...”

“Câm mồm!” Hòa thượng Huyền thanh giận tím mặt, “Người đâu, đệ tử A Căn, phạm vào sắc giới, sát giới của chùa ta, nhanh chóng nhốt vào trong thập bát đồng nhân trận, để trừng phạt.”

May mắn chỉ là thập bát đồng nhân trận, hòa thượng Huyền Thanh quả nhiên vẫn bao che khuyết điểm, nếu đối lại là đệ tử khác, phạm vào sai lầm nghiêm trọng như vậy, chỉ sợ là phải trục xuất khỏi Thanh Huyền tự .

38. Chương 38: Hòa Thượng Bị Phạt

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Nói đến hai nhà Mộ Dung – Phó gia sau hôn lễ, cho đến ngày hôm sau mới phát hiện tân nương tử bị đánh tráo. Mộ Dung Phục biết chuyện tân nương tử đào hôn, liền giận dữ, nhưng mà ngại giao tình cùng với bạn tri kỷ Phó Chính, đành phải đem sự bất mãn mãnh liệt này đặt ở trong lòng, bên trong cảm nói ra, cho nên người trong phủ cũng không dám nói thêm một chữ. Khi biết chuyện khuê nữ nhà mình đào hôn, Phó Chính tức giận đến nỗi trợn hai mắt, trực tiếp ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh. Hiện tại nếu đã cưới Uyển Dung người ta, thì cũng phải cho nhà bọn họ sự công bằng, Mộ Dung Phục tức giận gọi Mộ Dung Vân Đình vào phòng mình để nói rõ, đồng thời cũng kêu phu nhân đi đến mời nhà biểu huynh để nói mọi chuyện cho rõ ràng.

Trong lòng Mộ Dung Vân Đình vạn lần đều không muốn, nhưng mà hiện nay người trong phủ đều nghĩ rằng đêm đó người cùng mình động phòng chính là Uyển Dung, nếu hư thê, thì chỉ sợ nàng ta về sau cũng khó tái giá với người khác. Hơn nữa mẫu thân mình lại tìm mọi cách cản trở, cũng chỉ có cách mỗi ngày đi sớm về trễ, phân phòng ngủ, tính toán đời thời cơ thích hợp để đưa ra quyết định.

Phó Vân Ngọc tự biết thể lực mình có hạn, mượn một chiếc xe ngựa, một khố cũng không ngừng chạy tới Thanh Huyền tự, trong lòng nàng có một loại dự cảm không tốt, giống như đi chậm, thì sẽ không gặp được A Căn ca. Ngày đó A Căn ca đi không từ già, trong lòng nàng tất nhiên rất tức giận, nhưng lại không có biện pháp gì, bởi vì nàng thương hắn, chỉ muốn đến nhìn thấy hắn. Trên thế giới này, người nào yêu nhiều hơn người kia, thì người ấy thua, trong trận chiến dịch này, nàng đã sớm thua đến quân lính tan rã. Nàng vì hắn mà nháo loạn bất hòa cùng phụ thân, nàng vì hắn cự tuyệt người đàn ông độc thân hoàng kim, nàng thậm chí vì hắn mà bất kể hậu quả đào hôn, chuyện này đều là do tình lòng không đầu.

Hai ngày đều không được ngủ, rốt cục trước khi hoàng hôn đã cảm thấy được chân núi Thanh Huyền tự. Phó Vân Ngọc nhìn mây mù lơ lửng trên đỉnh núi, nước mắt không khỏi chảy xuống. A Căn ca, ta đến đây. Từng bậc từng bậc thang một, hướng đến nơi xa xôi trên cao, Phó Vân Ngọc càng lên cao, lại càng phát cảm giác được sự lạnh lẽo. Tất cả đều là mây trời, nàng Phó Vân Ngọc sẽ phá tan đám mây trời này, đi cứu vớt hòa thượng bị nhốt trong miếu A Căn ca.

Sắc trời dần tối, Phó Vân Ngọc thở hổn hển ngồi ở trên thềm đá, nhìn thế giới bé nhỏ phía dưới, trong lồng ngực bỗng nhiên trào ra cảm giác hào khí, nhin không được làm một bài thơ: A! A Căn ca! A Căn ca a A Căn ca! A! Ta đến đây! A ~ ta nguyện làm một viên kẹo mạch nha, dính vào trên người huynh, kéo cũng không kéo được. Trời càng ngày càng đen, nàng lần đầu tiên lại không sợ, tâm tình ngược lại theo độ cao của mực nước biển càng cao và khẩn trương hơn. Chẳng lẽ đây là phản ứng cao nguyên mà mọi người thường nói?

Nhưng mà, nơi này dù sao cũng là ngọn núi lớn, thời cổ đại hoàn cảnh đặc biệt tốt, mỗi một ngọn núi đều có mây đầu linh, Bên tai Phó Vân Ngọc thỉnh thoảng lại vang lên tiếng chó sói tru, trái tim vốn đang kích động lại bắt đầu chậm rãi run run. Bắp chân nàng run lên, ai oán liếc nhìn ánh nến được ánh ra từ trong Thanh Huyền tự, bỗng nhiên nghĩ tới rằng sợ lửa. May mắn nàng đã sớm có chuẩn bị, trên người mang theo một hộp quẹt nhỏ, tìm một nhánh cây trên mặt đất, lại lấy bộ quần áo từ trong túi hành lý bao quần lấy đầu, châm lửa lên, dùng cầm lên đường, miệng vừa lầm bầm cầu Bồ Tát phù hộ, trong lòng thì lại nghĩ đến, nếu mình cứ như vậy bị sói ăn, chỉ sợ sẽ bị ghi thành cô gái si tình nhất từ trước đến nay.

Rốt cục, có Như lai phạt chủ phù hộ, Phó Vân Ngọc bình an tới Thanh Huyền tự.

Cửa chính có chút cũ nát được đóng chặt, ở dưới ánh lửa có thể thấy được lớp sơn rám nắng bị tróc ra, trước cửa có mấy cây đại thụ chọc trời. Phó Vân Ngọc gõ cửa thật mạnh một hồi lâu, đến khi cánh tay của nàng sắp đứt lìa đến nơi, thì rốt cục có một tiểu sa di hai mắt nhắm nhem buồn ngủ, lại đẩy mở cửa. Đối phương vừa nhìn thấy là một vị nam tử tuấn mạo tuấn tú, liền hỏi nàng đã trễ thế này có chuyện gì. Phó Vân Ngọc giả vờ nói mình bị lạc đường, muốn ở trong chùa tá túc một đêm, Tiểu sa di này lại cũng tin, dàn xếp cho nàng vào trong một gian phòng khách.

Thanh Huyền tự quả nhiên là đúng như tên a, gian phòng này trừ bỏ một cái giường đơn sơ cùng một cái bàn và một cái ghế ở ngoài, có thể nói là nhà chỉ có bốn bức tường a. Phó Vân Ngọc ở trong phòng ngồi một lúc, oán khí trong lòng dần dần tiêu tán, nàng tốt xấu cũng đã bình an tới nơi, một ngày còn chưa ăn cơm, trong bụng đã sớm trống rỗng. Vì thế, ra cửa đi kiếm đồ ăn, thuận tiện tìm kiếm hư thật ở Thanh Huyền tự. Nhưng Mà, Phó Vân Ngọc nàng ở thế kỷ 21 là một người mù đường, sau khi xuyên qua đến đây vẫn mù đường như cũ, vốn là muốn đi tới phòng bếp tìm chút đồ ăn, ai ngờ mới ra cửa phòng, rẽ qua mấy

vòng, đi đến một đoạn đường lại lạc. Dù sao đã không thể trở về phòng được, dứt khoát mở to lá gan đi tìm kiếm, nói không chừng còn có thể gặp được A Căn ca.

Nói Thanh Huyền tự này tuy rằng lớn, nhưng mà kết cấu của từng cái sân từng gian phòng đều không khác nhau nhiều lắm, trong chùa cũng không có hoa cỏ gì, quả nhiên là nơi hòa thượng ở, một chút phong tình cũng không có. Nàng vượt cái bụng đang kêu, bắt tri bắt giác đi vào một cái viện độc lập. Rất xa nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nói của nam nhân, trong lòng vui vẻ, nghĩ rằng có lẽ có thể từ bọn họ hỏi thăm được tin tức của A Căn ca, vì thế vội vàng đẩy cửa mà vào.

Nhất thời, trước mắt một mảnh trắng bóng. Một cái môn, hai cái môn, ba cái môn... Một hàng môn lớn, trời a! Một đám hòa thượng lơ đãng! Phó Vân Ngọc lập tức ngây dại, bị cảnh tượng đồ sộ trước mắt này làm cho cả kinh trong đầu trống rỗng, trong mũi giống như có chất gì nóng nóng chảy ra, nàng lau mạnh một cái, dựa vào! Máu! Nàng lại chảy máu mũi. Rốt cục cũng kịp phản ứng, vội vàng xoay người, nụ cười giống như miếng thịt kho tàu, trong lòng khiếp sợ chỉ có tăng không giảm, sinh thời, không thể tưởng được nàng Phó Vân Ngọc lại có thể nhìn thấy hiện trường khiêu vũ Nhật Bản như này, không! Là nam tú Trung quốc lơ đãng! Không chỉ có là môn, còn có phía trước nữa kia, nàng là lần đầu tiên nhìn thấy hiện tượng này! Thật sự là diễm phúc quá sâu a! Một bên tim đập gia tốc, một bên đắc chí, nhưng mà nàng vẫn rất ngưỡng chừng vụng trộm rời khỏi đây, thì bà vai lại bị một cánh tay to khỏe giữ lại.

Xong rồi xong rồi, bị cho rằng cuồng rình coi, xong rồi xong rồi, lúc này muốn chết cũng không có chỗ chôn, nhiều thân thể hòa thượng như vậy nếu cùng tiến lên, thì mình khẳng định sẽ biến thành thịt nát, Phó Vân Ngọc về mặt thống khổ nhắm hai mắt lại, cùng đợi tử vong tiến đến.

“Thí chủ, người tới tắm rửa a?” Một hòa thượng thân thể cường tráng, thân hình trắng bóng đứng ở trước mặt nàng, một tay đặt lên bà vai nàng.

Oa dựa vào! Rất hương diễm, Phó Vân Ngọc nghĩ nghĩ, máu mũi lại chảy xuống dưới, nàng sờ soạng một cái, áp ứng không dám xoay người. Cảnh tượng này nếu như bị A Căn ca thấy, lại muốn sinh ra ý niệm long dương trong đầu.

“Thí chủ? Ta xong rồi, có một chỗ trống, người có thể tắm.” Hòa thượng này rốt cục cũng lời được Phó Vân Ngọc quay lại, nhìn thiếu niên gầy yếu này, hần nhủu nhủu mày, nói: “Thí chủ, thân thể này của người có chút yếu đuối, có thể học võ của Thanh Huyền tự chúng ta, cam đoan hai tháng sau người sẽ có thân thể cường tráng.”

Mồ hôi! Vị đại sư này, ngài đang làm quảng cáo sao? Phó Vân Ngọc nhìn về mặt chân thành của hắn, ánh mắt nhịn không được dao động xuống dưới, ừm, bụng rắn chắc, sáu múi bụng, xuống chút nữa, ừm, cái kia trở mã thật tốt.

Vị hòa thượng nhiệt tình này thấy Phó Vân Ngọc đánh giá mình như vậy, bỗng nhiên đỏ mặt, liền xoay người đi mặc quần áo.

“Đại ca!” Phó Vân Ngọc thối lui đến ngoài cửa, nhìn hắn đi ra ngoài, thô cổ họng lên nói “Xin hỏi trong phủ có một vị sư phụ A Căn?”

Hòa thượng kia đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại gật gật đầu.

“Vậy huynh có biết vị sư phụ A Căn hiện tại đang ở đâu không?”

“Người nói sư huynh a, biết a.”

“Vậy huynh có thể mang ta đi không? Ta có việc gấp tìm huynh ấy.” Phó Vân Ngọc trong lòng mừng thầm, kìm nén không nổi phần tư vương kia, cũng bất chấp đêm khuyh không tiện.

Trên mặt hòa thượng lộ ra vẻ khó xử, hít sâu một hơi, nói: “Thí chủ, người hôm nay đến thật sự không đúng lúc, sư huynh, sư huynh ...”

Phó Vân Ngọc trong lòng căng thẳng, không khỏi cầm chặt tay hắn, sốt ruột hỏi: “A Căn ca làm sao vậy?”

“Sư huynh phạm vào đại giới, hiện tại đang bị phạt ở trong thập bát đồng nhân trận.”

Thập bát đồng nhân trận? Chính là trận pháp lợi hại nhất của Thiếu Lâm người người nghe tin đã sợ mất mật? trong đầu Phó Vân Ngọc xuất hiện cảnh tượng trước kia đã nhìn thấy trên ti vi, trong lòng cảm thấy sợ hãi, cất giọng run run nói với vị hòa thượng kia: “Có thể mang ta đến đó hay không.”

“Thí chủ, thập bát đồng nhân là trọng địa của Thanh Huyền ta, không có Phương tượng cho phép, bất luận kẻ nào cũng không đến được.” Hòa thượng kia nhìn khuôn mặt trắng bệch của hắn, trong lòng đánh giá vị này hẳn là bằng hữu tốt khi sư huynh xuống núi kết giao, vì thế liền lớn lá gan nói, “Thí chủ, ta mang người đi chỗ sư huynh ở, huynh ấy chịu xong hình pháp, sẽ trở về phòng ở.”

Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy, Phó Vân Ngọc giờ phút này đã gấp đến độ không biết làm sao, cảm kích gật gật đầu, dưới sự dẫn dắt của hòa thượng nơi này đến phòng ở của A Căn ca. Trong phòng có mùi vị của tro bụi, nhìn ra được là đã lâu không có người quét dọn, chắc là hắn về trong chùa rồi bị lôi đi chịu phạt. Dựa vào tường trên giường, cái chăn màu xanh biếc được đặt thật chỉnh tề, trên chiếc bàn đơn giản hình tứ phương đặt một bộ trà bằng sứ, trong góc tường đặt một bộ quần áo đã cũ, Phó Vân Ngọc theo bản năng bước đi qua, mở ra, bên trong có hai bộ tăng bào để tắm rửa cùng một đôi giày tăng, còn có một chút đồ hũn bình thường luyện võ hay tâm đắc. Nàng từ trong túi quần áo lấy ra cặp giấy độc đáo kia, nhẹ nhàng đặt ở trên đồng quần áo. Lại tìm nước cùng khăn lau, sau khi đem phòng này quét tước sạch sẽ, tựa vào trên giường, chờ A Căn ca trở về. Hai đêm không được chợp mắt, nàng đã mệt mỏi không chịu được, thậm chí quên đói khát, mí mắt càng ngày càng nặng nề.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng nói. Phó Vân Ngọc từ trên giường nhảy dựng lên, mới phát hiện sắc trời đã sáng, ngoài Thanh âm ở cửa càng ngày càng rõ, trong lòng cũng không hoảng sợ được nhảy loạn. A Căn ca, trong lòng nàng đau nhói, liền đi ra mở cửa. Nhưng mà, vừa mở cửa ra, nàng liền tròn tròn mắt. Chỉ thấy, A Căn ca được một hòa thượng công, toàn thân đều là máu, mặt sưng phù không còn thấy rõ ngũ quan tuần tú, hai mắt nhắm nghiền.

“A Căn ca ca!” Phó Vân Ngọc kinh sợ kêu ra tiếng, nhìn bọn họ tay chân bận rộn đem cả người A Căn ca bị thương đặt ở trên giường, trong lòng giống như bị dao găm đâm vào, nhìn không được tiến lên run run hai tay muốn chạm đến mặt của hắn

“Vị thí chủ này, xin nhờ một chút, để ta xem vết thương của sư đệ thế nào.” Một vị hòa thượng tương đối lớn tuổi đẩy nàng ra, ngồi ở bên giường xem thương thế của A Căn ca.

Người trước mắt thật là A căn ca của nàng sao? Phó Vân Ngọc cố nén nước mắt, trong lòng như thế nào cũng không tin được, mấy ngày hôm trước hắn rời đi không phải là còn trắng tinh, kiện khang khỏe mạnh sao? Sao hiện tại lại thành máu thịt lẫn lộn? Trên mặt của hắn toàn màu nâu máu, miệng cũng tràn ra máu tươi, mặt đã sưng sừng đến mức không nhận ra hình dáng, trên người không có chỗ nào tốt, rất nhiều vết thương tất cả đều lòi qua bộ quần áo rách, nhìn thấy ghê người. Phó Vân Ngọc sớm không nén được nước mắt, ngơ ngác nhìn A Căn ca hoàn toàn thay đổi, hấp hối, thân mình phát run, nhìn bọn họ đem quần áo A Căn ca cởi ra, đem vết thương trên người nhanh chóng tẩy rửa, băng bó, nàng rất muốn đi đến hỗ trợ, nhưng mà tay chân nàng giống như bị cố định, động cũng không thể động, lỗ tai cũng không nghe thấy thanh âm gì, chỉ thấy được bọn họ người người vẽ mặt đều ngưng trọng, sắc mặt khẩn trương.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? A Căn ca ca không phải trở về chùa sao? Đám lão hòa thượng kia lòng dạ thật độc ác!

39. Chương 39: Khuynh Tâm Tương Đối

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Trong phòng tràn ngập mùi máu tươi, giống như tâm tình giờ phút này của Phó Vân Ngọc, trái tim rướm máu, bị đè nén đau đớn. Người dần dần tản đi, chỉ chừa lại một mình nàng ở đây. Vốn bọn họ cũng muốn nàng đi ra ngoài, nhưng nàng đau khổ cầu xin rất lâu bọn họ mới đồng ý cho nàng ở lại. Nàng không quan

tâm bọn họ thấy nàng cùng với A Cấn ca như thế nào, đoạn tay áo cũng tốt, long dương cũng tốt, giờ khắc này chỉ cần ở bên người hắn là đủ rồi.

Trên mặt A Cấn ca đã được đắp một lớp thảo dược, dùng băng gạc quấn thật chặt vài vòng, chỉ lộ ra cái miệng, một cái mũi và một đôi mắt. Giờ phút này trên lông mi thật dài đã bị máu dính ở trên, trên người cũng quấn đầy băng gạc màu trắng, từ xa nhìn lại, giống như một cái xác ướp. May mắn A Cấn ca lúc ấy dùng nội lực để bảo vệ thân thể, tuy rằng da thịt bị thương rất nghiêm trọng, nhưng không bị ảnh hưởng đến những bộ phận quan trọng. Phó Vân Ngọc rất muốn chạm vào hắn, nhưng mà thương tích đầy mình làm cho nàng không thể nào xuống tay, đành phải ngồi ở trên mép giường, cầm cốc nước, dùng băng gạc dính nước, thay hắn chấm lên đôi môi khô khốc, sau đó ngơ ngác chờ hắn tỉnh lại.

“May mắn, huynh còn sống, bằng không, ta cũng không biết sẽ làm cái gì bây giờ...” ánh mắt Phó Vân Ngọc luôn luôn đặt tại trên người hắn chưa từng dời đi, vừa cúi đầu vừa nói, “Những vết thương này, đều là chịu vì ta, huynh yên tâm, có ta Phó Vân Ngọc ở đây một ngày, ta sẽ không phụ huynh, ta nhất định sẽ giúp huynh nhảy ra khỏi biển lửa này, sự phụ này của huynh, miệng đầy nhân nghĩa, sao bọn họ có thể ra tay độc ác như vậy.”

Ngày hôm qua vốn cũng chưa được ăn gì, thế nhưng Phó Vân Ngọc cũng không biết đói, nhìn người trên giường, trong đầu bỗng nhiên hiện lên bộ dạng lần đầu tiên hắn xuất hiện trước mặt mình, ngũ quan tuấn đạt, khí chất thoát tục, giống như một loại hoa sen thanh thuần trong suốt, nghĩ đi nghĩ lại lại nhin không được cảm thấy oan ức thay cho hắn, ý tưởng khiến hắn rời khỏi Thanh huyền tự trong lòng lại càng thêm kiên định.

A Cấn ca, ta sẽ không để cho huynh rời khỏi ta, cho dù ta ích kỷ, ta cũng nhất định phải khiến cho huynh rời khỏi nơi này.

Mấy ngày nay, có người tiến vào mang thuốc cho A Cấn ca, Phó Vân Ngọc đoạt lấy công việc đổi thuốc cho hắn, cẩn thận chăm sóc hắn, qua mấy buổi, sắc mặt vàng như nến, đôi mắt đầy quầng thâm tràn ngập mệt mỏi, trên người vẫn là trang phục nam trang, trong lúc đó cũng thừa dịp sau nửa đêm không người, ở trong phòng A Cấn ca vụng trộm tắm qua. Nàng nhìn miệng vết thương trên người hắn dần dần khép lại, sáng sớm mấy ngày hôm nay, thấy tay hắn thỉnh thoảng cũng động, ước chừng hắn cũng sắp tỉnh lại. Cho nên một tác cũng không rời canh giữ ở bên giường, hy vọng hắn vừa mở mắt, nhìn thấy đầu tiên chính là mình.

Sáng sớm ngày hôm đó, Phó Vân Ngọc bê một chậu nước rửa mặt, đi qua hành lang, mơ hồ nghe thấy có mấy hòa thượng đang nhỏ giọng thảo luận chuyện của nàng cùng A Cấn ca. Quả nhiên, đều bị nàng đoán trúng, không chỉ có các nữ nhân ở địa phương nhiều thị phi, mà theo nàng thấy, nhiều nam nhân cũng thị phi không kém đi? Vào trong phòng, thay thuốc cho A Cấn ca, thật cẩn thận chà lau cánh tay cùng mặt. Chợt thấy cánh tay của hắn đang động, sau đó toàn bộ tay giống như bị rút gân rồi giống như hơi run lên một chút, hình như là một loại tâm hữu linh tê, Phó Vân Ngọc xoát một chút theo dõi ánh mắt hắn mở ra. Vừa vặn, ánh mắt vẫn như cũ có chút sưng nhìn không ra kia mở ra đầu tiên là hơi giật giật, sau đó chậm rãi mở. Bốn mắt nhìn nhau, kích động, nghi hoặc, kinh ngạc, vui vẻ.

“A Cấn ca ca, huynh rốt cục đã tỉnh!”

“Vân Ngọc? Thật sự là nàng?”

Hai người đồng thời lên tiếng, đánh vỡ vẻ yên tĩnh lúc trước của căn phòng.

“A Cấn ca ca, là ta, là ta, huynh rốt cục cũng tỉnh, huynh không biết huynh đã hôn mê ba ngày ba đêm rồi đâu.” Phó Vân Ngọc vừa nói vừa chảy nước mắt, nhin không được đưa tay chạm vào phần thảo dược còn chưa kịp băng bó trên mặt hắn.

Về mặt A Cấn ca cũng là không thể tin được nhìn nàng, cho đến khi mặt mình tiếp xúc với đầu ngón tay hơi lạnh của nàng, lúc này về mặt mới rồi rầm nhú nhú mảy, tuy rằng đau, nhưng trong lòng tràn đầy vui mừng.

“Ta, mơ thấy nàng, mơ thấy nàng, sau đó, tỉnh lại thật sự nhìn thấy nàng.” Hắn kiệt lực dặt cổ họng, nói với nàng, trong cặp mắt phượng nhìn không ra kia tràn đầy vui mừng.

“A Căn ca ca, huynh đừng nói chuyện, hãy dưỡng thương thật tốt.” Nàng dùng ngón tay đặt lên trên môi của hắn, tỉ mỉ cuốn băng thật tốt.

Hai người đều trầm mặc nhìn đối phương, không cần lời nói, chỉ cần nhìn nhau như vậy, thật giống như thấy được toàn thể giới. Bầu không khí này thẳng đến khi A Canh ca tiến vào, mới bị đánh vỡ. Nhưng, hắn cũng không được tốt, hắn cũng vừa bị chịu hình phạt, được hai tiểu sư đệ nâng tiến vào. Nhìn thấy Phó Vân Ngọc, biểu tình trên mặt lập tức sinh động, miễn cưỡng giơ tay lên run run chỉ vào nàng.

“Ta nghe nói trong phòng sư đệ có một thí chủ tướng mạo tuấn tú chăm sóc đến không ngủ không nghỉ, liền đoán được là người, hóa ra là người thật.” Thời điểm hắn nói không ngủ không nghỉ, cố gắng nhin cười, cố ý lảng tránh một ít từ ngữ.

“A Canh ca? Người cũng bị phạt giống như A Căn ca?” Phó Vân Ngọc nhìn thấy hắn quần đầy băng gạc, trong lòng cũng cảm thấy vui sướng.

“Cũng không phải sao, ai. Công phu của ta so với sư đệ thấp hơn, sư phụ đối với ta cũng không thiên vị giống như sư đệ, cho nên người xem, ta đã một tháng còn chưa xuống giường được, lúc ta mới ra hai đùi còn bị chặt đứt, còn sư đệ chỉ trọng thương ở da thịt, cho nên người yên tâm đi, đệ ấy sẽ rất nhanh khỏe lên.”

Phó Vân Ngọc gật gật đầu, hàn huyên vài câu cùng với hòa thượng A Canh, liền tiến bước hắn, giờ phút này, A Căn ca vẫn cần phải im lặng nghỉ ngơi. Nàng gọi tiểu sư đệ A Duẩn đến, muốn một chén cháo loãng, ngồi ở bên giường từng miếng từng miếng dứt cho A Căn ca, còn mình cũng ăn một cái bánh bao, sau đó không ngừng nghỉ nói với A Căn ca chuyện đã xảy ra mấy ngày hôm nay. Thời điểm nàng nói đến chuyện mình đào hôn, lúc vừa mới bắt đầu hắn còn chưa tin, nhưng lại thấy nàng một mình ở trong này ngày người lâu như vậy, liền cũng tin. Nhìn nàng vẻ mặt tiều tụy, trong lòng đều có cảm giác không đành lòng cùng đau lòng, nhin không được nhẹ nhàng chạm vào bàn tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng vuốt phẳng.

“Vân Ngọc, ta rất vui vẻ. Lúc ta ở bên trong thập bát đồng nhân trận, cái gì đều giống nhau, nhưng trong lòng vẫn nghĩ đến nàng, sau đó ta dùng nội công che chở thân thể của mình, mặc kệ bọn họ đánh ta như thế nào, ta đều không đánh trả, lúc ấy đã nghĩ, nếu được tỉnh lại mà người đầu tiên được nhìn thấy là nàng, ta sẽ một lần nữa nhìn thẳng vào tình cảm của chúng ta.” Hắn nhẹ nói, dời tầm mắt nhìn trên nóc phòng, “Có lẽ, nàng không phải kiếp số của ta, chẳng qua là, ta nhất thời không rõ, không phải kiếp số thì là cái gì.”

Nước mắt bỗng nhiên rơi xuống trên tay hắn, làm ướt băng gạc trắng tinh, Phó Vân Ngọc nhắm hai mắt, cắn môi, nghẹn ngào nói: “A Căn ca ca, ta có phải kiếp sống của huynh không thì ta không biết, ta chỉ biết là huynh là kiếp số của ta. Kiếp số này, ta nghĩ cả đời ta cũng không vượt qua được, và cũng không muốn vượt qua.”

A Căn ca trầm mặc hồi lâu, rốt cục hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: “Vân Ngọc, ta là một hòa thượng, ta có trách nhiệm cần phải làm, ta cần thời gian, nàng có thể chờ sao?”

Đột ngột xảy ra chuyển biến như vậy, giống như một dải cầu vồng, xuất hiện trên bầu trời sau cơn mưa, làm cho Phó Vân Ngọc cứ nghĩ mình đang nằm mơ, hai mắt đỏ lên không thể tin hỏi: “Huynh đang nói cái gì? Huynh lặp lại lần nữa đi.”

“Vân Ngọc, ta nói ta cần có thời gian, cần một quá trình chuyển đổi, để cùng ở một chỗ với nàng, nàng có thể chờ sao?”

Là mùa xuân hoa nở sao, vì sao nàng hỏi thế giới muôn màu, lại gửi được hơi thở hương vị ngọt ngào? Là ăn mật đường sao, vì sao trong lòng nàng lại ngọt lành vô cùng, toàn bộ thân thể giống như tràn ngập tinh thần?

“A Căn ca ca, ta nguyện ý. Ta nguyện ý thật.”

“Như vậy, ngày mai, nàng nên ngoan ngoan xuống núi chờ ta được không, hiện tại ở trong chùa này, nàng một nữ hài tử cũng không dễ dàng.”

“Có thể chờ vết thương của huynh tốt hơn một chút rồi ta lại xuống núi, ta hiện tại lo lắng cho huynh.”

A Căn ca nở nụ cười, biểu tình trên mặt lại bị băng gạc cuốn chặt, nhìn không ra, chỉ có đôi mắt cong cong.

“Được, ta đi xuống núi, kiếm một cái am ni cô chờ huynh tới đón ta.” Phó Vân Ngọc xinh đẹp thè lưỡi, ánh mắt kiên định.

“A? Vì sao là am ni cô?”

“Hi hi! Chẳng lẽ huynh chưa từng nghe qua một câu, gọi phương trượng, người hãy theo bần ni đi!”

40. Chương 40: Đêm Ôn Nhu

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Trong Thanh Huyền tự mọi hành vi cử chỉ của thiếu niên kia đều rất ảo lá, suốt ngày ở cùng một chỗ với hòa thượng A Căn, đã sớm huyền ảo truyền ra bên ngoài, ngay cả người luôn luôn không để ý đến chuyện bên ngoài Phương trượng Huyền Thanh cũng nhìn không được tìm hiểu tin tức, dù sao quan hệ này cũng liên quan đến ái đồ của ông. Hôm đó đứng ở ngoài cửa phòng của A Căn nhìn thấy thiếu niên trong truyền thuyết này, quả nhiên là tuần tú, hàng lông mày lẳng lơ. Trong lòng cũng có chút tin lời đồn đãi bên ngoài này, đồ nhi đắc ý này của mình quả thật là đoạn tay áo (gay). Cho đến khi đi vào trong đánh giá, nhìn thấy lỗ tai trên tai người nọ, trong lòng mới lập tức hiểu được, người này là nữ phần nam trang. Nhìn A Căn ca cùng nàng sớm chiều với nhau, ánh mắt điềm tĩnh, đã hiểu nữ tử này chính là con cộp mẹ hấn bị mê hoặc ở dưới chân núi.

Lập tức, ông trở lại Thiện phòng, liền hạ lệnh trục khách, lấy lý do A Căn cần tĩnh dưỡng, người ngoài không tiện thăm viếng, thúc giục Phó Vân Ngọc rời đi. Nàng Phó Vân Ngọc cùng A Căn ca cho dù cảm thấy khó khăn khi xa nhau, cũng không có biện pháp, đành phải âm ức xuống núi. Hôm sau, nàng mang theo một đám công nhân mượn đến, ở dưới chân núi kia chọn một miếng đất, bắt đầu kiến tạo am ni cô. Trên thế giới này, không có gì khó khăn là không giải quyết được, mấu chốt là phải có tiền bạc dẫn chân. Đây là đạo lý mãi mãi không thay đổi. Xây một am ni cô, ít nhất cũng phải mất nửa tháng, nửa tháng này trải qua như nào là cả một vấn đề, dựa theo cá tính của Phó Vân Ngọc, để nàng mỗi ngày ở lại khách sạn ngây ngốc thì không có khả năng. Lại dạo quanh toàn bộ thị trấn nhỏ, sau khi quỳ rũ một hoàng hoa khuê nữ (bé gái nhỏ), nàng bắt đầu dựng một cái lều nhỏ ở nơi thi công, trông coi. Tuy nói điều kiện đơn sơ, nhưng vì A Căn ca, nàng có cái gì không thể chịu được.

Bên này Phó Vân Ngọc một người bận rộn vui mừng, bên kia Mộ Dung gia lại không được sống yên ổn như vậy. Uyển Dung hiện tại tuy rằng là thiếu phu nhân của Mộ Dung gia, nhưng mà, Mộ Dung vẫn định hàng đêm vẫn ngủ ở trong thư phòng, ngay cả một ngón tay của nàng cũng chưa từng chạm qua một chút, nàng ở ngoài mặt giống như trong thời gian tân hôn, trước mặt người khác đều giả bộ cùng Mộ Dung Vân Đình ân ái, kỳ thật sống không khác gì quả phụ. Hàng đêm đọc thủ không khuê (vườn không nhà trống), tư vị này thực sự không dễ chịu, nàng đã nhịn mấy ngày, rốt cục không chịu nổi nữa. Buổi tối hôm nay, Uyển Dung gọi nha hoàn bên người vào, lẳng lẽ ở bên tai nàng ta dặn một số thứ, còn mình liền tắm rửa thay quần áo, còn cố ý ra mệnh cho hạ nhân mang cánh hoa hồng tới. Dưới ánh nến trong suốt, mùi thơm ngào ngạt, nàng mặc một bộ sa y đỏ màu trong suốt, mơ hồ có thể thấy được áo lót, lấy một tư thế mỹ nhân hết sức mê người nằm ở trên giường, đang đợi nam chủ nhân đến.

Mộ Dung Vân Đình vốn đang ở trong thư phòng xem binh pháp, bỗng nhiên thấy một nha hoàn chạy vào, khuôn mặt nhỏ nhắn nín nín đi đến phòng nhìn xem thiếu phu nhân, nói là nàng bỗng nhiên bị sốt cao. Vốn là, hấn không hề muốn bước vào trong căn phòng đó, nhưng mà xem biểu hiện của nha hoàn kia gấp đến độ sắp khóc ra, nghĩ đến Uyển Dung tốt xấu gì cũng là biểu muội của hấn, phát sốt tuy rằng không phải bệnh nặng, nhưng mà cũng không thể xem là việc nhỏ, liền vội vàng đi trước. Bên trong ánh nến còn sáng, Mộ Dung Vân Đình cũng không do dự, đẩy cửa mà vào, dưới trướng lụa mỏng, hương khí đột kích, chỉ thấy Uyển Dung sắc mặt vô cùng đỏ, hai mắt hàm xuân, mị thái nằm ở trên giường, lộ nửa bộ ngực sữa, da trắng nõn nà. Tình cảnh này, đối lại là nam nhân khác, chỉ sợ đã sớm như sói đói vồ tới.

Nhưng mà, Mộ Dung Vân Đình lại ngừng bước chân, nhìn thấy nàng như vậy mặt rõ ràng đã cứng đờ, mày kiếm nhăn lại, xoay người liền muốn rời đi. Ai ngờ, lại bị Uyển Dung bỏ nhào từ phía sau lên ôm cổ.

“Biểu ca, chẳng lẽ chàng thực sự ghét Dung nhi như vậy sao?” Nữ tử phía sau mang theo hương vị ngọt ngào, ủy khuất nhanh chóng ôm chặt hắn không chịu thả.

Ấm áp thân thể mềm mại vào hắn, hắn có thể rõ ràng cảm giác được những đường cong của thân thể nữ tử, nhưng mà hắn lại không có loại dục vọng này, trong mắt ngược lại là sự lạnh lẽo, nói: “Biểu muội, muội tội gì phải như vậy? Chờ thêm một thời gian, ta sẽ thả tự do cho muội, muội còn trẻ như vậy, sẽ tìm được nam nhân so với ta tốt hơn vạn lần.

Thân thể mềm mại sau lưng rung mạnh một chút, Uyển Dung mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Ta không cần người khác, ta cần chàng, ta hiện tại là thê tử của chàng, ta muốn thực hiện nghĩa vụ làm thê tử, chàng làm ơn đừng cự tuyệt ta được không? Đừng để ta sống như một góa phụ được không? Ta thề ta sẽ yêu chàng mãi mãi.”

“Uyển Dung, muội bình tĩnh một chút. Muội là một cô nương tốt, gả cho ta không đáng. Muội đừng ngốc như vậy, ta đã nói rồi, trong lòng ta chỉ có Ngọc nhi, cũng không chứa nổi người khác. Muội hiểu chưa?” Hắn từng chút từng chút đẩy ngón tay của nàng ra, từ trong ngực nàng thoát ra.

Uyển Dung đã sớm khóc đến hoa lệ đầm mưa (khóc nhưng vẫn xinh đẹp), nàng lui về phía sau hai bước, đau thương nhìn hắn, liều mạng cắn môi, nói: “Ta biết, ta biết, nhưng mà trong lòng ta trừ chàng ra, cũng không chứa thêm được người khác, chàng có thể không thương ta, chàng vẫn có thể tiếp tục yêu Ngọc nhi của chàng, nhưng mà, có thể để cho ta làm một thê tử chân chính được không? Cầu chàng cho ta một đứa con, để cho ta tưởng niệm?”

“Uyển Dung! Muội bình tĩnh một chút. Ta không có khả năng làm như vậy, như vậy chính là hủy hoại muội. Cho dù ta thật lòng xin lỗi muội, ta ích kỷ.” Mộ Dung Vân Đình như cũ không quay đầu, không mang theo nửa phần chần chừ, quyết tuyệt đi ra cửa phòng, lưu lại Uyển Dung một mình ngồi dưới đất khóc.

Bóng đêm ngưng trọng, hắn khoanh tay đứng ở trong sân, nhìn sao đầy trời, tâm tình cũng dày đặc như bóng đêm. Ngọc nhi, nếu ngày đó nàng không có bỏ trốn, thì có phải tốt hơn bao nhiêu. Cũng không biết hiện tại nàng sống thế nào, có phải ở cùng một chỗ với sư phụ A Căn hay không, vì sao trong lòng ta luôn luôn có cảm giác bất an. Ngọc nhi à Ngọc nhi, nàng sao không để lại một tin tức nào cho mọi người an tâm?

Giang gia thiếu gia kia vẫn phái người canh giữ ở gần Mộ Dung phủ, cho đến ngày đại hôn hôm đó, mới oán hận rời đi, nhưng sắc quỷ này, vẫn đối với nàng nhớ mãi không quên, gần đây lại có tin tức truyền ra thiếu phu nhân hiện tại lại là thể thân, mỹ nhân tuyệt sắc trong truyền thuyết kia đã bỏ trốn chạy theo tình lang. Trong lòng hắn nhất thời lại có thêm chủ ý. Hắn Giang thiếu, tinh thần bám riết không tha có tiếng ở thành Bồ Thập. Tiểu mỹ nhân, ta đến đây. Nàng trốn tới đâu, ta liền truy tới đó, xem nàng làm cách nào để thoát khỏi bàn tay của ta. Hắn nở một nụ cười đáng khinh, triệu tập mấy chục hạ thủ mang đi lần này, một đường tìm hiểu tin tức.

Mặt trời chiều ngã về phía tây, Phó Vân Ngọc mặt xám mày tro, hai tay chống nạnh, đứng ở trên một cái cọc gỗ, vừa lòng nhìn am ni cô đã xây được hơn phân nửa chỉ còn thiếu một cái đỉnh, trong lòng tràn ngập mơ màng vô hạn. Tuy rằng phòng ốc còn chưa xây xong, nhưng mà, nàng đã sớm đặt tên cho nó. Gọi là Tư Căn am. Tên này nàng đã suy nghĩ ba ngày ba đêm, vắt hết óc, bác bỏ “A Căn ca miếu nhỏ”, “Chờ đợi A Căn ca”, “Vọng phu am”, “Vân Ngọc tiểu trúc”, “Thanh Huyền am” Chờ sau khi đã định vô số tên. Ở trong lòng nàng, tên này cũng giống như chính hắn, có khí chất xuất trần, làm cho người ta vừa thấy liền ái mộ, vừa nghe đã cảm thấy thoải mái.

Đã hơn mười ngày không được gặp A Căn ca, cũng không biết thân thể hắn đã khôi phục như thế nào, có thể xuống đi chưa. Nhớ thương của Phó Vân Ngọc đối với hắn đã dày đặc giống như bùn ở trên đất, trăm phần trăm độ tinh khiết, không tăng thêm thuốc bào chế hóa học gì, tuy rằng lão hòa thượng nhìn thấy nàng thì cúi gằm xuống như mặt ngựa, ánh mắt lợi hại làm cho nàng giống như mới gặp hôm qua, thậm chí trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi, nhưng mà, trên thế giới này không có gì so sánh bằng tình yêu làm cho người ta dũng cảm hơn. Trong đầu Phó Vân Ngọc linh quang vừa hiện, suy nghĩ biện pháp để lần vào trong chùa,

Ánh nắng chiều tà tà chiếu vào trên người một nam tử trung niên mặt áo dài nguyệt sắc, nói là nam tử trung niên cũng bởi vì chòm râu dài kia, vì sao nói như vậy đâu? Bởi vì nam tử thân hình gầy yếu, tuy rằng râu quá dài, làn da ngăm đen, nhưng trong mắt lại lộ ra tính trẻ con. Trên vai hắn gánh một cái sọt, bên trong đựng một ít rau dưa, từng bước từng bước đi tới Thanh Huyền tự

Rốt cục, trước khi trời tối, nam tử này cũng thuận lợi tới được Thanh Huyền tự, hẩn để cái sọt trên người xuống, mệt mỏi đã sớm không đứng thẳng lưng được, ngồi ở trước cửa từng ngậm từng ngậm thở, mắt thấy trời đã sắp tối, hẩn lại chậm chạp không vào cửa. Ánh trăng mới lên, rốt cục cũng có tiểu hòa thượng vác người nhỏ bé lại đây đóng cửa, nhìn thấy hẩn ngồi ở cửa, lễ phép hơi hơi cúi người xuống, nói: “Này vị thí chủ, ngài ngồi ở đây làm cái gì?”

“A, tiểu sư phụ, ta vội tới chùa đưa chút rau dưa, ai, tuổi có chút lớn, đi đường núi mệt mỏi không xuống được nữa, đành ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.” Nam tử trung niên kia rõ ràng là đè thấp giọng xuống

“Vậy, thí chủ mời vào.” Tiểu hòa thượng vội vàng dẫn hẩn vào phòng bếp, trên đường đi hỏi thăm hẩn một chút chuyện lý thú ở dưới chân núi, vừa nói: “Thí chủ, buổi tối trên núi thường có dã thú xuất hiện, ta xem tối nay ngài không ngại thì ngủ ngay tại chùa đi.”

“Ai, được, vị tiểu sư phụ này, người cứ đi về trước đi, ta đặt xong rau dưa sẽ đi đến phòng khách, trước kia đã tới, nên vẫn quen thuộc.”

Phó Vân Ngọc nói hai ba câu khuyên tiểu hòa thượng rời đi, rồi đến phòng bếp, buông sọt xuống, đuổi chân tay, từ trong sọt lấy ra một cái bình, lặng lẽ rời khỏi phòng bếp, mò mẫm tìm phòng A Căn ca. Thanh Huyền tự là đất Phật gia tu tâm, nghỉ ngơi cũng phải nghiêm khắc thực hiện theo quy định, mặt trời mọc thì rời giường, mặt trời lặn ngủ. Lúc này, bên ngoài đã không còn người đi lại. Cho nên Phó Vân Ngọc vô cùng thuận lợi đi tới trước cửa phòng của A Căn ca. Nói đến con đường này, lúc trước nàng đã đi lại nhiều lần, để ngừa sau này thỉnh thoảng còn cần đến, nay quả nhiên đã đến lúc dùng.

Bên trong đều một màu tối, xem ra, A Căn ca đã đi ngủ. Phó Vân Ngọc nhẹ nhàng gõ cửa, phát hiện cửa lại không khóa, liền đi vào, đóng cửa lại, lặng lẽ đi đến trước giường, dựa theo ánh trăng mỏng manh nhìn lại, ngũ quan xinh xắn của A Căn ca đã trở lại, vết sưng trên mặt, cùng với vết bầm tím cũng đã chậm chậm biến mất, khí chất xuất trần đã trở lại. Lông mi thật dài của hẩn rủ xuống dưới, bạc môi nhếch lên, sắc mặt do nhiễm bệnh nên trắng bệch, cái trán vẫn còn đang quấn chặt băng, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến dung nhan anh tuấn của hẩn. Nghe tiếng hít thở đều đều của hẩn, Phó Vân Ngọc không biết lấy sức lực ở đâu, đột nhiên chỉ cảm thấy đầu óc nóng lên, kim lòng không đậu hôn lên môi của hẩn.

A Căn ca hàng năm tập võ, bình thường ngủ cũng dưỡng thành thói quen lúc nào cũng bảo trì cảnh giác, nếu không phải hiện tại hẩn bị thương, cũng sẽ không ngủ ổn định như vậy, nhưng mà cảm xúc nóng ở trên môi vẫn làm cho hẩn bình tĩnh. Xoát một chút, mắt phượng lập tức mở ra, chỉ thấy Phó Vân Ngọc đang nhắm mắt lại ở phía trên mặt mình. Trên môi có cảm giác ấm áp, mềm, thơm, nàng giống như đang mút nhẹ trên môi mình.

Trong phút chốc, thiên toàn địa chuyển, A Căn ca không tự giác được mà ôm lấy eo của nàng, điều này làm cho thân thể mềm mại của Phó Vân Ngọc chấn động, mở hai mắt, bốn mắt nhìn nhau, ôn nhu quanh co khúc khuỷu, cảnh tối lửa tắt đèn, cô nam quả nữ, hai người như là ma, càng hôn càng triền miên, lún xuống trong đầm lầy ôn nhu không thể thoát thân ra. Không biết khi nào, Phó Vân Ngọc đã bị A Căn ca đặt ở dưới thân. Hai người đều đỏ bừng mặt, tim đập gia tốc.

A Căn ca nhẹ nhàng dời môi mình, nhu tình như nước nhìn thiên hạ dưới thân, nhẹ nhàng hôn lên trán của nàng, ánh mắt, cái mũi, môi, rồi xuống hai má. Tình tế chặt chẽ, đan vào như một tấm lưới vô hình, đem Phó Vân Ngọc kết thật chắc chắn, không thể động đậy, vành tai bị hẩn ngậm ở miệng, trước ngực đầy đà bị hẩn nắm ở trong tay. Cả người mềm nhũn giống như một đồng bùn, bụng mơ hồ xông lên một cảm giác nóng ran làm cho nàng chịu không nổi. A Căn ca giờ phút này cũng đang đè nén, lòng bàn tay nóng bỏng, hương vị con gái ngọt ngào trên người Phó Vân Ngọc làm cho hẩn mê muội, cảm giác xa lạ như vậy làm cho hẩn không thể nào dừng tay, chính theo bản năng ôn nhu một lần lần hôn nàng, xoa nhẹ nàng, giữa hai chân cứng ngắc khô nóng khó nhịn, gắt gao để ở bụng của nàng mới cảm thấy dễ chịu một chút, nhưng mà rất nhanh một cảm giác đục vọng xa lạ càng thêm mãnh liệt đánh úp về phía hẩn.

Linhxu: pà kon đoán xem chuyện gì xảy ra?

41. Chương 41: Tên Đã Lấp Vào Cung

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Thân thể cọ sát lẫn nhau, nụ hoa dục vọng dần dần được mở ra, nở thành một đóa hoa anh túc cực kỳ kiều diễm. Hai người giống như lâm vào nước bùn trong hồ sen không thể nào thoát thân. Trường bào trên người Phó Vân Ngọc đã bị cởi ra đến hông, lộ ra áo lót tơ vàng bên trong, hai ngọn núi trước ngực đã bị A Căn ca nắm ở trong tay nhẹ nhàng xoa nắn. Áo trên người A Căn ca đã sớm rơi, lộ ra miếng băng gạc màu trắng chói mắt ở trên vai. Giờ phút này Phó Vân Ngọc, hai mắt đã mê ly, hai má đỏ hồng, cánh tay dài nhỏ ôm lấy cổ của hắn, đi lên hôn loạn một trận. Trong khung cảnh kiều diễm này, giống như cung đã lên dây, không thể không phát.

Nhưng mà, đừng nhìn Phó Vân Ngọc ở thế kỷ hai mốt đã được xem qua các cuốn phim tình yêu của Nhật Bản, nói đến lý thuyết thì rõ ràng mạch lạc, nhưng ở phương diện kia thì lại là số lẻ, tại cái niên đại phóng khoáng đó, ngay cả miệng nam nhân nàng còn chưa hôn qua, đây cũng lần đầu tiên nàng gặp chuyện như vậy. Nói sau A Căn ca kia, mười phần là hòa thượng ngọc, đừng nói đến thực tiễn, mà ngay cả thường thức cơ bản đều là số lẻ. Cả hai đều còn non, muốn đi tới được chuyện nam nữ phải nói là khó càng thêm khó.

Mượn ánh trăng nhân nhật, A Căn ca đã sớm bị dục hỏa tra tấn không còn hồn phách, sớm đem thanh quy giới luật ném ra sau đầu, nam nhân thôi, đều là như vậy, huống chi lại ở trước mặt nữ nhân mình yêu thương. Hắn mặt đỏ tai hồng, gấp đến độ không biết làm thế nào cho phải, tay chạm rãi tham nhập vào giữa bắp đùi của Phó Vân Ngọc, chỉ nghe thấy đối phương yêu kiều kêu lên, thì cái chỗ khát vọng kia lại từng chút từng chút vọt lên. Đánh bạo thử vài lần, vẫn không tìm được chỗ vào. Không khỏi khó nhịn, nói với Phó Vân Ngọc: “Vân Ngọc, giúp ta.”

Ngao ngao ngao ngao ~ lời kia vừa thốt ra, Phó Vân Ngọc lập tức ý thức được thời khắc quan trọng sắp đến, hơn bốn mươi năm xử nữ của nàng rốt cục cũng được khai khẩn, nghĩ đến đây trong lòng không khỏi kích động vạn phần, lần đầu, nghe nói sẽ không dễ chịu, nhưng mà, vì hạnh phúc sau này, nàng cũng sẽ liều mạng. Thật sự là liều mạng, nàng vội vã muốn giúp đặt mình ở chỗ đầu gối kia, nhưng mà bất đắc dĩ vì hắn quá nặng, bản thân không thể hành động, vì thế, quyết định xoay người làm chủ, đem hắn đặt ở dưới thân, từ từ cho nam nhân thưởng thức một chút khoái hoạt không thể không chế này.

Rầm một cái, nàng dùng sức xoay người, rốt cục đem A Căn ca đặt ở dưới người mình, nhưng, cùng lúc đó lại nghe được tiếng kêu đau đớn. Phó Vân Ngọc trong đầu cảm thấy nghi hoặc, sẽ không phải như vậy đã thích chứ? Chẳng lẽ đúng như lời đồn đãi lần đầu tiên của nam nhân là giống như dây bắn? Nhưng mà, nàng nhìn về mặt thống khổ của hắn, lại không giống, chẳng lẽ mình áp đảo lên tiểu đệ đệ của hắn?

Sau đó liền lật trên người hắn xuống, muốn hỏi hắn sao lại thế này, lại phát hiện ra trên đầu A Căn ca lại đổ ra mồ hôi lạnh.

“Làm sao vậy?” Cảm giác đỏ mặt trên mặt nàng giảm xuống, trong lòng thấy lo lắng.

“Đau chết mất...” A Căn ca về mặt thống khổ, rất nhanh che nửa bộ phận quan trọng phía dưới.

“Nơi nào đau?” Phó Vân Ngọc nhìn theo tay hắn, trên mặt lại lập tức đỏ, “Nơi đó đau?” Trong lòng nàng sợ hãi, chẳng lẽ mình thật sự đè lên tiểu đệ đệ của hắn?

“Nhanh lên để cho ta xem, có bị thương không?” Nàng nhìn không được muốn cởi quần lót của hắn, trong lòng cũng đã nghĩ đến di chứng, về sau có thể ảnh hưởng đến chất lượng sinh hoạt của hai người vợ chồng hay không

A Căn ca liền vội vàng kéo lấy dây lưng, nhe răng trợn mắt nói: “Không có việc gì, không có việc gì, một lúc là tốt rồi, nàng mang vũ khí trên người?”

Phó Vân Ngọc tròng mắt xoay chuyển, trong đầu dùng sức nhớ lại một chút, mới đột nhiên nhớ ra, vẻ mặt áy náy từ trên lưng lấy ra một thanh chủy thủ, nói: “Cái này... buổi tối ta lên núi sợ gặp được sói, cho nên, liền mang theo cái này phòng thân.”

A Căn ca quần bách cười cười, vẻ mặt thống khổ dần dần dịu xuống dưới, cùng Phó Vân Ngọc ngồi xuống giường, nhìn mái tóc dài hỗn độn của nàng, vươn tay thay nàng vấn ở sau đầu. Nghiêng mặt qua, híp mắt nhìn nàng.

“Cái kia... Cái kia... A Căn ca ca, ” Phó Vân Ngọc ngượng ngùng nhìn hẩn một cái, quay mặt qua chỗ khác, muốn nói còn xấu hổ

“Làm sao vậy?” A Căn ca liếc nhìn nàng một cái, nghĩ vừa rồi mình dọa đến nàng, liền giải thích nói: “Vân Ngọc, vừa rồi là ta không tốt, ta quá xúc động , ta, ta cũng không biết tại sao có thể như vậy, nàng, nàng không cần tức giận, ta...”

“Chúng ta có muốn tiếp tục hay không a?” Phó Vân Ngọc bỗng nhiên mở miệng, mị nhân như tơ.

“A...” A Căn ca ngây ngẩn cả người, hẩn nghĩ đến nát đầu cũng không nghĩ rằng Phó Vân Ngọc sẽ nói một câu như vậy.

“Ah, ta hay nói giỡn, hay nói giỡn .” Phó Vân Ngọc thấy vẻ mặt của A Căn ca thì tự biết mình lỗ mãng, vội vàng vãn hồi hình tượng, “A Căn ca ca, ta ở dưới chân núi xây một tòa am ni cô, huynh nhớ xuống núi gặp ta.”

Am ni cô? A Căn ca lại ngây ngẩn cả người. Cô nương này luôn làm cho mình bất ngờ ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng nàng chỉ nói mà thôi, không nghĩ tới mới ngày nào đó lại thật sự xây một tòa ni cô am. Trong lòng hẩn lại có cảm giác ấm áp không hiểu, ôn nhu nói: “Vân Ngọc, đã nhiều ngày sư phụ đến xem ta, ta vốn muốn nói với người về chuyện của chúng ta, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của người, bao nhiêu dũng khí lại không có. Ta, ai, ta cảm thấy rất xin lỗi nàng.”

Nghe nói như thế, trong lòng Phó Vân Ngọc thật sự không biết tư vị như nào, nhưng mà, tình huống trước mắt cũng không cho phép nàng tùy hứng, hiện tại A Căn ca là duy nhất đối với nàng. Nàng vứt bỏ phụ quân đào hôn còn không đều là vì hẩn sao, tình cảm của hẩn đối với nàng lúc này là lợi thế duy nhất, cho nên, nàng chỉ có thể chờ đợi.

“A Căn ca ca, ta chờ huynh, ta ở dưới chân núi chờ huynh. Nhưng huynh cần phải nhanh một chút, ta sợ Giang gia quái dị kia lại sẽ đuổi tới.”

“Được, chờ thương thế ta đỡ hơn, ta sẽ đi gặp nàng, ta nhất định sẽ không phụ nàng.” Trong con mắt đen của A Căn ca tràn ngập sự thật lòng cùng kiên định, ở trong lòng Phó Vân Ngọc lại tựa như vô số vì sao, xinh đẹp mà vĩnh hằng.

Hai người vẫn sóng vai ngồi rất lâu, cho đến khi phía đông khê sáng lên, Phó Vân Ngọc mới tựa vào trên người hẩn mà ngủ. Một buổi sáng sớm lại đến, cẩn thận khôi phục lại giả dạng tối qua, trấn định tự nhiên mà xuống núi. Lại qua hai ngày, “Tư căn am ” đã xây xong, Phó Vân Ngọc nhờ một người mượn một con xe ngựa, mua một đồng lớn đồ, lại nhờ một công nhân đến, đem trong am ngoài am quét dọn sạch sẽ, cho đến khi có hơi hướng của người mới ngủ lại. Ngày hôm sau đổi trở về nữ trang, đi lại ở trên đường Thanh Huyền trấn, hấp dẫn không ít ánh mắt của nam nhân. Ở bên cạnh quán trà gặp được một tiểu cô nương bán mình táng cha mười ba mười bốn tuổi, bộ dáng thanh tú ánh mắt trong suốt, liền ra mua, gọi nàng là Thụy Thụy. Minh lẻ loi một thân một mình ở tại trong “Tư căn am ” thật sự không quá dễ dàng bên cạnh thêm một tiểu nha hoàn thì sẽ náo nhiệt hơn.

Giữa trưa ăn cơm xong, hai người ngồi ở bên trong Lương đình, vừa uống hồng trà Phó Vân Ngọc mua được, vừa nghe tiếng chim hót trên cây. Lúc này mới nhớ tới tiểu nha hoàn này ngày thường thông minh, tính cách lại sáng sủa, không có việc gì Phó Vân Ngọc lại kể cho nàng chuyện trước đây của mình, đang nói, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng đập cửa, Thụy Thụy liền chạy ra mở cửa, để lại Phó Vân Ngọc một mình gục ở trên bàn ngẩn người.

Chỉ trong chốc lát, liền thấy nàng dẫn theo một tiểu đạo sĩ thanh tú tiến vào, ước chừng mười hai mười ba tuổi, Phó Vân Ngọc cảm thấy kỳ quái, tiến lên hỏi: “Thụy Thụy, vị này là?”

“Tiểu thư, hần tên Trường Sinh, là đạo trưởng.”

Đạo trưởng? Một tiểu hài tử còn chưa phát dục cũng gọi là trưởng? Phó Vân Ngọc âm thầm bật cười trong lòng, còn ở mặt ngoài lại rất tao nhã hỏi: “Vị tiểu đạo trưởng này, xin hỏi đến am của ta có gì phải làm sao?”

Vị tiểu đạo trưởng vẻ mặt thanh tú tính trẻ con kia, cũng chỉ lạnh lùng hừ lạnh một tiếng, nói: “Cô là Phó Vân Ngọc?”

“Đúng vậy.”

“Vậy là được rồi, ta hôm nay sẽ ở lại trong này.”

Phó Vân Ngọc thấy bộ dạng lên mặt ông cụ non như thế, nhin không được trêu ghẹo nói: “Ai u, vị tiểu đạo trưởng này, đây là am ni cô, người là nam nhân tiến vào chỉ sợ là không có thoải mái lắm, ta biết ta có chim sa cá lặn, nam nhân thích ta cũng là chuyện thường, nhưng mà, hắc hắc hắc, người không khỏi còn quá nhỏ đi, tỷ tỷ ta cũng không có loại ham mê này.”

“Chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân mới khó nuôi như vậy.”Thiếu niên cao ngạo kia nhìn nàng một cái, lại hừ lạnh một tiếng: “Nhanh chân dẫn đường đi, phòng của ta ở đâu?”

Tự dưng đụng phải tiểu đạo sĩ này, thái độ lại cực kém, Phó Vân Ngọc cũng có chút tức giận, nàng ngẩng mặt lên trời hừ lạnh một tiếng, nói: “Am ni cô, không thu lưu nam nhân, đạo trưởng xin trở về.”

Lời này rõ ràng chọc giận đến thiếu niên kia, chỉ thấy trên mặt hần hiện lên vẻ khinh thường, trong ánh mắt mặc dù có sự tức giận, nhưng lại biến mất rất nhanh, đúng lý hợp tình nói: “Hừ, nếu không phải được huynh đệ tốt của ta nhờ vả, ta cũng sẽ không đến bảo vệ cho cô cái người tính tình kém lại khó chơi ác phụ nhân đâu!”

Tính tình kém? Khó chơi? Ác phụ nhân? Cái gì! Tiểu quỷ này rốt cuộc đang nói hươu nói vượn cái gì! Khóe miệng Phó Vân Ngọc run rẩy vài cái, rốt cục cũng phát nổ ! Nàng là hoàng hoa khuê nữ xinh đẹp cùng tài văn chương toàn vẹn! Lại có thể bị gọi là tính tình kém ác phụ nhân! Cho dù đêm đó chuyện mây mưa kia của nàng cùng A Căn ca được rồi, thì chết cũng thành thiếu phụ xinh đẹp ! Tiểu hài tử này biết cái lông gì!

“Hừ, A Căn ca ca quả nhiên là bị cô làm cho mê hoặc hồn phách, vì thế mới cảm thấy cô vừa ôn nhu vừa xinh đẹp.” Tiểu quỷ kia thấy sắc mặt của Phó Vân Ngọc cực kỳ khủng bố, lại nhin không được than thở.

A Căn ca? A Căn ca? Hần nói A Căn ca! Chẳng lẽ là A Căn ca nhờ hần đến bảo vệ ta? Phó Vân Ngọc suy nghĩ , sự tức giận vừa rồi dần dần giảm xuống, sắc mặt dịu đi tiến đến trước mặt thiếu niên hỏi: “Là A Căn ca ca cho người đến bảo vệ ta? Thật là A Căn ca cho người đến bảo vệ ta?”

“Thật sự là phiền toái, vừa rồi không phải đã nói rồi sao!” Lại làm cho Phó Vân Ngọc muốn bốc hỏa.

Hần không đợi nàng đáp lại, đã đi vào một gian phòng, trước khi đóng cửa lại, để lộ ra một cái đầu, lớn tiếng nói: “Lúc nào ăn cơm gọi ta!”

Quả nhiên vẫn là đứa nhỏ, cho dù có áo liệm thế nào vẫn là đứa nhỏ.

A Căn ca thay thuốc xong, vết thương trên người đã không còn sai biệt lắm, chỉ còn lại mấy chỗ vết thương sâu vậy còn chưa có bong hết. Mới vài ngày không được gặp Phó Vân Ngọc, nỗi nhớ trong lòng hần đã dày đặc như mực, ăn cơm cũng không có khẩu vị gì, ngủ cũng ngủ không tốt, nỗi khổ tương tư này hần coi như đã được lĩnh hội tương đối, vì thế, hần tính mấy ngày nữa sẽ xuống núi gặp nàng, chỉ muốn là liếc nhìn một cái thôi cũng tốt rồi. Đồng thời, hần cũng nghĩ đến chuyện phải mở miệng với Phương trưởng Huyền Thanh như thế nào, nghĩ đến ông có ân dưỡng dục với mình, lại ký thác kỳ vọng, trong lòng liền cảm thấy khó chịu. Nhưng mà, hần không có khả năng phụ Phó Vân Ngọc. Đi cho đến cục diện ngày hôm nay, hần đã không còn năng lực để không chế. Có lẽ từ ngày hần cự tuyệt về chùa cùng A Duẩn đã định trước, hay có lẽ là từ ngày đầu tiên hần gặp nàng cũng đã định trước. Gần đây, A Căn ca cũng nhìn ra tâm sự của hần, trong ngoài ngấm khích lệ hần rất nhiều lần.

42. Chương 42: Ba Người Giảng Co

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Mặc kệ bề ngoài của bạn xấu hay đẹp, cao hay là thấp, béo hay gầy, giàu có hay bần cùng, thì trên thế giới này vẫn luôn có người đang chờ bạn. Ở thế kỷ 21 Hạ Tiểu Nữ đi dạo mấy chục lần, ngoái đầu nhìn lại vô số nam nhân, thiếu chút nữa là vịn gậy cổ ra sau vẫn không gặp được người đang chờ đợi nàng, mà đến đến thời đại xa lạ này không đến vài ngày, nàng đã gặp được nam nhân nàng chờ vài thập niên. Thời điểm nàng chấp nhận chuyện này, rất muốn bắt lấy A Căn ca, cho hắn mấy cái tát, hỏi một chút vài thập niên trước hắn rốt cuộc ở nơi nào, sao hiện tại mới xuất hiện. Cuộc sống chờ đợi làm ngày càng trở nên dài hơn, cái đạo lý gọi là một ngày không thấy như cách ba thu, đang ứng ở trên người Phó Vân Ngọc. Đã nhiều ngày qua, nàng thành thói quen đầu vô mồm cùng tiểu quý mặt lạnh, cảm giác mới mẻ thoáng qua, vẫn không thể làm vơi đi nỗi nhớ của nàng cùng A Căn ca .

Rốt cục vẫn là không chịu nổi, nàng lại bôi mặt và cổ mình thành màu mặt ong, trên môi dán một bộ râu cá trê, thay đổi một thân nam trang vải thô, chọn một cái sọt lên núi . Do lần trước có kinh nghiệm, nên trong lòng nàng nắm chắc, lá gan cũng lớn hơn, thừa dịp mặt trời xuống núi lại đi theo đường quen đến phòng bếp, lên tiếng chào hỏi với mấy vị sư phụ bên trong, rồi một mình đi dạo. Tuy rằng là xế chiều, nhưng trong đại điện hương khói vẫn rất nhiều như cũ, một vị lão hòa thượng tuổi tác đã cao đang ngồi ở bên trong, nhìn dáng dấp chắc là thay người ta giải quả sâm. Phó Vân Ngọc trong lòng nóng vội, nghĩ rằng, nếu đã đến đây, không ngại đi cầu một quả, cũng xem một chút lão hòa thượng kia giải như thế nào

Đi vào trước mặt ba pho tượng đại Phật, Phó Vân Ngọc đầu gối khễ cong, quỳ xuống, thành kính đưng dập đầu, cảm lấy ống sâm bên cạnh bắt đầu lắc. Lắc a lắc, lắc rồi lắc, nàng lắc rất có tiết tấu đến nửa ngày, sừng sốt vì không có một cái nào rơi ra, cũng có chút không kiên nhẫn, trái lắc lắc, phải lắc lắc, thiên linh linh địa linh linh, Bồ Tát mau hiển linh ~ nàng ở trong lòng yên lặng lắm lắm, rốt cục một quả cũng từ bên trong rớt ra. Nàng nhặt lên liền nhìn thấy, mặt trên viết “Kim lân không phải vật trong ao” .

“Đại sư, ngài giúp ta giải quả này một chút.” Phó Vân Ngọc thô cổ họng nói với hòa thượng kia

“Cô nương cầu cái gì?”

Phó Vân Ngọc suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: “Nhân duyên.”

Lão hòa thượng kia gật gật đầu, tinh tế nhìn vắn tự trên quả kia một lúc, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói: “Cô nương duyên này đã thành, nhưng phần duyên này chỉ sợ có chút gượng ép.”

“Đại sư vì sao nói như vậy?”

“Không phải vật trong ao. Thí chủ duyên phận này vốn tới có chút gượng ép, cho nên duyên phận này thành hay không là phải do cô nương.”

Lão hòa thượng kia bỗng nhiên nhìn nàng một cái, ánh mắt sâu thẳm mà xa xôi kia làm cho trong lòng nàng đột nhiên nảy lên, giống như rất quen thuộc, đã từng nhìn thấy qua ở đâu. Nàng còn muốn hỏi, nhưng người xếp hàng phía sau lại không ngừng thúc giục, nàng đành phải rời đi. Ở trên đường đến chỗ A Căn ca bên kia, trong đầu Phó Vân Ngọc không ngừng nghĩ lại ánh mắt này, thật giống như đã từng quen biết. Chợt, trong đầu nàng xuất hiện nữ nhân thần bí ở đầu ngõ, tuy rằng là người khác nhau, nhưng mà ánh mắt kia làm cho nàng cả đời này cũng không quên được. Phó Vân Ngọc rốt cục liền tỉnh ngộ lại, quay đầu chạy đi tìm lão hòa thượng kia, lại phát hiện trong đại điện đã sớm không thấy bóng dáng của ông.

Ông ta rốt cuộc là ai? Mấu chốt của phần nhân duyên này, thật là ta sao?

Phó Vân Ngọc không yên lòng đi đến trước cửa phòng của A Căn ca, không hề nghĩ ngợi liền đẩy cửa mà vào, lại lập tức đẩy vào không khí, toàn bộ thân mình nghiêng 90° đổ xuống, phanh ~ một thanh âm nặng nề vang lên, nàng ngã xuống. Bên trong một già một trẻ đều mở to hai mắt nhìn, không thể tin được mà nhìn nàng đang ngã trên mặt đất.

A Căn ca! Lão hòa thượng! Dựa vào! Có chuyện khéo như vậy hay sao a! Tình địch gặp mặt, hết sức đỏ mắt, Phó Vân Ngọc hơi hơi nhú mi, oán thầm, lão hòa thượng này cũng muốn đoạt nam nhân của mình? Ông ta hạ lệnh xử phạt A Căn ca làm hại mình đêm đó động phòng chưa toại? Hừ! Lão hòa thượng, cũng dám đoạt tiểu hòa thượng với ta! Nàng nghe răng trợn mắt, đau đến đỏ mắt, từ trên mặt đất đứng lên, hai tay xoa xoa vào chỗ đau.

A Căn ca xem ở trong mắt, lại đau ở trong lòng, bất đắc dĩ vì sự phụ ở trong này, mình không dám làm chuyện gì quá khuôn khổ, chỉ có thể tiến lên đi, nâng cánh tay của nàng, ôn nhu hỏi nói: “Vị thí chủ này, người không sao chứ?”

Phó Vân Ngọc xấu hổ nhìn hẩn một cái. Làm sao có thể không có việc gì a, người thử trực tiếp ngã xuống mặt đất như vậy đi, xem người đau hay không đau. Nhất là hai đồng đầy đặn trước ngực kia, là nơi trực tiếp rơi đau nhất a, bây giờ còn đau giống như là tới đại di mục (kinh nguyệt), phỏng chừng qua đêm nay sẽ to như một chén cháo

“Không, không có việc gì, không, thật ngại, ta đi nhầm cửa.” Phó Vân Ngọc tránh ánh mắt đang ra uy của lão hòa thượng, chỉ có thể giả bộ như không biết ông ta.

“Ta, ta đi.” Lão hòa thượng kia nhìn chăm chăm vào nàng, làm cho nàng sờn hết cả gai ốc, trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng lên, có cảm giác theo bản năng muốn chạy trốn.

“Chậm đã!” lão hòa thượng Huyền thanh gọi nàng lại, đi đến trước mặt nàng, nhú mày lạnh lùng cười cười, nói: “Thí chủ, râu mép này của ngài thật là đặc biệt.”

Đặc biệt? Đặc biệt như thế nào? Đây không phải nàng dựa theo hình thức của nam nhân mà làm sao? Phó Vân Ngọc cảm thấy nghi hoặc, theo bản năng sờ sờ trên môi, nguy rồi! Râu không thấy! Trong lòng nàng kinh sợ, xong rồi, bị lộ rồi, xem ra hôm nay là sẽ bị lão hòa thượng này giết chết. Khóc không ra nước mắt, nàng đành phải xin giúp đỡ nhìn phía A Căn ca, chỉ thấy A Căn ca trán cũng đổ mồ hôi, chậm rãi đi tới chỗ nàng.

“Thí chủ. Ba cái râu mép này trên cằm của người là râu cá trê sao?” Lão hòa thượng nhìn thấy biểu tình khác thường trên vẻ mặt của A Căn ca, hơn nữa cái “nam nhân” không thể hiểu được này lại xuất hiện trong phòng hẩn, thân hình kiêu nhỏ, trên tai còn có lỗ tai, trong lòng đã sớm đoán ra tất cả.

Cằm? Phó Vân Ngọc liền vuốt xuống một cái, trong lòng hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo, râu chẳng qua là dính lộn chỗ. Lá gan cũng lớn hơn, đè thấp giọng ánh mắt nhìn lão hòa thượng như đốic, nói: “Nhà ta di truyền! Rất nhiều thế hệ nhà ta, đời đời, râu nam nhân đều dài hơn như vậy, như thế nào, đại sư cũng thích? Nếu không ta tìm người giúp ngài cũng làm ra râu như vậy?”

Phượng trượng Huyền thanh bị nàng phản lại như vậy, nét mặt già nua lúc đỏ lúc trắng, nói: “Ta xem vị thí chủ này là có dụng ý khác đi?”

“Có phương trượng ở, sao có người lại dám có dụng ý khác!” Phó Vân Ngọc thấy giọng nói của Phượng trượng Huyền Thanh không tốt, nghĩ rằng chạy đi vẫn là thượng sách, lại khụ khụ nói: “Hai vị đại sư, ta đi trước một bước.”

“Chậm đã!”

Bên tai truyền đến một tiếng hét lớn. Người này đang muốn bắt nạt kẻ yếu, nghe thấy thanh âm tức giận của lão hòa thượng, nàng chậm rãi xoay người, đồng thời, cẩn thận bản cũng run lên đầu, đúng vậy, nàng Phó Vân Ngọc chính là cái đồ sợ chết, nàng cũng không dám chọc giận đến ông ta, người ta là võ công cao cường, vạn nhất phát hỏa đem mình xé thành hai nửa cũng nói không chừng.

Bỗng nhiên, trước mắt hiện lên một bóng đen, Phó Vân Ngọc còn chưa kịp phản ứng, thì râu trên mặt đã ở trong tay lão hòa thượng.

“Hừ, thí chủ cải trang tới chùa của ta, đến tột cùng có mục đích gì?” Lão hòa thượng cũng quyết định, lúc này ông cũng muốn đánh cuộc một lần, ông đánh cuộc mình cùng với nữ nhân trước mắt này ở trong lòng đồ nhi ngoan của mình thì cái nào nặng cái nào nhẹ.

“Ta, ta không có mục đích, ta chỉ là tới dâng hương!” Phó Vân Ngọc tuy rằng nhát gan, nhưng cũng đã gặp nhiều hoàn cảnh, cái khó ló cái khôn, không dám lộ ra chân tướng nửa câu.

A Căn ca nhìn thế cục trước mắt, trong lòng vừa lo lắng lại vừa rối rắm, mu bàn tay lòng bàn tay đều là thịt, sự phụ không phải đang ép hấn sao? Hai tay nắm chặt thành quyền, hấn thật sâu nhìn Phó Vân Ngọc, trong mắt phức tạp, nhìn không rõ lắm. Phó Vân Ngọc vừa dùng ánh mắt ý bảo hấn dừng động, còn trong đầu vừa chuyển, làm thế nào để ứng phó với lão hòa thượng đang gây khó khăn này.

Lão hòa thượng Huyền thanh vốn tính chỉ ra uy với bọn họ một chút, cũng không phải thật sự muốn đối phó với nữ nhân này, nhưng mà nhìn thấy đồ nhi ngoan của mình thế nhưng lại công nhiên ở trước mặt mình nháy mắt mặt mày đưa tình, nhìn trộm với nàng, cảm giác tức giận không khỏi chui lên từ ngực. Ông ta quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn A Căn ca, mắt lộ ra hung quang lạnh lùng nói với Phó Vân Ngọc: “Xem ra cô tới với toan tính không tốt, vậy đừng trách lão nạp đối với cô không khách khí.”

“Không không không, đại sư, ta thật sự là đến dâng hương, ta còn nhờ một vị đại sư trong đại điện giải đoán quẻ!” Phó Vân Ngọc mắt thấy thế cục chuyển tiếp đột ngột, vội vàng giải thích.

“Hừ hừ! Thí chủ, đại diện căn bản không có đại sư giải đoán quẻ gì!”

Đột nhiên, lão hòa thượng Huyền thanh phát động chưởng phong, bất động thanh sắc(rất bình tĩnh) đánh về phía Phó Vân Ngọc. Nhanh như chớp, A Căn ca xoát một chút chắn ở trước mặt Phó Vân Ngọc, sau đó đã trúng một chưởng của lão hòa thượng, may mắn một chưởng kia của ông chỉ có một phần công lực, cho nên A Căn ca cũng không đáng lo ngại.

“Sự phụ, cầu người buông tha nàng.” A Căn ca quỳ xuống, năn nỉ nói.

“A Căn! Vì sự quả nhiên không có nhận sai, thật sự là nàng ta!” Phương trượng Huyền thanh nhìn đồ nhi trên mặt đất, trong ánh mắt lộ ra sự thất vọng.

“Cầu xin sự phụ buông tha cho nàng, đồ nhi nguyện vì nàng chịu bất cứ xử phạt gì.”

A Căn ca nặng nề dập đầu một cái, cái trán cùng mặt đất va chạm phát ra thanh âm rầu rĩ, làm cho trong lòng Phó Vân Ngọc giống như bị ai đó hung hăng đập một cước, vô cùng khó chịu.

“A Căn, con thật sự muốn làm như vậy? Nàng rốt cuộc có cái gì tốt, để cho con như vậy vì nàng.”

“A Căn ca ca...” Phó Vân Ngọc đau lòng, nhẹn không được nhẹ giọng kêu lên.

“Sự phụ, đồ nhi bất hiếu, thỉnh sự phụ không cần khó xử nàng.” A Căn ca không ngừng mà lặp lại .

Trong không khí bỗng nhiên yên tĩnh lại, chỉ còn lại thanh âm hơi thở của ba người, không khí yên tĩnh đến đáng sợ. Hồi lâu, theo thanh âm nặng nề thở ra, lão hòa thượng rốt cục mở miệng nói: “A Căn, con làm cho vi sư rất thất vọng. Vi sư tự cho con thêm một cơ hội nữa, ta hôm nay thả nàng ta, thì con đáp ứng với vi sư đoạn tuyệt quan hệ với nàng ta.”

A Căn ca cùng Phó Vân Ngọc đồng thời ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, vô số lời nói khó có thể kể ra từ trong ánh mắt chột lóe mà qua. Phó Vân Ngọc cho đến lúc này, mới ý thức được, nàng giờ phút này thật giống như bị người lôi kéo treo ở trên vách đá, chỉ cần người nọ buông lỏng tay, nàng liền chết không có chỗ chôn. Mà trước mặt người nọ lại là một con hổ, hoặc là cùng chết, hoặc là nàng chết. Mà bàn tay nắm dây thừng chính là A Căn ca. Cứ như vậy, trong lòng hiện lên cảm giác tuyệt vọng. Chẳng lẽ đúng như theo lời người thần bí kia nói, nàng cùng A Căn ca thật là có duyên vô phận? Nhìn A Căn ca trầm mặc không nói, Phó Vân Ngọc thật muốn tìm một cái động nào đẩy trốn đi, vô luận là kết quả như thế nào, nàng cũng không hi vọng được nhìn thấy, bởi vì đối với A Căn ca mà nói, đều sẽ thương tổn. Có tồn tại một thế giới, có thể không phải lựa chọn gì hay không? Có một ngoại lệ nào, có được cả cá và tay gấu hay không ?

43. Chương 43: Hỉ Sự Liên Kết

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Trời tháng sáu, có chút khô nóng, trời chiều nghiêng nghiêng chiếu vào tây sương phòng, Phó Vân Ngọc đứng ở bên cạnh A Căn ca, quần áo đã bị mồ hôi thấm ướt, lạnh lạnh dán vào trên lưng, vô cùng khó chịu, lòng của nàng giờ phút này cũng giống như thân thể, đều bị dày vò vây xung quanh. Dưới ánh mắt với khí thế bức người của phương trượng Huyền thanh, trầm mặc nửa canh giờ A Căn ca rốt cục ngẩng đầu lên, mắt phượng trầm trầm, nhưng ánh mắt lại kiên nghị, như là đã hạ quyết tâm trọng đại, giọng nói của hắn bỗng dừng chậm lại, cũng là từng chữ từng chữ sáng như đuốc: “Sư phụ, đồ nhi bất hiếu, hai mươi năm đường dục này của người, đồ nhi không thể hồi báo.”

Đông ~ đông ~ đông ~ hắn nặng nề mà dập đầu ba cái, thanh âm vang dội quanh quẩn ở trong hành lang, đồng thời ở trong lòng Phó Vân Ngọc tạo nên từng cơn sóng, không, phải là một dấu vết thật sâu sắc. A Căn ca chậm rãi đứng lên, nắm thật chặt lấy tay của Phó Vân Ngọc, chạy như điên về phía dưới núi. Ánh mặt trời chiếu xuống núi, xuyên qua hai cặp tay đang dắt nhau chạy chiếu vào trên núi, giống như hoa đỏ quỳen héo tàn lại được lần nữa cho sinh mệnh mới, trong nháy mắt kia, trên núi đỏ rực như bị thiêu đốt. Phó Vân Ngọc thở hổn hển, cùng chạy trốn với A Căn ca ở trong gió, cho tới nay trên người đã phải gánh quá nhiều thứ, lập thoảng cái biến mất, làm cho hiện tại cả người nhẹ nhàng giống như một chú chim nhỏ, hai người vừa chạy vừa lớn tiếng cười, lòng đang tung bay trên không trung. Tất cả chuyện này giống như là nằm mơ, hắn còn nhớ rõ tình cảnh của nàng lúc hắn rời đi, hiện tại hai người đã cùng được tự do. Dựa theo ý tưởng của Phó Vân Ngọc là, hiện tại nàng đã ôm được mỹ nhân về, có phòng, có tiền —— đào hôn, có bảo mẫu —— mua được Thụy Thụy, có hộ vệ —— âm dương quái khí Trường sinh, cuộc sống tốt đẹp như thế.

Hai người nắm dưới tay nhau xuống núi, rốt cục cũng về tới Tư Căn am, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, chợt nghe bên trong truyền tới tiếng chém giết. A Căn ca thầm kêu một tiếng, liền vọt chạy vào. Chỉ thấy bên trong tình cảnh hỗn loạn, Trường Sinh giờ trường kiếm đang kịch liệt đánh nhau cùng với mấy nam nhân xa lạ, còn gấu gao che chở Thụy Thụy ở phía sau. A Căn ca không nói hai lời, liền vọt vào giữa đánh nhau. Cái tên tiểu quỷ kia tuy rằng vóc người chưa đủ lớn, nhưng mà tay chân lại cực kỳ linh hoạt, bình tĩnh tránh được đao đối phương chém tới, một mặt lại vùng trường kiếm tập trung vào hai người kia, Phó Vân Ngọc nhìn thấy kinh ngạc đến ngây người, không thể tưởng được hắn tuổi còn nhỏ mà lại có tu vi như thế, khó trách có thể xưng huynh gọi đệ cùng với hòa thượng A Căn ca. Nhanh như chớp, có người bỗng nhiên chuyển tới phía sau Thụy Thụy, đánh tới Thụy Thụy.

“Thụy thụy!” Phó Vân Ngọc quát to một tiếng, thu hút ánh nhìn của mấy người kia, có hai người bỗng nhiên lui đi ra ngoài, chạy lại về phía nàng.

Người này nhìn có chút quen mắt, giống như đã gặp ở đâu, không đợi Phó Vân Ngọc phản ứng lại, thân hình vạm vỡ của người kia liền đè ép xuống dưới. Phó Vân Ngọc sợ tới mức quên cả chạy trốn, liếc mắt mà trong lòng nghĩ rằng, xong rồi xong rồi, lúc này muốn chết cũng không có chỗ mà chôn, hơn nữa còn hoàn toàn thay đổi. Chẳng lẽ tỷ vừa thu được A Căn ca về trong tay, còn chưa kịp thưởng thức đã chết sao? Chẳng lẽ tỷ thật sự bị kịch như vậy, sống ở hai thế giới đều không được tính phúc?

“Bất sống nàng!” Trong lúc hỗn loạn, có người kêu lên.

Cổ chạm vào một vật thể lạnh như băng, dao nhỏ chiết xạ do ánh sáng chiếu vào trên mặt, Phó Vân Ngọc u oán nhắm hai mắt lại, ngay tại cái chớp mắt kia, nàng nhìn thấy A Căn ca chạy vội về bên này mà mặt mũi thất kinh.

“Keng ~” vật thể lạnh lẽo kia bị đánh rơi trên mặt đất, Phó Vân Ngọc cảm giác trên cổ được buông lỏng, đại hán mới vừa còn giữ chặt bả vai nàng đã ngã xuống đất. Nàng mở choàng mắt, muốn nhìn xem chuyện gì, lại lạc vào một cái ôm ấm áp. Cái ôm này đang run rẩy, chủ nhân của nó đang rất xúc động.

“Vân Ngọc, làm ta sợ muốn chết.” Tiếng nói run rẩy của A Căn ca vang lên ở bên tai, đem Phó Vân Ngọc đang ở trạng thái ngây ngốc kéo lại.

Mặt Phó Vân Ngọc được hất nâng ở trong tay, giống như là đang che chở một vật trân bảo, hô hấp ấm áp của hắn phun ở trên mặt nàng, trong ánh mắt là tràn đầy đau lòng, nhìn về mặt của hắn như vậy, không biết vì sao trong lòng bỗng nhiên cảm thấy chua xót, nước mắt liền rơi xuống dưới. Đúng như một câu nói, lúc một mình, cho dù khổ sở đến mấy cũng có thể đem nước mắt nuốt vào trong bụng, nhưng một khi có người quan tâm một chút, thì tránh không được sẽ bị khuếch đại, thứ kiên cường kia dù nguy trang đến mấy cũng không còn chỗ ẩn núp, đều hóa thành thứ mềm mại không thể động vào. Phó Vân Ngọc hiện tại đang là như vậy, kỳ thật nàng chỉ bị dọa một chút, vết thương trên cổ chẳng qua chỉ là ngoài da, bị rách một chút, căn bản là không có trở ngại. Chẳng qua là thấy A Căn ca quan tâm như vậy, lòng của nàng không bao giờ nguyện ý kiên cường nữa, tường đồng da sắt to như vậy cũng đều hóa thành những giọt nước mắt.

“Vân Ngọc, có đau không? Để ta xem?” A Căn ca cẩn thận xem miệng vết thương trên cổ nàng, phía sau, Trường Sinh đã đánh tất cả những người xa lạ kia gục trên mặt đất, chỉ chừa lại người vừa rồi muốn giết Phó Vân Ngọc còn sống, để ép hỏi.

“Không, không có việc gì, chính bị thương ngoài da thôi, ô ô ô ~” Phó Vân Ngọc sau khi trì hoãn quá mức, đi qua nhìn Thụy Thụy ngồi dưới đất, sau khi xác định nàng không có việc gì, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trường Sinh nhìn hai người dựa vào nhau trước mắt, thanh trường kiếm cho vào vỏ kiếm, hai tay ôm ngực, nhìn chằm chằm Phó Vân Ngọc một hồi, lạnh lùng hừ một tiếng nói: “A Căn sư huynh, huynh thật sự đoạn tuyệt cùng Thanh Huyền tự?”

A Căn ca gật gật đầu, híp mắt nhìn Phó Vân Ngọc. Giống như bây giờ thăng thần mà đem nàng ôm vào trong lòng, hơi thở ngọt ngào trên người nàng chui vào trong mũi, như là ảo giác.

Tiểu quỷ Trường Sinh kia tiếp tục liếc mắt Phó Vân Ngọc một cái, ra vẻ ông cụ non nói: “Ai, sư huynh, nữ nhân này làm sao đẹp được bằng nữa A Duẩn. A Duẩn của chúng ta mới là đẹp nhất thiên hạ. Huynh hãy nhìn nữ nhân ngu ngốc này xem, chỉ biết rước lấy họa sát thân.”

A Duẩn? Đầu óc Phó Vân Ngọc nhanh chóng xoay tròn, rốt cục nhớ tới cái người gọi là A Duẩn kia, chính là tiểu hòa thượng ngày đó đến Phó phủ tìm a Căn ca trở về, ừm, bộ dạng cũng rất thanh tú, như một tiểu chính thái. Chẳng qua là tiểu quỷ này... Trời a! Cơ tình trần đây a! Tiểu hài tử xấu xa này nhỏ như vậy mà cũng đã là gay! Miếu hòa thượng quả nhiên là nơi nuôi cấy tình cảm thật tốt a! Phó Vân Ngọc vừa rồi còn giống như một con gà trống lúc này lại hạ xuống, tiến đến trước mặt khuôn mặt nhỏ nhắn của Trường Sinh, nịnh nọt nói: “Tiểu Trường Sinh a, a Duẩn thật sự có tốt như ngươi nói không?”

“Hừ, đừng tới lấy lòng ta, A Duẩn so với cô cái người mà ngay cả giày còn làm không tốt nữ nhân ngu ngốc còn tốt gấp vạn lần!” Tiểu quỷ tiếp tục dùng ánh mắt khinh thường liếc nàng một cái, ngẩng đầu ưỡn ngực rồi đi ra ngoài.

Được một tiểu hài tử xấu xa nhanh mồm nhanh miệng! Nhưng cái gì gọi là ngay cả giày mà cũng không làm tốt? Hắn làm sao mà biết được mình không làm tốt giày? Phó Vân Ngọc càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, chợt vỗ đầu một cái, mắt mở to trừng A Căn ca bên cạnh đang ôm miệng cười trộm. Xú hòa thượng chết tiệt này, lại có thể đem chuyện mất mặt của nàng như vậy cho một đứa nhỏ da lông ngắn nghe, lại còn bị đứa nhỏ da lông ngắn này cười nhạo, chuyện này, bảo nàng làm sao mà chịu nổi!

“A Căn ca ca, huynh lại đây ~” Phó Vân Ngọc dùng giọng điệu nhẹ nhàng đến quỷ dị, trong ánh mắt hiện lên sự hung ác.

“Cái kia... Vân Ngọc a, ta, ta muốn đi nhà vệ sinh...” A Căn tự biết đuối lý, liền muốn tìm cơ đào tẩu, lại bị Phó Vân Ngọc từ phía sau ôm cổ! Thân hình mềm mại của nàng dán tại trên người hắn, đường cong mỹ lệ của thân thể làm cho hắn liền dừng lại.

Hừ hừ hừ, ta biết chiêu này nhất định sẽ dùng được, nam nhân đều giống nhau, đối với sự dụ hoặc đều không có sức chống cự, nhất là loại ma sát thân thể giống như không này. Phó Vân Ngọc nheo mắt lại, hai tay quàng lên cổ của hắn, chậm rãi chuyển tới trước mặt hắn, thỉnh thoảng còn lấy vật dây dợ chặn trước ngực mình cọ lên người hắn vài cái, cái này đối với một nam tử trẻ tuổi chưa trải qua chuyện đó mà nói, quả thực là dụ hoặc trí mạng a, cái bộ vị trên người đã sớm có biến hóa, chẳng qua là dục vọng này đã bị hắn sống chết mà khắc chế.

“A Căn ca ca, Huynh bình thường đều cùng Tiểu Trường Sinh nói cái gì đó sao?” Phó Vân Ngọc nháy mắt một cái, làm cho A Căn ca hồn cũng không còn.

“Không, không có gì.” A Căn đứng thẳng tắp, mặt đỏ lên.

“U, ngại nói a, vậy vào trong phòng ta mà nói đi.” Dứt lời, túm tay hắn đi đến khuê phòng của mình

A Căn ca chậm rãi đi theo phía sau nàng, theo từng bước thì tim đều đập nhanh hơn, ban ngày ban mặt cô nam quả nữ chung một phòng cũng không được thuận tiện lắm? Nói sau, hắn lại cảm thấy vừa rồi Vân Ngọc đang cố ý đùa mình. Hiện tại đi theo nàng vào phòng, cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì, suy nghĩ bay lộn, trên mặt lại đỏ thêm vài phần, cực kỳ giống hoa đào quỳên trên núi kia.

Cửa phòng được mở ra, bố trí bên trong làm cho trước mắt A Căn ca sáng ngời, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc. Nơi này ban đầu là khuê phòng nữ tử, bây giờ lại được bố trí thành phòng tân hôn. Màn lụa đỏ thắm treo đầy phòng, trên bàn, ghế trên đều có tơ lụa màu đỏ buộc lại, trên tượng điêu khắc bằng gỗ trên giường cũng được buộc bằng một đóa hoa lụa thật to, trên bàn trong phòng có hai cây nến đỏ, ánh nến trong suốt, trong phòng tản ra một mùi hương thơm ngát, trên cái bàn tròn ở bên ngoài được đặt một cái đĩa cao màu vàng, bên trong đĩa có đầy đủ lạc, táo đỏ, hạt sen, còn có các loại điểm tâm, trong ngoài ngoài, từng chi tiết đều lộ ra không khí vui mừng. Hắn không thể tin được cùng nàng vào phòng, nhìn nàng ngồi xuống ở trước bàn tròn.

“A Căn ca ca, nơi này có đẹp không?” Phó Vân Ngọc đôi mắt trong suốt, trên mặt như ngọc lộ ra sự ngưỡng ngùng.

“Rất đẹp.” A Căn ca nhìn chằm chằm nàng, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh nàng

“Ngọc nhi trước khi mỗi lần lên núi đều sẽ cho Thụy Thụy chuẩn bị tốt , để phòng ngừa huynh xuống núi, là có thể nhìn thấy, nơi này tuy rằng không được bố trí xa hoa như nhà giàu có, nhưng mà cũng rất ấm áp .” Phó Vân Ngọc nhìn hắn thật sâu, tiếp tục nói: “Đây là hôn phòng của chúng ta, A Căn ca ca huynh có thích không?”

Ánh mắt thâm tình chân thành, giọng nói nghiêm túc, không khí vui mừng của hôn phòng, làm cho A Căn ca sững sốt, một dòng điện như chảy vào trong lòng, mắt phượng không khỏi đỏ lên, nói: “Vân Ngọc, thực xin lỗi, làm khó nàng suy nghĩ chu đáo như vậy.”

Khói nến lượn lơ, sắc trời dần tối. Hắn rưng rưng, cùng Phó Vân Ngọc hai người quỳ xuống trước mặt nến đỏ.

“Thiên địa làm chứng, ta A Căn nguyện ý cùng Phó Vân Ngọc kết làm vợ chồng, đời đời kiếp kiếp không rời không xa.”

“Thiên địa làm chứng, ta Phó Vân Ngọc nguyện ý cùng A Căn ca kết làm vợ chồng, đời đời kiếp kiếp không rời không xa.”

Hai người sau khi dập đầu mấy cái, nghi thức đã tới rồi. Dựa theo phong tục địa phương, sau khi ăn hỷ yến xong, là phải có huynh đệ các bằng hữu của chú rể đến nháo động phòng , nhưng ở trong am này, cũng chỉ có bốn người bọn họ, liền bỏ qua một số nghi lễ phiền phức, trực tiếp đến đoạn quan trọng —— động phòng.

Ánh nến mờ mờ xuyên thấu cả căn phòng màu hồng, khăn voan đỏ thắm của tân nương tử được A Căn ca cởi bỏ. Lông mày đen, mắt hạnh, má phấn, môi son, làm cho chú rể nhìn không được nuốt nuốt nước miếng.

“Vân Ngọc, nàng thật đẹp, giống như là tiên tử.”

Phó Vân Ngọc lúc này đang nghĩ đến chuyện động phòng, làm sao có thể nghe rõ, toàn bộ buổi tối nàng đều nghĩ xem tối nay làm thế nào để cùng A Căn ca vượt qua một đêm mất hồn. Nghe nói rượu có thể giúp hưng phấn, vì thế, nàng làm nũng nói với A Căn ca: “A Căn ca ca, chúng ta uống vài ly rượu được không?”

“Được.”

Uống xong hai ly rượu giao bôi, hai người đều đỏ bừng má ngồi ở trên mép giường. A Căn ca không xác định kế tiếp có phải làm chuyện kia hay không, cho nên do dự, còn Phó Vân Ngọc trong lòng đã sớm không

chịu nổi, nhưng lại ngại cho tân nương tử rụt rè, cố nén án binh bất động. Hai người cứ như vậy trong tình trạng ngây ra như phỗng giăng co nửa canh giờ, rốt cục cũng bắt đầu có động tĩnh.

“Vân Ngọc, ta xem ánh nến này hơi chói mắt, không bằng, tắt đi?”

“Ừ, ta cũng cảm thấy như vậy.”

“A Căn ca ca, ta cảm thấy có chút nóng, huynh giúp ra cởi quần áo ra được không?”

“Ừ.” Sau đó A Căn ca rất quân tử nhịn xuống xúc động muốn nhào tới, đem ba tầng trong ba tầng ngoài trên người nàng cởi ra chỉ còn lại có áo sơ mi.

“A Căn ca ca, huynh có nóng không? Nếu không ta cũng giúp huynh cởi quần áo ra nhé?”

“Ừm.” A Căn ca sau khi đáp trả bé không thể nghe thấy, Phó Vân Ngọc liền lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, thoát quần áo trên ngoài hần chỉ còn lại cái quần lót.

44. Chương 44: Động Phòng Hoa Chúc

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Đêm xuân ấm áp, bên trong màn trướng hai người song song nằm ở trên giường, khăn trướng đến ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn. Trong phòng tràn ngập mùi hương từ ánh nến, A Căn ca nắm chặt tay Phó Vân Ngọc, trán thì đổ mồ hôi, đây là đại cô nương lên kiệu hoa, lúc trước hần chưa bao giờ tiếp xúc tới phương diện này, chỉ là ngẫu nhiên lấy sách cấm trong tàng Kinh các ở Thanh huyện tự thoáng nhìn thì chuyện này gọi là song tu. Nhưng mà trong chùa lại cấm luyện tập. Xung quanh hai người dày đặc tiếng hít thở liên tiếp, trong màn sa màu đỏ, hương vị ngọt ngào đặc trưng của nữ tử chui vào trong mũi, thân thể mềm nhũn gắt gao chạm vào mình, A Căn ca cảm giác được khí huyết chạy loạn, phía dưới bụng liền cũng giống như thế. Ở phía sau, Phó Vân Ngọc bỗng nhiên nhích sát lại hần hơn, hần không nhịn được nữa, xoay người đem nàng đặt ở dưới thân.

Giờ phút này Phó Vân Ngọc sắc mặt đỏ hồng, trên người chỉ còn một bộ áo lót đã được bung ra, chiếc yếm đỏ thâm lộ ở bên ngoài, thân thể A Căn ca dán chặt vào nàng, nhất thời cảm giác được đầu óc nóng lên.

Nhẹ nhàng tỉ mỉ hạ xuống, trên trán, trên mắt, trên mũi, trên gương mặt, sau đó là trên môi, Đôi môi mỏng của A Căn ca hơi lạnh ngậm lấy môi của Phó Vân Ngọc, đầu lưỡi khấn cấp tiến vào lúc nàng hơi hơi mở miệng ra. Hai cái lưỡi như hai con rắn nhỏ linh hoạt giao quần quít lấy nhau, mút lấy nước của nhau. Bàn tay to đặt lên vùng ngực mềm mại của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn, hai con rắn nhỏ bỗng nhiên quần quýt si mê một trận, rốt cục cũng đi ra, Phó Vân Ngọc thở gấp liên tục, còn không kịp thông khí, môi của hần liền ngậm lấy vành tai dày của nàng, như là vui đùa, khẽ liếm chậm rãi, khiêu khích nàng đến tê dại, giống như là mát xa trên ghe, vừa thoải mái lại vừa ngứa, nàng nhịn không được khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Dưới bụng của A Căn ca vừa nóng vừa cứng rắn có chút khó chịu, không nhịn được phải cọ lên đùi Phó Vân Ngọc, mới có cảm giác thư thái một ít. Con rắn nhỏ trong miệng hần lại du tẩu ở trong tai của nàng, lưu lại một trận, lại chậm rãi đi xuống khiến cho Phó Vân Ngọc cảm thấy mềm nhũn, cổ, xương quai xanh, cuối cùng dừng lại hai núm vú đã bị bại lộ ở trong không khí. Một đôi thủ ngọc trắng nõn, từ trong áo lót nhảy ra, đỉnh phần hồng vẫn như cũ đứng thẳng, Phó Vân Ngọc hai mắt mê ly, sắc mặt đỏ rực, miệng râm rì, tay bắt tri bắt giác đã đặt lên phần lưng áo rắn chắc của hần. dục vọng của A Căn ca thoáng chốc xông lên đầu, hướng về viên phần hồng kia ngậm xuống, đầu lưỡi ở phía trên qua lại trêu trọc, bàn tay to theo bản năng từ bụng nàng chậm rãi đi xuống, đẩy nơi thâm sâu thần bí ra, nơi đó sớm đã suối nước róc rách.

Một cảm giác tê dại mãnh liệt đánh úp tới, vốn cũng đang bồi hồi lâm hãm theo Phó Vân Ngọc rốt cục chịu không nổi kích thích mãnh liệt này, rên rỉ, kêu ra: “Ồ~ a ~ ưm ~ a ~ a ~”

Một loạt tiếng thanh âm rên, tiếng rĩ này, đối với A Căn ca nghe quả thực chính là dày vò, hấn cố nén dục vọng muốn vỡ ra, đầu lưỡi tiếp tục đi xuống, ở bên rốn nàng dừng lại, nhìn thoáng qua về mặt thống khổ của Phó Vân Ngọc, bỗng nhiên chui vào bên trong rốn của nàng, mang theo xúc giác ẩm ướt, như là đang liếm một món đồ ăn cực kỳ ngon.

“A ~ dừng ~” Phó Vân Ngọc yêu kiều kêu một tiếng, xê dịch thân mình, “Nơi đó rất mẫn cảm, ta, ta...” Sắc mặt ửng hồng, giọng nói nói ra cũng mang theo sự quyến rũ chết người

A Căn ca bỗng nhiên cười cười, phương pháp song tu này, thời điểm năm ấy hấn bị sư phụ phạt ở trong Tàng Kinh các, đã từng vụng trộm nhìn qua ở bên trong một cái rương, bên trong nói qua, chỉ cần làm cho thân thể nữ tử càng thoải mái, thì hiệu quả của song tu này càng tốt. Trừ lần đó ra, hấn quả thật cũng nhin không được càng muốn thân cận nàng hơn, nhìn nàng vui thích, hấn cũng vui thích.

“Vân Ngọc.” Hấn cúi đầu kêu một tiếng, tiếng nói khàn khàn lộ ra sự gọi cảm nói không nên lời, làm cho thân mình Phó Vân Ngọc căng thẳng, lại di chuyển về vị trí cũ

A Căn ca cười nhẹ nhàng, trong mắt phượng dấy lên dục hỏa hừng hực, lấy tay tách hai chân đang kẹp chặt nàng ra, cup mắt, cúi người đi xuống, ngậm vào hoa tâm của nàng, khẽ liếm rồi chậm cắn, nhất thời, khiến cho trong mật đào kia trào ra mật nước.

Hành động đột ngột của hấn, tuy rằng mang theo kích thích mãnh liệt, nhưng lại làm cho Phó Vân Ngọc cảm giác được một loại thoải mái nói không nên lời, làm cho Phó Vân Ngọc đem e lệ ném lên chín tầng mây, lớn tiếng rên lên : “A ~ a ~ a ~ ô ~ “Trong thân thể trống rỗng một cách khó chịu, vội vàng muốn tìm kiếm cái gì đó để bổ khuyết sự trống rỗng này. Hai đôi tay mảnh khảnh của Phó Vân Ngọc đặt ở trên đầu bóng loáng của A Căn ca sờ loạn một mạch, hai chân cũng tự giác mở ra, muốn bầu vú vào thứ gì đó.

A Căn ca rốt cục cũng ngẩng đầu lên, một lần đè lên thân thể của nàng, vật cứng rắn nóng rực lượn lờ ở giữa hai chân của nàng, Phó Vân Ngọc theo ánh mắt sủng nịnh của hấn nhìn thấy bóng dáng của mình, trong lòng cảm giác được sự hạnh phúc.

“Vân Ngọc, giúp giúp ta.” Nửa ngày, hấn rốt cục đè nén mà nói ra.

Phó Vân Ngọc nhin không được cười khẽ một tiếng, bắt lấy cái thật lớn của hấn, tìm đúng vị trí. Vật kia để càng ngày càng gần, chậm rãi tiến vào thân thể của nàng. Đau! Cảm giác đầu tiên của nàng, đau đến mức nước mắt đều muốn chảy ra! Hai người đều thiếu kinh nghiệm, tuy rằng tiểu mật đào đã muốn ngập nước, nhưng mà A Căn ca vài lần không bắt được trọng điểm, lại đánh thẳng về phía trước làm cho nàng có một loại cảm giác đau đớn đến tê tâm liệt phế. Giống như thân thể bị xé rách ra, tuy rằng đau đến mồ hôi lạnh ứa ra, mặt cười vắn vẹo, nhưng mà Phó Vân Ngọc không kêu dù một tiếng, nàng biết đây là quá trình phải trải qua, chỉ có phá được lớp màng này, cuộc sống về sau của nàng cùng A Căn ca mới có thể tính phúc.

Nhưng mà, A Căn ca thận trọng rốt cuộc đã phát hiện ra sự khác thường, hấn thấy về mặt thống khổ của Phó Vân Ngọc, liền dừng lại không dám động, đau lòng hỏi: “Nếu không, ta đi ra ngoài?”

(đã là vợ chồng nên ta thay đổi cách xưng hô)

“Dừng! Thiếp có thể nhịn xuống, chúng ta phải cố gắng, đau dài không bằng đau ngắn, đến đây đi.”

Dưới ánh mắt kiên định của Phó Vân Ngọc, A Căn ca lại có dũng khí, hấn từng chút từng chút thử đi tới, mỗi lần đi vào một chút lại nhanh hơn một phần, điều này làm cho hấn thiếu chút nữa tiết ra, thật sự quá nhanh, nhưng mà lại có khoái cảm khó có thể hình dung. May mắn hấn có thể điều chỉnh toàn bộ tuần hoàn thân thể, nói cách khác, nếu không sợ là đã tiết ra vài lần.

Dưới sự phối hợp của hai người, thân thể rốt cục đã kết hợp lại cùng nhau. Phó Vân Ngọc nhẹ nhàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thân thể tràn ngập cảm giác thỏa mãn. A Căn ca bắt đầu chậm rãi luật động, hấn vừa động, Phó Vân Ngọc liền đau, vì thể nàng cắn chặt răng rầu rĩ không ra tiếng. Dần dần, thân thể dường như không còn thống khổ như vậy, ngược lại giống như cảm nhận được sự căng cứng, mặc dù có một chút đau, nhưng mà nhiều hơn là sự thỏa mãn. A Căn ca thấy biểu tình của Phó Vân Ngọc đã trầm tĩnh lại, thì đẩy nhanh tiết tấu hơn, ở trong cơ thể nàng tới tới lui lui, Phó Vân Ngọc lại một lần nữa bắt đầu rên rĩ.

Trong màn sa màu đỏ, đỏ mồ hôi đầm đìa, bên trong hôn phòng, thân thể giao triền, liên tục. Rốt cục, trong tiếng rên rĩ không ngừng của Phó Vân Ngọc, A Căn ca cúi đầu rên lên một tiếng, mầm móng lửa nóng

phun ra ngoài.

Hai người tối hôm qua đại chiến một hồi, cho nên ngủ thảnh đến khi mặt trời lên cao. A Căn ca nhìn Phó Vân Ngọc im lặng ngủ trong lòng, nhẹ nhàng đặt lên trán nàng một nụ hôn. Lại cẩn thận xuống giường, vốn định để cho nàng ngủ thêm một chút, nhưng lại làm cho nàng thức giấc. Vì thế, hai người rửa mặt chải đầu một lúc, rồi dắt tay ra khỏi phòng.

Phó Vân Ngọc kỳ thật đã sớm tỉnh, chẳng qua là toàn thân đau nhức không thể động đậy, mới ở trong lòng A Căn ca híp mắt dưỡng thần. Dưới sự trợ giúp của A Căn ca, thật vất vả mặc quần áo cùng giày, nhưng vừa đi một bước. Đau đớn phía dưới vẫn làm cho nàng nhe răng trợn mắt. Không phải nói xử nam hồi 1: đều như giầy bắn sao? Làm thế nào mà A Căn ca lại có thể kéo dài như vậy? Phó Vân Ngọc trong lòng vụng trộm nghĩ, không khỏi vui mừng, xem ra cuộc sống tính phúc của nàng sau này còn cao hơn nhiều so với tưởng tượng.

Nàng uốn éo uốn éo đi tới, bỗng nhiên vỗ đầu một cái, “Ai nha!”

A Căn ca khoe miệng vừa kéo, đau lòng xoa xoa cho nàng, mang theo ý tứ trách cứ nói: “Làm sao đang êm đẹp lại gõ vào đầu mình? Đau không?”

“A Căn ca ca, chàng còn nhớ rõ hôm qua chúng ta để lại một người còn sống không? Về sau? Chúng ta lại quên mất hân đi!” Phó Vân Ngọc mặt mày trợn lên, vẻ mặt hối hận, bộ dáng thật là thú vị.

Ở ngay phía sau, tiểu quỷ Trường Sinh bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ, vẻ mặt đắc ý nói: “Ta đã sớm đem người nọ trói lại rồi nhốt trong sài phòng.”

“A! Vậy người sao lại không nói cho chúng ta biết a?”

Trường Sinh lạnh lùng liếc bọn họ một cái, hừ một tiếng, nói: “Đêm qua hai người ở trong phòng liên tiếp phát ra những tiếng kêu như giết heo, ta cũng không dám quấy rầy.”

Lời này của hắn vừa nói ra, hai người trước mặt trong nháy mắt liền đỏ mặt, quả hồng cùng với quả hồng nhìn nhau, xấu hổ không biết nên nói gì cho phải. Phó Vân Ngọc cảm thấy buồn bực trong lòng, ai nói thể kỷ hai mươi một tiểu hài tử trưởng thành sớm, tiểu hài tử ở cổ đại cũng không kém cỡ chút nào, tuổi còn nhỏ mà nói đến chuyện mây mưa kia lại có thể mặt không đỏ tim không nhảy! Nhưng, tiểu quỷ này cũng là một đóa hoa tuyệt thế trong giới đạo sỹ đi?

Tiểu Trường Sinh một mình hung dũng với khí phách hiên ngang đi ở phía trước, Phó Vân Ngọc thì được A Căn ca nâng hạ, chịu đựng đau đớn ở bên trong đi theo phía sau, đi chưa tới một bước, liền đau đến tâm can, không có biện pháp, ai kêu mình nhất thời ham muốn đâu?

Bên trong Sài phòng, một người vạm vỡ nằm trên mặt đất, trong miệng bị nhét một mảnh vải, tay chân đều bị khóa sắt trói lại, nhìn thấy bọn họ tiến vào, sợ hãi xê dịch lui về sau.

Phó Vân Ngọc đi đến trước mặt hắn tỉ mỉ đánh giá, càng nhìn người này càng thấy quen mắt, chẳng qua hiện tại không nghĩ ra đã gặp qua ở đâu.

“Nói! Người là ai phái tới?” A Căn ca sắc mặt nghiêm nghị, mắt phượng lộ ra lãnh ý.

Người nọ nhắm hai mắt lại, trầm mặc không nói, một bộ dạng chờ người tới giết ta. Tiểu Trường Sinh có chút giận giữ, kéo miếng vải trong miệng hắn, hung hăng cho hắn một bạt tai, học theo giọng điệu của A Căn ca nói: “Nói nhanh lên, bằng không ta sẽ giết người!”

Người vạm vỡ kia trong mắt không hề sợ hãi, lạnh lùng nói: “Ta hôm nay rơi vào trong tay các người, muốn giết muốn bóc lột cứ làm.” Dứt lời, một bộ dạng thấy chết không sờn.

Giọng nói này, khuôn mặt này đều quen thuộc, Phó Vân Ngọc chợt vỗ đầu một cái, rốt cục nghĩ ra. Hoàn toàn không quan tâm đến A Căn ca đang rút miệng, vòng đến bên người người nọ, dừng lại, gian trá cười, nói: “Người cũng rất vô dụng, người là hộ vệ của tên Giang gia quái thú kia sao?”

Người nọ vừa nghe, mặt lập tức biến sắc.

“Nói, hắn còn bắt người làm cái gì?” Phó Vân Ngọc còn muốn ép hỏi, chỉ thấy môi hắn vừa động, trong miệng trào ra dòng máu tươi, rồi ngã xuống đất. Thật là một nô tài trung thành, lại có thể cắn lưỡi tự sát.

Nói đến Giang gia thiếu gia này trên đường nghe thấy tin Phó Vân Ngọc đi tới Thanh Huyền trấn, sợ đã thảo kinh xà (bứt dây động rừng), trước hết sai một đám người bắt ngờ đánh tới, thuận tiện đem Phó Vân Ngọc bắt sống trở về, nhưng mà thật không ngờ, người ngày ấy phái đi lại không có người còn sống trở về. Hắn không khỏi vô cùng tức giận, trong lòng càng phát ra độc ác. Giữa trưa hôm nay, thám tử phái đi trở về hồi báo, nghe nói Phó đại mỹ nhân kia lại có thể cùng tiểu hòa thượng chưởng mắt của Thanh Huyền tự thông đồng ở chung một chỗ, còn thành hôn. Đôi mắt đậu xanh kia lập tức thành mắt gà chọi, cùng cặp răng vào cao thấp không đều, nảy sinh ác độc nói muốn giết chết tiểu hòa thượng kia. Vài ngày tiếp theo, hắn liền tụ tập ngựa người, lập ra một đại âm mưu mới.

P/s: (linhxu) ta thề chương này là do ta beta!(che mặt)

45. Chương 45: Sự Yên Tĩnh Trước CƠn Bão Táp

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Lại nói về Phó Chính ở bên kia, từ sau khi Phó Vân Ngọc đào hôn, liền tức giận đến bệnh nặng một thời gian, đợi cho bệnh khi đã tốt hơn, tự giác không thể để cái mặt già nua này ở Mộ Dung gia, vì thế ra phía đông thành mua một ngôi nhà, mặc dù Mộ Dung Phục vẫn luôn giữ lại, nhưng ông vẫn quyết tâm chuyển ra khỏi Mộ Dung phủ. Muốn thêm mấy gia đình cùng hộ viện, cuối cùng đã đem chỗ ở vắng ngắt thành nơi có chút nhân khí. Cho dù chuyện này đã làm xong tốt đẹp, nhưng khi nghĩ đến nữ tử bất hiếu kia của mình đều tức giận đến rụng râu trọc mắt, tuy là như thế, ông vẫn phái người vụng trộm đi tìm hiểu hành tung của Phó Vân Ngọc, dù sao cũng là nữ nhi ruột thịt của mình, một mình phiêu bạt bên ngoài vẫn có chút lo lắng.

Trong Mộ Dung phủ đoạn thời gian này cuộc sống cũng dần dần an tĩnh lại, Uyển Dung cũng không khóc nháo nữa, mà mỗi ngày đều thực hiện chức trách của một thê tử, cẩn thận vì hắn mà chuẩn bị những thứ cần thiết cho một ngày, ăn uống của một ngày đều tự tay làm. Nhưng mà, nàng càng như thế này, thì trong lòng của Mộ Dung Vân Đình lại càng áy náy, nàng chỉ muốn đơn giản là được hắn yêu dù chỉ một chút, nhưng mà, hắn có thể cho nàng, cũng chỉ là sự tự do của nàng. Vợ chồng Mộ Dung lão đối với đứa con dâu ngoài ý muốn này mới đầu rất bất mãn, đến bây giờ thì vô cùng vừa lòng, bọn họ cũng nhận ra được đối với việc Phó Vân Ngọc kia đào hôn, chính là điểm mấu chốt sự lạnh nhạt của con mình đối với Uyển Dung, trong lòng cũng rất là đau lòng thay cho con dâu này, đã khuyên nhủ rất nhiều Mộ Dung Vân Đình hãy thật quý trọng. Nhưng mà, chỉ trách tim của hắn quá nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có thể chứa được một mình Phó Vân Ngọc. Vài ngày trước, hắn cũng nghe được tin Phó Vân Ngọc chạy trốn tới một nơi tên là Thanh Huyền trấn, trong lòng lại rục rịch, đã nhiều ngày nay ngày qua ngày ở trong quân doanh bận việc đến khuya, vì muốn hoàn thành công việc quân vụ trên tay thật sớm, để nhanh chóng đi tìm nàng. Trước mắt, quân vụ trên tay đã hoàn thành không sai biệt lắm, Mộ Dung Vân Đình trở lại thư phòng, sửa sang lại mấy bộ y phục mặc thường ngày, lấy một tập ngân phiếu, lặng lẽ nhảy lên ngựa, ra roi thúc ngựa tiến đến nơi Phó Vân Ngọc, hắn không thể chờ được muốn nhìn thấy nàng, hắn muốn nhìn xem cuộc sống của nàng có tốt hay không.

Có cái gì so sánh được với hàng đêm vườn không nhà trống rất tĩnh mịch? Không có đi? Uyển Dung có sự kiên trì được đến mức mà người thường không thể kiên trì, nàng đã muốn gì đó, mặc kệ quá trình vất vả như thế nào, nàng đều phải đạt được.

Lúc ở thế kỷ hai mươi mốt, điều Hạ Tiểu Nữ mong muốn nhất trong cuộc sống là giả cho lão công có tiền, sau đó mình ở nhà làm chức phu nhân, mỗi ngày quét dọn nhà cửa xong liền nằm lên sofa, tùy tay có thể đụng đến đồ ăn vặt, giống như phim Hàn quốc trên TV, ăn no ngủ đến khi tỉnh ngủ lão công sẽ trở lại. Bây giờ nguyện vọng này lại được thực hiện khi nàng xuyên qua, coi như là xuyên qua đáng giá. Giờ này khắc này, Phó Vân Ngọc đang ở trong ni cô am làm công việc nữ công sứ sếp của mình, Thụy Thụy ở trong sân cho con gà con vừa mới mua về ăn, A Căn ca đang ở trong hậu viện cuốc đất, Tiểu Trường Sinh sau vài

buổi tối nghe thấy thanh âm “Giết heo“, rốt cuộc nhịn không được, chạy về Thanh Huyền tự đi tìm tiểu tình nhân A Căn của hắn. Ban ngày làm nữ công, lãng phí lãng phí lương thực — nấu cơm, buổi tối cùng A Căn ca hát đêm sinh ca, cuộc sống trôi qua có quá nhiều hạnh phúc.

Chẳng qua là nàng có một chút cảm giác kỳ quái, chính là ngày ấy người Giang quái thú phải đến sau khi thất bại, đã nhiều ngày cũng không thấy động tĩnh gì, sự im lặng làm tâm có chút hoảng. Nhưng, bọn họ cũng đã chuẩn bị tốt các biện pháp phòng bị, phía trước phía sau Tư Căn am, trong trong ngoài ngoài đều có cơ quan che kín, nếu là người không biết xông tới, chỉ sợ sẽ thảm, không chết cũng là trọng thương.

Vào lúc giữa trưa, ánh mặt trời chói chang chiếu vào trên mặt đất, Phó Vân Ngọc buông bút thêu nhìn vệt không ra mà gà cũng không trong tay xuống, cầm cái ô chạy đến hậu viện đi tìm A Căn ca ăn cơm. Đã nhiều ngày nay, vốn đã xinh đẹp nay nàng càng thêm động lòng người, một tiếng cười một cái nhăn mày cũng tràn đầy nhân vị nữ nhân, cho dù A Căn ca thường xuyên nhìn vẫn cứ ngây người. Nhưng mà nàng cũng không biết, vẫn cười duyên đối với nam nhân tới tá túc, ở mặt ngoài A Căn ca tỏ vẻ không có gì, nhưng đến lúc trời vừa tối liền hóa thân làm sói, càng thêm bán mạng cày cấy ở trên người nàng, một lần lại liều mạng hơn so với lần trước. Điểm này, làm cho Phó Vân Ngọc có chút hoài nghi A Căn ca về phương diện kia có phải đặc biệt tràn đầy hay không.

“Sử lúa ngày giữa trưa, mồ hôi rơi xuống đất, để được hạt cơm, mỗi hạt đều vất vả.” Phó Vân Ngọc nhìn đầu bóng loáng cuốc đất trước mắt này, không khỏi lớn tiếng ngâm thơ.

A Căn ca thấy nàng đến đây, liền ngừng lại, đến bên cạnh nàng, sủng nịch mà vuốt cái mũi nhỏ nhỏ của nàng một cái, nở nụ cười như ánh sáng tháng ba rực rỡ, nụ cười này của hắn, làm cho Phó Vân Ngọc hoảng hốt. Gần đây A Căn ca càng ngày càng anh tuấn, khí chất giống như loại hoa sen trước khi càng hơn vài phần, tuy rằng hai ngày nay phơi nắng dưới ánh mặt trời, nhưng mà da hắn một chút cũng không biến đen. Chẳng lẽ da hắn có chức năng tự động loại bỏ tia tử ngoại?

“Vân Ngọc, nàng làm bài thơ này thật hay. Nàng thật là một kỳ nữ.”

A... Phó Vân Ngọc sửng sốt, không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy, nàng là một kỳ nữ thì chính nàng cũng biết, dù sao triều đại này cũng chỉ có một mình nàng xuyên qua tới đi? Nhưng mà bài thơ này, không phải là của nàng à! Nàng thật sự muốn nói cho A Căn ca biết bài thơ thật ra là nàng ăn cắp bản quyền nhưng mà miễn cưỡng vì ánh mắt sùng bái của A Căn ca lại làm cho nàng muốn ích kỷ một chút.

“Ha ha a. Chúng ta ăn cơm đi!”

A Căn ca vốn vẫn kiên trì ăn chay, dù sao cũng đã ở Huyền thanh tự hai mươi năm, thói quen đã sớm dưỡng thành. Cho đến bây giờ, hắn vẫn rất phản đối sát sinh, nhưng do mỗi lần Phó Vân Ngọc đều khóc sụt sùi ở trước mặt hắn nói không có thịt, dần dần vô vị, cơm ăn không vô, hắn lại mềm lòng. Hơn nữa, dưới sự hướng dẫn từng bước của nàng, mình cũng đã thử ăn một ít cá Không sát sinh, không ăn mặn cái tín ngưỡng to lớn này ngay cả bản thân A Căn ca đều không thể thay đổi, lại bị Phó Vân Ngọc công phá, phương pháp nàng đối phó với hắn chỉ có một, là nói cho tiểu hòa thượng biết nam nhân không ăn thịt sẽ bị bắt lực~ nam nhân mà, đều sợ phương diện kia của mình có vấn đề, trước kia hắn là hòa thượng, không thể gần nữ sắc, bắt lực cũng không ảnh hưởng gì, nhưng hiện tại bất đồng, hắn là trượng phu của Phó Vân Ngọc, hắn là một hán tử đích thực, làm sao có thể bắt lực chứ!

Cuộc sống của hai người cứ như cá gặp nước, không có việc gì thì lúc nào cũng dính với nhau ở một chỗ, buổi sáng hôm nay Tiểu Trường Sinh rốt cuộc nhịn không được, chạy về Thanh Huyền tự. Lúc này, ngay cả ăn một bữa cơm đều phải mất đi mấy lại, đứt đến đứt lui, chàng chàng thiếp thiếp, kề vai sát cánh, ngồi ở bàn bên kia Thụy Thụy cũng ra sức cúi đầu, bắt buộc mình không cần ngẩng đầu, nhưng mà vẫn không chịu nổi trong không khí cao tới 800 W điện lưu, ôm đầu trốn vào trong phòng bếp.

Vào đêm, ánh sao chớp chớp, ngoài cửa sổ nhóm côn trùng như đang mở đại hội, trong phòng có chút hơi nóng, lại hoàn toàn không ảnh hưởng hai người. Hừ hừ ha ha ha, hai cổ xích. Thân thể lỏng lẻo không ngừng vén, thanh âm trầm bổng du dương kiều mỹ không ngừng phát ra. Đã nhiều ngày, Phó Vân Ngọc thì vững chắc lý thuyết còn A Căn ca thiên chất thông minh, thân thể đẩy lên đến đỉnh cao, hai người đem chuyện nghệ thuật phòng the này phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Đêm dài, mây đen che đi hơn phân nửa các ngôi sao trên bầu trời ở phía Thanh Huyền trấn, đêm tĩnh, càng

làm nổi bật bóng đêm dày đặc. Thanh Huyền tự ở trên đỉnh núi, như cũ có ánh trăng nhàn nhạt, giờ phút này, trong chùa hòa thượng đều đã ngủ say. Trên tường vôi cao cao của chùa đột nhiên xuất hiện một số bóng dáng, sau khi ở phía trên quan sát một lúc, rốt cục nhảy xuống bên trong hậu viện. Những tên hắc y nhân kia không đến nơi khác, mà chính là tìm kiếm đi vào giếng nước duy nhất mà toàn bộ Thanh Huyền tự dùng, một gã hắc y nhân tay mắt lạnh lẽo, lấy ra một bọc đồ, đổ vào trong nước, sau đó nhanh chóng rời đi. Nhất thời, trong Thanh Huyền tự tràn ngập hơi thở không tốt, giống như bị một loại bóng đen bao phủ.

Những tên hắc y nhân này quay trở về đường cũ, ẩn vào trên một khách sạn xa hoa của trấn.

“Báo cáo thiếu gia, chuyện được giao, chúng ta đã làm thỏa đáng.” hắc y nhân vừa rồi hất đồ vào trong giếng dề thấp thanh âm nói.

“Ừm, làm tốt lắm.” Giang gia quái thú kia sờ sờ cặp râu cá trê trên cằm, vẻ mặt vô cùng gian trá, đôi mắt đậu xanh nhỏ hiện lên sát khí, lầm bầm: “Muốn đoạt nữ nhân của ta, hừ hừ, ta sẽ cho người sống không bằng chết!”

Trời còn chưa sáng, Phó Vân Ngọc đã bị tiếng gõ cửa ầm ầm của Tiểu trường Sinh làm cho bừng tỉnh, nghĩ đến tình trạng kiệt sức của A Căn ca đêm qua ra sức cày cấy ở trên người mình, liền mặc quần áo chạy đi mở cửa, cửa vừa mở ra, chỉ thấy tiểu Trường Sinh nghiêm mặt, không nói được một lời lạnh lùng liếc nàng một cái.

“Sao đã trở lại rồi? Không qua đêm ở bên kia?”

“Hừ! Quần người đánh rắm!” Tiểu tử ngoan, giọng điệu không tốt nha, nhìn dáng vẻ chắc là gặp phải chuyện gì không tốt rồi

Phó Vân Ngọc đóng cửa lại, cùng hắn đi ở phía dưới tàng cây, nhin không được lại hỏi: “Rốt cuộc làm sao vậy? Sao phải đi gấp trở về suốt đêm như thế ? A Duẩn đã xảy ra chuyện sao?”

“Hừ, làm gì có chuyện hắn xảy ra chuyện, hắn hiện tại còn đang ôm A Canh sư huynh ngủ ngon đấy!” Dứt lời, hắn tức giận rồi trở về phòng của mình.

“Phốc ~” Phó Vân Ngọc thiếu chút nữa phun ra, nguyên lai tiểu quỷ này nửa đêm trở về gấp, vẻ mặt kiêu tảo bôn là đang ghen a, ai ô ô, tuổi còn nhỏ mà đã kiêu ngạo như vậy, thì về sau sẽ còn rất cao. Thế giới này quả nhiên điên cuồng, khắp nơi đều có thể thấy được cơ tình a.

46. Chương 46: Lựa Chọn Khóa Khóa

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Khi Phó Vân Ngọc cười khanh khách đem chuyện của Tiểu Trường Sinh nói cho A Căn ca nghe, thì sắc mặt của hắn lúc trắng lúc xanh, có thể nói là biến sắc. Hắn vạn lần không ngờ, sư đệ có tư chất thông minh này, lại yêu thích phái nam, coi trọng cái tiểu sư đệ nhu thân A Duẩn kia của hắn, nói không kinh hãi đó là không có khả năng, nhưng mà hắn hiện tại cũng đã bước vào hồng trần, đối với thái độ này cũng dần dần hiểu ra rất nhiều. Tình cảm của con người được nảy mầm từ đáy lòng là chân thật nhất, chúng ta nên phát triển thuận theo tự nhiên, mà không nên cố gắng cản trở. Cho nên, buổi sáng hắn gọi Trường Sinh lại đây, nói những lời thăm thía cho sư đệ, ý bảo hắn không thể quá mức gượng ép.

Trong Thanh Huyền tự từ sau khi A Căn ca rời khỏi, tất cả mọi người đều trở nên trầm mặc ít lời, bởi vì từ đó về sau, thân thể chủ trì liền không được tốt lắm. Chuyện này cũng trở thành điều cấm kị, một mặt muốn ngăn chặn miệng người, phòng ngừa ngoại giới biết rồi phá hủy thanh danh của Thanh Huyền tự, mặt khác sợ rơi vào tai của chủ trì lại làm cho ông thêm thương cảm. Đối với động tĩnh đêm khuya ở hậu viện hôm qua, bọn họ đến bây giờ đều chưa phát hiện ra, trước sau vẫn thế chế củi, mức nước, nấu cơm.

Giang gia thiếu gia mỗi ngày đều chờ trong khách sạn, khoảng giữa trưa, mới phái từng nhóm người lặng lẽ mai phục ở bên ngoài Thanh Huyền tự. Ở bên ngoài chỗ tối ẩn nấp khoảng nửa canh giờ, phát hiện động tĩnh bên trong Thanh Huyền tự càng ngày càng nhỏ, một hộ viện có chút thiếu kiên nhẫn, muốn xông vào, lại bị Giang gia quái thú ngăn cản, thưởng cho hai cái bạt tai, để cho hắn chờ đợi một lát, đến khi thời cơ chín muồi, hắn sẽ hạ lệnh. Một túi thuốc hương nhuyễn cân tán đem qua đối với một cái giếng mà nói có chút nhẹ, cho nên được hiệu sẽ không thể thấy hiệu quả lập tức, phải chờ một lát nữa, người ở bên trong mới có thể tạm thời mất võ công, tay chân như nhũn ra. Hắn vốn không muốn liên lụy tới hòa thượng trong chùa, nhưng mà tiểu hòa thượng A Căn này thật sự là rất không coi ai ra gì, đoạt nữ nhân của hắn không nói, còn giết chết tất cả thủ hạ hắn phái đi. Hắn muốn cho hòa thượng này sống không bằng chết, không thể xuống tay ở trên người Phó Vân Ngọc, đành phải khai đao về phía chùa hòa thượng này.

Giờ phút này, hòa thượng trong Thanh Huyền tự ăn đồ ăn được làm từ nước kia, đại đa số đã có phản ứng, cảm thấy cả người toàn thân vô lực, liền cho rằng khí trời nóng bức, cũng không để ý, nghỉ ngơi nghỉ ngơi, ngồi thiền ngồi thiền. Chỉ có lão hòa thượng Huyền Thanh cảm giác được thân thể có sự khác thường, nhưng loại bệnh trạng này lại không giống như là trúng độc, chỉ cảm thấy tứ chi vô lực, nội lực đều không vận lên được, cho nên lúc nào trong lòng cũng vẫn duy trì cảnh giác.

Chân trời bỗng nhiên dấy lên ráng đỏ có chút quỷ dị, ánh sáng màu đỏ hơi tím như chiếm nửa bức họa trên bầu trời, ánh sáng mặt trời kia rực rạch chiếu trên người sát thủ, vô cùng chói mắt. Rốt cục, Giang gia quái thú ra lệnh một tiếng, mấy chục tên sát thủ đã được huấn luyện đồng loạt vọt vào trong Thanh Huyền tự đang im ắng. Chúng hòa thượng thấy ngoại nhân xâm nhập, hơn nữa tới với ý đồ không tốt, đều hăm hở xông lên, nhưng mà, được hiệu ăn vào buổi sáng hôm nay đã phát huy tới hết, miễn cưỡng chỉ miễn cưỡng đùa giỡn được mấy chiêu, tay chân như nhũn ra, căn bản không thể chống lại, chỉ chốc lát sau đại đa số mọi người đều bị trói ở đại điện, còn có các sư thúc sư bá còn một phần công lực cao thâm, có thể miễn cưỡng đánh nhau với bọn họ, nhưng mà bởi vì người ít không thể đánh lại đông, đều chết thảm. Liền ngay cả phương trượng Huyền Thanh cũng bị trọng thương, miệng phun máu tươi, gân mạch đứt đoạn ngã vào cửa đại điện. Trong lúc nhất thời, trong Thanh Huyền tự tràn ngập một mùi máu tươi

Giang gia quái thú hung hăng lau quét vết máu tươi trên mặt mình, híp đôi mắt nhỏ như hạt đậu, vừa lòng cười, từ trong tay áo rút ra một phong thư, đưa cho thủ hạ, ra lệnh cho hắn nhanh chóng đưa tới Tư Căn am. Hắn cũng muốn nhìn xem, sư phụ cùng mỹ nhân, tiểu hòa thượng kia rốt cuộc hội lựa chọn người nào. Hắn ta sẽ thấy sắc quên nghĩa đồ hay là nhớ tình bạn cũ trọng tình người, sau đó sẽ thấy rõ ràng.

Tên hộ vệ kia sau khi dùng phi tiêu cố định ở cửa, liền vội vàng trở về. Trong chùa già trẻ lớn bé hoặc tràn đầy cừu hận nhìn nam nhân tướng mạo xấu xí đang ngồi trên ghế đá ở cửa trước mắt này, khuôn mặt bắt chéo, lộ ra nụ cười ghê tởm, hoặc đau xót muốn chết, cố nén nước mắt niệm kinh siêu độ cho người đã chết đi. Người này rốt cuộc đến từ nơi nào? Thanh Huyền tự của bọn họ vẫn đều hành y tế thế, chưa bao giờ trêu chọc bất luận kẻ nào, càng miễn bàn đến chuyện kết hạ thù hận với ai, sao đang êm đẹp lại rước lấy họa sát sinh lớn như vậy. Người này tốt cùng là ai? Sao hạ được độc thủ như thế.

Bên kia A Căn ca đang cùng Phó Vân Ngọc hai người suy tính về số lượng quần áo, chuẩn bị để Phó Vân Ngọc luyện tập làm quần áo. Bỗng nhiên nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, liền giống như gió chạy vội đi ra ngoài, chỉ thấy trên cửa có một phong thư. Lấy xuống dưới xem, vốn khuôn mặt tuấn tú đang hạnh phúc dào dạt xoát một chút, trang giấy kia chạm rãnh từ trên tay hắn rơi xuống, thở hổn hển đi ra khỏi cửa, vừa vặn Phó Vân Ngọc cũng đi ra nhìn thấy sắc mặt dọa người của hắn, cũng vội vàng theo đi theo.

Tốc độ leo núi của A Căn ca nhanh quá mức, căn bản là không quan tâm Phó Vân Ngọc đang thở gấp không thể đi nổi phía sau, cố gắng lấy tốc độ nhanh nhất đi tới cửa Thanh Huyền tự. Cửa chính rộng mở, bên trong lại im lặng có chút quỷ dị, dọc theo tầng đá lớn được trải thành đường nhìn lại, Giang gia quái thú đang ngồi vắt chéo chân ở chỗ kia, cười như không cười, ánh mắt hiện lên sự ngoan ác. Phía sau hắn, mấy chục tên sát thủ hắc y đều dùng đao đặt vào chỗ hiểm trên người các huynh đệ. Trong chùa một mảnh hỗn độn, cái đỉnh để thắp hương bị đánh ngã trên mặt đất, phật tượng cũng bị đánh nát ở cửa đại điện. Các sư huynh đệ đều bị trói ném ở trong đại điện, toàn thân đều bị thương. Thấy hắn đã đến, đều lộ ra ánh mắt phức tạp, có chút tiếc hận, có chút giống như là thấy hy vọng. A Căn ca nhất thời sững sờ ở tại chỗ, chỉ thấy đại sư bá cùng nhị sư bá ngã vào trong vũng máu, không biết có còn tồn tại hơi thở nào hay không, cả người sư thúc đều bị đóng ở trên cột gỗ ở đại điện, chết không nhắm mắt. Chủ trì cũng bị trọng thương, gân mạch đứt đoạn, võ công không còn toàn vẹn, nếu ông có thể vượt qua một kiếp, sợ cũng chỉ còn là một

phế nhân .

“Sư đệ!” Là giọng nói của A Canh Ca.

“Sư phụ!”

Cả người A Căn ca đều bị bao vây trong sự bi thương khổng lồ, hấn thương tâm muốn giết chết cái tên Giang gia thiếu gia kia, trong lòng dấy lên lửa giận hừng hực. Sư bá của hấn, người đã dạy hấn từng bước đi, dạy hấn trung bình tấn, dạy hấn phương pháp phun nấp, dạy hấn cách đối xử làm người như nào, sư bá ôn hòa hiền lành kia, sư thúc cái người mỗi lần hấn bị phạt đều che chở cho hấn, thường xuyên xuống núi đi khuất thực đều để lại đồ ăn ngon cho hấn, lại có thể bị đóng ở trên cột như vậy, chết quá dữ dội tàn nhẫn, còn có, sư phụ người thương yêu hấn nhất, đã cẩn thận chăm sóc hấn từ nhỏ, dạy hấn cả đời vô nghề, mà mình lúc trước còn chọc người tức giận, thật không ngờ, ngày đó từ biệt, lại thành vĩnh viễn. Ngũ tạng lục phủ giống như bị xé rách ra, trong đầu A Căn ca lập tức giống như bão táp trước bầu trời bao la, hồ động hồ động, tình cảnh tàn nhẫn này hoàn toàn đối lập với cái tên nam nhân vô cùng xấu xí này, cừu hận thật lớn dâng lên trong lòng hấn, điều này vốn là tội kỵ của người xuất gia, nhưng mà giờ phút này hấn, hai mắt đỏ rực, xanh cả mặt, vẻ mặt làm cho mọi người chưa từng thấy qua, quanh thân tràn ngập cỗ sát khí, chỉ một thoáng, trong không khí tất cả tạp chất cùng hỗn động vào một thể, nhánh cây trong chùa không ngừng lay động, hấn bay lên không, áo trắng noãn ở giữa không trung bay lên.

Hấn nhìn thoáng qua các sư huynh đệ phía dưới, hai tay tạo thành chữ thập, miệng lầm bầm, bỗng nhiên, hai cánh tay mở ra trên không trung, chỉ thấy giữa hai tay xuất hiện một cái gì màu đen thật lớn giống như lốc xoáy.

“Như lai thần tướng tầng thứ tám!” Phía dưới vị sư huynh ngày đó thay thuốc cho hấn, tràn ngập sự kinh ngạc.

Giang gia quái thú kia vừa nghe, sắc mặt lập tức trắng bệch, mắt thấy chưởng kia sẽ đánh xuống mình, liền la lớn: “Người là muốn tiểu mỹ nhân này cùng ta đồng quy vu tận sao!”

A Căn ca bỗng nhiên dừng lại, hấn theo tiếng nhìn lại, liền thấy Phó Vân Ngọc bị một sát thủ bắt lấy, chủ thủ sắc bén gắt gao để trên chiếc cổ trắng nõn non mịn của nàng.

“Vân Ngọc!” Hấn cúi đầu kêu một tiếng, trong lòng vô cùng đau xót, chậm rãi thu hồi chưởng phong, rơi xuống trên mặt đất, “Vân Ngọc, nàng sao lại...”

“Hừ hừ, tiểu hòa thượng, tiểu mỹ nhân hiện tại ở trong tay ta, ngươi còn muốn giết ta sao?” Giang gia quái thú nhanh chóng đi tới bên cạnh Phó Vân Ngọc, một tay gắt gao nắm lấy bả vai của nàng, một tay lấy chủ thủ để vào cổ nàng.

Phó Vân Ngọc thật sự có chút bị dọa đến, nàng đi theo A Căn ca về mặt trắng bệch lên núi, còn chưa kịp vào cửa đã vừa vấp bị thủ hạ của Giang gia quái thú bắt lấy, vào chùa, mới nhìn thấy được tình cảnh tàn nhẫn này, chủ thủ trong tay của Giang gia quái thú đang để sát vào mình, chỉ cần nàng hơi động một chút, thì tính mạng.... Vốn A Căn ca có thể đem hỗn đản tội ác tày trời này tử hình ngay tại chỗ, nhưng do mình lại đến phá hủy, còn làm cho A Căn ca lâm vào lưỡng nan, Phó Vân Ngọc trong lòng vừa nghĩ, vừa cảm thấy áy náy, nhưng mà nàng cũng không lo lắng A Căn ca sẽ vất bỏ nàng. Từng dấu vết của cuộc sống này, nàng biết phân lượng của mình ở trong lòng hấn, nàng có tự tin này.

“A Căn ca ca, đừng quan tâm tới thiếp, mau giết hấn!”

Giang gia quái thú kia vừa nghe, lại nắm thật chặt chùy thủ, trên cổ tuyết trắng của Phó Vân Ngọc nháy mắt liền bị rách, máu tươi chảy ra.

“Vân Ngọc, ” A Căn ca quỳnh lên, trong lòng khó chịu như bị kiến cắn, một bên là cừu hận của toàn bộ Thanh Huyền tự, một bên là nữ nhân hấn yêu nhất.”Buông nàng ra, ta để cho ngươi đi.” Hấn cắn răng, rốt cục đưa ra quyết định, thù này, có thể sẽ báo sau, nhưng mà hấn không thể trơ mắt nhìn nàng gặp nguy hiểm.

“Hừ hừ ~” trong mắt Giang gia quái thú hiện lên sự giảo hoạt, xem ra, địa vị của nữ nhân này trong lòng hòa thượng kia thật không tầm thường? Vậy hấn liền cược một phen, vì thế, neho đôi mắt đậu xanh lại, nói: “Thả nàng? Ngươi là đang nói giỡn sao? Có thể ngươi còn không biết, hòa thượng trong miếu này từ trên

xuống dưới đều trúng nguyên cân tán của ta, độc dược này tuy rằng không phải kịch động, nhưng mà, ăn sau ba ngày nếu không có giải dược, toàn thân sẽ từng chút bị ăn mòn, cho đến khi hóa thành một bãi máu loãng, về phần giải dược này, chỉ có Giang gia chúng ta có. Ha ha ~ ta nói, để cho các vị ngồi đấy đoán một cái, xem vị sư huynh tốt này của các ngươi sẽ lựa chọn tính mạng của các ngươi, hay là nữ nhân này đây”

Rất độc, Phó Vân Ngọc không khỏi phát run, nàng sợ hãi nhìn về phía A Căn ca, chỉ thấy trong đôi mắt hắn có sự phức tạp mà chưa bao giờ nàng nhìn thấy. Thương tâm, tuyệt vọng, cừu hận, rối rắm, không tha, sau đó là một mảnh mê mang.

A Căn ca hai tay nắm chặt thành quyền, làn da trắng bệch lộ ra tia lạnh lẽo, hắn lo lắng liếc mắt nhìn về mặt chờ mong của đồng môn trong đại điện, lại thâm sâu nhìn thoáng qua Phó Vân Ngọc, trong mắt phượng lộ ra sự lạnh lẽo làm cho người ta run sợ, như là tuyệt vọng, hoặc như là yên lặng chết bình thường, làm cho Giang gia quái thú cùng với sát thủ bên người hoảng sợ lui lại sau mấy bước.

“Ủm hừ? Lo lắng như thế nào?” Giang gia quái thú nhin xuống sự sợ hãi trong lòng, miễn cưỡng nói, trên tay lại tăng thêm lực đạo, nhất thời, càng nhiều máu tươi từ trên cổ Phó Vân Ngọc cổ chảy xuống dưới, nhuộm đỏ quần áo trước ngực nàng.

Máu róc rách chảy xuống, lộ ra màu đỏ nhìn thấy ghê người, Phó Vân Ngọc chỉ cảm thấy trên cổ tê rần, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào mắt A Căn ca, bên trong không dậy nổi nửa phần dao động, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy hoảng sợ. Chát chát đau, càng nhiều hơn là sợ hãi, sợ tình yêu của hắn đối với mình không đủ sâu, sợ cố gắng cuối cùng của mình sẽ biến thành tro tàn. Hiện tại giống như là một cái cân tiểu ly, A Căn ca đứng ở chính giữa, một bên là nữ nhân, bên kia là một đám huynh đệ cùng sư phụ giống như cha, lựa chọn như vậy, bất luận như thế nào, hắn đều bị tổn thương. Nhìn A Căn ca yên tĩnh như tro tàn, trong lòng Phó Vân Ngọc hoảng sợ giống như con heo mập đang chờ làm thịt trên bàn, trừ bỏ tuyệt vọng vẫn là tuyệt vọng.

Thời gian từng dây từng dây trôi qua, không khí tĩnh mịch, tất cả mọi người ngừng hô hấp lại, chờ A Căn ca quyết định.

Trên khuôn mặt trắng như hoa sen dần dần vắn vẹo, trên người tràn ngập hơi thở đáng sợ làm người ta không rét mà run, đám hòa thượng kia chưa bao giờ gặp qua A Căn ca như vậy, đều sợ tới mức hồn sắp xuất khỏi thân, chỉ có Phó Vân Ngọc hiểu được, ngay sau đó, hoặc là hòa thượng Thanh Huyền tự chết, hoặc là nàng chết, hoặc là nàng và A Căn ca cùng chết.

“A

~” tiếng thét tê tâm liệt phế chói tai vang lên ở trong Thanh Huyền tự, A Căn ca ngửa mặt lên trời, hai mắt bỗng nhiên giống như bị mù, trong mắt một tia sáng cũng đều không có

47. Chương 47: Bi Thương Xa Nhau

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Màu đỏ tươi nhuộm đỏ bầu trời, tịch dương chiếu rọi ở trong không khí đem bụi bặm biến thành sắc đỏ. Trên bầu trời của Thanh Huyền tự một tiếng hét tê tâm liệt phế thật lớn vẫn còn đang quanh quẩn. Thân mình gầy yếu của A Căn ca khẽ run, yên tĩnh giống như đã chết. Lúc nhìn về vẻ mặt hoảng sợ của Phó Vân Ngọc, mới vừa có một chút thần sắc, hắn si ngốc nhìn nàng, như là đang ở xa nhau, trong không khí bỗng nhiên truyền đến nỗi đau thương vô tận.

“Vân Ngọc.” Trong con người đen bóng của hắn lóe ra, chất lỏng trong suốt rót cuộc không chứa được nữa, chậm rãi chảy xuống, như là hao hết nửa đời khí lực của hắn, “Ta yêu nàng.”

Phó Vân Ngọc bỗng nhiên nở nụ cười, nàng nhìn từ trong ánh mắt của A Căn ca cũng đã đoán được ra kết cục này. Có lẽ là nàng lừa mình dối người, có lẽ là nàng không cam lòng, cho nên nàng mới chậm chạp không chịu tin. Ánh mắt rưng rưng, mặc dù là cười mà lại nhìn ra được sự đau thương, ngay cả Giang gia quái thú cũng cảm nhận được hơi thở này, kinh ngạc sững sờ ở tại chỗ.

Ánh chiều màu máu! Đây là những từ duy nhất xuất hiện trong lòng nàng lúc này

Tim của A Căn ca như bị dao cắt, thân thể chết lặng không còn cảm giác gì, hân yêu nàng, nhưng mà không thể vì nàng mà buông tha cho nhiều tính mạng như vậy, hân không đủ ích kỷ, hân hân là nên chết đi?

Phượng trượng Huyền Thanh có thể là bị tiếng hét thật lớn kia làm cho bừng tỉnh, lúc này chậm rãi từ trên mặt đất ngồi dậy, nỗ lực chống đỡ thân mình, khụ hai tiếng, ói ra một ngụm máu tươi, dùng hết khí lực toàn thân, hướng về phía toàn trường nói: “Đại đệ tử thứ bảy mươi tám của Thanh Huyền tự A Căn, bản tính thuần hậu, tư chất xuất chúng, đặc phê tiếp nhận vị trí đời sau của Thanh Huyền tự.” Vừa nói xong, liền chết ngất đi, không còn hơi thở.

“Sư phụ ~” người ở chỗ này đều buồn bã hô lên, cũng bao gồm cả A Căn ca ở bên trong. Trong lòng của hân dù có lớn đến mấy, cũng không thể bao dung được nhiều biến đổi nhanh như vậy.

“Đem giải dược đến đây.” A Căn ca gắt gao nhìn chăm chăm vào Giang gia quái thú, thanh âm rầu rĩ, ưu thương giống như đã cách vài thế kỷ.

Biểu tình trên mặt của Giang gia quái thú được buông lỏng, nở một nụ cười đắc ý, lấy ra giải dược ở trong ngực, ném cho hân, một bên tiến đến bên tai Phó Vân Ngọc lớn tiếng giễu cợt nàng: “Nàng xem? Người nàng cho là rất yêu mình, căn bản là không để nàng vào trong mắt? Cái gì mà kêu là hai bàn tay trắng? Ha ha ha ~ tiểu mỹ nhân, ta đã sớm nói qua trên thế giới này nam nhân chỉ có một mình ta đáng tin cậy.” Dứt lời, cùng một đám người nhanh chóng đào tẩu.

Phó Vân Ngọc tâm như tro tàn, biểu tình tuyệt vọng, ngờ ngác bị Giang gia quái thú kia ôm đi, không phản kháng gì.

Hoàng hôn dần dần dày lên, người trong Thanh Huyền tự sau khi ăn giải dược, dần dần trở lại bình thường. Trước mắt thế cục hỗn loạn, mọi người đều vô cùng đau đớn mà thu thập thi thể của sư huynh đệ cùng các vị sư bá phụ, một mình A Căn ca khoanh tay đứng ở trước cửa chùa, nhìn đỉnh núi rất xa, vẻ mặt cứng đờ. A Căn ca kéo cái chân khập khiễng của mình, đi đến bên cạnh hân, đau thương chung quanh hân dày đặc giống như sương mù buổi sáng sớm, nước mắt cũng nhịn không được mà rơi xuống, vỗ nhẹ nhẹ lên bả vai của hân, không có một chút phản ứng. Chậm rãi, sống lưng gầy gò của hân bắt đầu run kịch liệt.

“Sư đệ, đệ đi đi, đệ đi tìm Phó tiểu thư. Thanh Huyền tự, ta sẽ chịu trách nhiệm cho đệ.” A Căn ca không đành lòng, nghiêm túc nói.

A Căn ca không quay đầu lại, vẫn đang ngờ ngác nhìn về phía phương xa.

“Sư đệ, tuy rằng đây là di ngôn của sư phụ, nhưng mà sư phụ cũng là hy vọng đệ lấy lợi ích của Thanh Huyền tự làm trọng, hiện tại Thanh Huyền tự trên dưới đã thoát khỏi nguy hiểm. Đệ nên đi đi, không sẽ hối hận cả đời, giống như ta. Phó tiểu thư là cô nương tốt, vì đệ, cái gì cũng không cần, đệ sao có thể phụ nàng?” A Căn ca nghẹn ngào, nói ra những câu có tình có lý.

Buổi sáng hôm sau, Thanh Huyền tự có người tuyên bố, phương trượng A Căn ca bởi vì phá đại giới, không có tư cách nhận lại chức Phương trượng, trong chùa mọi việc lớn nhỏ tạm thời giao cho hòa thượng A Canh xử lý.

A Căn ca cuối cùng cũng xoay người lại, nước mắt đầm đìa khắp mặt, hân cảm kích nhìn A Canh ca, bỗng nhiên quỳ xuống, hướng vào bên trong nặng nề mà cụng đầu mấy cái, sau đó giống như gió chạy xuống dưới núi.

Tầng lự đa tình tổn phạm hành, nhập sơn hựu khúng biệt khuynh thành, thế gian na đắc song toàn pháp, trử phụ như lai bất phụ khanh. (hai câu đầu không hiểu lắm, n0 hai câu sau ý là: trên thế gian này khó có thể có cách toàn vẹn cả đôi đường; có thể phụ Như Lai nhưng không thể phụ nàng. đáng iu hông các nàng?)

Vân Ngọc, nàng phải chờ ta!

Trong phòng chữ thiên tại khách sạn ở Thanh Huyền trấn, Phó Vân Ngọc ngồi ở trên giường, cả người giống như bị mất linh hồn không hề tức giận. Giang gia quái thú nhìn dung nhan tuyệt sắc trắng bệch của nàng, nhất thời nổi lên lòng thương hương tiếc ngọc, kêu người làm những đồ ăn tốt nhất, bưng cho Phó Vân Ngọc ăn. Nhưng mà, nàng giống như coi hắn không tồn tại, căn bản không nhìn hắn. Nàng hành động như vậy lại chọc giận tới Giang gia quái thú. Nam nhân mà, cho dù có là nam nhân hư hỏng, cũng không chấp nhận chuyện trong lòng nữ nhân mình yêu thích có chứa nam nhân khác. Hơn nữa với dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành của Phó Vân Ngọc, cô nam quả nữ sống trong một phòng, hắn vốn đã không chịu nổi, hiện tại cũng nhịn không được, gắt gao đụng chạm vào thân thể của nàng

“Mỹ nhân ~” Giang gia thiếu gia mở cái miệng đầy răng vàng ra, hèn mọn mà thổi khí ở bên tai của Phó Vân Ngọc.

Một mùi tanh tươi đập vào mặt, Phó Vân Ngọc theo bản năng che mũi. Giang gia quái thú thấy nàng không có phản ứng, liền lớn mật bắt đầu cởi quần áo của nàng

“Người muốn làm gì?” Phó Vân Ngọc theo bản năng che kín trước ngực, cảnh giác nhìn hắn.

“Hừ, tiểu mỹ nhân, nàng nói ta muốn làm gì? Cô nam quả nữ, đêm nay rất tĩnh mịch, không bằng bốn thiếu gia mang đến vui vẻ cho nàng.”

Nhìn cái miệng rộng xấu xí của hắn ở trước mặt mình mở ra rồi ngậm lại, nàng ghê tởm chịu không nổi, xuống giường muốn chạy trốn. Nhưng mà, ngoài cửa đã sớm có chó săn của hắn canh chừng kín mít, nàng làm sao có cơ hội chạy thoát, chỉ chốc lát sau, đã bị mấy nam nhân đem tứ chi cột lên trên giường, phơi bày với tư thế vô cùng khó coi.

“Buông, buông! Tên súc sinh này! Người giết nhiều người như vậy! Người cái tên cầm thú này!” Vừa mới bắt đầu, Phó Vân Ngọc còn có khí lực ra sức giãy dụa, ra sức thóa mạ, nhưng mà lúc Giang gia thiếu gia kia áp lên người nàng, ẩm ướt mà găm vào vành tai trắng nõn của nàng, nàng liền lập tức không còn thanh âm, nước mắt cứ thế mà chảy ra.

Thiên Sát, chẳng lẽ đây chính là vận mệnh của Phó Vân Ngọc nàng sao, bị nam nhân yêu thương vứt bỏ, sau đó lại bị quái thú này cưỡng gian sao?

Quần áo trên người từng cái từng cái bị thoát xuống, chỉ còn lại có áo lót cùng tiết khổ. Tư thế hình chữ đại này làm thân thể của mình hiện ra không sót gì trước mặt quái thú kia. Bộ ngực sữa đầy đặn trắng nõn, cái eo nhỏ lộ ra ngoài, cái mông mềm mại có co dãn, đôi chân thon dài, toàn thân da thịt như ngọc bóng loáng, nàng càng bị thương lại càng kích thích Giang gia thiếu gia hơn. Cái ghê tởm dưới chân của hắn kia đã sớm cứng như thép.

“Van cầu người, buông tha cho ta.” Phó Vân Ngọc đau khổ cầu xin, đây là hy vọng duy nhất của nàng. Khi nói chuyện, ma trảo của quái thú kia đã đặt lên bộ ngực đầy đặn của nàng, thô lỗ xoa nắn một trận. Cảm thấy thẹn và hận vô cùng trong lòng Phó Vân Ngọc tràn ngập sương mù, “Van cầu người, không nên đụng vào ta, van cầu người, người muốn bao nhiêu tiền ta đều sẽ đưa cho người.”

“Hừ? Tiền? Giang gia chúng ta cái gì cũng không có, chỉ còn lại mỗi tiền. Mỹ nhân, ta ngàn dặm xa xôi đuổi theo nàng mà đến, hiện tại thật vất vả mới có được nàng trong bữa cơm của ta, để ta thả nàng ra? Hắc hắc ~” hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ lên của nàng, trên tay rầm một chút kéo vật che chắn duy nhất ở nửa người trên của nàng, nhất thời, một đôi thỏ ngọc tuyệt mỹ nhảy vào mi mắt. Hắn nhịn không được ngậm xuống.

Giờ khắc này, Phó Vân Ngọc chỉ muốn chết đi. Nàng còn sống để làm gì? Bị một người như vậy làm bẩn, nàng còn không chết đi. Theo ma trảo của quái thú kia xâm nhập, nàng dần dần hết hy vọng nhắm hai mắt lại. A Căn ca ca, chàng vì huynh đệ này của mình, đã đem ta ném xuống địa ngục a ~

Trên người cảm thấy ướt sũng, Phó Vân Ngọc vô cùng ghê tởm, toàn thân phát run. Nàng sợ hãi, nàng chưa từng có cảm giác sợ hãi như vậy, cho dù có lần chủ thủ kia để ở trên cổ nàng cũng không có loại cảm giác này, lạnh lẽo đến thấu xương. Ma trảo tùy ý ma sát trên người, cùng với cái thật lớn của quái thú kia để ở giữa hai chân của nàng không ngừng mà ma sát. Giờ khắc này, nàng muốn chết. Cẩn lười tự sát đi. Nàng cười khổ một chút, rồi mở hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào nam nhân vô cùng xấu xí đang ở trên người mình kia. Hàm răng hơi dùng sức, ở lưỡi truyền đến cảm giác đau nhức, chất lỏng mặn tanh ở trong

miệng tràn ngập ra, khoe miệng dần dần tràn ra một chút đỏ sẫm. Giang gia quái thú phát hiện có chuyện không đúng, liền dừng động tác ngừng đầu nhìn lên.

“Bích ~” cửa bị nặng nề mà đá văng.

Thời điểm Phó Vân Ngọc còn lưu lại một chút thanh tỉnh, môn liền mở ra như vậy, có một cái chớp mắt như vậy, nàng liền nghĩ A Căn ca đến đây.

“Ngọc nhi!”

Giọng nói quen thuộc truyền ra ở trong phòng, Mộ Dung Vân Đình thấy Giang gia quái thú trên giường, cùng với Phó Vân Ngọc dường như chỉ còn một chút hơi thở, ngọn lửa chết chóc nhất thời dấy lên chưa từng có, vừa là phần nộ, hay là đau lòng! Đột nhiên dùng sức đá Giang gia quái thú kia xuống đất, rồi dùng chăn bao lấy thân thể Phó Vân Ngọc. Rút ra lợi kiếm (kiếm sắc), hung hăng hướng tới giữa hai chân của người đang ở trên mặt đất chật vật không chịu nổi đâm tới, nhất thời, một tiếng kêu tung trời truyền lên trong phòng.

“Ngọc nhi?” Mộ Dung Vân Đình ôm lấy Phó Vân Ngọc còn một chút hơi thở, nhìn bộ dáng của nàng, tâm như đao cắt, hận không thể thay nàng chịu loại đau này. Sau khi cẩn thận mặc quần áo cho nàng, liền ôm nàng rời khỏi khách sạn. Đêm khuya, hần gõ một cửa hiệu thuốc bắc, nhờ đại phu nhìn thương thế của nàng, may mắn, đầu lưỡi bị thương không nặng, chỉ bị thương ngoài da, đối với ảnh hưởng về sau không lớn, hơn nữa thân thể nàng suy yếu, mới hôn mê.

Nhưng mà, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Ngọc nhi không phải đang đi tìm hòa thượng A Căn sao? Làm sao có thể phát sinh chuyện như vậy? Mộ Dung Vân Đình chăm sóc nàng, một đêm chưa ngủ, trong lòng hần hồi hận cực kỳ, sớm biết rằng có ngày hôm nay nàng sẽ phải chịu khổ như vậy, thì ngay hôm sau đó hần phải mang nàng trở về. Hiện đang khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng, tuy rằng hôn mê, nhưng vẻ mặt lại vô cùng thống khổ, nàng nhất định đã bị ủy khuất rất lớn, mới có thể trong hôn mê cũng thương tâm như vậy.

Phó Chính luôn luôn phái người hỏi thăm tin tức của Phó Vân Ngọc, khi ông biết được khuê nữ nhà mình lại có thể làm cho một hòa thượng mê muội đến hoàn tục, còn cùng hần tư định cả đời, lại một lần tiếp nhận đả kích, vốn lần trước bị bỏ tù oan, bệnh thấp (các bệnh về chân tay) trong tù quá nặng đến bây giờ vẫn chưa dứt, hơn nữa lần trước đào hôn, ông cũng tức giận đến không nhẹ, lần này khi vừa nghe nói xong, bỗng nhiên hai mắt trợn lên, sắc mặt thành tím đỏ, phun ra hai ngụm máu đỏ sẫm. Tuy rằng cứu trị đúng lúc, nhưng dù sao tuổi tác cũng đã cao, bình thường thân thể gánh chịu trách nhiệm cũng lớn, hơn nữa bị kích thích quá mạnh, lập tức tê liệt ngã xuống giường, uống rất nhiều thuốc cũng không tốt hơn. Cả ngày chỉ ngóng trông Phó Vân Ngọc trở về, có lẽ là tín niệm này, làm cho ông chống đỡ được đến bây giờ. Nhưng mà, tất cả chuyện này Phó Vân Ngọc đều không biết, thậm chí ngay cả Mộ Dung Vân Đình cũng chỉ biết là Phó Chính bị bệnh liệt giường.

A Căn ca một đường chạy như điên mà đến, vừa đi vừa tìm kiếm, rốt cục nghe được chỗ ở của Giang gia quái thú kia, liền đi tới, lại phát hiện nơi đó một đồng hồ đen, đất đầy máu tươi. Hần hoảng sợ, trong lòng dự cảm không tốt càng ngày càng mạnh, cũng không để ý đêm khuya, suốt đêm ra khỏi thành tìm kiếm Phó Vân Ngọc. Hần đã sai lầm hai lần rồi, tuyệt đối không thể sai lần thứ ba, hần tuyệt đối không thể mất đi nàng.

48. Chương 48: Không Còn Gì Để Mất

Edit: gau5555

Beta: linhxu

A Căn ca lòng nóng như lửa đốt tìm cả một đêm, chỉ hỏi thăm được tin tức Phó Vân Ngọc được một nam tử cứu đi, nỗi lo lắng trong lòng khẽ buông lỏng xuống dưới, hần xem chừng nàng đã trở lại Thành Trung Lịch bên cạnh Phó Chính, liền cũng đi theo phương hướng kia, bên đường tìm hiểu các tin tức có liên quan

đến nàng. Ngày ấy, khi hấn bắt đắ dĩ phải ra quyết định đó, thì thấy sự lạnh lẽo từ trong mắt Phó Vân Ngọc, làm cho hấn cảm thấy sợ hãi trong lòng, giống như vừa có một vật nào đó, còn không kịp từ từ che chở, nó đã cách mình rất xa. Ngay khi nàng bị Giang gia quái thú cướp đi một khắc kia, thì cái gì hấn cũng hiểu được Cuộc đời này của hấn chỉ có một thứ quý trọng nhất chính là nàng, cho dù có đề lên trên tên của mình cũng không sao cả, chỉ có một nguyện vọng muốn cùng nàng ở cùng một chỗ là bức thiết như thế, bức thiết đến mức không có tâm tư dừng lại ăn cơm nghỉ ngơi.

Trong phòng bệnh tại y quán, một nữ tử đang an tĩnh nằm, tuy rằng sắc mặt trắng bệch không có một chút máu, nhưng cũng không ảnh hưởng đến dung nhan tuyệt mỹ của nàng. Đến ngay cả đại phu cùng với đồ nhi mới tròn mười bốn tuổi kia cũng không nhìn được mà nhìn rất nhiều lần. Mộ Dung Vân Đình ở phía trước cửa sổ trông một đêm, một tác cũng không rời, bàn tay to nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh, luyến tiếc buông ra. Phó Vân Ngọc tròng mắt di chuyển, mở hai mắt ra. Hai mắt này vốn xinh đẹp khác thường, mà giờ phút này lại ảm đạm không ánh sáng. Nàng ngơ ngác nhìn Mộ Dung Vân Đình, suy nghĩ vẫn còn dừng lại một khắc trước khi hôn mê tối qua, thân mình co rụt mạnh lại.

“Ngọc nhi! Muội rốt cục cũng tỉnh.” Trong mắt của Mộ Dung Vân Đình lại nổi lên một chút sương mù, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Phó Vân Ngọc vẫn ngơ ngác nhìn hấn, giống như không thể tin được người trước mắt là thật. Tối hôm qua, thời điểm lúc nàng cần giúp nhất, là hấn cứu mình sao?

Mộ Dung Vân Đình thấy phản ứng của nàng, cũng biết nàng bị kinh sợ, liền vỗ nhẹ nhẹ lên bờ vai của nàng, ôn nhu nói: “Không có việc gì, Ngọc nhi, tất cả đều không có việc gì, tối hôm qua chuyện gì cũng chưa phát sinh, có ta ở đây, không sợ.” Một câu nói dễ nghe này, mang theo ma lực độc hữu, lau đi hoảng sợ cùng bất an lưu lại trong lòng nàng.

“Huynh. . . tại sao lại ở đây ?” Phó Vân Ngọc vụt mở miệng, trong lưỡi liền truyền đến cảm giác đau nhức, giọng nói cũng mơ hồ không rõ, chỉ có cố gắng nghe mới có thể nghe được nàng đang nói cái gì.

Bỗng nhiên, một ngón tay thon dài đặt trên môi của nàng.”Ngọc nhi, lưỡi của muội bị thương, đừng nói, ta biết muội muốn hỏi cái gì.”Mộ Dung Vân Đình nhìn nàng thật sâu, âm thầm may mắn tối hôm qua mình không tính là đến muộn, nếu không bản thân mình sẽ hối hận cả đời, “Ngọc nhi, từ ngày muội đào hôn, ta đã tính muốn đem muội tìm trở về, vì thế phái người đi hỏi thăm chỗ ở của muội, tính toán chờ chuyện trong nhà dịu đi đôi chút sẽ tới tìm muội. Thật sự, cho dù không làm vợ của ta cũng tốt, một mình muội sống ở bên ngoài, không chỗ nương tựa, bên cạnh cũng không có ai chăm sóc muội, ta thật lo lắng, sợ muội chịu khổ, sợ muội vất vả, sợ muội bị người khi dễ. Ta chỉ muốn muội sống thật tốt, an an toàn toàn, kiện khang khỏe mạnh, vui vui vẻ vẻ là an tâm. Nhưng mà, ta nhìn thấy muội như vậy, rốt cuộc muội đã xảy ra chuyện gì, làm thế nào lại bị cầm thú kia bắt được? Muội biết không, lúc ấy, ta cảm giác trái tim ta đều tan nát, hận không thể giết chết tên súc sinh kia tại chỗ.”

Từng chữ từng câu chân tình này của hấn phát ra từ trong phổi, làm cho Phó Vân Ngọc cảm động trong lòng, nghĩ đến lúc hoàng hôn ngày hôm đó, một câu thật xin lỗi của A Căn ca kia, trong lòng đúng là quặn đau khó nhịn, nước mắt không khỏi tuôn rơi xuống.

“Cám ơn huynh.” Phó Vân Ngọc chậm rãi nói một câu, trong lòng do dự một hồi, lại nói: “Một lời khó nói hết, ta trở về sẽ nói với huynh.”

Vừa nghe đến từ trở về này, Mộ Dung Vân Đình giống như đột nhiên nhớ tới chuyện gì, liền nói: “Chúng ta nhanh chóng trở về, cha của muội bị bệnh.”

“Cái gì? Làm sao có thể bệnh ? Ông hiện tại như thế nào rồi?” Phó Vân Ngọc vừa động miệng, đau đớn trong miệng lại đồng thời đánh tới.

Mộ Dung Vân Đình thở dài, lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng không rõ lắm, ta đi thăm một lần, nghe đại phu nói là khúc mắc tích úc (đau thương lâu ngày), hơn nữa lúc trước ở trong lao bị hàn khí xâm nhập, cho nên liền. . . .”

Phó Vân Ngọc ứa ra mồ hôi nhò lại, liền từ trên giường đứng lên muốn đi. Dù sao nàng bị thương cũng chỉ là đầu lưỡi, trên người trừ bỏ vài vết dây thừng trên tay chân, cũng không lo ngại. Mộ Dung Vân Đình cũng không khuyên được nàng, đành phải thuê xe ngựa, thẳng đến Trung lịch. A Căn ca bước chân cho dù

có mau nữa, cũng sẽ có lúc thể lực không thể chống đỡ nổi, càng kém hơn so với tốc độ của ngựa. Vì thế, đến buổi chiều ngày hôm sau, Phó Vân Ngọc đã chạy tới tận Phó phủ.

Trong phủ mới của Phó gia này bố trí cũng kết cấu gần như giống với tòa nhà trước kia ở Thành Tiên Nhạc, Phó Vân Ngọc bước vào một bước, liền cảm giác được giống như mình được trở về nhà trước kia. Tiểu Liên vừa vận bưng thuốc từ trong phòng bếp đi ra, vừa chạm mặt nàng mà đến, lập tức ngây ngẩn cả người, hai tay run lên, thiếu chút nữa đem thuốc đổ trên mặt đất, may mắn Mộ Dung Vân Đình tay mắt lanh lẹ, khó khăn tiếp được.

“Tiểu thư!” Tiểu Liên vừa khóc vừa cười xông lên ôm lấy nàng, “Tiểu thư, thật là người sao? Người thật sự đã trở lại? Tiểu thư, em rất nhớ người a.”

“Tiểu Liên, phụ thân rốt cuộc bị bệnh như thế nào?” trong đầu Phó Vân Ngọc đều là bệnh tình của Phó Chính, mở miệng câu đầu tiên liền hỏi luôn.

Vừa nghe nàng nói đến Phó Chính, Tiểu liên càng khóc dữ hơn, “Ô ô ô ~ tiểu thư, lão gia biết người cùng sự phụ A Căn kia tư định cả đời sau đó liền tức giận đến ngã bệnh, ô ô ô ~ tiểu thư, người mau chóng đến gặp lão gia đi, tình huống của ông bây giờ rất không lạc quan, miệng mỗi ngày đều gọi tên người, có đôi khi còn gọi tên của phu nhân.”

Phó Vân Ngọc chờ không kịp nghe nàng nói xong, liền nâng váy chạy tới phòng của Phó chính. Đẩy cửa ra, một mùi thuốc đặc trưng xông vào mũi, không khí bên trong gian phòng thật không tốt, giống như là bỏ lâu ngày đã có chút mốc meo. Chỉ thấy, Phó Chính tóc hoa râm nằm ở trên giường, cau mày, nhắm mắt lại, mặt mũi xanh xao, khuôn mặt vốn đầy đặn nay đã gầy rất nhiều, chỉ còn lại một tầng da dán tại trên mặt, nếp nhăn trên mặt cũng uốn nhiều hơn, càng thêm thâm, miệng thì thảo gọi tên mình.

“Tiểu thư ~ “

“Phụ thân ~” Phó Vân Ngọc rốt cuộc nhìn không được nữa nhào tới, lệ rơi đầy mặt, là nàng hại phụ thân biến thành như vậy, nàng thật sự là nên chết đi

Phó Chính loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi quen thuộc truyền đến bên tai, miễn cưỡng mở mắt, hình dạng của Phó Vân Ngọc chậm rãi rõ ràng ở trước mắt của ông, tròn mắt, ông có chút không thể tin được, nhìn không được lấy toàn bộ sức lực chống đầu sờ lên mặt Phó Vân Ngọc. Thật sự, thật là tiểu Ngọc nhi của ông, tiểu Ngọc nhi của ông rốt cuộc đã trở lại. Khóe miệng Phó Chính nở một nụ cười.

“Phụ thân, nữ nhi bất hiếu, nữ nhi đáng chết, nữ nhi lần này không bao giờ rời người đi nữa.”

“Ngọc nhi ~ ha ha, ta, Ngọc nhi của ta rốt cuộc đã trở lại. Vi phụ...” Không thể nghe thấy thanh âm của Phó Chính, ở trong phòng trống trải lại có vẻ dị thường thê lương, không khí càng ngày càng ngưng trọng. Ông thoáng cái thở không nổi, trên mặt hiện lên sự thống khổ, dừng một chút, hít mạnh một hơi, lại dứt quang nói: “Ngọc nhi, Ngọc nhi, vi phụ rốt cuộc cũng đợi được con. Vi phụ mệt mỏi quá, mệt mỏi quá...” Gọng nói của ông càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng xa, ánh mắt chậm rãi khép lại, biểu tình rồi rầm trên mặt dần dần bằng phẳng xuống dưới.

“Phụ thân?” Phó Vân Ngọc đẩy thân thể của ông.

“Phụ thân, phụ thân, người tỉnh tỉnh a, phụ thân, Ngọc nhi còn chưa có hiếu thuận với người, phụ thân, người không thể bỏ Ngọc nhi đi. Phụ thân ~”

Tiếng khóc bi thương càng ngày càng vang, trong Phó phủ một mảnh khóc than, nhưng cũng không gọi được Phó Chính trở về. Phó Vân Ngọc ngồi ở trước giường, ngơ ngác nhìn người tiến người ra, nhìn bọn họ đem di thể Phó Chính lau rửa, thay quần áo, trong phủ tất cả đều thay vải trắng thô. Cho đến khi di thể Phó Chính được nâng đến đại thính, tiếng than khóc càng lúc càng nhiều, nàng mới hồi phục tinh thần lại. Phụ thân của nàng thật sự đã chết, là nàng hại chết phụ thân, nàng chính là hung thủ a.

“Ngọc nhi...” Mộ Dung Vân Đình thay nàng an bài tất cả mọi việc, nhìn nàng có chút tỉnh táo mà quỳ gối dưới đại sảnh, máy móc hồi lễ, đau lòng không thôi.

Thời điểm A căn ca đến được Trung Lịch, đã là chạng vạng, hắn vừa vào thành liền nghe thấy trên đường cái có người nói lại Phó lão gia đã chết chiều hôm nay, hiện tại Phó gia trên dưới đều đắm chìm ở trong

đau thương vô tận. Tâm của hắn nháy mắt lạnh một nửa, một đường chạy đến Phó phủ, vừa đi trong lòng không ngừng cầu nguyện Phó lão gia này không phải cha của Phó Vân Ngọc. Nhưng mà, lúc nhìn thấy trên cửa lớn của Phó phủ treo đèn lồng màu trắng cùng vải thô màu trắng, liền ngây ngẩn cả người. Vân Ngọc~ trong lòng có một giọng nói càng ngày càng vang. Vân Ngọc của hắn làm sao có thể chịu được, nàng đau, mình cũng đau cùng nàng, hai loại đau song song ở trong đáy lòng hắn lan tràn mở ra. Hắn cố lấy dũng khí, đi vào đại sảnh.

“Thanh Huyền tự sư phụ A Căn đến ~” một giọng nói vang lên, làm cho Phó Vân Ngọc nháy mắt tỉnh lại.

Sư phụ A Căn, Phó Vân Ngọc mặt đang đại ra bỗng nhiên có chút biến hóa, nàng chậm rãi đứng lên, nhìn về mặt đau thương trước mặt, nhìn nam nhân của mình, lạnh lùng cười, nói: “Cha ta lúc còn sống không thích cùng hòa thượng đạo sĩ lui tới, cho nên, thứ không chào đón.”

“Vân Ngọc~” A Căn ca trong lòng hồi hận, nhất thời cũng không biết nên nói thế nào cho phải.

Phó Vân Ngọc không bao giờ nhìn hắn nữa, trở lại tại chỗ quỳ xuống, giống như bóng dáng trước mắt này không hề tồn tại.

“Vân Ngọc~ thực xin lỗi...” A Căn ca cố nén xúc động muốn ôm nàng vào lòng, ở trước linh đài quỳ xuống, nặng nề mà dập đầu ba cái. Đứng ở bên cạnh Phó Vân Ngọc không nói một lời. Hắn từ trước tới giờ là người không biểu đạt được tình cảm, giờ phút này, hắn thật sự có thiên ngôn vạn ngữ cũng nói không nên lời, đành phải dùng phương thức của mình bởi ở bên cạnh nàng. Cứ như vậy vẫn không nhúc nhích đứng vài canh giờ, càng ngày càng sâu, đến khi người cúng viếng cũng đã rời đi hết.

Phó Vân Ngọc như trước bảo trì tư thế kia, cúi đầu, trầm mặc, vẻ mặt đại ra, ánh mắt lạnh như băng. Một ngày này, nàng một giọt nước còn chưa uống, mà một chút cũng không cảm giác được đói.

“Vân Ngọc, nàng đừng như vậy được không? Để ta cùng nàng, nàng khóc đi ra.” A Căn ca thử an ủi nàng, cũng quỳ xuống, đau lòng ôm nàng vào trong lòng, động tác này trước kia bọn họ đã làm vô số lần, nhưng mà lần này lại cứng nhắc và trúc trắc như vậy. Còn chưa kịp chạm vào bàn tay lạnh lẽo của nàng, đã bị Phó Vân Ngọc hung hăng đẩy ra.

“Cút...” Phó Vân Ngọc khắc chế nước mắt sắp tràn mi, cúi đầu quất, nhưng không nhìn hắn.

“Vân Ngọc, để cho ta cùng nàng, để cho ta khổ sở cùng nàng được không?” A Căn ca bắt lấy tay nàng, giọng nói mang theo sự năn nỉ.

Phó Vân Ngọc bỗng nhiên đứng lên, lạnh lùng nở nụ cười, trên cao nhìn xuống vật áo trước ướt đầm của A Căn ca, ánh mắt lạnh lùng đáng sợ.”Từ nay về sau, ta với ngươi không có quan hệ gì. Đúng rồi, ngươi có biết cha ta đã chết như thế nào không? Là bị ta làm tức chết, ha ha! Ông tức giận vì ta ở cùng một chỗ với ngươi.”

A Căn ca nhìn nàng xa lạ, không nói được một lời.

“Ngày đó ta đào hôn, cảm thấy rất hạnh phúc, bởi vì có thể đi tìm ngươi, chỉ cần nghĩ đến có thể gặp được ngươi là ta cảm thấy rất hạnh phúc, sau đó giống như ta dự liệu, chúng ta cùng ở một chỗ. Cuộc sống của chúng ta trải qua rất đơn giản, ta vô cùng thỏa mãn, thời điểm đó ta thậm chí còn tính một thời gian nữa sẽ mang theo ngươi đi cầu phụ thân tha thứ, ha ha, sau đó thì sao? A Căn ca ca, ngươi nói, ta ở trong mắt của ngươi rốt cuộc là cái gì chứ? Ngươi cho rằng ta đuổi theo ngươi, thì ta sẽ giống như một cây rơm rạ ti tiện sao? Ta đúng là vẫn còn quá mức tự tin, ta đúng là vẫn không quan trọng bằng đám huynh đệ của ngươi, ha ha, ta Phó Vân Ngọc vì ngươi, cái gì cũng đều không cần, nhưng mà ngươi thì sao? Rõ ràng đã muốn rời bỏ quan hệ cùng với hòa thượng trong chùa kia, lại còn muốn. . . .”

Phó Vân Ngọc có chút thở không nổi, nàng hít sâu một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đáng sợ, đè nén nước mắt đang muốn rơi xuống, “Ta hôm nay mới biết đến cái gọi là không còn gì để mất! Không còn gì để mất a!”

49. Chương 49: Không Có Sự Lựa Chọn Nào Khác

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Linh đường xám trắng, khuôn mặt tái nhợt, ánh mắt xa lạ mà ẩn nhẫn, A Căn ca bỗng nhiên cảm giác mình như đang tiến vào một hắc động không có điểm cuối, hoảng sợ cùng tuyệt vọng từ đáy lòng lan tràn tới toàn thân. Một tia hi vọng của hắn, bọn họ từng thề non hẹn biển, đều theo Phó Chính rời đi vỡ thành bột, tan thành mây khói ở trong không khí vô cùng mỏng manh này. Hắn cảm giác mình sắp hít thở không thông, con người ngăm đen của Phó Vân Ngọc lại quyết tuyệt như vậy, giống như bọn họ chưa bao giờ quen biết, lạnh như băng giống như một loại thực vật chí hàn chí độc ở trên Côn Luân Tuyết sơn. Vân Ngọc, trong lòng hắn nhẹ nhàng gọi lên, vừa rồi những lời không thể tin kia truyền vào trong tai của hắn, ong ong ong, không thể nghe rõ âm thanh chung quanh. Hắn biết, hắn cùng nàng đã kết thúc rồi, là hắn buông tha cho nàng, gián tiếp hại chết Phó Chính. Nhưng mà, mặc kệ nàng hận mình nhiều như nào, thì hắn vẫn muốn chờ đợi ở bên người nàng, không cầu nàng tha thứ, thậm chí yên lặng mà nhìn nàng khỏe mạnh, hắn đều cảm thấy mỹ mãn.

Ngay cả nguyện vọng bé nhỏ này, cũng bị bóp chết ở trong nôi. Phó Vân Ngọc hai mắt hằn đỏ, xanh cả mặt, chỉ vào cửa lớn hét lên nói: “Cút! Người còn chê ta không đủ đáng thương sao! Cút!”

Một tiếng khóc tê tâm liệt phế từ trong linh đường truyền ra, A Căn ca thất tha thất thểu dừng bước, xoay người nhìn cảnh tượng trắng nhợt bên trong, trong lòng đau trước nay chưa có, giống như cả người đều sắp nứt ra. Khí huyết đi ngược chiều, cũng không đau đớn hơn cái này?

Tang sự của Phó gia làm ba ngày ba đêm mới tính chấm dứt. Trong lúc đó, Mộ Dung Phục vẽ mặt đau thương bỏ nhào vào quan tài của Phó chính khóc thảm thiết, lại nhìn ánh mắt đại ra của Phó Vân Ngọc, luôn miệng nói cháu gái mệnh khổ. Lại để Mộ Dung Vân Đình lưu lại, hỗ trợ lo liệu công việc to nhỏ trong phủ. Từ ngày ấy sau khi A Căn ca rời đi, Phó Vân Ngọc đều không rơi một giọt nước mắt nào, cả ngày giống như đứa nhỏ máy móc làm đáp tạ lễ nghi. Ba ngày đó, dưới sự khuyên bảo của Tiểu Liên cùng Vương quản gia mới miễn cưỡng ăn ba bữa cơm, giống như ăn sáp, khó có thể nuốt xuống. Nàng giờ phút này cũng không có tâm tư đi nghĩ đến yêu hận tình cừu của nàng cùng A Căn ca, chỉ cho rằng đó là một trò chơi trong giấc mộng. Kỳ thật, nàng hận hắn, nàng làm sao có thể không hận hắn đây? Nếu không phải nàng, phụ thân có thể chết sao? Nếu không phải hắn, nàng hiện tại có thể trở thành bộ dạng này sao? Nói là người, lại không có tim, nói là quỷ, lại rõ ràng còn sống.

-

Sáng sớm ngày thứ tư, Mộ Dung Vân Đình theo thường lệ đến thăm Phó Vân Ngọc, lại biết được nàng bị bệnh ở trên giường, vội vàng đi đến phòng của nàng.

“Ngọc nhi, đúng lúc quá mức mệt nhọc, mới mệt mới.” Mộ Dung Vân Đình đau lòng vươn tay ở trên trán nàng thử một chút, cau mày nói với Tiểu Liên bên cạnh: “Tại sao tiểu thư nhà người sinh bệnh còn không mời đại phu?”

“Tiểu thư, tiểu thư người không cho nô tỳ mời đại phu.”

“Được rồi, Tiểu Liên.” Phó Vân Ngọc vô lực nói, đứng dậy tựa vào trên giường, ánh mắt phức tạp nhìn Mộ Dung Vân Đình rất lâu, mới mở miệng nói: “Ta không có gì bệnh, chỉ quá mệt mỏi, không cần mời đại phu. Ta đã nghĩ qua, phụ thân đã qua đời, thì tòa nhà này của chúng ta cũng không cần nhiều người hầu như vậy. Cho nên, ta tính cho đám người hầu thôi việc, chỉ để lại Tiểu Liên cùng Vương quản gia tại bên người. Việc buôn bán trong nhà, ta hoàn toàn không hiểu, ta nghĩ sẽ bán hết đi.”

“Cái gì? Ngọc nhi, ta xem sắc mặt của muội không tốt lắm, bữa sáng đã ăn chưa?”

“Làm sao nuốt trôi a, tiểu thư đã nhiều ngày nay không thể nào ăn, buổi sáng lại bỗng nhiên nôn rất nhiều, sau đó liền ngã xuống đất ngất đi, còn không cho nô tỳ mời đại phu.” Tiểu liên vừa tức vừa vội, nhin không được chen miệng nói.

“Sao lại thế? Tràng vị không thoải mái? Chuyện này cũng không phải bệnh nhỏ, Tiểu Liên, nhanh đi mời đại phu đến.”

Chỉ chốc lát sau, đại phu liền đi tới quý phủ, bắt mạch cho Phó Vân Ngọc.

Một bóng dáng màu đen đứng ở đối diện phía sau cây đại thụ, nhìn thấy Tiểu Liên hùng hực chạy đi ra ngoài, một lát sau dẫn theo một vị đại phu vào trong phủ, trong lòng đoán được là Phó Vân Ngọc sinh bệnh, nhất thời gấp đến độ xoay quanh, khó chịu giống như bị kiến cắn, hắn rất muốn đi gặp nàng, nhưng mà, nàng đã hạ lệnh cho người hầu từ trên xuống dưới, nhìn thấy hắn liền đuổi ra ngoài. Nói sau, cho dù mình xông vào, thì chỉ sợ nàng cũng không gặp mình, ngược lại sẽ chỉ làm cho cục diện giữa hai người bọn họ càng thêm khó khăn. Bất đắc dĩ, đành phải canh giữa chặt ở cửa, hy vọng có thể nghe được một chút tin tức.

Vị Lương đại phu này cũng được coi là bạn bè tốt của Mộ Dung Vân Đình, y thuật của hắn ở Trung Lich này cũng được coi là số một số hai. Bởi vậy, khi hắn vừa nghe nói Mộ Dung Vân Đình mời đến, không nói hai lời liền mang hòm thuốc chạy đến. Hắn đặt lên trên cổ tay tinh tế của Phó Vân Ngọc, may nhú lại, lắc lắc đầu, một lát sau, giống như có chút hoài nghi, lại cẩn thận bắt mạch một lần nữa, nhìn Phó Vân Ngọc một cái.

“Lương huynh, Ngọc nhi rốt cuộc là bị bệnh gì?” Mộ Dung Vân Đình thiếu kiên nhẫn, hỏi gấp.

Lương đại phu sắp xếp lại hòm thuốc, cười cười với hắn, nói: “Mộ Dung huynh không cần lo lắng, vị Phó tiểu thư này cũng không bị bệnh gì. Chẳng qua...”

“Chẳng qua cái gì?” Mộ Dung Vân Đình thấy hắn muốn nói lại thôi, trong lòng buồn bực, không khỏi cắt đứt lời của hắn, “Không sinh bệnh làm sao có thể non, còn té xỉu chứ.”

“Ha ha, Mộ Dung huynh, chuyện này thì huynh không biết. Vị cô nương này đang có bầu, sáng sớm ới, choáng váng đầu óc cũng đều là phản ứng bình thường của phụ nữ có thai, chỉ là thân mình Phó tiểu thư quá yếu, đã nhiều ngày mệt nhọc quá độ, dinh dưỡng không đầy đủ, cho nên buổi sáng hôm nay mới có thể té xỉu. Nhưng, huynh không cần lo lắng, về sau gia tăng dinh dưỡng là được rồi.”

Một câu nói này giống như sấm sét, đánh thẳng vào trong óc của Phó Vân Ngọc a, đương nhiên Mộ Dung Vân Đình so với nàng càng kinh ngạc hơn.

Hắn cầm tay của Lương đại phu, không thể tin hỏi: “Huynh nói nàng mang thai? Nàng mang thai?”

Lương đại phu gật gật đầu.

Nhất thời, trong đầu Mộ Dung Vân Đình giống như là nổ hỗn loạn, lộn xộn, trong lòng không biết có tư vị gì, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Phó Vân Ngọc đồng dạng cũng là vẻ mặt giật mình, cường chế trấn định lại, thanh âm bình tĩnh nói với Lương đại phu: “Lương huynh, cô nương chưa kết hôn mà đã có con là chuyện người đời khó chấp nhận, đều do Vân Đình quá xúc động, ai, còn hy vọng Lương huynh tạm thời không cần nói ra, mặc kệ ai hỏi đều không nói, người ngoài hỏi thì nói là Phó tiểu thư mệt nhọc quá độ mà ngất. Làm ơn !”

“Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói cho người khác một chữ.” Lương đại phu nghiêm túc gật gật đầu, đi ra cửa.

Phó Vân Ngọc vốn cũng đang bị sấm sét đánh đi xa, rõ ràng đã xóa bỏ với hắn, nhưng trong một góc tối tăm vẫn muốn cho bọn họ dấu lia ngó ý còn vương tơ lòng. Mà câu đều do hắn quá xúc động kia của Mộ Dung Vân Đình, càng làm cho Phó Vân Ngọc cả kinh thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên. Chuyện này căn bản không có quan hệ với huynh ấy

“Cái kia, Mộ Dung ca ca, cảm ơn huynh, Ngọc nhi biết chuyện của Ngọc nhi có chừng mực, trăm ngàn đừng vì Ngọc nhi mà hủy đi danh dự của huynh.” Phó Vân Ngọc không khỏi cảm động trong lòng, ánh mắt rừng rưng.

Mộ Dung Vân Đình đối với chuyện này đã đoán được hơn phân nửa, nhưng như cũ vẫn do dự mà hỏi: “Là của sư phụ A Căn?”

Về mặt của Phó Vân Ngọc cứng đờ, khe khẽ thở dài, gật gật đầu.

Hóa ra thật sự là hấn, thật là hấn. Mộ Dung Vân Đình nhìn bóng ma đánh vào khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, trong lòng quyết định, hấn sẽ thay nàng khép lại phiên toái này, thương tiếc nói: “Ngọc nhi, muội gả cho ta đi.”

Trời a! Thật sự là nhất ba vị bình nhất ba hựu khởi (nạn này chưa yên nạn khác đã đến), buổi sáng hôm nay tin dữ còn chưa đủ nhiều sao? Phó Vân Ngọc ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn nam tử trước mắt ôn nhuận như ngọc, nói không ra lời. Kỳ thật nàng hiểu được, hấn chỉ muốn bảo vệ nàng, nhưng mà, mình lại một lần nữa làm tổn thương hấn, hiện tại càng không thể đáp ứng hấn. Nàng Phó Vân Ngọc không thể ích kỷ như vậy, không biết xấu hổ như vậy.

Mộ Dung Vân Đình mắt sáng lên thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, như là muốn nhìn thấu qua nàng, nhìn thấy sự cự tuyệt trên mặt nàng, lại nói: “Ngọc nhi, ta không phải thương hại muội, mà ta thật tâm thích muội. Ta hiện tại tuy rằng không thể cưới hỏi đàng hoàng cho muội, nhưng mà ta có thể cam đoan muội cả đời sẽ hưởng hết sung ái. Còn có con của chúng ta, nó hiện tại mới hai tháng, ta sẽ coi như cốt nhục của mình a. Muội là một nữ tử chưa kết hôn, mang theo một đứa nhỏ, con đường sau này sẽ gặp rất nhiều khó khăn muội hiểu chưa? Muội về sau cũng chỉ có thể cho hài tử trốn tránh ở trong nhà, đi ra ngoài sẽ gặp ánh mắt khác thường của người đời. Được, cho dù chuyện này muội có thể chịu được, nhưng mà muội có nghĩ tới đứa nhỏ trong bụng của mình hay không? Nó còn nhỏ như vậy, muội có thể nhẫn tâm để nó không có cha sao? Đứa nhỏ không có phụ thân giống như cây không ngọn ~ có lẽ khi nó còn chưa hiểu chuyện, muội có thể lừa gạt được, nhưng khi nó trưởng thành thì sao? Muội muốn nói với nó như thế nào? Không có cha, nó sẽ bị bạn cùng lứa tuổi cười nhạo, nó thậm chí có thể sẽ hận muội đã sinh ra nó, hai người ở Ttrung lịch, muốn sống như thế nào, làm thế nào có thể quanh mình chính đại đi ở đường, chẳng lẽ chuyện này muội chưa nghĩ tới?”

“Không cần nói nữa!” Phó Vân Ngọc khóc lên.

Chuyện này thật sự là chuyện chê cười lớn nhất trên đời, mình bỏ trốn làm tức chết cha, hiện tại lại mang thai đứa nhỏ của người nọ, nam nhân trước kia bị chính mình đào hôn hiện tại lại cầu mình gả cho hấn. Đây là chuyện buồn cười cỡ nào, nàng Phó Vân Ngọc sống sao có thể bết bát như thế!

“Ngọc nhi, ta nguyện ý bảo vệ cho mẫu tử muội bình an, ta sẽ coi nó như đứa nhỏ mình đẻ ra, muội không đồng ý thì ta sẽ không chạm vào muội, muội để cho ta chiếu cố muội được không? Ít nhất muội cùng đứa nhỏ về sau có thể danh chính ngôn thuận đi ở đường Trung Lịch, ít nhất về sau đứa nhỏ có thể kiêu ngạo mà nói với người khác phụ thân của mình là một nam nhân quang minh chính đại, có phải hay không?”

Phó Vân Ngọc trầm mặc, giờ phút này trong lòng nàng tất cả đều rối rắm, gả cho hấn thì mình lại một lần nữa làm tổn thương hấn, nếu không gả cho hấn, vậy nàng cùng đứa nhỏ sau này sẽ giống như con chuột ở đầu đường bị mọi người la đánh. Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Hay là không cần đứa nhỏ này? Không được, nàng muốn nó. Đây là nhân chứng đoạn tình cảm tốt đẹp kia của nàng, nàng luyện tiếc.

“Ngọc nhi, ta không phải thương hại muội, muội không phải xin lỗi ta, thật sự, ta cảm thấy mỗi ngày được nhìn thấy muội, chăm sóc muội chính là hạnh phúc, ở cùng một chỗ với ta được không?” Mộ Dung Vân Đình lại khẩn cầu nàng một lần nữa, viên đá lớn kia trong lòng Phó Vân Ngọc cũng dần dần buông lỏng, lại qua hồi lâu, nàng rốt cục cũng hạ đầu.

A Căn ca trông chừng ở cửa, đợi cho vị Lương đại phu kia đi ra, liền giữ lại, lo lắng hỏi tình trạng của Phó Vân Ngọc. Sau khi biết được nàng là một nhọc quá độ ngất đi, mới hơi hơi bớt lo lắng, tiếp tục trở lại phía sau cây đại thụ chờ đợi. Lại qua hai ngày, hấn ở phía đối diện Phó phủ mua một gian phòng, sửa chữa một chút, liền chuyển vào.

Cũng trong hai ngày này, trong Mộ Dung phủ xôn xao một trận, sau khi nghe Mộ Dung Vân Đình nói Phó Vân Ngọc đang mang cốt nhục của mình, Mộ Dung Phục vừa tức vừa vui, Mộ Dung phu nhân vừa nghe bà sắp được ôm tôn tử thì rất vui vẻ, hai người liền đi đến Phó gia xin cưới. Mà Uyển Dung vừa nghe được tin tức này, thiếu chút nữa không tức chết, trong lòng nàng vô cùng hận Phó Vân Ngọc. Bởi vì Phó Vân Ngọc phải chịu tang, cho nên trong nhà không thể tổ chức việc vui, cho nên tất cả hôn sự đều gián lược, cũng không công bố ra bên ngoài, chỉ là hai nhà ước định ngày, rồi đến lúc đó tìm bà mối, thuê vài kiểu phu đưa vào cửa. Mộ Dung Vân Đình cảm thấy như vậy thực ỷ khuất cho Phó Vân Ngọc, làm thế nào cũng không đồng ý, nhưng cũng không lay chuyển được

sự kiên trì của Phó Vân Ngọc, đành phải chờ tính qua ngày chịu tang thì sẽ long trọng tổ chức lại một lần nữa

50. Chương 50: Khúc Nhạc Đạo

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Đã qua tam phục (10 ngày nóng nhất trong năm), kể từ ngày Phó Chính chết đã nửa tháng, Phó Vân Ngọc sau khi phân phó Vương quản gia đem tất cả việc làm ăn lúc phụ thân còn sống bán thành tiền mặt, phân phát cho gia nô cùng hộ vệ, chỉ chừa chủ tớ ba người ở tại Phó phủ to như vậy. Thời tiết nóng bức, Phó phủ trống trải giống như một cái lò nung, hôm nay là lần đầu tiên từ khi chịu tang Phó Vân Ngọc mới xuất môn, theo lễ mà nói thì không hợp lễ, nhưng mà ba ngày sau nàng sẽ gả vào Mộ Dung gia, cho dù không có trang phục long lễ, thì cũng phải mua những vật dụng giành cho xuất giá. Vì thế, cùng Tiểu Liên hai người miễn cưỡng đi đến một cửa hàng quần áo, để cho người thợ quần áo đo, đặt một bộ đồ cưới, cùng với vài tơ màu vàng nhạt. Đi ngang qua cửa hàng đồ dùng mua một ít tiền vàng, liền định về nhà. Khi nàng xoay người đi, một bóng dáng gầy yếu ở phía sau cửa chợt lóe lên.

Phó Vân Ngọc trong lòng chợt lạnh, giả vờ như không phát hiện ra, xoay người đi ra ngoài.

A Căn ca dọc đường lặng lẽ đi theo phía sau nàng, nhìn nàng vào cửa hàng quần áo, đặt quần áo cưới hỏi, đi vào cửa hàng đồ dùng, mua một ít tiền vàng, tâm mắt nửa bước cũng không rời khỏi người nàng, cả người đều mất hồn mất vía, nhất là thời điểm nàng lựa chọn quần áo cưới, cả người giống như một con cá, sống sờ sờ mà bị vét sạch nội tạng, sau đó rắc muối lên, dữ dội tàn nhẫn.

Ngọc nhi, chẳng lẽ nàng lại phải lập gia đình sao? Nghĩ đến đây, hắn không nhịn được nữa, hấn hy vọng nàng có thể phát hiện ra mình, cho nên vừa rồi cố ý dừng động tác một chút. May mắn, nàng thấy được, nhưng mà, biểu tình trên mặt lại lạnh lùng giống như một khối băng mùa đông, đâm vào hắn đến ngay cả các đốt ngón tay đều đau. Ngọc nhi, nàng vì sao lại giả vờ như không nhìn thấy ta?

Nỗi nhớ cùng nghi ngờ trong lòng càng ngày càng đậm, làm cho A Căn ca buồn bã không thôi gặt gao đi theo phía sau nàng, thậm chí ngay cả Tiểu liên cũng phát hiện ra được.

“Tiểu thư, A Căn sư phụ...” Tiểu Liên nhỏ giọng than thở. Kỳ thật, trong lòng nàng đối với chuyện tiểu thư nhà nàng gả cho Mộ Dung Vân Đình làm tiểu thiếp là không phục lắm, nhưng mà nhìn tiểu thư nhà nàng cả ngày mặt cơ mày cau, những lời này cho dù có tập luyện trong lòng trăm ngàn lần cũng không nói nên lời.

Phó Vân Ngọc biết rõ Tiểu Liên đang nhắc nhở mình, nhưng mà vẫn không quay đầu lại, đi thẳng tới cửa nhà, mới chậm rãi xoay người lại, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang lo lắng hoảng sợ của A Căn ca, lạnh lùng nói: “Vị sư phụ này, phương trượng của Thanh Huyền tự tốt thể không làm, chạy đến cửa phủ của ta thuê phòng làm chi, chẳng lẽ muốn đem Thanh Huyền tự chuyển đến trước ba gian phòng cũ này hay sao?”

Giọng nói kia giống như đang cười nhạo một hòa thượng chưa từng quen biết, giống một mũi kiếm đâm vào trái tim của A Căn ca, A Căn ca đè ép giọng, mang theo sự cầu xin nói với nàng: “Vân Ngọc, cho ta thêm một cơ hội nữa? Được không?”

“Cơ hội? Ha ha ha ha Aha ~~ ta Phó Vân Ngọc chưa từng nghĩ đến A Căn ngươi cũng có một ngày phải cầu xin người khác như vậy. Ha ha ha ha ~~” Phó Vân Ngọc bỗng nhiên ảm đạm nhìn hấn một cái, cũng không quay đầu đóng cửa lại.

Mùa hè phương bắc tuy rằng nóng, nhưng mà so với phương Nam vẫn dễ chịu hơn một chút, sẽ không có mồ hôi đầm đìa ở ngực mà buồn bực không thở được. Có thể là do có bầu, nên Phó Vân Ngọc đã nhiều ngày nay luôn không có khẩu vị gì, dựa theo đề nghị của Lương đại phu nấu một ít cháo khai vị, nàng cũng chỉ uống được một hai ngụm. Tiểu Liên nhìn sắc mặt nàng càng ngày càng kém, cùng với hai gò má ngày

càng lõm xuống, trong lòng sốt ruột. Nhưng mà nàng cũng không biết, Phó Vân Ngọc vì đứa nhỏ trong bụng này, đã rất cố gắng ăn, mặc dù nàng cảm thấy không đói bụng, không có khẩu vị gì.

Nàng vào phòng, một chút một chút quạ, buồn ngủ, đang muốn chợp mắt một chút, thì bị Tiểu Liên bên cạnh đánh thức.

“Tiểu thư, vì sao người lại đáp ứng Vân Đình công tử, tuy rằng ngài ấy đối đãi với tiểu thư rất tốt, nhưng mà tiểu thư dù sao cũng là xuất thân danh môn nhà giàu, sao có thể ủy thân làm tiểu thiếp cho ngài ấy? Bằng tư sắc phẩm tính của tiểu thư thì nam tử kia có xứng đôi ~ “

Phó Vân Ngọc ngăn người, ngón tay một chút một chút bặt vào cây quạ, trầm mặc không nói.

“Tiểu thư, kỳ thật em có thể nhìn ra được, trong lòng sư phụ A Căn là rất yêu tiểu thư, bằng không làm sao có thể buông tha cho ngôi vị phương trượng, ngàn dặm xa xôi chạy đến nơi đây đến coi chừng cho tiểu thư.”

“Tiểu Liên. Đừng nói nữa.”

Tiểu Liên bĩu môi, nàng không cam lòng, nhịn không được tiếp tục nói: “Hận, tiểu thư, chẳng lẽ người còn không rõ sao? Lão gia lúc còn sống tuy rằng không đồng ý cho người cùng sư phụ A Căn ở cùng một chỗ, nhưng cũng sẽ tuyệt đối không đáp ứng người gả vào Mộ Dung gia bọn họ làm thiếp. Tiểu thư, người không cho em nói, em càng muốn nói, người có biết làm thiếp đáng thương thế nào không? Người một khi gia nhập vào nhà họ, mặc kệ thế nào người đều phải nghe vợ cả, cho dù Vân Đình thiếu gia có sủng ái người, chẳng lẽ người có thể cam đoan hẳn lúc nào cũng từng giây từng phút ở bên cạnh người sao? Uyển Dung phu nhân kia vốn đã nhìn tiểu thư không thuận mắt, lúc này người lại mang thai gả vào Mộ Dung phủ, thì càng làm cho nàng thêm ghen tị, người cho rằng nàng sẽ buông tha cho người như vậy sao? Trên thế gian này có người phụ nữ nào lại dễ dàng tha thứ cho trượng phu mình yêu nữ nhân khác?”

Phó Vân Ngọc sắc mặt cực kỳ khó coi, nàng rầu rĩ nói: “Đủ rồi, Tiểu Liên, em nói cho ta biết, nhưng mà, ta đã cùng đường rồi.”

“Làm sao có thể cùng đường, tiểu thư, người còn có sư phụ A Căn a, cho dù không ở cùng một chỗ với hẳn, thì chúng ta có thể đến một địa phương không có người quen biết bắt đầu cuộc sống a. Em không tin bằng tài mạo của tiểu thư, sẽ không tìm thấy người đối đãi thật tình với người.”

“Tiểu liên, em không hiểu. tâm của A Căn ca ca ta biết, nhưng mà chúng ta không thể trở lại được, từ ngay đầu tiên đã sai lầm rồi, chỉ là ta vẫn không muốn thừa nhận, vẫn cảm thấy người có thể chiến thắng trời. Về phần Vân Đình ca ca, ta không muốn để cho hài tử của ta không có cha. Tiểu Liên, em trước đây cũng là cô nhi, em còn không rõ nỗi thống khổ không có cha mẹ sao?” Phó Vân Ngọc nghẹn ngào nghiêng đầu sang chỗ khác. Nàng nghĩ tới mình cùng bọn nhỏ trong cô nhi viện, mới trước đây mỗi ngày đều ngồi ở cửa, hy vọng cha mẹ của mình có thể tới đón nàng về nhà, đi học, các học sinh khác đều bắt nạt nàng, cười nhạo nàng là loại dã chủng không có cha mẹ, lúc đó nàng hy vọng có thể có cha mẹ đến cỡ nào, rồi sau đó, nàng lại không hi vọng.

Tiểu liên lập tức không nói nữa, không có cha mẹ đối với một đứa nhỏ mà nói chính là bất hạnh lớn nhất.

Trong Mộ Dung phủ, nhiều ngày nay đang chuẩn bị cho chuyện Mộ Dung Vân Đình nạp thiếp. Tuy rằng không có mời bạn thân bằng hữu đến, nhưng mà Mộ Dung Vân Đình đều tự mình mua vật dụng hàng ngày cần thiết cho nương tử, mỗi một loại đều lựa chọn tốt nhất. Uyển Dung tuy rằng ở mặt ngoài vẫn ôn nhu ở bên cạnh hỗ trợ chuẩn bị, nhưng mà trong lòng lại tràn ngập ghen tỵ. Ngày đó nàng làm con báo đối thái tử (đối nương tử trong ngày cưới), vốn tưởng rằng tiếp theo chỉ cần cố gắng là có thể chạm rai chạm vào trái tim của huynh ấy, nhưng thật không ngờ, Phó Vân Ngọc này lại còn không biết xấu hổ như vậy, lấy gạo nấu thành cơm làm lợi thế, lúc ấy trong lòng nàng còn mang đầy cảm kích đối với nàng ta, thật sự là mắt chó mù.

Thế nhưng, Uyển Dung lại nghĩ rằng, thời điểm Phó Vân Ngọc này ở chung cùng Vân Đình, căn bản không có cơ hội để hai người có loại chuyện này, vậy Phó Vân Ngọc mang thai đứa nhỏ khi nào? Chiếu theo suy đoán này, căn cứ phải sau khi nàng với Vân Đình thành thân mới có, nhưng mà, lúc huynh ấy ở mặt trận hoặc là ở quân doanh, hoặc là ở nhà, làm sao có công phu chạy đi đến đó? Uyển Dung càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, trằn trọc một đêm, dần dần bắt đầu hoài nghi đứa nhỏ trong bụng Phó Vân Ngọc là giả.

Hôm qua nhìn thấy Phó Vân Ngọc tự mình đặt đồ cưới, A Căn ca lại một đêm không ngủ, canh giữ ở trước cửa Phó phủ, chờ có thể gặp được một người bên trong để hỏi cho rõ ràng. Rốt cục, kéo kẹt một tiếng, Tiểu Liên đi ra đổ bồn cầu, A Căn ca nhân cơ hội đó ngăn nàng ở cửa.

“Tiểu Liên, ta hỏi cô, tiểu thư nhà cô thật phải lập gia đình ?” A Căn ca dè dặt thanh âm, trong lòng vừa đau lại vừa khẩn trương.

Tiểu Liên do dự một chút, cắn răng nói: “Người cái xứ hòa thượng này, lại khi dễ tiểu thư nhà chúng ta như vậy, nàng đúng là phải lập gia đình, phải gả cho Vân Đình công tử làm tiểu thiếp, người vừa lòng chưa.”

“Cái gì?” A Căn ca run lên, dưới chân mềm nhũn, từ trên bậc thang lăn xuống dưới

“Ai, A Căn sư phụ! ” Tiểu Liên vội vàng đỡ hấn lên, thở dài một hơi nói: “A Căn sư phụ, ta cũng không biết chuyện của người và tiểu thư rốt cuộc là làm sao, ngày đó tiểu thư vì người vứt bỏ tất cả, hiện tại người cũng vì tiểu thư vứt bỏ thanh danh, các người vì sao còn phải tra tấn đối tượng thương như vậy chứ? Tiểu Liên ta cũng không cam lòng để tiểu thư gả cho người ta làm thiếp, ai, hôn kỳ sẽ diễn ra trong hai ngày sau Tiểu Liên chỉ có thể nói đến đây, cáo từ.” Nàng cúi người, dứt ra rồi đi.

Ánh mặt trời dần dần chói mắt, sắc bén chiếu trên mặt đất, A Căn ca như trước đứng ở phía dưới cây đại thụ, mồ hôi từng giọt lớn từ trên cái trán trơn bóng của hấn xẹt qua đường cong duyên dáng hai bên má rơi xuống mặt đất khô cằn, chỗ nhỏ nhỏ đứng đó, mà đã muốn làm ướt. Hấn đã đứng hai canh giờ, cách 2 phút lại vọng vào trong phủ hô to: “Vân Ngọc, tha thứ cho ta đi, đừng gả cho hấn!”

Kêu đến bây giờ khiến yết hầu của hấn đã sớm khàn khàn, khô khốc, đau đớn ngay cả nước miếng cũng không thể nuốt xuống.

Phó Vân Ngọc vốn đang ở trong phòng ngủ, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài không ngừng có người kêu tên mình, liền đứng lên nhìn lại, khi nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, lại lập tức dừng bước, quay trở lại trong phòng. Giờ phút này, trái tim vốn đã chết lặng của nàng lại bị quấy nhiễu đến tâm phiền ý loạn, ngực cũng bị đè nén sắp không thở nổi, thật giống như đang ở thời tiết oi bức phía nam thì có một cơn mưa rào đến. Tiếng kêu kia tràn ngập chân thành lại lộ ra đau thương, làm cho tâm nàng vốn đang đóng băng cũng có chút đau. Nàng xoắn tay vào trong khăn lụa, sắc mặt tái nhợt, nhắm hai mắt lại. Tùy ý để thanh âm bên ngoài càng ngày càng không ngừng mà vọng tới.

“Phó Vân Ngọc, ta yêu nàng!”

“Phó Vân Ngọc, ta A Căn yêu nàng!”

“Phó Vân Ngọc, nàng tha thứ cho ta! Ta muốn cùng nàng đời đời kiếp kiếp bất ly bất khí (không rời xa)!”

Người chung quanh tụ tập càng ngày càng nhiều, cổ họng của A Căn ca cũng đã không phát ra nổi thanh âm, nhưng mà cánh cửa dày kia vẫn không động một chút. Vân Ngọc, ta sai rồi, nàng không cần hận ta như vậy, tra tấn bản thân như vậy. Trong đôi mắt sưng đỏ rớt nước mắt trong suốt cũng rơi xuống, một giọt một giọt không ngừng mà rơi xuống trường sam màu đen. Cảnh tượng trước mắt là, Phó Chính vừa mới chết, một hòa thượng ngay tại trước cửa Phó phủ si ngốc hương thiên kim Phó gia cầu yêu. Cảnh tượng như vậy, với tình với lễ đều cực kỳ không hợp. Nhưng mà, người chung quanh nhìn thấy một mình A Căn ca đứng ở dưới gốc cây kia, ánh mắt đau khổ, biểu tình thống khổ, cả người tản ra đau thương day đặc, làm cho hoa cỏ chung quanh hấn đều mất sức sống, một mối đồ ngục trên mặt đất thì đều kinh sợ.

51. Chương 51: Đại Náo Hôn Lễ

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Ngày mai chính là ngày thiếu gia của Mộ Dung gia nạp thiếp, bởi vì chuyện lần này bất luận là chuẩn bị hay phô trương đều vô cùng im ắng, cho nên hàng xóm láng giềng cũng không có ai biết đến chuyện này.

Trừ bỏ hòa thượng đầu bóng lưỡng ở trong gian nhà cũ đối diện Phó phủ kia là đứng ngồi không yên, ăn cũng không nuốt trôi. Giờ phút này, hắn đã phủ định phương án thứ sáu ngăn hai nhà kết hôn. Chỉ còn lại một ngày, nói chính xác là còn một buổi tối nữa, hắn có thể làm cho Phó Vân Ngọc thay đổi chủ ý sao? Trước đó, cảnh tượng nàng nghiêng răng nghiêng lợi đến lạnh lùng đối với mình vẫn còn rất mới trong ký ức, vừa nghĩ tới ngày mai, ngón tay A Căn ca liền nhịn không được phát run. Vân Ngọc à Vân Ngọc, nàng vẫn quyết định làm vợ của người khác sao?

Đang suy nghĩ, ngoài cửa bỗng nhiên truyền tới tiếng đập cửa, làm cho hắn căng thẳng trong lòng, vừa vui mừng lại có một chút sợ hãi. Chẳng lẽ là Vân Ngọc đến đây?

Kéo kẹt~ cửa được mở ra, ngoài cửa không có một bóng người, A Căn ca nghi hoặc, khuya khoắt thế này thì ai lại đến nơi đổ nát như này? Đang muốn xoay người trở về phòng, lại thấy trên mặt đất có một phong thư, liền mở ra, phía trên chỉ viết ba chữ “Phó có thai”. Trên tờ giấy trắng trống rỗng kia, càng làm ba chữ kia nổi bật rõ ràng. Hắn bỗng nhiên cảm thấy có chút chói mắt, trong đầu giống như có cái gì đó đang không ngừng ngọ nguậy, trưởng thành.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phó Vân Ngọc đã bị Tiểu Liên đánh thức, hôm qua trần trọc không ngủ được, đến qua nửa đêm mới bắt đầu có chút buồn ngủ sau khi tỉnh lại chết cũng không muốn nhìn thấy mặt mình, hai mắt thâm quầng giống như mực đen, trên mặt còn có nước mắt. Trong giấc ngủ ngắn ngủi hai canh giờ này, nàng luôn luôn nằm mơ, mơ thấy nàng ở ngoài cửa nhìn lên A Căn ca tắm rửa, nhà nàng bại lộ, hắn sẽ sống chết không rời, nàng bị bắt kết hôn, hắn ảm đạm rời đi, nàng đào hôn, ở cùng với bọn họ ở Thanh Huyền trấn. Giống như là trong phim, đem cảnh tượng từ lúc bọn họ quen biết đến lúc yêu nhanh rành mạch diễn một lần. Hôm nay, lại là ngày vui của nàng cùng Mộ Dung Vân Đình, nhưng nàng lại không có sự cổ chấp như trước kia.

Phó Vân Ngọc nhắm mắt lại ngồi ở trước bàn trang điểm, tùy ý để Tiểu Liên đắp trên mặt mình từng lớp từng lớp phấn. Đã nhiều ngày không có khẩu vị gì, sắc mặt cũng vàng như nến. Trang điểm xong, Phó Vân Ngọc thay hỉ phục sáng sớm được đưa tới, ngồi ở trên mép giường, không cẩn thận chạm vào gối đầu, phía trên vẫn còn ướt sũng. Tình cảnh này, thật đúng là ứng với một câu nói: ta đoán được mở đầu, lại không đoán được kết cục này.

Ánh mặt trời càng ngày càng chói mắt, bên ngoài cũng đã vang lên tiếng chiêng trống, ước định ban đầu, tuy rằng là chịu tang, nhưng mà dù sao cũng là tân nương, nếu chỉ lặng lẽ lên kiệu hoa cũng không thích hợp, liền chờ kiệu hoa đến cửa gỗ vài tiếng chống chiêng rồi thôi. Phó Vân Ngọc được Tiểu Liên nâng lên, chậm rãi đi vào kiệu hoa. Trước lúc đi vào nhịn không được nhìn Mộ Dung Vân Đình một cái, chỉ thấy mặt mày hân hoan tràn đầy vui sướng, giống như chiếm được của quý. Nạp thiếp mà thôi, rõ ràng không cần hân phải tự mình đến. Hân huyết bảo mã! Trước khi màn che buông xuống trong nháy mắt Phó Vân Ngọc thấy Mộ Dung Vân Đình đang ngồi trên ngựa, lại là hân huyết bảo mã quý giá kia. Vân Đình ca ca, Ngọc nhi có tài đức gì, mà lại khiến huynh đối đãi như thế! Ai, Phó Vân Ngọc trong lòng cảm thấy rất nhiều áy náy, mình đã thiếu hân thật sự rất nhiều, dùng cả đời cũng không trả hết. Nếu lúc trước mình không có mù quáng tin tưởng vào tình yêu như vậy, không có không hiểu chuyện như vậy, không có đào hôn, có lẽ, hiện tại thật sự sẽ rất hạnh phúc.

Một khắc lên kiệu hoa kia, một đôi mắt phượng phía sau cây đại thụ kia giống như đang bốc hỏa, sáng quắc bức người. Hai đám nắm chặt, nhanh chóng theo sát sau đội ngũ đón dâu, biểu tình trên mặt ngưng trọng khác thường.

Chú rể vui sướng mặt mày hớn hở mà cưới hân huyết bảo mã, một cỗ kiệu hoa cùng với mấy người đánh trống đi theo phía sau, đội ngũ đón dâu cực kỳ đơn sơ, không đi qua đường chính ở Trung Lịch, mà xuyên qua một ít ngõ nhỏ rốt cục tới cửa sau của Mộ Dung phủ. Sau khi hạ kiệu hoàn thành một loạt các lễ tiết như nhảy qua chậu than linh tinh, Phó Vân Ngọc sớm đã bị hành hạ mặt trắng bệch, trong dạ dày khó chịu giống như sóng cuộn. Kế tiếp là đại lễ, bái thiên địa, nàng hết sức ngăn chặn dị vật sắp xông lên, trong lòng nghĩ chờ kết thúc buổi lễ trở về phòng nói sau. Nhưng mà, đứng ở bên cạnh Mộ Dung Vân Đình, cảm giác được nhiệt độ truyền đến từ người hân, mang một cái khăn voan đỏ thắm, trước mặt là hai vợ chồng Mộ Dung, nha hoàn gia đình chen chúc trong một phòng, trong lòng Phó Vân Ngọc bỗng nhiên lại xuất hiện mâu thuẫn, nghĩ đến chuyện tiếp theo, nàng bỗng nhiên rất muốn chạy trốn.

Chẳng lẽ thật sự gả như vậy sao? Tiểu thiếp? Chẳng lẽ trong lòng mình cam tâm làm tiểu thiếp? Phó Vân

Ngọc đứng ngơ ngác, một loạt tiếng vui cười sung sướng dần dần truyền đến bên tai. Nàng ngần dậm xa xôi từ thế kỷ 21 xuyên qua về đây, chẳng lẽ kết quả cuối cùng là thành tiểu thiếp? Tiểu thiếp, kỳ thật chính là người thứ ba sao? Tại thế kỷ kia khinh thường nhất chính là cái loại thứ ba, tiểu mật. Hôm nay, mình lại chậm rãi bước vào hàng ngũ này. Mặc dù ở triều đại này, loại thân phận này là hợp pháp hóa, nhưng mà, chung quy là làm thiếp, danh bất chính, ngôn bất thuận, nàng đường đường là nữ nhi của thủ phủ thành Tiên nhạc, tài mạo song toàn, tuy rằng trong bụng có con riêng, nhưng cũng không phải nghèo túng đến mức đi làm tiểu thiếp chứ? Tuy rằng tình yêu của nàng không được như ý, nhưng cũng không thể cam chịu, tìm kiếm chỗ an ủi nhất thời đi? Càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, càng nghĩ càng mâu thuẫn, bản tính ở thế kỷ 21 của Phó Vân Ngọc đã dần dần trở lại.

Nhưng mà, lại muốn đào hôn? Lại một lần nữa làm thương tổn Vân Đình ca ca?

“U ~ tân nương tử lúc này còn thất thần chứ? Nên bái đường rồi! Ha ha a ~” bà mới có cái miệng to lớn vừa hóa giải xấu hổ vì vừa rồi gọi Phó Vân Ngọc mấy tiếng đều không có động tĩnh, vừa ở phía sau Phó Vân Ngọc nhẹ nhàng bấm vào tay một cái.

Bái thiên địa? Phải bái thiên địa? Nhanh như vậy? Phó Vân Ngọc chỉ cảm thấy sau lưng đau nhói, thân thể cũng không hiểu tại sao chợt lạnh.

“Tân lang tân nương, nhất bái thiên địa ~” Tiếng nói to rõ của bà mới quanh quẩn ở trong đại sảnh.

Phó Vân Ngọc còn chưa kịp suy nghĩ đã bị bà mới đè xuống, trán thiếu chút nữa đụng vào mặt đất. Mẹ nó! Trong lòng nàng vụng trộm mắng một câu, suy nghĩ bắt đầu bay xa.

“Nhị bái cao đường ~”

Phó Vân Ngọc đang trong lúc miên man suy nghĩ, trên lưng bỗng nhiên có một sức mạnh ấn mình xuống đất. Lại tới nữa! Nàng bực mình mà ở dưới khăn voan đỏ thắm liếc mắt, vừa nghĩ tới chuyện kết thúc buổi lễ thì mình cùng Mộ Dung Vân Đình sẽ là vợ chồng, tâm lập tức thất lại, bài xích mãnh liệt, cảm giác khó chịu trong dạ dày, không ngừng mà nhắc nhở nàng.

Chợt, nàng cũng dùng sức chống lại bà mới kia, cứ thế đứng thẳng thân lên, không muốn cúi xuống bái cao đường. Mộ Dung Vân Đình vẫn duy trì tư thế quỳ lạy, nhưng đầu lại nghiêng qua để nhìn bà mới cùng Phó Vân Ngọc phân cao thấp, thần sắc có chút bất an.

Không khí trong Hỉ đường xấu hổ khác thường, vốn đang còn tiếng cười nói lại lập tức im ắng, nhìn thấy Phó Vân Ngọc đang kiên quyết không muốn bái cao đường, vợ chồng Mộ Dung bắt đầu không nhịn được. Mộ Dung Phục nghiêm mặt lại, nhìn con dâu ở trước mặt, trong lòng nghĩ đến: nha đầu kia rốt đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ muốn từ hôn lần thứ hai?

“Chuyện này...” Bà mới cũng cảm giác được không khí áp lực, có chút không biết làm sao.

Mộ Dung Vân Đình có chút luống cuống, vươn tay lên lên nắm tay Phó Vân Ngọc giấu ở trong ống tay áo. Trong lòng bàn tay nhỏ kia toàn là mồ hôi, liền cho rằng nàng quá khẩn trương mới có thể làm lỗi, vì thế cẩn thận nhắc nhở nàng nói: “Ngọc nhi, chớ để khẩn trương, làm theo ta là được rồi.”

Phó Vân Ngọc vốn trong lòng đang cảm thấy rất xin lỗi hấn, lại nghe thấy hấn nói như vậy, càng đau lòng, rốt cục cắn răng một cái, nhắm mắt hung hăng đụng vào mặt đất. Đông ~ thanh âm thanh thúy dễ nghe, làm cho bà mới cũng bị dọa đến, việc nói: “Tân nương tử không cần nặng như vậy, đừng làm bị thương.”

Cái đập đầu này thiếu chút nữa làm cho Phó Vân Ngọc chảy cả nước mắt ra, đau a, đau đến nhe răng trợn mắt a. May mắn ở phía dưới khăn voan nên không ai thấy trò hề của nàng. Nàng ở trong lòng ám chỉ với mình, thật ra thì làm tiểu thiếp cho người ta cũng không có gì không được, ít nhất người ta sủng ái nàng, sẽ không buông tay nàng a, ít nhất về sau đứa nhỏ của mình sẽ có phụ thân, sẽ không giống mình ở thế kỷ 21, từ nhỏ sống trong cô nhi viện. Thế nhưng, không biết vì sao, nàng càng nghĩ như vậy, trong lòng lại càng khó chịu.

“Phu thê giao bái~” thanh âm to rõ lại vang lên bên tai, chói tai làm cho Phó Vân Ngọc trong lòng khó chịu giống như là bị kim đâm, đang muốn cúi xuống quỳ lạy. Bỗng nhiên, nghe được trong hỉ đường thanh âm thốn thức của mọi người, chăm chú nhìn lại thì là cầu hoa hỉ đỏ thắm trên Đại Lương bị rơi xuống, xem ra, do người dùng vũ khí đánh rơi.

“Đợi chút! Hôn lễ này không thể kết!” Một thanh âm quen thuộc vang lên, cùng với đó là tiếng bước chân quen thuộc từ xa đến gần.

Hòa thượng cướp cô dâu? Lúc này, Phó Vân Ngọc hoàn toàn sợ ngây người, không, không chỉ có Phó Vân Ngọc, mà gần như toàn bộ mọi người trong đại sảnh đều không thể tin được hòa thượng đầu bóng lưỡng trước mắt này muốn tới đoạt tân nương tử.

“Vị sư phụ này xông vào hôn lễ, có gì muốn làm sao.” Mộ Dung Phục tức giận đến ánh mắt cũng dần lên, ông cho dù có gia giáo đi nữa, nhưng nhìn thấy một tiểu hòa thượng chạy đến phá hoại hôn lễ của con mình, còn đánh rơi cầu hoa, cũng không thể bình tĩnh.

Trong lòng A Căn ca vừa tức vừa vội, cầm tay Phó Vân Ngọc đang ngơ ngác nhìn hắn, nói với nàng: “Đi theo ta.”

Hai người còn chưa bước được nửa bước, đã bị Mộ Dung Vân Đình ngăn cản. Ba người cứ như vậy giằng co một hồi lâu, Phó Vân Ngọc cuối cùng mới mở miệng nói chuyện.

“Người buông.” Mặt nàng hướng đi nơi khác, không muốn nhìn A Căn ca một cái.

“Vân Ngọc” A Căn ca nhìn thoáng qua Mộ Dung Vân Đình, lại nhìn thật sâu vào Phó Vân Ngọc, ghen ngào nói: “Ta đã biết tất cả rồi, chẳng lẽ nàng thật sự muốn con của chúng ta gọi người khác là phụ thân?”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ mọi người ồ lên. Nét mặt già nua của Mộ Dung Phục lại càng xanh mét, lập tức từ trên ghế xuống, đi đến trước mặt bọn họ, khí thế bức người hỏi: “Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Mộ Dung Vân Đình nhìn thấy tình huống không tốt, liền muốn che chở cho Phó Vân Ngọc, vì thế giải thích nói: “Phụ thân, người chớ nghe tiểu hòa thượng này nói linh tinh. Phẩm hạnh của Ngọc nhi người chẳng lẽ còn không rõ sao?”

Phó Vân Ngọc giờ phút này bị kẹp ở giữa ban nam nhân, giống như là miếng thịt trên thớt gỗ, bất luận tiến lui đều bị bấm rụng. Trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra phải nói như thế nào, rối loạn, trong đầu nàng hoàn toàn rối loạn. Vốn tưởng rằng tự mình sẽ nói cho bọn họ biết, nhưng A Căn ca lại nháo như vậy, nàng cũng không còn biện pháp nào khác, trong đầu đều là sợ hãi, áy náy, kinh hãi, khẩn trương trộn lẫn cùng nhau, giống như đồng len sợi bị rối lên, cắt bỏ không ngừng, mà vẫn còn rối.

“A Căn sư phụ, ta biết người ái mộ Ngọc nhi đã lâu, nhưng mà người là một người xuất gia, sao có thể nói loạn ra miệng.” Mộ Dung Vân Đình cái khó ló cái khôn, liền nói, “Ngọc nhi là một cô nương tốt, làm sao có thể cùng với một người xuất gia xằng bậy, chuyện này chẳng phải làm hỏng thanh danh của mình hay sao?”

“Đứa nhỏ trong bụng Vân Ngọc chính xác là hài tử của ta. Có lẽ các người không biết, ta cùng với Ngọc nhi đã ở trong Tư Căn am tại Thanh Huyền trấn bãi đường. Cho nên, nàng đã là phụ nữ có chồng.” A Căn ca đỏ mặt, cố gắng nói, chuyện này có liên quan đến hạnh phúc cả đời của hắn, cho dù hắn có dùng hết mọi biện pháp cũng muốn tranh thủ.

Mộ Dung Phục sắc mặt càng lúc càng khó coi, ngược lại nhìn về phía Phó Vân Ngọc, ánh mắt uy nghiêm không cho người ta cự tuyệt, phát ra luồng khí mạnh mẽ. Phó Vân Ngọc dừng cảm chống lại ánh mắt của ông, không biết vì sao, nàng tuyệt đối không cảm thấy sợ hãi, chuyện đã đến nước này, không thể không nói rõ ràng?

A Căn ca ca, hôm nay xem như người lợi hại.

Nàng từ trong tay A Căn rút tay ra, lại nhìn mọi người ở đây, hít sâu một hơi, bỗng nhiên quỳ xuống, đối với Mộ Dung Phục dập đầu ba cái, rưng rưng nói: “Ngọc nhi nhận được sự yêu thương của bá phụ, trước tiên cảm tạ ân tình của bá phụ đối với Ngọc nhi. Ngọc nhi thật sự là thẹn với bá phụ, Ngọc nhi lừa gạt người. Cháu cùng với Vân Đình ca ca quả thật không có tư định cả đời, Vân Đình ca ca huynh ấy thấy Ngọc nhi tang phụ đáng thương, mới nghĩ ra biện pháp này, muốn chăm sóc Ngọc nhi. Thỉnh bá phụ không nên trách tội Vân Đình ca ca.”

Trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc của Mộ Dung Vân Đình, nàng còn nói thêm: “Ngọc nhi vẫn chưa mang thai, cũng không có liên quan gì đến vị sư phụ A Căn này, hành động lần này hi vọng không làm hỏng đến

thanh danh của Mộ Dung gia, Ngọc nhi tự biết không có tư cách làm con dâu của Mộ Dung gia, cho nên, hy vọng bá phụ thành toàn.”

A Căn ca vẻ mặt cùng kinh ngạc nhìn nàng, biểu tình thống khổ trên mặt, nhìn Phó Vân Ngọc kiên quyết, muốn nói lại thôi. Chỉ cần nàng không gả cho hắn là tốt rồi, mình về sau sẽ có cơ hội dần dần khiến nàng tha thứ cho mình.

52. Chương 52: Lại Leo Cây

Edit: gau5555

Beta: linhxu

“Ngọc nhi ~” Mộ Dung Vân Đình kêu nhỏ một tiếng, là ngữ điệu đau thương.

Phó Vân Ngọc nhìn lại về phía Mộ Dung Vân Đình, trên mặt tràn ngập áy náy. Vốn cho rằng gả cho coi như xong, nhưng mà bản thân đúng là vẫn không có cách nào làm trái với tâm của mình. Hôn lễ này, thật sự muốn kết cũng không được. Nàng nợ hắn nhiều lắm, hắn muốn che chở cho nàng cả đời khỏe mạnh, nhưng lòng của nàng lại không cho phép nàng buông thả như vậy. Yêu mà không được, là chuyện thống khổ nhất? Rõ ràng ở bên cạnh mình, danh chính nhưng lại bất thuận, không thể có được thân thể của mình càng không thể có được trái tim của mình, chuyện này so với không thể yêu càng thống khổ hơn.

“Vân Đình ca ca, Ngọc nhi đa tạ ý tốt của huynh, huynh đối với Ngọc nhi rất tốt, Ngọc nhi chỉ sợ cả đời này đều không báo đáp được.”

Mộ Dung Phục sắc mặt từ xanh mét biến thành trắng bệch, hôn nhân này há có thể đem ra làm trò đùa! Ông cho dù rất thích Phó Vân Ngọc, cũng không có cách nào dễ dàng tha thứ cho chúng làm ầm ĩ như thế, lộn xộn như vậy, chúng nó để mặt mũi Mộ Dung gia ở chỗ nào? Mộ Dung mẫu lại càng chấn kinh, tức giận đến hôn mê bất tỉnh.

“Hừ! Ngọc nhi, cháu lặp lại lần nữa, cháu rốt cuộc là có ý gì?” Mộ Dung Phục giận dữ, ngũ quan vặn vẹo, biểu tình trên mặt vô cùng dọa người. Mộ Dung Vân Đình nhìn thấy trong lòng cũng không nhịn được sợ hãi, nhiều năm qua như vậy, trừ bỏ lần vụng trộm cướp hân huyết bảo mã đi gặp Phó Vân Ngọc đó, phụ thân chưa từng tức giận như vậy. Hắn không khỏi di chuyển thân mình, che ở trước người Phó Vân Ngọc.

Không khí trong phòng khách giống như được lên dây tension, khẩn trương ngay cả tiếng hít thở liên tiếp của mọi người đều nghe được rõ ràng. Phó Vân Ngọc tuy rằng không yếu đuối giống như nữ nhân ở triều đại này, nhưng khí lực như thế vẫn khiến cho nàng có chút chột dạ, lần này, quả thật là nàng sai rồi, không suy nghĩ nhiều tự ra quyết định. Thế nhưng, nàng vẫn ngẩng đầu, gạt nước mắt dũng cảm nghênh đón ánh mắt bức người của ông, hít sâu một hơi nói: “Thỉnh Mộ Dung bá bá hãy cho Ngọc nhi trở về, chuyện hôn sự lần này bị hủy. Tất cả đều do một mình Ngọc nhi chịu, muốn đánh muốn giết tùy ngài.”

Câu trả lời quật cường cuối cùng, làm cho Mộ Dung Phục vừa bất đắc dĩ vừa khổ trong lòng. Đứa con của bạn tri kỷ tốt nhất, mình đã từng đứng trước linh đường của bạn thề sẽ chăm sóc tốt cho nó, hiện tại bảo mình làm thế nào để hạ thủ phạt được nó bây giờ? Nha đầu kia nhìn thì có vẻ nhu nhược, nhưng tâm tư lại vô cùng nhạy bén, nó biết rõ mình không có khả năng gây khó dễ cho nó, còn dùng lời nói như vậy để giác ngộ ông. Mộ Dung Phục nhìn chằm chằm vào Phó Vân Ngọc một lúc lâu, trong lòng hơi có chút thương thức cô nương này, nếu lúc trước thật sự gả cho Mộ Dung gia ông, coi như là tiểu tử ngốc kia có phúc khí.

“Cầu bá bá thành toàn, Ngọc nhi trong lúc chịu tang, không phân biệt được nên mới làm ra quyết định như vậy. Cầu bá bá để cho Ngọc nhi trở về tiếp tục thay phụ thân tấn hiếu.” Phó Vân Ngọc vừa nói vừa dập đầu ba cái, lúc ngẩng đầu lên là nước mắt liên tục rơi, khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bã như vậy, làm cho người chung quanh nhìn đều thấy đau lòng. Đừng nói A Căn ca hay Mộ Dung Vân Đình, giờ phút này, bọn họ đều nhìn xuống xúc động muốn đi qua ôm nàng vào lòng, mà đang dùng ánh mắt chém giết.

Mộ Dung Phục nghe thấy nàng nói như vậy, mi tâm liền nhú, hiện thêm nhiều vết nhăn, ánh mắt có chút buồn bã, khoanh tay ở trong hỉ đường đi thong thả một vòng, rốt cục thở dài một hơi nói: “Cháu trở về đi, coi như chuyện hôm nay chưa từng phát sinh. Mọi người đều tan đi a, Mộ Dung gia không có lấy con dâu mới, tất cả đều là lời đồn đãi, đều là lời đồn đãi!”

Nghe thấy thanh âm già nua, đang núp ở cửa Uyển Dung thở dài nhẹ nhõm một hơi, lông mày nhỏ nhắn khẽ giãn ra, khoe miệng nhếch lên độ cong, nâng váy, rón ra rón rén trở lại phòng của mình.

Ánh mặt trời đang chiếu chói mắt, Tiểu Liên dìu Phó Vân Ngọc từ Mộ Dung gia đi ra, không khí khẩn trương vừa rồi làm cho nàng đến bây giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi, nếu lúc ấy Mộ Dung Phục không để nàng trở về, chỉ sợ mình thật sự phải trở thành tiểu thiếp. Thời tiết oi bức, hơn nữa nàng vốn đang mang thai trong người, đã nhiều ngày nay phản ứng có thai dần dần mãnh liệt, ăn ít, đi một chút, đã bắt đầu thở hổn hển. A Căn ca không nói một lời đi cách xa bọn họ mười bước, theo sát đằng sau, nhìn chằm chằm tấm lưng càng ngày càng gầy yếu của Phó Vân Ngọc, đau lòng không thôi, nhưng cũng có một chút vui vẻ, Vân Ngọc rốt cục vẫn không gả cho người kia. Chẳng qua là, hiện tại có chuyện hẳn phải biết bằng được, không khỏi, bước chân nhanh hơn, chạy đi lên.

“Vân Ngọc, ” A Căn ca ngăn Phó Vân Ngọc lại, ẩn tình đưa tình, do dự một chút, vẫn hỏi ra miệng: “Vân Ngọc, nàng, nàng có phải có con của chúng ta hay không?”

Phó Vân Ngọc sửng sốt, hài ước nhìn hẩn một cái, cười nói: “A Căn sư phụ người còn không nghe rõ sao? Ở trong hỉ đường ta đã sớm nói, ta vẫn chưa mang thai, chuyện mang thai chẳng qua là cái cớ do Vân Đình ca ca muốn kết hôn với ta mà thôi.” Ngữ khí ngả ngón của nàng, sóng mắt lưu chuyển, giống như thật sự không hề có chuyện kia.

Chuyện này lại làm cho A Căn ca rối rắm , tối hôm qua rõ ràng có người gửi phong thư cho hẩn, nói nàng có thai, sao hiện tại Ngọc nhi lại nói đó chỉ là một cái cớ? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

“Ngọc nhi, ta hy vọng nàng có thể trả lời ta, không nên gạt ta.” Ánh mắt trong suốt lạnh lùng của A Căn ca, giống y như lần đầu tiên gặp nhau, làm cho Phó Vân Ngọc căng thẳng.

Nàng si ngốc nhìn vào mắt của hẩn, có chút trầm mê, tuy rằng lúc ấy lựa chọn của hẩn cũng là bất đắc dĩ, nhưng mà người nữ nhân nào lại độ lượng được như vậy, khi nhìn thấy người yêu mình lựa chọn huynh đệ bằng hữu của hẩn, mà làm để cho mình rơi vào tay dâm tặc, còn có thể đại nghĩa rưng rưng mà nói ta hiểu chàng, ta không sao, huynh đệ của chàng quan trọng hơn? Người cho rằng người là Lưu Hồ Lan hay Giang tỷ a? Nàng Phó Vân Ngọc chỉ là tiểu thị dân mà thôi, hoàn toàn là tiểu thị dân ích kỷ. Nàng hận hẩn không cần nàng, nàng hận hẩn buông tha cho mình có gì sai?

“Nếu đứa nhỏ đối với người mà nói thật sự quan trọng như vậy, thì ngại quá, ta để cho người thất vọng rồi, ta không mang thai, nói không chừng ta sẽ còn là nữ nhân không sinh con”.

A Căn ca thấy nàng bắt đầu nói không lựa lời, cũng không biết là nàng đang lừa dối hẩn hay là nói thật, thế nhưng đỏ hốc mắt, đi vài bước tới gần nàng, an ủi nói: “Vân Ngọc, đừng nói ngốc như vậy, nàng có thể sinh đứa nhỏ hay không thì có quan hệ gì, ta vốn chỉ là một hòa thượng, cuộc đời này có thể yêu nàng đã là ban ân rất lớn của ông trời.” Hẩn nói ra những lời chân tình.

Phó Vân Ngọc vốn trong lòng đang cứng như đá cuội cũng cảm thấy mềm xuống, nhưng chỉ là một khắc, lại lập tức khôi phục nguyên dạng. Tốc tốc lui lại sau mấy bước, cách xa hẩn một chút, nói: “Ta đã sớm nói, không có bất cứ quan hệ nào với người, A Căn sư phụ vẫn là trở về Thanh Huyền tự của người làm phương trượng đi.” Nói xong, cũng không quay đầu lại bước đi. Tiểu Liên bên cạnh muốn nói giúp A Căn ca cái gì đó, nhưng bị ánh mắt của Phó Vân Ngọc dọa trở về.

Kỳ thật, nàng cũng không muốn vội vàng như vậy, bởi vì rất có thể lần này, là lần cuối cùng bọn họ gặp mặt, ngày sau chỉ sợ sẽ không còn cơ hội. Từ lúc nàng xúc khăn voan lên thời khắc đó, nàng liền quyết định, muốn bán chỗ ở của Phó gia ở Trung Lịch, đi đến một thị trấn nhỏ, mai danh ẩn tích, lẳng lặng chờ đứa nhỏ sinh ra, sau đó bình tĩnh mà chăm sóc hài tử, nếu như vận khí tốt, bằng tài mao của nàng, có lẽ còn có thể tìm được một hữu tình lang như ý. Mới vừa nói, lại thấy trong dạ dày bỗng nhiên đảo lộn, đúng vậy, nàng muốn nôn, nàng không muốn để cho A Căn ca nhìn thấy, cho nên, nàng mới quyết tuyệt như vậy, thậm chí còn không quay đầu.

Đi thật xa, Tiểu Liên rốt cục nhịn không được hỏi: “Tiểu thư, người rõ ràng là đang mang thai, làm sao lại phải khổ sở gạt A Căn sự phụ chứ? Em cũng không tin người không hiểu tâm của hân.”

Phó Vân Ngọc dừng bước, đôi mi thanh tú nhíu chặt, khe thở dài một cái rồi nói: “Tiểu Liên, giờ này ngày này, vấn đề không phải yêu hay không yêu, ta với hân giống như bát nước đã đổ đi, không có khả năng, chuyện này hân không nên biết vẫn tốt hơn.”

Trong hồ nước của Phó gia có vài bông hoa sen, đang nở ra tràn đầy trước mắt. Phó Vân Ngọc ngồi ở trong lương đình, ăn ô mai, cảm thụ từng trận từng trận gió lạnh đánh tới, tâm cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Vương quân gia đã đi tìm người mua tòa nhà này, ba người bọn họ rất nhanh có thể rời khỏi nơi này, rõ ràng rất muốn rời khỏi mảnh đất thị phi này, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút luyến tiếc.

“Oe ~” Phó Vân Ngọc theo bản năng dùng khăn mặt che lên miệng, Tiểu liên liền cầm lấy cái chậu đặt trên mặt đất bê tới trước mặt nàng, mới ăn một chút cháo bí đỏ lại bị nôn ra.

Nàng thấy tiểu thư càng ngày càng tiểu tụy, vừa đau lòng mà không giải thích được, cũng không biết tiểu thư nhà nàng nghĩ như thế nào, hai người nam nhân yêu người đến như vậy mà không muốn, thà rằng tự một mình cô đơn. Ai, rất choáng váng, nhưng mà làm nha hoàn, nàng cũng không thể nói gì hơn, chỉ có thể ở một bên lo lắng suy tư.

Trận hôn lễ giống như trò khôi hài này chấm dứt, Phó Vân Ngọc cùng A Căn rời đi, Mộ Dung Phục tức giận không thể tiêu đi. Nhìn đứa con giống như đang bị treo cổ trên cây này, nhịn không được mắng hân không có tiền đồ. Bằng điều kiện của hân, dạng nữ nhân nào mà không có, Ngọc nhi này tuy rằng tài mạo xuất chúng, nhưng lại làm tổn thương hân hai lần, mà đứa con ngốc này còn nhớ nhớ nhung nhung nghĩ cho nó. Bề ngoài, Uyển Dung tuy rằng không xinh đẹp bằng Phó Vân Ngọc, nhưng mà đối với hân một lòng một dạ, từ ăn mặc cho đến ăn uống, đều phải tự mình chuẩn bị, mà đứa con ngốc này đến mắt cũng không buồn liếc một cái, ai, thật là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép a, nếu thích người ta Phó Vân Ngọc như vậy, thì đơn giản trực tiếp gạo nấu thành cơm, nhưng mà đứa con ngốc này lại không có can đảm, chỉ ngóng trông người ta có thể hồi tâm chuyển ý.

Lúc này vì lấy Phó Vân Ngọc vào cửa mà nói dối lừa gạt mình, thật sự là càng ngày càng quá đáng, cho nên phải cho hân chút giáo huấn, để hân ghi nhớ trong lòng. Vì thế, Mộ Dung Vân Đình thất hồn lạc phách vào trong phòng của Mộ Dung Phục, lĩnh một chút gia pháp, rồi được gia đình nâng ra ngoài.

53. Chương 53: Trường Sinh Đến Đây

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Có lẽ có chuyện, cho dù giả bộ cũng giả bộ không giống. Từ lúc Uyển Dung hoài nghi cái thai trong bụng Phó Vân Ngọc là giả, thì trong đầu cũng đã có kế sách, đương nhiên, kế sách này là có chút mạo hiểm. Thứ nhất, nàng cũng không phải vô cùng khẳng định Phó Vân Ngọc thật sự mang thai hay không, thứ hai, ngày ấy Phó Vân Ngọc tuy rằng đào hôn đuổi theo tiểu hòa thượng A Căn kia, nhưng mà nàng cũng không xác định hai người đã tư định cả đời hay chưa. Nhưng, nàng muốn đánh cược một phen, bởi vậy đêm khuya hôm đó truyền tin. Mặc dù, mục đích của nàng rốt cục đã đạt được. Nhưng mà, lúc nhìn thấy Mộ Dung Vân Đình sắc mặt trắng bệch, ánh mắt cực kỳ bi ai, bị nâng trở về, trong lòng nàng liền hối hận. Nàng chẳng qua chỉ không muốn cho phu quân của mình thân mật cùng với nữ nhân khác, lại không nghĩ rằng làm cho chàng đau khổ bị chịu đựng hình. Vì thế, khóc đến hoa lệ đầm mưa (khóc nhưng vẫn xinh đẹp) trước giường của Mộ Dung Vân Đình, một khắc cũng không rời đi.

Mộ Dung Vân Đình được bôi thuốc nằm mê man ở trên giường, mơ mơ màng màng nghe thấy có người thỉnh thoảng đang khóc, trong tiềm thức vẫn còn dừng lại ngày thành thân của hân cùng với Phó Vân Ngọc ngày ấy, liền cho rằng người bên cạnh là nàng, miễn cưỡng giật giật thân mình, giãy dụa, mở mắt ra để nhìn lại, hóa ra lại là Uyển Dung, trong lòng cảm thấy thất vọng, mới thở dài nhỏ một tiếng, mới nhớ tới

chuyện tối hôm qua Phó Vân Ngọc cự tuyệt hẳn. Vết thương chọt đau nhói, nhịn không được hít một hơi khí lạnh, ngồi ở trên mép giường Uyển Dung nhận ra sắc mặt, liền thân thiết hỏi hẳn vừa đau ở đâu. Hẳn lại đưa lưng về phía nàng, khoát tay áo, nhìn chăm chăm vào vách tường ngăn người.

Uyển Dung thấy Mộ Dung Vân Đình đối xử lạnh lùng với mình, cảm thấy tủi thân. Nàng sống như quả phụ lâu như vậy cũng chưa từng oán hẳn một câu, nàng cũng không yêu cầu xa với hẳn sẽ yêu mình nhiều như nào, chỉ hy vọng mỗi ngày có thể đi theo bên cạnh hẳn mà thôi, cũng không nghĩ lại khó khăn như vậy. Trên thế gian này không vượt qua nhất chính là chữ tình, có người ở bên trong tình giống như cá gặp nước, có người ở bên trong tình thì tổn thất thảm trọng, kết quả cuối cùng không thể quy kết cho ai yêu ai trước, mà ai cũng thua.

-

Bầu trời bên ngoài vừa trút xuống một cơn giông tố, gió trong không khí thổi tới mang theo mùi bùn đất cùng với mùi cỏ thơm thơm ngát, một mình Phó Vân Ngọc đi từ cửa phòng ra tản bộ ở trong vườn, chọt nghe bên ngoài có tiếng cửa kêu kẹt, cũng không nghĩ nhiều có nên ra mở cửa hay không. Không mở thì không sao, vừa mở cửa ra suýt nữa làm cho nàng hoảng sợ. Trước mắt là một tiểu quý mi thanh mục tú đang dùng ánh mắt quật cường của hẳn đánh giá mình, hồi lâu hơi giương khóe miệng lên nói: “Quả nhiên là người a.”

Phó Vân Ngọc nhìn thấy người cũ, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác chua xót, vừa mừng vừa lo mà không nói lên được, đang muốn mở miệng nói chuyện, thì phía sau hẳn giống như ảo thuật chui ra một dáng người nhỏ nhắn quen thuộc.”Thụỵ thụỵ, em, làm sao em lại tìm đến đây?” Giọng nói của nàng tràn ngập vui mừng, không đợi Thụỵ thụỵ nói, liền lôi vào cửa.

Trên lưng Trường Sinh vẫn như cũ mang theo một thanh trường kiếm, hơn một tháng không gặp người đã cao thêm không ít, đã cao hơn Thụỵ thụỵ vài phần. Hẳn đi ở phía sau các nàng, một bên nghe hai chủ tớ nói chuyện việc nhà, một bên tinh tế đánh giá toà nhà này. Càng đi vào trong thì càng tán thưởng, một tòa nhà tinh xảo đẹp đẽ, nói vậy gia cảnh tảo tử Vân Ngọc này cũng có chút giàu có. Nhưng, kỳ quái là, cho đến khi hẳn đi theo các nàng vào phòng của Phó Vân Ngọc cũng không gặp một người, cả cái viện to như này lại càng thêm vẻ vắng lặng. Hẳn lần này đến đây một là mang theo Thụỵ thụỵ tới tìm Phó Vân Ngọc, hai là tới tìm sư huynh A Căn. Nhưng, dọc đường đi vào cũng không thấy sư huynh, chẳng lẽ giờ này huynh ấy đi ra ngoài?

Đợi một lúc, Tiểu Liên bưng thuốc dưỡng thai tới cho Phó Vân Ngọc dùng, nhìn thấy hai người đầu tiên là sưng sốt, Phó Vân Ngọc liền vội vàng giới thiệu bọn họ với nhau, ba người coi như là quen biết. Lại một lát sau, Vương quản gia đến gọi ăn cơm trưa, Trường sinh như cũ vẫn không thấy bóng dáng A Căn ca, liền nhịn không được hỏi: “Sư huynh của ta đâu? Huynh ấy hôm nay đi ra ngoài a?”

Sư huynh trong miệng hẳn tất nhiên chính là A Căn ca, Phó Vân Ngọc mặc dù không lui tới cùng A Căn ca, nhưng nàng cũng không có ý che giấu, không chút để ý nói: “Trường sinh a, sư huynh ngươi không ở chỗ ta, nếu là tìm hẳn, thì đi đến nhà tranh tồi tàn đối diện, hẳn chắc là vẫn đang ở đó.”

Trường sinh nghe thấy câu trả lời lạnh nhạt như vậy, hiển nhiên là không tin, liếc mắt quắc quít lấy nàng hỏi đông hỏi tây, Phó Vân Ngọc vốn còn đang khó chịu, bị hẳn tiểu đại nhân bộ dạng nghiêm trang này làm cho phiền muộn, liền lấy cớ thân thể không khoẻ để hẳn trực tiếp đi đến nhà đối diện tìm A Căn.

Trong một căn phòng ốc cũ nát, A Căn ca đang ngồi ở trên giường. Nhưng mà không biết sao, trong lòng thủy chung lại không thể an tĩnh được, sự tình trước mắt phát triển đến mức này, hẳn phải làm như nào để vãn hồi đây? Ở trong Thanh Huyền tự sinh hoạt hơn hai mươi năm, các vị sư thúc sư bá dạy hẳn đạo lý làm người, dạy hẳn võ công, chỉ duy nhất không dạy hẳn yêu đương theo đuổi nữ hài tử như thế nào. Hẳn thở dài thật mạnh, nghe thấy có tiếng đập cửa, liền đi xuống giường mở cửa. Vừa thấy hóa ra lại là Trường Sinh, nhất thời vừa mừng vừa sợ.

“Trường Sinh, sao đệ lại tới đây?”

Trường Sinh vẽ mặt do dự nhìn hẳn, hỏi: “Sư huynh, huynh cùng tảo tử làm sao vậy?”

Câu hỏi này lại làm cho A Căn ca đau đớn, hẳn khẽ nhíu nhíu mày, để cho hẳn đi vào ngồi xuống, lại rót cho hẳn một ly trà, mới nói nói: “Chuyện này nói rất là dài, tóm lại là ta không đúng.”

“Sao? Sư huynh mô đầu như huynh mà còn có thể chọc tẩu tử tức giận ? Chớ không phải bên ngoài làm chuyện ám muội gì? Hay là... Đệ nghe nói ngày ấy huynh vội vàng lên núi, tẩu tử cũng đi theo, huynh, chẳng lẽ là không cần tẩu tử?” Trường Sinh tuổi tuy nhỏ, nhưng đã xông xáo giang hồ nhiều năm, chuyện nam nữ vẫn là biết một ít.

A Căn ca trầm mặc không nói, khoanh tay chậm rãi bước nhẹ ở trong phòng, một lúc, mới do dự mở miệng hỏi: “Trường Sinh a, vi huynh hiện tại cũng không còn biện pháp, hiện tại trong lòng tẩu tử đệ đang hiểu lầm rất sâu với ta, đệ có biện pháp gì không?” Tiểu sư đệ này tuổi tuy rằng còn nhỏ, nhưng mà từ bảy tuổi đã bắt đầu đi theo sư phụ nó xông xáo ở trên giang hồ, đối với chuyện ngoài đời tất nhiên là biết nhiều hơn so với hần, hần hiện tại cái gì cũng có thể thử lúc tuyệt vọng này.

“Sư huynh người xem, đệ đã mang cái này đến đây.” Trường sinh lấy từ trong ngực ra một gói giấy đưa cho hần.

“Đây là?”

“Huynh xem liền biết.”

A Căn ca mở ra xem, nước mắt thiếu chút nữa đã rơi xuống, hóa ra là cặp giày vải Phó Vân Ngọc làm cho hần. Hần vốn tưởng rằng đã bị mất ở Tư căn am, trong lòng đang buồn bực, cũng không nghĩ rằng Trường sinh lại mang đến cho hần, trong lòng mang theo ý tứ cảm kích, đỏ mắt nhìn Trường sinh nói: “A, Đệ làm thế nào để tìm được? Vi huynh thật muốn cảm tạ đệ a.”

“Từ lúc đôi giày này xuất hiện bên người huynh, huynh đã coi nó giống như bảo bối, ngay cả bí tịch thần chương của sư phụ đưa cũng chưa thấy huynh quý trọng như vậy. Ngày ấy hai người lên núi rồi không thấy trở lại, đệ mang theo Thụy Thụy đến Trung Lịch tìm hai người, nghĩ vậy liền mang theo nó vội tới tìm huynh.”

“Sư huynh, đệ thấy trong lòng tẩu tử vẫn còn có huynh, chẳng qua còn đang tức giận thôi, huynh cần phải tìm cách để làm nàng tha thứ cho mình.”

“Ừm, ta sẽ cố gắng .”

“Sư huynh a, huynh thật sự không trở về Thanh Huyền tự làm phương trượng sao?”

“Đúng, không trở về.”

“Nhưng mà, sư huynh, lúc đệ xuống núi nghe nói sư huynh A Canh gặp khó khăn trong việc làm cho mọi người phục tùng, ở bên trong Thanh Huyền tự không được tốt lắm.”

A Căn ca cắn răng một cái, nói: “Trường Sinh, đệ rốt cuộc muốn giúp ta hay không, trước tiên dỗ tẩu tử đệ trở về đã rồi nói sau!”

Một đêm này, hai người gần như là cả đêm không ngủ, một đạo sĩ, một hòa thượng, đều không ăn uống gì, nghiên cứu phương thức đuổi theo nữ nhân như thế nào.

Sáng sớm, Trường Sinh mang theo một đôi mắt gấu mèo ngồi ở trước cửa Phó phủ ngủ gà ngủ gật. Đợi lúc Tiểu Liên đi ra mua đồ ăn, hần liền đáng thương một câu tỷ tỷ hai câu tỷ tỷ, Tiểu Liên thực sự không đành lòng, đành phải sắp xếp cho hần ở trong phủ. Phó Vân Ngọc vốn thích ngủ nướng, từ sau khi mang thai lại càng thích ngủ, gia đoạn đầu, cả ngày phờ phạc, ăn cũng không có khẩu vị gì, cả ngày trừ bỏ nôn nghén, chính là ngủ gà ngủ gật. Lúc này mặt trời đã lên cao, nàng mới không tình nguyện thức dậy đi tắm bộ trong sân.

Không nghĩ tới Trường Sinh đã sớm đứng ở trong hoa viên, vừa nhìn thấy Phó Vân Ngọc đi tới, liền ân cần chạy tới tình cảm nồng nàn mà gọi một tiếng tẩu tử, lại đem bánh mứt hoa quả sáng sớm bán ở trên đường cho nàng ăn, cùng với bộ dạng lạnh lùng trước kia hoàn toàn bất đồng, khác thường đến nỗi Phó Vân Ngọc cho rằng đứa nhỏ này có phải trúng tà hay không.

“Trường Sinh, người xác định mình không phát sốt?” Phó Vân Ngọc hí mắt, nhìn chung quanh, xác định người này thật sự là Trường Sinh, không phải người khác dùng thuật dịch dung thay đổi.

“Đúng vậy, tẩu tử, làm sao vậy? Đúng rồi tẩu tử, ta nghe nói dạ dày của tẩu đạo này không tốt, ăn bánh hoa quế này vào, sẽ khiến ăn ngon hơn.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trường Sinh lúc này cười đến vô cùng sáng lạn, giống như bông hoa đón xuân giữa tháng ba, thấy vậy Phó Vân Ngọc không khỏi cảm thán bộ dạng đứa nhỏ này thật là cả người lẫn vật đều cảm thấy vô hại, nếu mình trẻ thêm vài tuổi nữa thì tốt.

“Ai ~” Trường Sinh nhìn Phó Vân Ngọc ăn một miếng bánh, giả vờ giả vịt thở dài, lẩm bẩm: “Ai, sư huynh đáng thương của ta gần đây đều không ăn không uống, bây giờ ngay cả khí lực cầm kiếm cũng không có, xem ra cách cái chết cũng không xa.”

Miếng bánh trong miệng hơi có chút chua xót, Phó Vân Ngọc lại như cũ mang theo ý cười nhìn đóa hoa sen cách đó không xa, lá cây xanh mượt cùng với sắc hoa phấn hồng, quá đẹp.

Thấy nàng không có phản ứng, Trường Sinh cắn cắn môi rồi nói tiếp: “Cũng không biết làm sao, sư huynh ta lại giống như điên rồi, cả ngày ôm một đôi giày hình dáng kỳ quái ngồi sững sờ. Đêm qua ta muốn xem thử đôi giày này có hoa văn gì đặc biệt, lại bị huynh ấy đánh cho chết khiếp, ai.”

Miếng bánh trong cổ thiếu chút nữa nghẹn, Phó Vân Ngọc nhin không được khụ khụ, vẻ mặt như trước, giữa lông mày lại thêm một phần ưu tư. Giày chính là cái đôi lúc ấy mình thức đêm làm vô cùng thâm thảm kia sao? Thật sự là ngu ngốc, ngay cả đi cũng không đi được, làm sao lại coi làm bảo bối. Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng nàng hơi có chút chua xót.

“Ai, tẩu tử, ta thấy sư huynh hiện rất đáng thương, tẩu nếu không hãy tha thứ cho huynh ấy đi? Tình huống ngày đó thật sự cũng là bất đắc dĩ, tẩu chẳng lẽ để cho huynh ấy trở mặt nhìn sư thúc bá các sư huynh đệ của huynh ấy chết tại chỗ sao? Tẩu cho rằng sư huynh ta ngày ấy nếu lựa chọn tẩu, thì về sau sẽ hạnh phúc ở một chỗ với tẩu sao? Sẽ không, dựa theo cá tính của y sẽ nhớ cả đời, sẽ tự trách mình cả đời, như vậy ngược lại hai người lại càng không thể có được hạnh phúc, hiện tại không phải tốt lắm sao, tuy rằng tình huống của tẩu lúc đó khá nguy hiểm, nhưng dù sao hiện tại cũng đã bình an vô sự, người yêu nhau chẳng lẽ không phải ở cùng một chỗ sao?”

Phó Vân Ngọc nhìn Trường Sinh tuổi trẻ mà thành thạo trước mắt này, kinh ngạc hần tuổi còn nhỏ mà đã nhìn những việc này thấu đáo đến như vậy? Chuyện này cho dù là mình cũng không làm được a. Ai nói hiện đại người trưởng thành sớm? Nhìn cái này mà xem, người cổ đại còn trưởng thành sớm hơn a. Thế nhưng, nàng cũng không biết, buổi nói chuyện này, là tối hôm qua hần đau lưng cả đêm để nhớ kỹ

54. Chương 54: Đại Náo Hôn Lễ

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Phó Vân Ngọc nhìn hần một hồi lâu, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, đạo lý này nàng đều biết, nhưng, có một số chuyện không cách nào buông ra được, nàng không có cách nào làm như chưa từng có chuyện gì phát sinh. Đang muốn mở miệng nói chuyện, thì cổ họng trào lên cảm giác khó chịu, “Nôn...” Hai tay nàng nỗ lực chống đỡ trên bàn, cúi người ói ra nước màu vàng trên mặt đất.

“A! Tẩu tử, tẩu làm sao vậy? Chẳng lẽ là trúng độc?” Trường Sinh liền đi qua đỡ lấy nàng, nhìn sắc mặt trắng bệch dọa người của nàng, trong lòng cũng cảm thấy lo lắng, gầy, nàng quả thật là gầy đi rất nhiều.

“Tiểu thư ~” Thụy Thụy đang mặc một bộ váy màu xanh thẫm, trong tay bưng chén thuốc đường thai Lương đại phu bốc hừng hực đi tới, “Tiểu thư, làm sao, lại khó chịu a?”

Phó Vân Ngọc cười cười chua xót, lắc lắc đầu, đi đến cạnh bàn đá ngồi xuống. Bưng thuốc trong chén lên cái miệng nhỏ nhắn để uống.

“Tẩu tử thân mình không thoải mái?” Trường sinh lại hỏi.

“Cái gì mà thân mình không thoải mái a, tiểu thư nhà chúng ta là đang mang thai, hừ, đều là sự phụ A Căn không tốt.” Thụy Thụy tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng không sợ mà chống nạnh trừng mắt với Trường sinh.

“Mang thai!” Hần kinh ngạc nhìn Phó Vân Ngọc, sau khi nhận được cái gật đầu của nàng, hốt hoảng một chút chạy vội đi ra ngoài.

Dưới ánh mặt trời sáng chói, một tiểu đạo sĩ hoa chân múa tay vui sướng, vẻ mặt khoa trương sau khi ở trong một ngôi nhà cũ nát nói với hòa thượng đầu bóng lưng, thì hòa thượng kia buông cây gậy trong tay ra, chạy vọt vào trong phòng, cầm lấy đôi giày tạo hình độc đáo ở đầu giường rồi chạy ra ngoài cửa, mười con ngựa cũng không kéo được. A Căn ca ở cửa Phó phủ lưng lưng một hồi, gõ cửa rất lâu, cũng không thấy có người đến mở cửa, nhin không được trèo tường đi vào. Hần hưng phấn, hần cao hứng, hần kích động, giờ phút này hần cười giống như một tiểu hài tử, răng nanh sáng choang dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng chói lóa.

“Tiểu thư đã nằm ngủ.” Tiểu Liên chặn A Căn ca đang muốn vào phòng ngủ Phó Vân Ngọc lại.

“Ta chỉ muốn nhìn nàng một chút, sẽ không quấy rầy nàng.” Hần không cam lòng, vẫn cố chấp đứng ở cửa.

Tiểu Liên cũng không lay chuyển được hần, đành phải nhẹ nhàng để hần đi vào.

A Căn ca rón ra rón rén đi vào bên giường Phó Vân Ngọc, trong lúc ngủ nàng vô cùng an tĩnh, đôi lông mi vừa dài lại vừa dày nặng nề che kín trên đôi mắt phượng lấp lánh, đại khái là do ngủ say, nên khuôn mặt tái xám hiện lên chút đỏ ửng, môi đã có chút tái nhợt. Những ngày qua, nàng lại gầy đi.

Hần đau lòng nhìn nàng, nhin không được đưa tay ra chạm vào mặt nàng, nhưng mà vừa tiếp xúc lại sợ nàng tỉnh giấc, liền vội vàng rút tay trở về. Giống như trên bảo vệ dễ dàng vỡ vụn, chỉ chạm nhẹ cũng sẽ vỡ tan. Nhìn dung nhan an tĩnh ngủ kia, cùng với đôi giày trong tay mình, cùng cuộc sống trước kia giống như đã xa mấy đời. Trước kia có bao nhiêu lần, cũng nhìn nàng im lặng ngủ như vậy, cả mình cũng có thể an tâm ngủ, đến ngay cả hần cũng không đếm được. Hạnh phúc thật giống như hạt cát trong tay, không cần thận một chút sẽ bị biến mất, cầm không được, nắm cũng không xong.

Trong không khí, một hô hấp nhợt nhạt cùng với hô hấp dày đặc lần lượt thay đổi. Phó Vân Ngọc nằm ở trên giường một cử động cũng không dám, nàng biết là hần, từ lúc hần đi vào nàng đã biết. Bước chân của A Căn ca, nàng cho dù có biến thành tro bụi cũng nhớ rõ. Kỳ thật nàng vẫn luôn tỉnh ngủ. Cảm giác được hần ngồi xuống bên cạnh. Nàng thể nhưng lại bị kích động có chút nóng lên, mặt cũng ửng đỏ mà hơi hơi đỏ. Không phải nói hận hần sao? Vì sao lại có chờ mong như vậy? Hần chạm tới mặt của nàng, làm cho nàng có một loại xúc động, rất muốn được nắm chặt tay hần như vậy, nhưng chỉ ở trong nháy mắt, một loại tình cảm khác mãnh liệt hơn sinh sôi đè ép phần xúc động này xuống. Nàng thậm chí còn không dám mở mắt ra, nàng sợ nếu mở ra, sẽ nhìn thấy đôi mắt trầm tĩnh như nước của hần, thì toàn bộ phòng bị trong lòng mình sẽ bị sụp xuống. Đúng vậy, nàng phải làm là hận hần, thời điểm mình cần hần nhất, hần vẫn như cũ lựa chọn người khác, bởi vì hần, mà phụ thân bị tức chết, đúng, mình phải hận hần.

Không biết sao, trong lòng rõ ràng là ngàn đầu vạn chữ, nhưng bỗng nhiên lại có cơn buồn ngủ ập tới, cũng không quan tâm có A Căn ca bên cạnh, cứ thế mà ngủ say. Trong mơ, Phó Vân Ngọc nhìn thấy cặp mắt sâu thẳm, kiên nghị kia, lại thần bí như trước, hần hỏi nàng, ngươi hối hận sao? Nàng lắc lắc đầu, nhưng lại chậm rãi nói, muốn trở lại thế kỷ 21 xem một chút. Rồi sau đó, ánh mắt kia bỗng nhiên tràn ngập ý cười, còn mình lại biến mất ở trong mơ.

Lúc tỉnh lại, nàng phát hiện mình lại ở trong phòng không giống như cũ. Tường trắng tinh, rèm cửa sổ do giặt nhiều đã phai màu, hai cái giường, một tủ sách, hoàn cảnh quen thuộc như vậy, đây không phải là căn phòng ở thế kỷ 21 nàng cùng Tiểu Diễm Diễm thuê ở là gì! Trời a ~ nàng thật sự đã trở về hiện đại ~ cha ơi ~ nằm mơ cũng có thể xuyên trở về, sớm biết thế mỗi ngày nàng đều làm như vậy a. Hơn thế nữa, làm cho nàng càng khiếp sợ hơn chính là cái bụng nổi cao cao lên kia, thoát nhìn phải đến bảy tám tháng.

“Cái này, cái này là cái gì?” Phó Vân Ngọc kinh ngạc từ trên giường đứng lên, đi vài bước lại phát hiện ra mình căn bản không nhìn thấy chân. Không phải mới mang thai ba tháng thôi sao? Làm thế nào, làm thế nào hiện tại nhìn như sắp sinh? Chẳng lẽ người xuyên qua thân thể đều phát sinh biến hóa?

“Ai u, đại tiểu thư của tôi, người đã tỉnh rồi a.” Tiểu Diễm Diễm lắc lắc vòng eo mảnh khảnh, đi đôi giày cao gót 10 phân, trong tay còn bưng một cái gì đó đi tới.

“Cậu xem như đã tỉnh, làm sao mà hơn nửa năm không gặp, ai đã làm cho bụng cậu lớn như vậy? Cậu cái đồ hồn dân, sao lại đột nhiên mất tích hơn nửa năm? Nói, cái này là của ai? Cậu đã kết hôn? Cậu làm thế nào để cậu được anh ta thế? Giữ bí mật công việc tốt như vậy, lại còn mất tích! Cậu có biết bọn mình nghĩ cậu học theo tiểu thuyết đã xuyên qua hay không!”

Những vấn đề liên tiếp này làm cho Phó Vân Ngọc, ah không, hiện tại phải là Hạ Tiểu Nữ một câu cũng nói không nên lời. Tất cả những việc nàng trải qua lại bị cô ấy nói đúng tất cả. Đúng vậy, nàng đã xuyên qua, sau đó thông đồng với một hòa thượng, còn cùng hắn kết hôn, bây giờ còn bị hắn làm cho bụng lớn.

“Tiểu Diễm Diễm aTiểu Diễm Diễm, cậu kiếp trước là bà cốt hay là bán tiên a?” Hạ Tiểu Nữ nghiêm trang hỏi.

“Cút! Đừng có lừa dối mình, mau chóng nói đoạn chuyện cũ phong lưu kia của cậu, cha đứa nhỏ hiện nay ở đâu? Lại để cậu té xỉu ở cửa.”

Thật sự là đau đầu a, Phó Vân Ngọc khó xử đỡ cái trán, chẳng lẽ cô ấy muốn nghe mình nói sự thật sao? Phỏng chừng mình sẽ có hai kết cục bi thảm, thứ nhất sẽ bị nữ nhân này kéo vào bệnh tâm thần đóng cửa trong viện, chuyện này xem như tốt, thứ hai chính là cô ấy sẽ công bố tin tức ra ngoài, sau đó kéo mình vào viện nghiên cứu khoa học làm thí nghiệm, rồi trước các bộ ngành, trung ương khoa học kia tìm tòi nghiên cứu. Ngẫm lại cảm thấy đáng sợ a, Hạ Tiểu Nữ cười khổ, nói: “Mình học người khác chơi đùa tình một đêm, kết quả trúng phải bất hạnh, mình phải đi tìm người kia, kết quả tìm hơn nửa năm cũng không tìm thấy. Ai, cậu xem, mình chính là vô dụng như vậy.”

Cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Tiểu Diễm Diễm nháy mắt biến thành chữ O, giống như phát hiện đại lục mới, đánh chết cũng không chịu tin tưởng nàng sẽ đi làm cái chuyện tình một đêm, Hạ Tiểu Nữ lại một lần một lần giải thích để cho cô ấy tin tưởng, trong lúc đó lại uống hết cháo gà cô ấy đưa.

“Vậy, hiện tại đứa nhỏ này cậu tính làm sao bây giờ?” Tiểu Diễm Diễm nhìn nhìn nàng mang thai, buông tay ra.

“Đương nhiên là hạ sinh đứa bé này a! Đã lớn như vậy rồi!” Thời điểm nói những lời này, Hạ Tiểu Nữ vô cùng kiên định, đứa nhỏ này là kết tinh phần tình cảm kia của nàng, nàng yêu đứa nhỏ này.

“Một mình cậu nuôi nó? Sau đó mang theo nó ngàn dặm đi tìm chồng?”

Hạ Tiểu Nữ gật đầu bất đắc dĩ. Tuy rằng về tới hiện đại, ở cùng một chỗ với bạn bè không cần che giấu, nhưng mà lại có chút đau lòng, có chút nghĩ một đằng nói một nẻo, còn có một chút... Luyến tiếc. Nàng còn chưa cáo biệt với bọn họ, lại đột nhiên biến mất, người ở thời đại kia có thể nghĩ đến nàng hay không? Có thể lo lắng cho nàng hay không?

“Như vậy sao được? Cậu điên rồi sao? Cậu có biết bà mẹ độc thân hiện tại vất vả như thế nào không? Cậu vốn không có người muốn, bây giờ còn mang theo con riêng, chẳng lẽ cậu muốn đánh nhau cả đời làm nữ lưu manh sao? Hơn nữa, cậu cũng không phải không biết đứa bé mà không có cha sẽ như thế nào!” Tiểu Diễm Diễm bình thường nói chuyện tuy rằng không nghĩ, nhưng vẫn có một số việc hiểu được, lại là chuyện của bạn bè trước mắt, thì giống như chuyện của mình, cô làm sao có thể trơ mắt nhìn cô ấy chịu khổ chứ?

Khốn kiếp! Hạ Tiểu Nữ ai oán nhìn cô, luôn là những câu đánh trúng vào điểm yếu, những câu đều có lý! Tự mình muốn tránh ở nơi nào đó một mình liếm vết thương cũng không được! Ngay trong nháy mắt này, trong bụng bỗng nhiên hơi đau một chút, hình như là đứa nhỏ trong bụng đá nàng, trong lòng dâng lên cảm giác lo lắng.

“Mình muốn nó, mình muốn sinh ra nó.” Nàng ôm bụng, cố chấp, giống như là đang giận đối Tiểu Diễm Diễm.

Đứa nhỏ cuối cùng cũng dùng phương thức độc tài giữ lại. Công việc trước kia của Hạ Tiểu Nữ đãi ngộ cũng không tệ, hơn nữa trong cuộc sống cũng rất tiết kiệm, trước mắt cũng đủ để nàng tiếp tục im lặng chờ đợi đứa nhỏ ra đời, cùng với tiền sữa bột ba tháng sau. Nàng rất nhớ viện trưởng mẹ cùng với bọn nhỏ trong cô nhi viện, nhưng mà nàng không dám tới gặp bọn họ, nàng sợ bọn họ thất vọng về nàng, chỉ dám ở bên ngoài vụng trộm nhìn họ hai lần. Theo bụng càng lúc càng lớn, hành động của nàng cũng càng lúc càng khó khăn, kỳ quái hơn là, mỗi buổi tối nàng đều nằm mơ đến A Căn ca, giống như là một loại phim

ảnh, một loạt chuyện của A Căn ca sau khi nàng biến mất đều diễn ra trong mơ của nàng, cũng không biết việc này có phải sự thật hay không, nhưng trong lòng nàng càng lúc càng nhớ hần, rõ ràng là hận, mà chữ hận này lại không thể đứng lên được, chỉ có tràn đầy nhung nhớ, trừ lần đó ra, nàng còn nhớ tới Tiểu Liên, Thụy Thụy, Vương quân gia, Mộ Dung Vân Đình, còn có người dân ở triều đại thuần phát kia. Nàng ở lại thế kỷ 21 càng lâu, lại càng không thích ứng, càng nhớ tới cuộc sống thời đại kia.

Hôm nay là tháng thứ năm Phó Vân Ngọc biến mất không có căn cứ, A Căn ca sau khi điên cuồng tìm kiếm nàng ba tháng mà không có kết quả, như cũ không tin chuyện nàng đã chết, si ngốc cùng nha hoàn quản gia trong Phó phủ thủ vững ở bên trong, cũng không biết vì sao, trong lòng hần lại luôn có một giọng nói cho hần biết, nàng còn sống, nàng sớm hay muộn cũng sẽ trở về.

p/s: một màn xuyên không ấn tượng chưa từng thấy. Thật phục tác giả quá (Linhxu: L)

55. Chương 55: Người Thần Bí Xuất Hiện

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Từ sau khi xuyên qua trở về, trong lòng Phó Vân Ngọc vẫn có vấn đề không hiểu được, mỗi ngày nhìn thấy cái bụng cao cao lên, nghi hoặc trong đầu lại càng lúc càng lớn. Không được, nàng phải tìm được cái người thần bí kia để hỏi cho rõ, rõ ràng ở cái triều đại kia thân thể Phó Vân Ngọc mang thai, thì tới hiện tại, cái thai trong bụng lại đi theo nàng chuyển dời đến thân hình béo này?

Càng thêm bí hiểm là, nàng Hạ Tiểu Nữ vẫn còn chưa có kinh nghiệm gì (tức là còn trinh) a! Xin hỏi, một người chưa có kinh nghiệm làm sao có thể mang thai? Một hai tháng sau sinh con như thế nào? Chẳng lẽ trước khi sinh phải nói cho bác sĩ, tôi còn là xử nữ, nếu không trước tiên hãy chọc thủng ra? Lời này mà nói ra thì có ai tin?

Cuộc sống sao lại đau thương như vậy, nàng một nữ nhân đến ngay cả tay nam nhân còn chưa chạm qua, không thể tin được lại sinh con, nàng kia tốt đẹp lần đầu tiên chính là cùng với nàng sinh oa kia trong nháy mắt cấp hoàn thành, đủ hoàn toàn, đủ khắc sâu.

Hạ Tiểu Nữ nghĩ đến chuyện này, trong lòng lại càng hoảng sợ, vì thế, một lòng muốn tìm được người thần bí kia, hỏi xem có thể làm cho mình trở về hay không, sinh con xong rồi trở về. Hoặc là... Dứt khoát không trở lại nữa?

Vì thế, trong một cái ngõ nhỏ, thường xuyên có thể nhìn thấy một cô gái với cái bụng rất lớn đi quanh quẩn. Nàng muốn nhìn thấy người kia, có lẽ không chỉ vì muốn hỏi để hiểu được. Mà gần đây, càng ngày càng nhớ tới người của triều đại kia, nàng đột nhiên mất tích, cũng không biết người bên kia có phải sắp phát điên rồi hay không. Nàng có chút lo lắng, còn có một chút nỗi nhớ nói không nên lời.

Trong tuần này, đây là lần thứ 18 nàng đứng ở trong ngõ ôm cây đợi thỏ, mắt thấy mặt trời sắp lặn, di động trong túi cũng đã vang lên. Là Tiểu Diễm Diễm gọi tới, chắc là giục nàng về nhà ăn cơm. Vẫn không gặp được người kia, cảm giác mất mát trong lòng nàng giống như bị một tảng đá ép xuống không thở nổi.

“Người đang ở đây tìm ta?” Đang lúc nàng vừa ấn nút tắt điện thoại kia một khắc, thì giọng nói quen thuộc bỗng nhiên vang lên ở bên tai.

Vẫn là chiếc khăn che che đầy đầy như vậy, cặp mắt thâm thúy kia cười như không cười nhìn chằm chằm nàng. Khoảng cách rất gần như vậy, Hạ Tiểu Nữ có chút bị dọa đến, nhìn người này bỗng dưng xuất hiện, vừa là kinh lại vừa là hí.

“Người, sao bây giờ người mới xuất hiện?” Giọng nói vừa tràn ngập kinh ngạc vừa là khản trương

“Làm sao? Người muốn đi trở về?” Người nọ giọng nói vẫn xa xôi như thế, chẳng qua là lúc này trong ánh mắt thêm một phần trêu tức.

Hạ Tiểu Nữ nhìn thoáng qua cái bụng đang nhô cao lên của mình, lại nghĩ tới cái triều đại kia, cắn chặt răng hỏi: “Vì sao thân thể ta ở triều đại này lại có thể mang thai?”

Người nọ mặc một bộ quần áo đen, cười càng thêm quỷ dị cúi đầu nói: “Đây là chuyện nhất định trong số mệnh, ta cũng không thể giải thích chính xác.”

“Mệnh?” Hạ Tiểu Nữ không cam lòng, người nhiều như vậy, dựa vào cái gì lại lựa chọn chính nàng a? Nàng lại không có làm chuyện gì không có tính người, cũng không phải mỹ nữ nổi tiếng trong và ngoài nước.

“Vậy, người hãy đưa ta trở về.”

“Thời gian chưa tới, thời gian chưa tới...” Giọng nói sâu kín càng ngày càng xa, không đợi Hạ Tiểu Nữ trả lời, người nọ liền biến mất không thấy.

Thời gian lúc nào mới có thể? Nàng cuối cùng còn phải chờ bao lâu? Đợi cho đứa nhỏ này ra đời sao? Hạ Tiểu Nữ ngơ ngác đứng ở ngã tư đường, bất đắc dĩ cười, thấy người kia, nỗi nhớ nhung ngược lại càng thêm mãnh liệt. Ngã tư đường này, chính là nơi ban đầu nàng bị đục xuyên qua, có phải lại bị đục một cái nữa, là có thể trở về hay không? Trong lòng nàng có ý nghĩ xấu, lại lập tức bị lý trí đè xuống. Hiện tại nàng đang mang thai, không thể đánh cược, cũng đánh cược không nổi, vạn nhất đứa nhỏ xảy ra chuyện gì, thì cả đời này nàng sẽ hối hận. Đứa nhỏ này là lễ vật tốt nhất nàng cho hắc ở triều đại kia, nàng cùng người kia vì yêu kết tinh thành, đứa nhỏ này chính là sinh mệnh của nàng.

Đèn đỏ cùng đèn xanh lần lượt biến hóa rất nhiều lần, nàng vẫn như cũ đứng đó, trong mắt lại xuất hiện dung nhan tinh thuần kia. A Căn ca ca, trong lòng nàng khê đau, có nhiều thứ thật sự phải mất đi mới biết quý trọng. Có lẽ đứa nhỏ này là bằng chứng tình yêu cuối cùng của bọn họ, một loại tình yêu giống như mộng đã ở trong trí nhớ càng chôn càng sâu. Lúc trước đã hận hắc như vậy, nhưng mà hiện tại lại nghĩ vụng trộm mà khóc. Nếu lúc trước khi hắc tìm đến mình tha thứ cho hắc thì có lẽ hiện tại sẽ không trở về hiện tại..

“Mẹ của tôi ơi, mẹ một mình vẫn không nhúc nhích đứng ở trên đường cái để chết a!” Một giọng nói từ đối diện tới cắt đứt suy nghĩ của nàng.

Hạ Tiểu Nữ ngẩng đầu lên, nhìn Tiểu Diễm Diễm đang hò hét, thế nhưng lại nở một nụ cười.

“Trời a, cậu đang bị điên hay là choáng váng? Những ngày qua đi tìm gã đàn ông phụ lòng kia có tìm được không?”

“Mình đói bụng, chúng ta trở về đi.” Hạ Tiểu Nữ cúi mặt xuống, đáp phi sở vấn(hỏi một đằng trả lời một nẻo).

“... Trở về, trở về...”

Nghe nói nữ nhân mang thai tính tình sẽ hay cáu kỉnh, nay xem ra quả nhiên là âm tình bất định a.

Vốn Phó Trạch đã tìm được người mua, nhưng mà từ lúc Phó Vân Ngọc bỗng nhiên biến mất, thì nhà ở kia cũng không bán được. Vương quản gia, Tiểu Liên, Thụy Thụy ba người trung thành và tận tâm vẫn thủ ở trong phủ, chờ Phó Vân Ngọc trở về. Mặc kệ A Căn ca cùng Mộ Dung Vân Đình đi tìm người đều không có kết quả, nhưng bọn họ vẫn tin tưởng chắc chắn rằng, tiểu thư sẽ trở về. A Căn ca cùng Trường Sinh lại chuyển đến ở trong Phó phủ.

Đã hơn năm tháng đi qua, nhìn thời gian, nếu Phó Vân Ngọc còn sống mà nói, thì đã sắp tới ngày lâm bồn. Nhưng đã tìm lâu như vậy, một người thật lại giống như hư không biến mất, một chút dấu chân cũng không tìm được. A Căn ca bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, nhưng mà một chỗ nào đó trong tim vẫn nói cho hắc biết, nàng còn sống, nàng sẽ trở về, sẽ trở về. Hiện tại hắc có chút hối hận, nếu lúc trước mình không có đến Mộ Dung phủ đoạt hôn, thì Vân Ngọc của hắc hiện tại có lẽ đã kiện khang khỏe mạnh, vui vẻ ở trong Mộ Dung gia hưởng phúc, nhẹ nhàng mà đợi đứa nhỏ trong bụng chờ ngày ra đời.

Trong Thanh Huyền tự, A Canh ca sau khi biết chuyện Phó Vân Ngọc biến mất, thì thường xuyên mang theo một đám sư huynh đệ đến mời hắc trở về tiếp tục đảm nhiệm chủ trì. A Canh ca khoa trương hơn khi một phen nước mũi một phen nước mắt ở trước mặt hắc nói mình vô đức vô năng, căn bản không thể dẫn

dắt mọi người đi về phía phồn vinh phú cường. Nhưng mà, trước mắt, những thứ này đối với A Căn ca chỉ giống như mây bay, không chuyện nào có thể mang hấn từ nơi này đi.

Đã nhiều ngày qua trong thành Trung Lịch từ quan viên lớn nhỏ, cho tới tiểu dân chúng đều cực kì bận rộn. Nghe nói hoàng đế muốn cải trang vi hành, cái gọi là cải trang vi hành chính là cho dù hoàng đế đứng ở đầu đường, thì cũng không có người biết. Cho nên bọn quan viên đều thật cẩn thận chuẩn bị tất cả, để cho hoàng đế đột nhiên đến thăm thì vẫn có thể nhìn thấy cảnh tượng phồn vinh tươi đẹp.

Bên trong đô thành dân chúng đem chuyện hoàng đế cải trang vi hành nói rất thần bí, cơ hồ không người nào không biết, không người nào không hiểu. Trong thành Trung Lịch cũng bày biện ra rất nhiều cảnh tượng vui sướng. Kính già yêu trẻ, chinh tề, quan thương dân, dân kính quan. A Căn ca cũng sớm có nghe thấy, nhưng mà vị hoàng đế này cải trang vi hành dù sao cũng không quan hệ tới một hòa thượng như hấn, cho nên cũng vốn không để trong lòng.

Những ngày này, hấn đang cùng Thụy Thụy hai người ở trong cửa hàng mua những thứ cần thiết cho Phó Vân Ngọc sinh nở. Tuy rằng không biết khi nào nàng có thể trở về, nhưng mà những đồ này dù gì cũng phải chuẩn bị. Sau khi mua một ít đồ dùng thiết yếu, nghĩ đến Trường Sinh gần đây vóc dáng có nhiều thay đổi, quần áo trên người cũng bị nhỏ đi, liền để Thụy Thụy đi về trước, còn mình đi vào trong cửa hàng mua quần áo cho Trường Sinh

Từ trong cửa hàng đi ra, đã là hoàng hôn, nhưng trên đường cái vẫn nhiều người đến người đi như cũ. Có lẽ nguyên nhân là do nghe nói hoàng đế muốn cải trang vi hành, cho nên một câu hét to rao hàng cũng to hơn so với bình thường. A Căn ca xuyên qua đường cái, đi dọc theo bờ sông một, ánh chiều tà chiếu trên mặt hồ, một trận gió nhẹ thổi tới làm mặt sông sáng tỏ trong như gương nổi lên gợn sóng lăn tăn, làm cho người nhìn thấy vui vẻ thoải mái, lại mang theo một chút nỗi buồn ly biệt.

“Phù phù” một tiếng, cách đó không xa trong sông bắn lên những bọt nước tung tóe.

56. Chương 56: Công Chúa Đèn

Edit: gau5555

Beta: linhxu

A Căn ca nhìn lại về phía kia, chỉ thấy một nữ tử đang liều mạng đạp trong nước, vừa hô cứu mạng, vừa chìm xuống dưới, xem ra không biết bơi, mắt thấy chắc sẽ chìm xuống. Hấn cũng không cần biết nhiều như vậy, ném đồ trong tay liền nhảy xuống nước, bơi tới bên cạnh nữ tử kia, mất sức chín trâu hai hổ mới kéo nàng ta được lên bờ.

Đem cả người nàng ta đặt ngang lên bờ đất trống, lúc này mới nhìn rõ dung mạo của nữ tử này. Tướng mạo rất đẹp, y phục trang sức từ trên người nàng đều được chế tạo tinh xảo có thể suy đoán, đây là một vị tiểu thư nhà giàu, dung nhan này, dáng người này, đều lộ ra hương vị sang trọng làm cho người ta khó có thể tới gần. Vị cô nương này giờ phút này đã ngất đi, A Căn ca vội vàng thử ở chóp mũi nàng ta một chút, rồi nhẹ nhàng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Giúp nàng ta cởi bỏ hai nút áo trên cổ, bảo trì không khí được thông suốt, lại tiến hành cấp cứu giúp nàng ta. Cô nương kia sau khi phun ra mấy ngụm nước sông, rốt cục cũng tỉnh lại.

Một đôi mắt đan phượng, chống lại một đôi mắt phượng khác. Cô nương kia cảm thấy ngực được lấp đầy, mở mắt ra nhìn thấy được một hòa thượng trẻ tuổi khuôn mặt tuấn tú, khí chất sạch sẽ, quần áo trắng, phong độ đang ngồi cạnh bên người nàng, trên mặt tràn ngập lo lắng, bất giác nhìn có chút ngây người.

“Cô thế nào? Có khỏe không?” A Căn ca thấy cô nương này không hiểu vì sao nhìn mình chằm chằm, có chút mất tự nhiên hỏi.

Trong phút chốc, trên khuôn mặt tái nhợt của vị nữ tử này xuất hiện hai vệt hồng, mang theo vài phần e lệ, nói: “Không có việc gì, không có việc gì, cảm ơn ân công.”

“Không cần đa tạ, không có việc gì là tốt rồi.” A Căn ca đứng lên, y phục ướt đầm dẫm tại trên người, nhặt lên đồ ném xuống đất rồi chuẩn bị rời đi.

Vị nữ tử này thấy hấn đứng dậy phải đi, liền vội vàng gọi hấn nói: “Xin hỏi tôn tính đại danh của ân công, tiểu nữ tử ngày sau tất có thâm tạ.”

“Đại ân không lời nào cảm tạ hết được! Cô nương tự mình bảo trọng.” A Căn ca đưa lưng về phía nàng lắc lắc tay, vẫn rời đi.

Ban đầu chỉ nghĩ rằng đây là chuyện bèo nước gặp nhau, sẽ không có cơ hội gặp lại. Không ngờ, sau ngày thứ ba, cửa lớn của Phó Phủ bị gõ. Cô nương ngày ấy được cứu, quần áo đỏ thẫm, mang theo vài hạ nhân đến phủ tìm ân công của nàng. Cũng không biết vị cô nương này đã dùng biện pháp gì để tìm được nơi này, A Căn ca đối mặt với mấy thùng vàng bạc châu báu phía sau mà đỏ khốc đỏ cười.

“Ân công, hôm nay là đặc biệt đến để báo đáp ơn cứu mạng của người, lễ mọn này thỉnh nhận lấy đi.” Trong giọng nói cô nương này mang theo vài phần hào sảng, cũng không phải kiểu tiểu nữ nhi xấu hổ.

Những ánh vàng kia làm loé ánh sáng của người, A Căn ca từ nhỏ lớn lên tại chùa, cũng chưa từng nhìn thấy vật gì đẹp tốt, một chút này lại càng cảm giác được hai mắt của mình rất nhanh sẽ bị ánh sáng này chọc mù, liền kêu Tiểu Liên đóng lại. Nhìn ba người Phó gia với ánh mắt khó hiểu, liền đem chuyện ngày hôm đó kể lại cho bọn họ nghe. Chẳng qua là thật không ngờ, vị cô nương này lại có thể mang đến đại lễ như thế, hấn cũng có chút bị dọa đến.

“Vị cô nương này, cô đem tất cả thứ này về đi, cứu một mạng người còn hơn xây tháp 7 tầng, làm sao có thể nhận lễ vật gì đó của cô.”

Quần áo đỏ thẫm càng làm tỏa sáng thêm khuôn mặt của nàng, một đôi mắt xéch nhìn xung quanh, nhất là khi nhìn thấy A Căn ca, thực sự có thể so sánh với ánh sáng lúc này. Nàng nghe thấy A Căn ca không chịu nhận, liền đứng lên, đi đến trước mặt hấn nói: “Ta là Ngọc Châu, ân nhân tất nhiên là nhận được, mong rằng ân công nhận lấy đi. Đúng rồi, xin hỏi tôn tính đại danh của ân công?”

“Bần tăng pháp danh A Căn.”

Ngọc Châu? Cái tên quen thuộc này, lập tức hấp dẫn sự chú ý của vương quán gia và ba người. Tên này giống như đã nghe qua ở đâu, cũng rất gần, hình như thường xuyên nghe thấy người ta nói. Chỉ là, lập tức không nghĩ ra. Vương quán gia nhìn chăm chăm nữ tử quần áo đỏ này, híp mắt trong đầu nhanh chóng nhớ lại. Tiểu Liên cũng cảm giác được, âm thầm trao đổi ánh mắt cùng với lão Vương. Nhìn tư thế nói chuyện của cô nương này, cả người phát ra khí thế tài trí hơn người.

Ngọc Châu cách cách! trong đầu Vương quán gia nhảy ra một cái tên. Người này không phải chính là Ngọc Châu cách cách chứ?

“A... Xin hỏi vị cô nương này, có phải là vị Ngọc Châu cách cách được Hoàng Thượng hết sức sủng ái hay không?” Lão vương dừng cầm nói ra nghi hoặc trong lòng.

Vị nữ tử kia cũng sáng khoái, mỉm cười, mang theo vài phần tán thưởng gật gật đầu. Có người trong nhà vội vàng lay dập đầu, lại bị nàng ngăn cản, nói: “Ta lần này cùng phụ hoàng cải trang vi hành, không muốn kinh động người khác, lễ tiết này đều miễn.”

Khi nói chuyện, sóng mắt lưu chuyển, thật sâu đưa mắt nhìn A Căn ca, do dự một chút, hỏi: “A Căn ca ca cảm thấy người Ngọc Châu như thế nào?”

“Cách cách là huyết mạch long tộc, thiên nhân chi tử.”

Nụ cười trên mặt Ngọc Châu càng thêm sáng lạn, vội vàng hỏi: “A Căn ca ca có thích Ngọc Châu không?”

Nghe nói như thế, A Căn ca liền biến sắc, giống như bị sét đánh, liền lui ra phía sau hai bước, nói: “Thảo dân đã có thê thất.”

Vừa mới nói dứt, nụ cười trên mặt Ngọc Châu cách cách lập tức cứng lại, biểu hiện này giống như người đang cười bỗng nhiên phát tác nổi điên, biểu tình trên mặt cứng ngắc, khóe miệng run rẩy. Về mặt nàng giờ này tuy rằng không có khó coi như vậy, nhưng cũng không khá hơn chút nào. Trong mắt phượng lóe lên sự tức giận, nửa phần ưu thương, lại là không cam lòng hỏi: “Bản công chúa là hỏi người có thích ta không?”

A Căn ca giờ phút này lại vô cùng bình tĩnh, hẩn quay đầu nhìn thoáng qua ba người đang sợ tới mức phát run quỳ trên mặt đất, gần từng tiếng nói: “Không thích, bản tăng chỉ gặp mặt công chúa một lần, tại sao lại ái mộ, huống chi bản tăng sớm đã cưới vợ.”

Hòa thượng cưới vợ? Điều này hiển nhiên là vì cự tuyệt nàng nên lấy cớ đi? Nàng Ngọc Châu cách cách tuy rằng hàng năm sống ở trong thâm cung, không rành thế sự, nhưng cũng không phải là đồ ngốc, hòa thượng không thể gần nữ sắc quy định này rất là rõ ràng. Trước mắt hòa thượng này vì cự tuyệt nàng mà nói mình đã thành gia, chuyện này không phải cười đến rụng răng sao? Ngọc Châu cách cách trong lòng càng không cam lòng, lạnh lùng cười nói: “Sao? Đây cũng là lần đầu tiên nghe nói hòa thượng cũng có thể cưới vợ. Không nói gạt người, những năm gần đây, phụ hoàng luôn muốn tìm kiếm Phò mã cho ta, nhưng tất cả ta đều không vừa ý, hai ngày trước ta vừa nhìn thấy người liên động tâm, nhất kiến chung tình người biết không? Người nói người đã cưới vợ, tốt lắm, người mời thê tử của người ra đây cho ta xem, nếu là người thực sự có thê tử, bản công chúa cũng sẽ không chia rẽ đôi uyên ương các người, nếu mà để cho bản công chúa biết người gạt ta, như vậy... Ha ha, hòa thượng cũng có thể hoàn tục không phải sao, chỉ cần phụ hoàng ra một thánh chỉ xuống, người liền là Phò mã của ta. Thế nào, phu nhân của người đâu?”

A Căn ca vụn vụn thật không ngờ công chúa sẽ có một chiêu này, trước mắt Vân Ngọc mắt tích, mình đi tìm nàng ở đâu? Trong lòng quỳnh lên, liền gan lớn nói: “Bẩm công chúa, không khéo, vợ ta mấy ngày hôm nay đi thăm bà con xa.”

” A? Như vậy, ta hai ngày nữa trở lại?” Ngọc Châu công chúa cũng sớm đoán được hẩn sẽ dùng đến chiêu này, cho nên nàng cũng không vội, thả dây, câu cá lớn, nàng thật ra là muốn nhìn thấy A Căn ca ca của nàng đến lúc đó có thể biến ra một phu nhân hay không, ” Vậy, bốn ngày sau, nàng nếu không xuất hiện, vậy...”

Ngọc Châu cách cách vừa đi, Phó phủ giống như bị nổ tung, còn bốn ngày, bọn họ phải đi đâu tìm phó đại tiểu thư, sắp sáu tháng, sáu tháng giống như kẻ điên, lật toàn bộ thủ đô của Bạch tượng quốc đều không thấy tung tích của nàng, bốn ngày ngắn ngủi này, làm sao có thể tìm được? Trừ phi Phó lão gia tiên linh, phù hộ bọn họ.

Xem ra, kết cục bốn ngày sau đã được định, hoặc là hẩn A Căn ca thất thân, hoặc là tánh mạng trên dưới của Phó gia khó giữ được.

Hạ Tiểu Nữ đã nhiều ngày ở trong phòng không đi ra ngoài, mấy ngày nay thai nhi động càng ngày càng nhiều, trong lòng nàng cũng càng ngày càng bất an, buổi tối thường xuyên không ngủ được, ngủ hai ba giờ lại tỉnh, tỉnh lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, cứ lặp đi lặp lại, trong mộng đều thấy A Căn ca. Theo dự tính ngày sinh tới gần, cảnh trong mơ cũng càng lúc càng rõ ràng, càng ngày càng thường xuyên. Hai ngày nay, nàng mơ thấy A Căn ca có nguy hiểm, mình ở trong mộng lại khóc chết đi sống lại, tỉnh lại thấy bên gối một mảnh thấm ướt. Hôm nay giữa trưa, sau khi nàng ăn xong, nằm ở trên giường, lại mơ mơ màng màng tiến nhập mộng đẹp, vẫn là mộng này, nàng đã mơ đến lần thứ năm, mỗi lần đều ở thời điểm máu chốt liền khóc tỉnh.

Ở trong mộng, hình như là ở Phó Phủ, A Căn ca đau thương nhìn nàng, cầu nàng cứu, nàng đứng ở bên cạnh, nhìn mình trong mộng cười lạnh lùng với hẩn, cười, bỗng nhiên trong tay xuất hiện thêm một cái kéo, đem cặp giấy nàng thức đêm làm cho A Căn ca cắt thành mảnh nhỏ. A Căn ca khóc ngăn cũng không ngăn được, cuối cùng, nàng liền thấy kéo kia đâm thẳng vào trong thân thể A Căn ca. Hạ Tiểu Nữ vẫn đứng ở bên cạnh, không thể động đậy, khóc hô muốn gọi Phó Vân Ngọc dừng tay, nhưng lại không phát ra thanh âm, mắt thấy máu theo kéo văng xuống khắp nơi trên mặt đất. Cách đó không xa, bỗng nhiên xuất hiện một nữ tử áo đỏ, ôm A Căn ca từ dưới đất lên, lại nở nụ cười vừa lòng nhìn mình, đứng vậy, là nhìn Hạ Tiểu Nữ ở trong mơ, nói: “Hẩn thuộc về ta, người không đoạt đi. Rất nhanh, hẩn sẽ quên người.”

Hạ Tiểu Nữ lệ rơi đầy mặt, khàn giọng kiệt lực hô, lại như cũ không phát ra tiếng, trơ mắt nhìn nữ tử áo đỏ kia mang theo A Căn ca càng chạy càng xa, đi xa càng xa.

” Người muốn đem hân trở về sao?” Bên tai bỗng nhiên xuất hiện âm thanh quen thuộc.

Hạ Tiểu Nữ liêu mạng gật đầu, trong bụng đau đớn kịch liệt, hôn mê bất tỉnh.

Hình như là trải qua một giấc mộng dài, làm cho người ta kiệt sức. Trong Phó phủ vốn đang mặt co mày cau thì qua một đêm bỗng nhiên trên mặt đều tràn ngập tươi cười, một đám người ở trong khuê phòng đang vây quanh một nữ tử mê man trên giường, trên dung nhan mỹ lệ của nàng kia hơi có chút tái nhợt, trên trán thấm ra mồ hôi, cái bụng cao cao thoát nhìn có chút buồn cười, thân hình mảnh mai ngày xưa bởi vì mang thai mà trở nên đầy đặn. Bên giường, trên mặt A Căn ca lộ ra nụ cười phức tạp, cẩn thận lau chùi mặt cho nàng. Trên đầu của hân đã mọc ra những sợi tóc ngắn ngủn, thoát nhìn gợi cảm mà mê người.

Linhxu: pà kon chờ xem A Căn ca có thất thân không nháJ

57. Chương 57: Công Chúa Giá Lâm

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Trời cao là chiếu cố người có tình, cho nên mới tại thời khắc nguy cấp như vậy, đưa Vân Ngọc về bên cạnh hân, tâm tình A Căn ca giờ phút này cho dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không có cách nào hình dung được. Buổi sáng hôm nay, hân vốn đã gần như tuyệt vọng, nghĩ tới chờ Ngọc Châu cách cách kia đến, liền ngả bài với nàng ta, đem chuyện của hân cùng với Vân Ngọc nói ra, trong lòng tất nhiên cũng đã chuẩn bị tốt, đối mặt với chuyện nàng ta bức hôn, liều chết cũng không theo. Sau đó Thụy Thụy liền tiến vào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn lại kích động, không nói hai lời lôi kéo hân chạy về phía khuê phòng của Vân Ngọc.

Lúc hân nhìn thấy nàng ngủ trên giường, cũng hoài nghi là mình bị hoa mắt. Khi chạm đến mặt của nàng, xúc cảm mềm nhũn giống như trước, mới tin Vân Ngọc của hân đã thật sự trở lại. Trời xanh phù hộ, phật chủ phù hộ.

Quản gia, Tiểu Liên, Thụy Thụy, ba người đứng thành một hàng, trên tay bưng nước rửa mặt, cháo gà nóng hầm hập, im lặng chờ Phó Vân Ngọc tỉnh lại.

Nhưng mà, vừa lúc đó, có tiếng gõ dồn dập ở cửa lớn. A Căn ca trong lòng căng thẳng, xem chừng là Ngọc Châu cách cách đến đây, liền bảo Vương quản gia đi mở cửa.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hân, vẫn bộ quần áo đỏ như trước, được cung nữ dìu, híp mắt cười như không cười nhìn hân đi tới. A Căn ca theo bản năng lui về phía sau hai bước, cả người giống như đang tràn ngập sức sống.

“Công chúa cát tường!”

“Miễn lễ, A Căn ca ca, thế nào, hôm nay người cũng nên cho ta biết đáp án chứ.” Ngọc Châu công chúa ngượng ngùng ném ánh mắt cho hân, hơi cúi đầu, nói: “Ta đã nói qua với phụ hoàng, chờ người xong, thì người liền tứ hôn.”

A Căn ca làm bộ khụ hai tiếng, ôm quyền nói: “Ta đã sớm nói với công chúa, A Căn đã có thê thất.”

“Thê thất? Thê thất ở đâu? A Căn ca ca người cũng đừng có hù ta, ta đã sớm điều tra, người từ nhỏ đều ở Thanh Huyền tự, căn bản chưa có tiếp xúc với nữ nhân.”

“Công chúa hiểu lầm, A Căn quả thật đã có vợ, chẳng qua nàng hiện tại thân thể mang bệnh nhẹ, đang ở trong phòng nghỉ ngơi.”

Ngọc Châu công chúa biến sắc, nhưng như cũ làm bộ dạng tự tin, đi đến bên cạnh A Căn ca, cố ý dưng vào, nhẹ giọng nói: “A Căn ca ca, người chẳng lẽ thật sự không muốn làm Phò mã của ta sao? Ta không tin.”

Miệng nhả hương lan, mùi thơm nhẹ nhàng chui vào trong mũi của A Căn ca, cùng với thân hình mềm mại đang dựa vào trên người, lộ ra dụ hoặc vô cùng.

“Công chúa thỉnh tự trọng.” A Căn ca sắc mặt lạnh lùng, xê dịch sang bên cạnh, “A Căn vô đức vô năng không xứng với công chúa, A Căn trong nhà đã sớm có thể thất, mong rằng công chúa thành toàn.”

Sắc mặt của Ngọc châu càng ngày càng khó coi, lông mày lá liễu chau thành hai cánh bướm tinh tế, trong mắt lóe ra phần nộ cùng quật cường, cái miệng nhỏ nhắn cũng mím chặt lại, cố chấp nhìn chăm chăm A Căn ca. Nàng dù sao vẫn là một tiểu cô nương, chưa biết sự đời, đối với chuyện thích một người vẫn là nói trắng ra, cũng không có nội tâm gì. Đối mặt với sự cự tuyệt quyết liệt như vậy của người trong lòng, nàng lại là người có thân phận tôn quý dưới một người trên vạn người, trong lòng tức giận lập tức nổi lên.

“Hừ, ta mặc kệ, ta muốn người làm Phò mã của ta.” Ngọc Châu quệt miệng, không cam lòng nhìn hắn, trong mắt sáng lên trong suốt.

Tiểu mỹ nhân xinh đẹp làm nũng, lại làm cho những người ở đây run rẩy. Vương quân gia vụng trộm phân phó Tiểu Liên đi xem tiểu thư nhà ông đã tỉnh cha, phỏng chừng hiện tại cũng chỉ có Phó Vân Ngọc mới có thể làm dịu đi một chút không khí xấu hổ này. A Căn ca nhíu mi lại, xoay người tính trở về phòng, cũng không nghĩ lại bị Ngọc Châu giữ chặt. Thân thể mềm mại lại dán dính trên người hắn, hắn muốn giật ra, lại nghĩ không dám, thân thể hoàng thân quốc thích quý giá vô cùng, vạn nhất có cái gì sơ xuất, người ở đây chỉ sợ đều phải chôn cùng.

Vào lúc giữa trưa, mặt trời chiếu rọi xuống dưới, ánh mặt trời chiếu vào hai bóng dáng đang đứng trên mặt đất, mang theo ý tứ châm chọc ý tứ hàm xúc. A Căn ca ý vị muốn đẩy tay nàng ta ra, nhưng mà lại không dám dùng sức, hơn nữa đối phương lại liều mạng đặt cả người lên người hắn, hết thấy chỉ có thể là phí công.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đầu năm gió thổi đến vẫn còn có chút lạnh đến thấu xương. Ngọc Châu công chúa này vốn là người thích chưng diện nên chỉ mặc đồ rất mỏng, lúc này thời gian dài làm hao tổn thể lực, rốt cục cũng hắt xì một cái.

“A ~ Dưới ban ngày ban mặt, đường đường là công chúa của Bạch tượng quốc lại dây dưa với tiểu hòa thượng, thật là có chút dọa người đâu.” Giọng nói thanh thúy từ xa đến gần, cất giấu tức giận. Phó Vân Ngọc được Tiểu Liên nâng đỡ, với cái bụng thật lớn, uốn éo uốn éo đi về phía bọn họ.

A Căn ca giống như thấy cứu tinh, gương mặt nghiêm túc lập tức khôi phục như thường, nóng bỏng nhìn Phó Vân Ngọc.

“Nàng rốt cục đã trở lại.” Thời điểm Phó Vân Ngọc đi qua bên người hắn, nghe thấy hắn thấp giọng mừng rỡ nói, trong lòng thế nhưng lại vô cùng hưởng thụ, nhưng lại vẫn không nhìn hắn, trực tiếp chuyển qua vẻ mặt kinh ngạc của Ngọc Châu các cách. Lui về phía sau hai bước, bảo đảm vạn nhất có cái gì, cũng sẽ không làm bị thương đến cái bụng của nàng.

“Công chúa cát tường.” Nàng khom người, miễn cưỡng ngáp một cái, không chút để ý nói: “Ta đang thắc mắc hai người bên ngoài là ai, mà tuyệt không sợ lạnh, hóa ra lại là công chúa điện hạ a. Công chúa điện hạ đến đây, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này.”

Ngọc Châu thu hồi ánh mắt đánh giá của mình, âm thầm kinh hãi, vị phụ nhân trẻ tuổi này mặc dù có mập ra một chút, nhưng vẫn là khuynh quốc khuynh thành, khí chất này, bộ dáng này, chỉ sợ Bạch tượng quốc không tìm được người thứ hai, đến ngay cả mình ở bên cạnh nàng, cũng lập tức ảm đạm không còn ánh sáng.

“Người là ai?”

“Bẩm công chúa, tiện phụ nhân là chủ nhân của tòa nhà này.” Phó Vân Ngọc làm bộ một bộ dạng phục tùng, vừa nghi hoặc hỏi: “Chỉ là tiện phụ nhân không rõ, công chúa nhanh như vậy ôm chặt tướng công của ta làm cái gì? Chớ không phải là tướng công nhà ta thiếu tiền của người? Thiếu bao nhiêu, ta thay hắn trả.”

Mặt Ngọc Châu lập tức cứng lại, lúc trắng lúc xanh, mắt phượng mở thật to, như thế nào cũng không muốn tin tưởng người trong lòng thực sự đã cưới vợ, hơn nữa bụng nữ nhân này lại còn lớn như vậy, có lẽ đã quen

được cưng chiều nên kiêu căng, không cam lòng nói: “Có thể thất thì đã làm sao, bản công chúa thích, làm sao có thể chấp tay cho người khác, có thể cũng có thể hưu thê.”

“Ah?” Phó Vân Ngọc tròn mắt, lại nhích đến nàng một bước, trên người tản ra khí thế bức người, có loại cảm giác không có phép cự tuyệt, nàng nhìn thoảng qua thật sâu, mỉm cười nói: “Hưu thê cũng phải xem phu quân này của ta có muốn nguyện ý không.”

A Căn ca vội vàng xua tay, nghiêm trang nói: “Ta đương nhiên sẽ không hưu thê, lúc ấy báai đường ta đã thề với phật chủ, cuộc đời này chỉ yêu một người là nàng.”

Về mặt của Ngọc Châu công chúa giống như sắp khóc ra, nhưng lại sợ cảm thấy không có mặt mũi, cắn chặt răng tiếp tục nói: “Hừ, A Căn ca ca, người sao lại không biết phân biệt như vậy, người một khi trở thành Phò mã của ta, vinh hoa phú quý hưởng không hết, hưởng hồ, bản cung so với phụ nhân này có thể hơn. Chỉ cần phụ hoàng ra thánh chỉ, các người cho dù là từ cũng phải từ, không từ cũng phải từ.”

A Căn ca vừa nghe xong, sắc mặt nhanh chóng biến, phù phù một tiếng quỳ xuống trên mặt đất, nặng nề nói: “Nếu công chúa vẫn cố ý như thế, ta đây đành phải dùng cái chết để bảo toàn tính mạng cho cả nhà, mong rằng công chúa thành toàn.”

Ngọc Châu công chúa tuy rằng được nuông chiều từ nhỏ, muốn sao muốn trăng, chỉ cần nàng muốn, thái giám cung nữ phải nghĩ cách làm ra cho nàng, nháo một chút như vậy, mặt mũi tất nhiên là không nhin được, nhưng rốt cuộc tuổi vẫn còn nhỏ, kinh nghiệm sống còn chưa nhiều, bản tính vẫn còn rất đơn thuần. Nhìn thấy trên mặt Phó Vân Ngọc bỗng nhiên trở nên trắng bệch, cổ hết sức đỡ bụng, A Căn ca cũng là vừa chết tâm quỳ gối trước mặt mình, nhất thời mềm lòng

“Nhưng mà... Nhưng mà người khác đều đã biết ta thích người ...”

“A! Không được, bụng đau quá!” Không đợi nàng nói xong, Phó Vân Ngọc bỗng nhiên kêu to một tiếng, hai tay ôm bụng, môi trắng bệch, trên trán mồ hôi lạnh đầm đìa, “Bụng ta đau quá, sợ là sắp sinh.”

A Căn ca lập tức từ trên đất nhảy dựng lên, hai mắt đỏ ngầu, ôm lấy nàng chạy vào trong phòng. Vân Ngọc sắp sinh, sắp sinh, đứa nhỏ của hần sắp ra .

Tiểu Liên vội vàng đi tìm bà đỡ đã chuẩn bị trước, Thụy Thụy luống cuống tay chân đem đồ đã chuẩn bị xong lấy ra, may mắn A Căn ngày đó kiên trì muốn chuẩn bị, bằng không hiện tại biết đi đâu mua những thứ này. Vương quản gia bình thường ba bước cũng thành hai chạy tới phòng bếp đun nước nóng.

Phó Vân Ngọc nằm ở trên giường, ngực phập phồng kịch liệt, nàng căn bản không dự đoán được sẽ sinh nhanh như vậy, vừa mới xuyên qua trở về, nhất định phải nhanh như vậy sao, ai, đứa nhỏ này cũng quá âm ỉ đi. Kèm theo hai ba cơn đau bụng sinh, lực nhặn nại của nàng cũng đạt tới cực hạn. Hai tay nắm chặt tay của A Căn ca, móng tay cắm vào thân thể hần, rốt cục vẫn không kêu được ra tiếng.

“Vân Ngọc Vân Ngọc, nàng phải chịu đựng, bà đỡ lập tức đến ngay, nàng và đứa nhỏ sẽ không có việc gì, ta sẽ ở bên cạnh nàng.” A Căn ca trong lòng vừa đau vừa gấp, nước mắt cũng âm âm chảy xuống, lời nói lộn xộn

Đau, đau giống như sắp chết. Má ơi, so với đau bụng kinh đau hơn một trăm lần, chết tiết bà đỡ làm thế nào còn chưa tới, sớm biết thế nào sẽ không xuyên qua về, ô ô ô ô, ở hiện đại tốt xấu gì cũng có thuốc gây tê, tốt xấu gì cũng có thể mổ đẻ, làm sao phải chịu tội giống như bây giờ a. Nàng đau đến khóc lớn, nước mắt nước mũi dính lên mặt.

“Vân Ngọc, Vân Ngọc, đừng sợ, ta ở đây, ta luôn ở đây. Rất nhanh sẽ tốt thôi.” A Căn ca một khắc cũng không rời khỏi nàng, hần chính là người vô năng, giờ phút này nàng chịu khổ như vậy, càng không biết nói gì mới giảm được sự thống khổ cho nàng, chỉ thể trong lòng, cuộc đời này sẽ không bao giờ sinh đứa nhỏ nữa.

Ngay lúc Phó Vân Ngọc quần áo ướt đầm, đau sắp ngất xỉu, thì thanh âm của Tiểu Liên như đấng cứu thế chủ rốt cục xuất hiện, bà đỡ đến đây!

Bà đỡ đến đây, hiện trường cũng không còn hỗn loạn như vậy. Bà chỉ huy phân phối nhiệm vụ đâu vào đấy, về phần A Căn ca cũng bị đẩy ra cửa, nói là phòng sinh xui, nam nhân không thể vào. Nhưng mà A Căn

ca làm sao cần quan tâm nhiều như vậy, hẳn hiện tại chỉ muốn ở cạnh Vân Ngọc của hần, ở lúc nàng cần nhất, đau cùng nàng, cho dù là chia sẻ một chút thống khổ cũng tốt . Ít nhất hãy để cho hần nhìn nàng.

“Không được, Thái bà đỡ, để cho ta đi vào, ta muốn cùng Vân Ngọc. Nàng bây giờ rất cần ta, để cho ta vào đi.”

“Không được a, công tử, phòng sinh nam nhân không thể tiến vào, dù gì người vào cũng không giúp được việc, chỉ biết thêm phiền toái, Phó phu nhân hiện tại cần nhanh chóng sinh đứa nhỏ ra. Người ở một bên chỉ biết quấy nhiễu a.” Thái bà đỡ không khỏi thanh minh đẩy hần thật mạnh ra ngoài, khóa cửa lại.

“Làm ơn cho ta đi vào, để cho ta đi vào a.” A Căn ca ở ngoài cửa gõ liên tiếp, đều không làm được chuyện gì, đành phải cùng Vương quản gia hai người lo sợ bất an thủ ở ngoài cửa .

Trong phòng truyền đến từng trận từng trận kêu rên, A Căn ca nghe mà cảm thấy tê liệt, so với mình bị đau còn đau hơn. Cuộc đời này không bao giờ sinh đứa nhỏ nữa, không bao giờ để Vân Ngọc thống khổ như vậy nữa.

Trong phòng sinh, một chậu lại một chậu nước sạch được mang vào, chỉ chốc lát sau, biến thành một chậu nước đỏ mang đi. Vân Ngọc giờ phút này đã không còn khí lực kêu rên, chỉ dựa theo chỉ thị của bà đỡ một chút một chút dùng sức. Ở ngoài cửa A Căn ca nhìn một chậu máu loãng mang ra, trời ạ, sinh đứa nhỏ phải chảy nhiều máu như vậy! Lại nhin không được đi lên gõ cửa, bị Vương quản gia ngăn cản, nói là nữ nhân sinh con đều như vậy.

Phó Vân Ngọc chỉ cảm thấy sắp chết đi, từng trận đau làm cho nàng muốn cắn lưỡi tự sát, hai tay gắt gao nắm chặt giường, dựa theo ý của bà đỡ mà làm, nhưng lại không có khí lực. Hai mắt đầy máu, vẻ mặt đại ra, sắc mặt trắng bệch nằm ở trên giường thở hổn hển. Thái bà đỡ là bà mụ nổi tiếng trong thành, vừa thấy bộ dáng Phó Vân Ngọc đã biết là tình huống gì, liền bưng lên một chén nước đường, cho nàng uống.

Phó Vân Ngọc chỉ cảm thấy chén nước đường này hiệu quả thật thần kỳ, hiện tại cả người lại có chút khí lực, con a con, con cần phải ngoan một chút, nhanh chóng đi ra. Bằng không mẹ con là ta sắp chết. Nàng liều mạng dùng lực, bên ngoài truyền đến giọng nói lo lắng vạn phần của A Căn ca, hốc mắt nóng lên, nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống dưới, cả người bỗng nhiên giống như tràn ngập khí lực.

“A ~ đau a ~ đau chết mất ~” Phó Vân Ngọc bỗng nhiên quát to một tiếng, chỉ cảm thấy hạ thân trướng lên, giống như muốn thải ra, sau đó chợt nghe thấy bà đỡ ở bên kia kích động hô to thấy đầu , lại dùng thêm một chút lực, cảm giác giống như nơi kia trướng đau một cái, cái gì đi ra vậy .

58. Chương 58: Chương Cuối

Edit: gau5555

Beta: linhxu

“A, Phó phu nhân, chúc mừng, ngài sinh một tiểu thiếu gia.” Thái bà đỡ vui mừng nhường mảy, đem đứa nhỏ mới sinh lau sạch sẽ ôm ở trong bọc mang đến cho Phó Vân Ngọc nhìn qua, rồi giao cho Tiểu Liên đi báo tin vui cho A Căn ca. Đang muốn rửa sạch thân thể của phụ nữ có thai, lại phát hiện ra tình huống khác thường, hình như bên trong vẫn còn.

“A. Phu nhân, ngài lại hoài song sinh. Phu nhân, thêm sức, đứa nhỏ lập tức sẽ đi ra

Song bào thai! Phó Vân Ngọc ở trong mê man chấn kinh, nàng cứ nhiên lại hoài song bào thai, song bào thai a, đau này đáng giá a. Hít sâu, dùng sức, hít sâu, dùng sức. Lặp đi lặp lại, vào lúc đứa nhỏ kia ra đời một khắc, thể lực chống đỡ hết nổi, liền ngất đi.

A Căn ca kích động vô cùng khi nghe nói Vân Ngọc sinh cho hần hai đứa nhỏ, còn không chờ bà đỡ rửa sạch xong đã chạy vào, trong phòng truyền đến mùi máu tươi nồng nặc, thế nhưng hần nhin không được mà khóc lên, hần cũng không sót ruột nhìn hai đứa con kia của hần, mà là trực tiếp vọt tới bên người Phó

Vân Ngọc. Nhìn nàng bởi vì vừa sinh mà mặt đỏ lên, môi tái nhợt, tóc cùng quần áo ướt đẫm, đau lòng nói không nên lời. Căn bản không để ý đến hai đứa nhỏ đang khóc lớn oa oa trong lòng Thái bà đỡ, nắm thật chặt tay nàng, một lần một lần lau mồ hôi trên mặt nàng.

Phó Vân Ngọc trong lúc hôn mê mơ hồ cảm giác được có người thay quần áo, lau mặt, lau tay cho nàng, tiếng hít thở có chút dồn dập, nghe thế là tự hiểu rõ. Theo ý thức càng ngày càng thanh tỉnh, nàng đảo mắt, rốt cục mở ra một đôi mắt mệt mỏi. Khuôn mặt tuần tú của A Căn ca nhất thời ánh vào mi mắt, nghĩ là hắn đang ở gần mình, khuôn mặt này vẫn như lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn là tinh thuần như tuyết, khuôn mặt khi đó giống như không thuộc về nhân gian khói lửa đến bây giờ dần dần đã có hương vị như người, một thời gian không gặp qua hắn, khuôn mặt tinh khiết như hoa sen kia cũng trở nên ôn nhuận như ngọc, chỉ là hắn thấy mình tỉnh lại, mặc cho nước mắt rơi, nắm tay hôn lại hôn, kích động cùng vui mừng không nói thành lời. Phó Vân Ngọc bỗng nhiên cảm giác đã lâu không cảm nhận được hạnh phúc như vậy, thân thể tuy vẫn đau, nhưng rõ ràng có một sức mạnh đem người nhẹ nhàng nâng lên, đặt ở trên đám mây mềm nhũn.

“Vân Ngọc, nàng rốt cục đã tỉnh, để nàng chịu khổ rồi, ta đáng chết, chúng ta không bao giờ sinh đứa nhỏ nữa.” A Căn ca ghen ngào, nhẹ nhàng hôn ở trên môi nàng một chút, cùng nàng đối mặt nói chuyện như vậy từ ngày xa nhau ở Thanh Huyền Tự đã trở thành hi vọng xa vời.

Phó Vân Ngọc vẫn nước mắt liên tục, ân ân oán oán của mình với hắn, dường như từ lúc hải tử ra đời trong nháy mắt đã bị xóa bỏ.

“A Căn ca ca...” Nàng cũng không biết nói như thế là tốt hay không nữa, một câu A Căn ca ca này tuy rằng đã lâu chưa nói, nhưng vẫn như cũ lang lang độc thuộc lòng, càng êm tai, “Con của chúng ta...”

Người bên trong nhà thấy hai người bọn họ như vậy, cũng đều khóc sụt sùi. Lão Vương ôm hai hải tử, chậm rãi ngẩng đầu, lão lệ tung hoành, trong lòng nghĩ Phó gia rốt cục đã có thể hệ sau, lão gia ở dưới cửu tuyền cũng sáng mắt. Mộ Dung Vân Đình nghe nói Phó Vân Ngọc đã trở lại, trong cùng ngày đó sinh song bào thai, cũng đến xem vài lần. Hắn hôm nay, so với trước kia, thành thực hơn rất nhiều, nói đến Uyển Dung ánh mắt cũng nhu hòa hơn.

Đứa nhỏ rốt cục cũng đầy tháng, Phó Vân Ngọc được Tiểu Liên nâng đỡ rốt cục cũng ra cửa nhìn thấy mặt trời, tất nhiên cũng vô cùng hưng phấn. Chỉ có A Căn ca ôm hai đứa nhỏ đi theo phía sau ngàn dò vạn dặm, để nàng không nên bị lạnh. Nói đến ở cũ, thật là chịu đựng khó khăn a, không thể gội đầu, không thể tắm rửa thoải mái, không thể ăn đồ lạnh, không thể ngồi lâu, ai, tóm lại là cái gì cũng không thể. Mặc kệ ban ngày hay là ban đêm, đến đúng giờ liền biến thân thành bò sữa, cho một đứa nhỏ ăn là đã nhiều rồi, huống chi là hai đứa. Mà hai đứa này lại không ngoan, chỉ cần vợ chồng bọn họ đi ngủ liền khóc lớn, thật giống như máy cảm ứng. Trong Phó gia trên dưới đều vô cùng bận rộn, A Căn ca cũng từng muốn tìm vú em, nhưng mà Phó Vân Ngọc kiên trì muốn tự mình nuôi nấng, nói sữa của mình vẫn là tốt nhất.

Hôm nay cuối cùng cũng có thể ra cửa, không cần ngồi tù. Phó Vân Ngọc trong đầu cao hứng a, thân hình gầy yếu trước kia cũng mập mạp hơn hẳn, càng làm cho nàng thân thiện đáng yêu, da thịt nõn nà. A Căn ca trong một đêm đang từ hòa thượng cái gì cũng không biết thăng cấp lên làm siêu cấp vú em. Trừ bỏ lúc ăn sữa, đại đa số hắn đều chăm sóc lũ nhỏ.

Tiệc rượu đầy tháng của hai đứa nhỏ, cũng làm rất đơn giản, mời một vài người bạn tốt đến đây. Mộ Dung Vân Đình cùng Uyển Dung tất nhiên là thượng khách, ngày đó nếu không có hai người bọn họ thành toàn, chỉ sợ hôm nay cũng không có hai đứa nhỏ này. Chẳng qua là hiện tại, có một vấn đề khó khăn không nhỏ bày ra trước mắt, đó là vấn đề gọi tên đứa nhỏ. Ngày đó lúc hai người tư định cả đời cũng không nói đến A Căn ca ở rể, nhưng mà đến ngay cả A Căn ca cũng không biết. Cho nên, hai người lúc đặt danh tính cho hai đứa nhỏ cũng có ý kiến khác nhau.

Trong nháy mắt, đứa nhỏ đã tròn một tuổi, nhưng tính danh của bọn chúng vẫn chưa xác định. Ngày hôm đó, Phó Vân Ngọc vừa cùng A Căn ca đem ghế dựa ở trong sân phơi nắng. Ha tay đứa lớn đang nắm chặt quả quýt ngọt trong tay, đứa nhỏ nhìn mà nước miếng chảy ròng ròng xuống dưới, nhanh chóng đi đến đoạt lấy cho vào miệng, đứa lớn sợ tới mức oa oa khóc lớn.

“Chàng thực sự muốn gọi con chúng ta là A Tam và A Tứ?” Phó Vân Ngọc thuận tay kéo nhi tử đang khóc lớn trên mặt đất, vỗ nhẹ nhẹ, cấu gấu hỏi hắn.

A Căn ca híp mắt, quay lại để một quả vào trong tay con gái, hỏi lại: “Chẳng lẽ không tốt? Tên dễ nhớ như vậy.”

“Chàng chàng chàng, thật sự là, A tam A tứ, không đứng đắn, chàng không biết là rất khó nghe?” A tam A tứ, đây là cái tên kiểu gì a, gọi Phó trữ hòa cùng Phó an không phải tốt lắm sao. Yên tĩnh mà bình an.

“Này, người bình thường làm sao có thể nghĩ ra cái tên như vậy, nàng xem, nhũ danh đã gọi tiểu tam cùng tiểu tứ, nàng không biết là rất đẹp sao?”

Phó Vân Ngọc quả thực muốn té xỉu, tiểu tam! Hẳn cư nhiên lại còn quang minh chính đại gọi con mình là Tiểu tam như vậy, chẳng lẽ hẳn hy vọng con của bọn họ nghề nghiệp sau này là đào góc tường nhà người ta sao? Thật sự là, hòa thượng giống như đầu gỗ, ngay cả cái tên cũng quê mùa như vậy, mà gần đây càng ngày càng kiêu ngạo! Nói hẳn một câu cũng làm cho mình tức giận, cho rằng làm vú em rất giỏi a, còn không phải do nàng cực khổ sinh ra.

Đứa nhỏ thấy mẫu thân tức giận cũng khóc lớn lên, đứa nhỏ vừa khóc, đứa lớn cũng khóc theo, trong lúc nhất thời trong Phó phủ tiếng khóc của trẻ con càng ngày càng lớn. A Căn ca vội vàng ôm lấy dỗ dành, trêu chọc hai đứa nhỏ cười, nhưng mà chiều nay hôm nay lại không dùng được, hẳn càng trêu, thì hai huynh muội này càng khóc lớn. Phó Vân Ngọc đứng ở một bên, gian trá nhìn hẳn tay chân luống cuống.

Không có biện pháp, A Căn ca đành phải cắn răng một cái, nói: “Được rồi, gọi hai đứa là Phó Trữ Hòa cùng Phó an.”

Lời này vừa nói ra, hai đứa nhỏ trong lòng lập tức nín khóc mỉm cười, đôi mắt to ngây thơ nhìn chằm chằm vào hẳn

“Thật là con ngoan của mẹ.” Phó Vân Ngọc vừa lòng lao vào hai huynh muội, cố hết sức ôm bọn họ vào trong ngực mà hôn.

A Căn ca đứng ở tại chỗ, khóe miệng co quắp, chẳng lẽ ba mẹ con này vừa diễn kịch? Nhưng, hai đứa nhỏ này mới một tuổi a, không phải cái gì cũng đều chưa biết sao a, như thế nào, như thế nào lại trưởng thành sớm? Một chút cũng không giống mình a, một chút cũng không giống a, lại giống Vân Ngọc của hẳn, phúc hắc, tuổi còn nhỏ mà đã phúc hắc, lớn lên về sau chính là hai tai họa nha.

Kể từ khi Phó Trữ Hòa cùng Phó An hai tiểu bá vương có thể bước đi, mỗi ngày đều la hét muốn đến nhà Vân Đình thúc thúc chơi, bởi vì Uyển Dung luôn vụng trộm cho bọn chúng ăn đường, mẫu thân đều không muốn cho bọn nó ăn đường. Điểm này Phó Vân Ngọc cũng không biết, chỉ cho là tiểu hài tử ham chơi, vì thế rảnh rỗi liền mang theo hai đứa nhỏ đến nhà Vân Đình. Gần đây Phó Vân Ngọc cũng có chút phiền não, nguyên nhân chính là hai đứa nhỏ này không chịu ngủ trong phòng nhỏ của mình, mỗi lần đến lúc đi ngủ đều muốn Tiểu Liên ôm vào, một đứa chiếm lấy mình, một đứa chiếm lấy A Căn ca ca, đến khi ngủ thiếp cũng không chịu thả. Làm cho hai vợ chồng bọn họ gần đây gì kia luôn phải lén lút, còn phải chịu đựng.

59. Chương 59: Ngoại Truyện 1

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Mùa xuân tháng ba, xuân về trên đất nước, hoa đón mùa xuân nở đầy vườn. Trong nháy mắt, hai đứa nhỏ đã được hai tuổi, Phó Vân Ngọc nhìn hai đứa nhỏ đang đánh nhau trên mặt đất, nhìn không được lại muốn thở dài. Nhớ ngày đó thật vất vả mới sinh được hai đứa nhỏ này, vốn còn đang cảm động đến rơi nước mắt nghĩ rằng đây là trời xanh ban cho nàng trân bảo, kết quả không nghĩ tới... Ai, dù sao trong nhà này cũng không có hai đánh bại được đôi song sinh này. Hai huynh muội lớn lên giống nhau như đúc thì cũng thôi, đứa nọ so với đứa kia còn phúc hắc hơn, nhất là Tiểu An An, nó là một đứa con gái tinh quái, lúc đánh nhau với ca ca vĩnh viễn là chiếm thượng phong, chứ đừng nói đến cãi nhau. Người phải tin tưởng, nam nhân là vĩnh viễn không tranh chấp với nữ nhân. Đây không phải là, Tiểu Trữ Trữ đang khóc nhè trên mặt

đất càng lúc càng lớn, lúc này người làm mẹ tâm rớt cuộc cũng mềm xuống. Nói đến đây tính tình của hai tiểu tử thối này còn không phải giống như cha nó.

“A Cẩn ca ca!” Phó Vân Ngọc hét lớn một tiếng, A Cẩn ca một tay dao, một tay cầm cái xẻng từ trong phòng bếp chạy vội đến. Lúc A Cẩn ca vội vàng đuổi tới thì phát hiện thấy hai đứa con trắng như tuyết đang ngồi dưới đất, con trai bảo bối kia của mình đang khóc lớn, mà con gái lại mang theo vẻ mặt thắng lợi tươi cười, nhìn ca ca khóc. Một tay ôm lấy hai đứa nhỏ, hôn vào trên khuôn mặt béo mập của bọn chúng.

Hai đứa nhỏ mập mạp cũng chu lên cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng “Bẹp” một cái lưu lại một dấu vết nước miếng rất lớn ở trên mặt phụ thân. Lập tức quên đi chiến tranh vừa rồi, cười hì hì nói “phụ thân.”

“Đi, phụ thân cho các con ăn trứng.” A Cẩn ca sùng sục nhìn hai con, vừa đi vừa nói.

Nhìn một cặp song sinh phong cách tây này, trong lòng nàng cảm thấy rất kiêu ngạo, thỏa mãn giống như lúc nàng vẫn còn là Hạ Tiểu Nữu, vì giảm béo đói bụng một tuần, sau đó rượu chè ăn uống quá độ. Nghĩ đến bữa tiệc sinh nhật đứa nhỏ một tuổi ngày ấy, nếu không phải hai đứa nhỏ này thông minh lanh lợi, chỉ sợ hiện tại A Cẩn ca sớm đã là tướng công của người khác.

Sáng sớm hôm đó, bỗng nhiên có người đưa tới lễ vật cực kỳ quan trọng, nói là hạ lễ nhỏ cho tiểu thiếu gia cùng tiểu thư. Phó Vân Ngọc cùng A Cẩn ca hai người suy đi nghĩ lại, nghĩ cả một ngày cũng không nghĩ ra được vị khách quý này rốt cuộc là ai, trong số những người mà bọn họ quen biết, thì chỉ có Mộ Dung Vân Đình xem như có tiền cùng địa vị nhất, nhưng mà rõ ràng không phải hắn, vậy còn ai vào đây?

Chỉ khi bọn hắn mỗi người ôm một đứa, đến từng bàn từng bàn thu bao lì xì, thì thấy Vương quản gia hoang mang hốt hoảng chạy tới, thở không ra hơi nói Ngọc Châu công chúa đến đây. Phó Vân Ngọc lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, vị quý nhân ra tay hào phóng chính là tình địch cuối cùng của nàng, Ngọc Châu công chúa.

Vốn tưởng rằng sự kiện Ngọc Châu bức hôn kia sau khi thấy nàng sắp sanh mà chấm dứt, không nghĩ tới đó chỉ là nghỉ giữa trận nho nhỏ, xem ra hôm nay nàng ta nhất định quyết tâm muốn đoạt cha của bọn nhỏ. Đối lại trước kia, Phó Vân Ngọc khả năng còn có chút không vững trong lòng, dù sao người ta cũng cao cao tại thượng, có quyền có tiền, cho dù có muốn đoạt A Cẩn ca nàng cũng chỉ có thể chấp nhận, nhưng mà hiện tại thì khác, A Cẩn ca không chỉ là tướng công của nàng, mà còn là cha của hai đứa con a. Hiện tại nàng, đã sớm bị hai tiểu bá vương này giày vò rèn luyện cho dù hoàng đế đến cũng có thể bình tĩnh tự nhiên, huống chi là một tiểu cô nương, quả thực tính trẻ con.

Mất thấy vị công chúa kiêu ngạo này đang chậm rãi đi tới, may mắn nàng ta hôm nay là mặc y phục hàng ngày, nếu đổi làm cung trang, chỉ sợ Phó gia bọn họ lại nổi tiếng khắp thành Trung Lịch. Tuy nhiên y phục hàng ngày của Ngọc Châu này, cũng là cẩm y hoa phục, dáng người tốt, da thịt vô cùng mịn màng, khuôn mặt tinh xảo, nhẹ nhàng cười liếc mắt, cùng với cây quạt vàng rồng cẩm trên đầu kia, làm cho người ở đây đều ghé mắt tới.

Phó Vân Ngọc mỉm cười nhìn nàng ta đi tới, yên ba lưu chuyển cũng đều bình tĩnh, nàng lôi kéo tay của A Cẩn ca đi xuống bậc thang cúi người, nói câu mạnh khỏe. Còn trong lòng lại hung hăng khai chiến :cây quạt? Người cho là người là Lâm Thi Âm a, người cho rằng mình mang quạt thì chính là đệ nhất đại mỹ nhân a, còn vàng rồng, người không sợ làm cho cái cổ tinh tế trắng nõn của mình bị chặt đứt a.

“Công chúa có thể tới Phó phủ của ta, thật sự là Phó phủ ta thật vinh hạnh nha. Vợ chồng chúng ta cảm kích vô cùng a.” A Cẩn ca công thức hoá tỏ vẻ cảm tạ.

Cũng không nghĩ Ngọc Châu công chúa này đã sớm có chuẩn bị, lại cười ngọt ngào, bước đi lên, ở bên cạnh bọn họ nhẹ giọng nói: “Ta lần này coi như là cải trang đi tuần, các người cũng không cần phải công chúa trước công chúa sau, trực tiếp gọi ta là Ngọc Châu đi.” Nói xong, mặt hạnh hơi ngại ngùng liếc A Cẩn ca một cái.

Một cái liếc mắt này lại làm cho lửa của Phó Vân Ngọc bị kích lên, trước ban ngày ban mặt, trước mặt nàng, trước mặt nhiều người như vậy lại quyến rũ tướng công của nàng, quả nhiên là không để nàng vào trong mắt

Phó Vân Ngọc chau chau mày, chậm rãi mở miệng nói: “Nếu hiện tại người không cho ta lấy thân phận

công chúa đối đãi, như vậy ta cũng không khách khí, chỉ là Vân Ngọc có chút kỳ quái, chúng ta với Ngọc Châu cô nương cũng không tương giao, cô nương đưa phần lễ này có chút nặng, sợ rằng mệnh của kẻ hèn này không nhận nổi. Mong rằng Ngọc Châu cô nương mang trở về đi.”

Ngọc châu kia vừa nghe thấy, có ý không vui, trên mặt có chút ngưng ngưng, lại làm bộ như lơ đãng liếc A Căn ca một cái, cái liếc này có một phần thông cảm ba phần ái muội, nắm phần mỉa hoặc, hai phần ngưng ngưng.

A Căn ca nhìn thấy mà tóc gáy thẳng dựng thẳng, hẳn là một hòa thượng trung thực, đời này chỉ tiếp xúc qua một mình Tiểu Vân Ngọc, trắng trợn, lỗ ló, khiêu khích như vậy làm cho hắn bất an giống như đang đi sâu vào hang hùm, không khỏi dùng ánh mắt xin Phó Vân Ngọc giúp đỡ.

Sắc mặt Phó Vân Ngọc bỗng nhiên biến đổi, đương nhiên không phải trở nên khó coi, mà là cười càng thêm sáng lạn. Nàng bế Tiểu An An trong tay mạnh mẽ nhét vào trong lòng Ngọc châu, lại đem Tiểu Trữ Trữ đặt ở trong tay khác của nàng ta, sau đó, hai hài tử cư nhiên trầm miệng một lời khóc lớn lên.

Ngọc Châu lúc này đã bị hành động bất thành linh của nàng làm cho sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, hai đứa nhỏ trước mắt này đang gào khóc giống như bị cha mẹ bỏ rơi, tiếng khóc phải gọi là kinh tâm động phách, quỷ thần khiếp a, tân khách ở đây đều nhìn qua, rồi nhỏ giọng nghị luận .

”Tâm tư của Ngọc Châu cô nương ta cũng đã nhìn ra, cô có ý đối với tướng công ta, muốn ở cùng một chỗ với tướng công ta, cũng không phải là không thể, chẳng qua là tướng công ta luôn thương yêu hai đứa nhỏ này, chỉ sợ cô nương phải chăm sóc hai đứa nhỏ này thỏa đáng, ít nhất cũng phải dỗ cho bọn chúng nín khóc mỉm cười thì ta mới có thể đem tướng công trung thực này cùng với hai đứa nhỏ phó thác cho cô, ta mới yên tâm rời đi? Thật không phải ta muốn làm khó cô nương, mà chỉ là một người nam nhân mang theo hai đứa nhỏ quả thật không dễ, ta nghĩ cô nương cũng không nỡ để A Căn ca chịu khổ đi, trước mắt, cũng chỉ có thể ủy khuất cô nương tiếp tục trông nom hai đứa nhỏ này, ta mới có thể an tâm đi, tướng công ta cũng không có một tia oán hận.”

Phó Vân Ngọc nói xong, trong đôi mắt hạnh chảy xuống vài giọt nước mắt. Lời nói, ngôn ngữ khản thiết, nói ra đều có lý. Ngọc Châu công chúa nghe thấy cũng có vài phần cảm động, lại nhìn nhìn A Căn ca, A Căn ca hai mắt cũng đỏ bừng gật đầu thật mạnh, lại nhìn hai đứa nhỏ trong lòng, bộ dạng vừa trắng lại vừa mềm rất là đáng yêu, rốt cục gật gật đầu, bắt đầu hành trình dỗ đứa nhỏ. Chỉ là nàng ta cũng không biết hành trình này lại gian nan mà xa xa không hạn.

60. Chương 60: Ngoại Truyện 2

Edit: gau5555

Beta: linhxu

Tuy rằng bữa tiệc tròn một tuổi tân khách đến không nhiều lắm, nhưng cũng đều là những người hết sức quen thuộc, bởi vậy không khí vô cùng náo nhiệt. Đáng nhắc tới chính là, Uyển Dung cũng mang thai, cho nên lại càng có vẻ vui mừng. Phó Vân Ngọc cùng A Căn ca hai người xuống tiếp khách, lần lượt kính rượu, ngồi xuống châu đầu ghé tai một hồi. Qua một hồi, Phó Vân Ngọc gọi Tiểu Liên lại đây, ở bên tai nàng dặn vài câu, Tiểu Liên vội vàng rời khỏi phòng khách.

Trong sương phòng, tiếng khóc của đứa nhỏ đã không còn, Tiểu Liên đi vào trước cửa, nhẹ nhàng gõ cửa rồi đẩy đi vào. Chỉ thấy vài cung nữ thái giám tùy thân đang chạy toát loạn, Ngọc Châu công chúa thì quần áo không chỉnh tề, tóc tán loạn, sắc mặt bất đắc dĩ mà đuổi theo hai đứa nhỏ đang chạy trốn trên đất. Hai đứa bé này tuy rằng còn nhỏ, nhưng cũng rất linh hoạt, trơn giống như cá trạch, bọn cung nữ bọn thái giám ở thâm cư trong cung lâu không vận động cho nên không phải là đối thủ của hai tiểu quỷ này, phàm là mỗi lần bị bắt đều hai mắt rưng rưng, tội nghiệp nhìn Ngọc Châu công chúa gào khóc. Ngọc Châu vốn đang cảm thấy hai tiểu quỷ này rất đáng yêu, lúc này thấy bọn chúng khóc đều muốn nhất đi, một lòng kiên trì đã sớm hóa thành một đồng bần nhão, đành phải ra lệnh được cho bọn thái giám kéo đặt chúng nó xuống.

Kết quả là thả hổ về rừng, hai đứa nhỏ lại bắt đầu hành hạ, cầm lấy góc váy Ngọc Châu kêu gào đói bụng, lại là gọi mẫu thân, làm cho một đám người muốn to đầu.

“Ai, Tiểu Liên, rốt cục người cũng đến đây.” Ngọc Châu giống như là được cứu mạng vội vàng kéo nàng vào “Như thế nào, đứa nhỏ này đang đòi cha mẹ, mang đi dứt cơm có phải hay không? Vay làm phiền? Bản công chúa mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi một chút. Ai...”

Tiểu Liên cố nén tiếng cười muốn phụt ra, gật gật đầu nói: “Đúng vậy, chiều cổ tiểu thiếu gia cùng tiểu thư nhỏ ăn cơm, ai, thật đúng là vất vả cho Ngọc Châu công chúa, cô gia nhà chúng ta thường hay nói, hai đứa nhỏ này rất bướng bỉnh, chỉ có mẹ chúng mới quản được, chính vì điểm đó, cô gia nhà chúng ta cũng không thể rời khỏi tiểu thư.”

Ngọc châu công chúa vốn đang mệt muốn chết, nóng lòng muốn thoát khỏi hai tiểu quỷ đang ôm chân mình, nhưng mà nghe thấy Tiểu Liên nói như vậy, hừng hực nhiệt huyết lập tức sôi trào, ai nói chỉ có Phó Vân Ngọc kia mới có thể đỡ được, nàng đường đường công chúa Bạch tượng quốc chẳng lẽ còn không bằng một phụ nữ không biết gì hay sao, A Căn ca này nàng đoạt đã định rồi, đứa nhỏ này do nàng quản cũng định rồi!

Tiểu Liên nhìn trên mặt Ngọc Châu lúc thì mặt co mày cau, lúc thì lòng đầy căm phẫn, trong lòng âm thầm thán phục tiểu thư nhà mình quả nhiên lợi hại, lại bị nàng đoán trúng đến tám phần, chưa kịp nghĩ nhiều, Ngọc Châu công chúa kia một với một lời, đem hai đứa nhỏ ôm vào trong ngực, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia của nàng ta, không cần nhiều lời cũng biết là đang cố hết sức. Muốn cho hai hài tử tròn vo này ăn, đừng nói là hai đứa, cho dù chỉ có ôm một đứa vào ngực lâu cũng sẽ không chịu nổi. Tiểu Liên lại âm thầm cảm thán một hồi, không thể tưởng tượng được vị công chúa này vì cô gia của mình mà bán mạng a, thực sự làm cho người ta bội phục.

“Ai u, công chúa, ngài làm cái gì vậy nha, sẽ mệt chết, mau giao đứa nhỏ cho thần đi, thần sẽ báo với tiểu thư để cho ăn.” Mặt Tiểu Liên lộ vẻ kinh ngạc, liền đưa tay muốn đón hai đứa nhỏ.

Không ngờ, hai đứa nhỏ uốn éo thân hình béo mập, nhấp nháy hai cặp mắt to đen nhánh tỏ vẻ kháng nghị. Hành động này lại làm cho Ngọc Châu trong lòng ấm áp, càng thêm kiên định nàng muốn chinh phục hai tiểu bánh bao này. Sau đó, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười thoải mái, nói: “Tiểu Liên cô nương khách khí rồi, hai đứa nhỏ này khiến cho người ta thêm yêu mến, ta sẽ chăm sóc chúng thật tốt, việc này hãy giao cho ta đi, đừng nhìn ta thân mình gầy, nhưng khí lực của ta rất lớn đấy, khi còn bé cùng chơi với hoàng huynh, thì cuối cùng ta luôn thắng. Trước mắt hai đứa nhỏ này không đáng kể chút nào.”

Hai người lại đưa đẩy một hồi, cuối cùng Tiểu Liên cũng mang theo thắng lợi tươi cười đi ra khỏi sương phòng. Ngọc Châu công chúa kêu cung nữ tùy tùng đi đem tất cả đồ ăn mang vào trong phòng, nàng muốn tự tay dứt cho hai đứa nhỏ này. Phải liều mạng lắm, về sau cuộc sống và ăn uống hàng ngày của hai đứa nhỏ này là do nàng đích thân, cấm bọn họ hỗ trợ. Nàng Ngọc Châu cũng không tin mình không chăm được hai đứa nhỏ này.

Nhưng mà sự thật dường như không dễ dàng, làm rồi mới biết có bao nhiêu khó khăn. Tiểu Trữ Trữ và Tiểu An An cũng phát huy hết ưu thế của tiểu bá vương, chính là quấy rối khắp nơi. Ví dụ như, Ngọc Châu thật vất vả mới dứt được một miếng cơm, thì Tiểu Trữ Trữ liền khóc lớn kêu khó ăn, lại ví dụ như, lúc trước vẫn ngoan ngoãn nhìn ca ca nghịch ngợm Tiểu An An sau khi Ngọc Châu dứt cơm không ngừng phun ra. Đợi cho lúc Ngọc Châu nổi giận ngồi ở trên giường không để ý tới bọn chúng thì lại bắt đầu gào khóc, nói đã đói bụng, nói Ngọc Châu là người xấu, kêu phụ thân đến đánh nàng. Bất đắc dĩ, Ngọc Châu lại bắt đầu hành trình cho chúng ăn. Thật vất vả mới hầu hạ hai đứa nhỏ này thỏa đáng, nàng cũng mệt mỏi ngã vào trên giường không đứng dậy nổi.

Đừng tưởng rằng như vậy là đã qua, đây chỉ là vừa mới bắt đầu, cũng là chuyện cơ bản nhất khi chăm trẻ con. Mình còn chưa kịp ăn một miếng cơm, Tiểu Trữ Trữ lại đi đi đến ngồi trên váy của Ngọc Châu, bắt đầu nổi lên bức tranh quốc sơn thủy đồ —— đi tiểu. Tiểu An An thấy ca ca làm như vậy, lập tức làm theo ngồi trên mặt đất đi tiểu. Đợi cho Ngọc Châu tỉnh thông phát hiện ra đã sớm là “Nước chảy thành sông”, nước tiểu đã chảy ra muốn thu vào cũng không thu được

Ngọc Châu công chúa mặt thối không thể thối hơn, từ nhỏ tới ai mà không đem nàng đặt ở trong tay thối cũng sợ đau, ai dám nói nàng sai, nhưng mà hôm nay lại bị hai đứa nhỏ này tiểu trên váy, vô cùng nhục

nhà a. Tức giận trong lòng nàng dần dần bị châm lửa, hung hăng trừng mắt hai huynh muội còn đang nô đùa dưới đất này. Giác quan của hài tử là vô cùng sắc bén, rất nhanh liền cảm giác được trên đỉnh đầu cái vài ánh mắt không tốt đang phóng tới, hai đứa đồng loạt nhìn nàng một cái, bị làm cho sợ tới mức khóc lớn lên.

Ngọc Châu bây giờ nghe thấy tiếng khóc của trẻ con liền đau đầu, nhất thời lại không có biện pháp, đành phải nén lửa giận dỗ bọn chúng, lại vừa cho ăn kẹo vừa hôn, rốt cục cũng dỗ được hai đứa nhỏ im miệng. Nhưng mà, khi nàng vừa mới nằm trên giường nghỉ ngơi không đến nửa nén hương, thì hai đứa nhỏ lại bắt đầu đánh nhau. Tiểu An An đã có thói quen bắt nạt Tiểu Trữ Trữ, Tiểu Trữ Trữ chỉ có thể biến từ khóc thành đi đến trên giường, nhìn thấy một thanh kim loại lóng lánh màu đen nhánh để chơi đùa, bộ dạng vô cùng thích thú, giật một cái xuống dưới, làm cho công chúa đau đến nhe răng trợn mắt.

“Hai người ma vương các người rốt cuộc muốn như thế nào!” Ngọc châu rốt cục không thể nhịn được nữa, hét lớn một tiếng.

“Ô ô ô ô ô

” hai đứa nhỏ nhất thời giống như áp nước được mở ra, đồng loạt khóc lớn, “Cháu, cháu muốn mách phụ thân, hừ hừ, ô ô ô ô ô! Tỷ này thật xấu, tỷ này thật xấu chúng ta... Ô ô ô ô ~ “

“A, đừng, đừng nói cho cha các cháu, ai u, Tiểu An An thật đáng yêu, Tiểu An An thật xinh đẹp, tỷ tỷ sai rồi không được? Đừng khóc, đừng khóc a, ” Ngọc Châu vội vàng dỗ dành, vì có thể đoạt được A Căn ca, nàng trước hết phải nhẫn. Quân tử báo thù, mười năm không muộn.

“Cháu đói bụng. Muốn uống sữa.” Tiểu trữ trữ bỗng nhiên chuyển đôi mắt tròn, nói.

“Cháu cũng muốn uống sữa.” Tiểu an an lập tức nói theo.

Lúc này Ngọc Châu liền cuống lên, bây giờ nàng lấy đâu ra sữa cho bọn nó uống, hai đứa nhỏ này cũng thật là, đều lớn như vậy còn chưa cai sữa!

“Cháu muốn uống sữa, cháu muốn bú sữa, cháu muốn ôm một cái, cháu muốn ôm một cái.”

“Cháu muốn uống sữa, cháu muốn bú sữa, cháu muốn ôm một cái, cháu muốn ôm một cái.”

Hai huynh muội sinh đôi này cùng lúc vươn đôi tay nhỏ bé mập mạp muốn ôm một cái, Ngọc châu lại mềm lòng, đem hai đứa nhỏ ôm vào trong ngực. Cũng không nghĩ trong này có lừa gạt, vốn tưởng rằng như vậy có thể an ủi bọn chúng một chút, kết quả...

Tiểu Trữ Trữ bỗng nhiên đưa tay ra bới y phục trước ngực của Ngọc Châu, Tiểu An An cũng lập tức vươn ma trảo, một bên còn rầm rì nói muốn uống sữa mẹ. Cái này, làm cho Ngọc Châu công chúa phát hoảng, hai đứa này tuổi thì còn nhỏ, nhưng khí lực tuyệt đối không chịu thua, hai tay nhỏ bé dùng sức xé rách quần áo trước ngực nàng, mắt thấy áo ngoài sắp bị hất ra, hai tiểu móng vuốt bắt đầu đối phó với áo lót. Hai huynh muội này giống như đối với bộ ngực đầy đặn của nàng cảm thấy rất hứng thú.

“A! Đừng a đừng!” Ngọc Châu hoảng sợ hét ầm lên, cảm giác được trước ngực mình ướt sũng, cúi đầu nhìn thấy, hai đứa nhỏ này đang vùi đầu ở trên bộ ngực sữa đang hở ra của mình, “Cứu mạng a ~” nàng cũng không dám ném đứa nhỏ xuống, chỉ rất sợ hãi lao ra khỏi phòng tìm người kêu cứu.

Phó Vân Ngọc cùng A Căn ca đang chậm rãi hưởng thụ bữa tối, chờ trò hay trình diễn, quả nhiên thời gian còn chưa quá muộn, đã nhìn thấy Ngọc Châu công chúa với khuôn mặt đỏ hồng, chật vật chạy như điên mà đến.

“Cứu mạng a, A Căn ca cứu mạng a!” Ngọc Châu công chúa muốn chết tâm đều có, nàng vẫn còn là cô nương chưa trải qua sự đời, chưa lấy chồng, làm sao trải qua được kinh hách như vậy, hai mắt đã sớm nhắm nghiền, miệng chỉ biết là kêu cứu mạng

Phó Vân Ngọc liền chạy tới túm hai đứa nhỏ xuống, người một nhà đồng loạt quỳ xuống.

“Công chúa tha mạng, con nhỏ thực tại không nên mạo phạm công chúa, thỉnh công chúa thứ tội.” A Căn ca có chút kích động, lay ba lay.

“Công chúa, tất cả đều là dân đen không biết dạy, dân đen nguyên ý gánh vác tất cả trách nhiệm, cầu công chúa giáng tội.” A Căn ca nói những câu khấn thiết, lập tức đem toàn bộ khuyết điểm ra ngăn cản.

Ngọc Châu công chúa vội vàng chỉnh y phục hỗn loạn của mình, chậm chạp hoàn hồn, nhìn A Căn ca nước mắt ướt sũng, tâm loạn như ma.

“Công chúa... . .”

Ngọc Châu nhìn thoáng qua A Căn ca mặt mày nặng nề, trong lòng ngàn sầu vạn tự, vừa thích lại vừa muốn tha, lại nhìn thoáng qua hai bá vương, kinh tâm động phách vừa rồi lại lập tức tăng trở lại vài phần.

“Quên đi, quên đi, tiểu hài tử không biết, coi ta là mẫu thân.” Ngọc châu công chúa xấu hổ cười cười, mang theo một chút chua xót, “Ta, ta cáo từ trước, hai đứa nhỏ này ta chỉ sợ không có duyên với chúng.” Dứt lời, xoay người đào tẩu.

“Cái kia, đợi chút, Ngọc Châu công chúa, người còn muốn làm mẹ hai đứa nhỏ này hay không?” Phó Vân Ngọc liền lớn tiếng hỏi.

Ngọc Châu vừa quay đầu lại, nhìn thấy hai tiểu bá vương ánh mắt tà ác, tiểu tâm can lại run lên, liền nói: “Không cần không cần, ta đem A Căn ca tặng cho người, hai đứa nhỏ này ta thực sự chịu không nổi.”

Nàng nếu còn ở lại Phó phủ chờ đợi, thì chỉ sợ không có mạng trở về hoàng cung ! Nam nhân, nơi nào mà tìm chẳng được? Nhưng mà vì đoạt nam nhân, mất tính mạng, cũng quá không đáng giá .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-truong-nguoi-lien-di-theo-ta>